LUANNE RICE
O VARĂ DE NEUITAT

Traducere: ŞTEFANA ÎNTORCEA
EDITURA ORIZONTURI EDITURA STAR
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
O vară de neuitat / Luanne Rice;
trad.: Ştefana Întorcea
Bucureşti: Orizonturi, 2004
ISBN 973 – 9342 – 78 – 7
I. Întorcea, Ştefana (trad.)
821. III (73) – 31 = 135.1
THE PERFECT SUMMER
Copyright © 2003 by Luanne Rice

1

Era o zi de vară perfectă.

Aşa gândea Bay McCabe stând în curtea din spatele casei cu un coş de rufe proaspăt spălate la picioare, în bătaia brizei marine care vestea apropierea serii venind dinspre Canal. Grădina era spectaculoasă anul acesta: înfloriseră trandafirii nalba, nemţişorul, crinii galbeni şi măceşul. Păsările se adăpau din apa strânsă în scobitura unei stânci şi un muşchi gros îndulcea contururile lespezilor de granit.

Pe Bay aproape că o şoca atâta frumuseţe, străduindu-se să fie atentă cum prinde rufele cu cârlige. Viaţa se compune din clipe de aur: asta o învăţase bunica pe vremea când era o mogâldeaţă care se împiedica în fustele ei.

Annie şi Billy erau la plajă cu nişte prieteni, iar Peg plecase să exerseze pentru Liga Juniorilor. Era unul din rarele momente ale verii când Bay era stăpână absolută peste casă şi grădină şi avea de gând să savureze fiecare minut. îl sunase pe Sean la bancă pentru a-i aminti că promisese să o ia el pe Peg de la antrenament. Bay se întâlnise pe plajă cu cea mai bună prietenă a sa, Tara

O’Toole, ca să înoate, iar acum punea rufele la uscat şi se pregătea să îi aştepte pe ceilalţi să vină la cină.

Razele soarelui i se strecurau prin părul roşcat şi se prelingeau pe braţele ei pistruiate. Purta pantaloni scurţi şi o bluză fără mâneci şi se mişca repede, aşa cum deprinsese după atâţia ani petrecuţi privindu-şi bunica. Mary O’Neill îi arătase cum se face: un cârlig de lemn îl ţinea în gură, în timp ce, cu celălalt, prindea cearşaful pe frânghie. Sean obişnuia să o tachineze, spunându-i că vecinii îi vor judeca, apreciind că el nu producea suficienţi bani din moment ce soţia lui era nevoită să întindă rufe la uscat în grădină.

A vrut chiar să angajeze un grădinar. Nu conta că săpatul pământului era una din activităţile ei preferate, că încercarea de a câştiga întrecerea cu Tara o motiva să se trezească dis-de-dimineaţă în fiecare zi. Singura competiţie dintre ea şi Tara: cine creştea cele mai înalte floarea-soarelui şi nalbe, cei mai frumoşi trandafiri şi cele mai frumoase ghivece cu gălbenele rotunde ca dropsurile.

În fiecare dimineaţă ieşea să ude grădina la ceasul liniştit dinainte de trezirea celorlalţi, făcând cu mâna spre Tara, care îşi uda şi ea grădina dincolo de pârâu. Apoi Bay intra din nou în casă pentru a pregăti micul dejun. De-a lungul zilei, în timp ce copiii erau pe afară, se întorcea în grădină să-şi îngrijească plantele – le tundea, le uda, le punea îngrăşământ la rădăcină. Cum de nu înţelegea Sean cât de important era acest lucru pentru ea? Cum se gândise el că nepoata lui Mary O’Neill şi-ar fi lăsat vreodată grădina pe mâna unui străin?

Atunci Bay a râs şi l-a sărutat, spunându-i că era prea bun la inimă ca să-şi facă griji în legătură cu părerea lumii despre urmele de pământ de sub unghiile ei sau despre câteva cearşafuri care fluturau pe înnghie. Bunica ei venise din ţara veche, iar Bay era soţie de bancher, dar apucase să înveţe plăcerile simple în copilărie şi nu se mai dezbărase de ele niciodată. Când termină de întins rufele, hainele strălucitoare contrastau cu cerul albastru: ca nişte steaguri de semnalizare pe pânza unui pictor.

— Mamă! strigă Bill, iţindu-se de după colţul casei acoperite cu şindrilă albă. Ce facem astă-seară? Mergem la minigolf, cum a zis tata? în cazul ăsta pot să-i invit pe Russell să vină cu noi?

Avea părul ud, picioarele pline de nisip şi o privire sălbatică în ochii albaştri din care se ghicea grija de a nu lăsa nicio clipă a vieţii să treacă pe lângă el.

— Sigur, iubitule, spuse Bay, zâmbindu-i fiului său în vârstă de unsprezece ani. De la tatăl lui moştenise pielea aceea arămie; chiar şi cu cremă de protecţie, pielea lui se colora într-o nuanţă între miere şi caramel şi, spre ciuda surorilor sale, nu se alegea niciodată cu pistrui de la soare.

— Unde-i Annie? întrebă Bay.

— Trebuie să apară, spuse el, aruncând o privire peste umăr. Cred că şi ea are de gând să întrebe dacă poate invita pe cineva. Din partea mea, nu mă deranjează.

— Aşa? întrebă Bay stăpânindu-şi un zâmbet.

Îl observase cum creşte văzând cu ochii în vara asta. Crescuse cu peste cinci centimetri de anul trecut. Avea să fie înalt, blond şi chipeş, exact ca tatăl său. Iar atitudinea lui faţă de prietenii surorii sale se schimbase radical faţă de verile trecute, când nu ştia decât să-i necăjească şi să-i chinuiască.

Chiar atunci, în casă, răsună soneria ascuţită a telefonului. Bay pomi către uşă, dar Billy fii mai rapid.

— Răspund eu! strigă el, făcând-o din nou să zâmbească.

Chiar săptămâna trecută, Tara îi spusese: „Anul ăsta, fiul tău va începe să fie mai sociabil. În timp ce el începe să trăiască, tu începi să te stingi. Are ochii maică-sii şi personalitatea lui taică-său… Vai de fetele care o să-i iasă în cale!”

Probabil că Annie intrase în casă pe uşa din faţă, fiindcă răspunse la telefon înaintea fratelui său. Stătea pe treptele din spate în costumul ei albastru de înot, de data asta fără un prosop sau un tricou lălâu, uscându-şi părul lins la soarele care îi dădea reflexe roşcat-aurii; îi întinse mamei telefonul portabil.

Bay îşi privi lung fiica de doisprezece ani, ştiind că se simte stângace şi lipsită de graţie, şi un val de iubire o inundă, când, brusc, atenţia îi fu atrasă de burlanul de deasupra capului: exact deasupra verandei din spatele casei, atârna într-o parte, stricat de vântul de nord-est de la începutul primăverii. În seara aceea îi va reaminti lui Sean să îl repare sau – desigur – să angajeze pe cineva să o facă. Gândurile îi trecură fulgerător prin minte. Bay clipi, apoi o văzu pe Annie stând cu telefonul în mână.

— Cine este? întrebă Bay.

— Peg, spuse Annie încruntându-se. E încă pe teren. Taţi nu s-a dus să o ia.

Bay luă telefonul:

— Peg?

— Mami, parcă ai spus că vine tati să mă ia. Am tot aşteptat, dar nu a venit. Am făcut ceva ce nu trebuia? Trebuia să vin cu doamna Jensen?

— Nu, Peggy, zise Bay, simţind că se enervează pe Sean – cum putuse să uite de fetiţa lor în vârstă de nouă ani? Nu ai greşit cu nimic. E cineva cu tine? Sper că nu eşti singură în parc!

— Domnul Brown este aici. M-a lăsat să-i folosesc telefonul, răspunse Peg cu vocea tremurând. A spus că mă aduce el, dar nu am vrut să plec, fiindcă mă gândeam că trebuie să vină tati.

— Rămâi acolo, iubito, spuse Bay, înşfăcându-şi poşeta. Vin îndată să te iau.

Până la terenul Ligii Juniorilor conduse pe Shore Road şi pe lângă terenul de golf timp de vreo cincisprezece minute. Odată cu sfârşitul lui iunie, veniseră turişti de pretutindeni, iar traficul pe partea dinspre plajă se înteţise. Bay îşi privi ceasul şi încercă să nu se îngrijoreze, deşi nu îl cunoştea prea bine pe antrenorul lui Peg. Sean părea să-i placă. Wylie Brown avea un magazin de momeli şi echipament de pescuit în golfuleţul unde Sean se oprea adesea să-şi aprovizioneze barca pentru escapadele de pescuit pe Insula Block şi în canion.

Dar oare unde era Sean acum? Cum de uitase? Bay

vorbise cu el clar; îl sunase la bancă exact cu trei ore înainte ca să-i reamintească. După-amiază avea o întrunire consultativă cu privire la o linie de creditare, care urma să se termine, spunea el, în timp util pentru a-i permite să ajungă la terenul de base-ball să o preia pe mezină. Bay îi sugerase să încerce să-şi găsească ceva timp şi ca să-i arunce mingea… Sean părea ocupat, distrat, dar Bay ştia bine ce fericită avea să fie Peg, aşa cum Bay însăşi fusese de fiecare dată când jucase cu tatăl ei.

Oprind în parcarea prăfuită, Bay o zări pe Peg sub arţar, exersând prinderea mingii cu un bărbat cu părul cânepiu. La vederea maşinii Volvo a mamei sale, Peg îi aruncă mingea bărbatului şi fugi către parcare. Era micuţă pentru vârsta ei şi se mânjise cu noroi când alunecase să prindă mingea.

— Încă nu a venit, zise Peg, cu ochii verzi sclipind de dezamăgire. A zis că vine.

— Trebuie să fi intervenit ceva la serviciu, replică Bay, simţind, pentru prima dată după mult timp, o împunsătură în inimă.

Iar începe? se gândi. Când avusese necazuri, în iarnă, Tara îi spusese să nu-i mai găsească scuze. Bay nu îi urmase sfatul; nu vrusese să îl pună într-o lumină proastă în faţa copiilor.

— A spus că o să-mi arunce mingea, zise Peg şi cute de îngrijorare îi apărură între sprâncene, în timp ce Bay o îndemna să urce în maşină pe scaunul din spate.

— Ştiu, Peggy, îi răspunse privind peste umăr. Abia aştepta să facă asta. Poate o să apucaţi să mai jucaţi împreună mingea acasă, înainte de cină.

Antrenorul veni către maşină, dar Bay nu se simţea în stare să susţină o conversaţie. Aşa că nu făcu decât să fluture mâna către el şi să strige:

— Mulţumesc!

Apoi ieşi repede din parcare şi se îndepărtă de terenul ascuns la umbra copacilor.

Sean nu a ajuns la cină şi nici nu a telefonat. Locuiau într-o veche casă de ţară din apropiere de Shore Road, la

capătul unui drum care străbătea terenul mlăştinos de la marginea estică a Capului Hubbard. Chiar dincolo de râul Eight Mile – care era, de fapt, mai degrabă un pârâu cu debit variabil, afluent al râului Gill –, Capul Hubbard era una din zonele cu plajă din Black Hall. Sean, Bay şi Tara copilăriseră împreună în aceste locuri, iar Tara moştenise căsuţa bunicii sale, pe care Bay o vedea acum dincolo de mlaştina aurie, strălucind albă, cu grădina ei ca o dispersie impresionistă de culori, plină până la refuz cu flori roz, portocalii, violet, galbene şi de un albastru strălucitor.

Bay stătu afară, pregătind hamburgeri la grătar. Billy venise să-i arunce mingea lui Peg; cei trei copii nu păreau afectaţi. Principala lor preocupare era ca Sean să vină acasă la timp pentru a-i duce la Golful Piraţilor. Pe partea cealaltă a râului, pe un deal care până anul trecut fusese acoperit cu fân şi flori de câmp, se construise un nou parc de distracţii: stand cu îngheţată, traseu de curse, pistă de carting şi un extravagant teren de minigolf. Şi peste tot steaguri de piraţi, cufere de comori, falei de rechini şi epave de galioane împodobeau găurile. Bay preferase peisajul virgin de dinainte, dar copiii adorau noua construcţie.

Bay puse masa pentru picnic şi chemă copiii la cină. Lăsându-i să-şi aleagă murături şi sos de roşii ca să-şi prepare hamburgerii, ea intră în casă pentru a telefona. Îi răspunse robotul din biroul lui Sean, aşa că se hotărî să nu-i mai lase niciun mesaj. Formă numărul lui de mobil şi îi ascultă, pentru a patra oară într-o oră, vocea înregistrată la căsuţa de mesagerie: „Salut, sunt Sean

McCabe. Sunt fie la bancă, fie pe vas. Oricum, vă sun de îndată ce pot”.

— Sean, eu sunt, zise Bay. Nu ai telefonul deschis? Trase adânc aer în piept şi se abţinu să spună ceea ce ar fi vrut de fapt: *Salut, amice, ce rost mai are să ai telefon mobil dacă nu ai de gând să răspunzi la el? Ar putea fi ceva urgent în legătură cu un copil…*

Sean era vicepreşedintele Băncii şi Fondului de Investiţii Shoreline şi avea o reţea uriaşă de clienţi. Bay

ştia cât de ocupat era. Bancher într-un oraş mic, el trebuia să rezolve totul: tranzacţii comerciale, împrumuturi imobiliare, ipoteci. Cu cinci ani în urmă, după expansiunea bruscă a pieţei, iniţiase o divizie bancară privată care furniza servicii în principal celor mai bogaţi rezidenţi din zonă. Rezultatul a fost o mină de aur pentru Shoreline, iar Sean a primit recompense uriaşe de pe urma activelor pe care le administra.

Îşi trăia viaţa cu pasiune – o însuşire care îi plăcuse enorm lui Bay. Ea spunea mereu că ziua nu avea destule ore pentru ca Sean să poată face tot ce i-ar plăcea. Aşa cum Bay adora grădinăritul, lui Sean îi plăcea să pescuiască, îi plăcea echipa Red Sox şi să meargă cu prietenii la cazinoul Eagle Feather.

De câţiva ani, pasiunile sale începuseră să se extindă şi asupra femeilor. Chiar şi acum era şocată că mai putea rămâne alături de el, deşi ştia ce face. În tinereţe, judecând după alte mariaje, ar fi considerat infidelitatea de neiertat: o singură abatere şi jocul s-a terminat. Dar căsătoria se dovedise un lucru complicat.

Unii oameni aparţin locului aşa cum aparţin şi stâncile sau copacii; aşa simţea Bay pentru Capul Hubbard. Prin vene îi curgea apă sărată; în inimă purta trandafiri de ţărm şi crini galbeni. Se simţea parcă răsărită din solul stâncos, ca şi cum trebuia neapărat să fie acolo pentru a exista. Ştiuse dintotdeauna că se va mărita cu un băiat din apropierea plajei.

Ea şi Sean crescuseră împreună pe plajă; aveau aceleaşi amintiri şi poveşti. Deşi niciunul dintre ei nu era la prima dragoste, deveniseră de nedespărţit. Erau foarte diferiţi, dar păreau să se completeze perfect. Dragostea lor păruse atât de firească.

Dar Bay aflase că mariajul nu însemna doar o chestiune de mediu şi istorie. Însemna şi nevoia lui Sean de a avea mai multă independenţă decât putea ea înţelege, însemna şi faptul că el muncea tot mai mult pe măsură ce era promovat, însemna tot mai multe călătorii de afaceri; însenina încercările lui Bay de a înţelege de ce venea atât

de târziu seara, apelurile ei la birou doar pentru a primi un răspuns de la robotul telefonic, însemna să asculte scuzele pe care el i le prezenta şi încercarea de a le crede.

Bay îşi descoperise o imensă capacitate pentru compromis şi – spre marea ei părere de rău – realiză că mult timp se minţise pe sine. Minciunile lui Sean o răniseră, dar mai mult rău îi făcuseră minciunile pe care şi le spusese ea însăşi. Dacă era să rămână împreună pentru binele copiilor, îl va ierta şi va rămâne cu el. Dar începuse să accepte că nu îl mai iubea ca înainte.

Negarea lui Bay a luat sfârşit în ziua în care fiica ei a început să îi pună întrebări.

Anul trecut Annie fusese martoră, din întâmplare, la o convorbire telefonică a tatălui ei – ridicase receptorul şi îl auzise şoptindu-i lui Lindsey Beale despre o călătorie pe care ei doi o făcuseră împreună la Chicago. Lindsey era o tânără, administrator de conturi la bancă. Frumoasă şi strălucitoare, provenind dintr-o familie înstărită din New England, avea o educaţie impresionantă. Bay şi copiii o cunoscuseră la picnicurile organizate de companie. Fusese invitată la ei la cină. Annie se gândise chiar să o cupleze cu profesorul ei de matematică.

Convorbirea aceea telefonică a tulburat-o îngrozitor pe fata lui Bay.

— A fost o călătorie de afaceri, draga mea, spusese Bay, ţinând-o în braţe şi încercând să fie tare de dragul lui Annie. Ştii că tati călătoreşte pentru a rezolva problemele băncii, iar Lindsey îl însoţeşte uneori. Ei doi lucrează împreună.

— De data asta era altceva, vorbeau în şoaptă! hohotise Annie.

Bay simţise că îi creşte adrenalina, simţise teamă, o emoţie ciudată în stomac. Dar nu putuse să o lase pe Annie să vadă toate astea, aşa că o strânsese mai tare în braţe:

— Stai liniştită, Annie, sunt sigură că trebuie să existe o explicaţie.

— Mami, nu vreau să-ţi spun, pentru că o să fii furioasă pe el… dar trebuie să-ţi spun. Şoptea lucruri

tandre… Tati voia să o sărute iar şi iar…

— Ah, Annie, răspunsese Bay, ascunzându-şi disperarea şi furia faţă de Sean, care o trădase, nelăsându-i nimic cu care să îl poată apăra în faţa fetei.

Annie fusese distrusă de ceea ce auzise, dar ceilalţi copii – mai mici, deci mai lipsiţi de menajamente – au fost revoltaţi de cele ce le spusese sora lor.

— Tati, de ce vorbeşti cu altă femeie noaptea? întrebase Pegeen cu ochi tăioşi ca oţelul şi voce furioasă. Dacă nu poţi dormi, de ce nu bei nişte lapte? Sau de ce nu citeşti o carte?

Billy fusese şi mai direct:

— Nu o mai face, tată. Noi avem mai multă nevoie de tine decât ea.

Văzând efectul incidentului asupra copiilor, în Bay se trezi instinctul războinic şi începu să creadă că a sta cu Sean de dragul familiei ar putea avea consecinţe mai rele pentru toată lumea. Amintindu-şi de alte exemple dinaintea lui Lindsey, se gândi de câte ori tăcuse pentru a salva liniştea căminului, păstrându-şi îndoielile şi temerile pentru sine. Toate reveniseră după telefonul acela.

— A trecut atâta vreme de când nu mai eşti sincer că nici nu mai ştiu când a început totul, spusese, iar vocea i se firinse. Nici măcar nu te cunosc.

Sean fusese şocat la gândul că Annie îl auzise.

— Cât a auzit? întrebase.

— Destul.

— Ce i-ai spus…?

— I-am sus că probabil vorbeaţi despre afaceri. Nu m-a crezut. Spunea că vorbeaţi în şoaptă.

— Fir-ar să fie!

Bay simţise că i se face stomacul ghem: el nu nega acuzaţiile. Nu încerca decât să minimalizeze efectul. Plânsese în tăcere, gândindu-se la durerea prin care trecea fiica lor, fiind nevoită să-şi piardă credinţa inocentă că părinţii ei se iubesc încă.

Sean îi luase mâna şi i-o apăsase pe fruntea lui plecată pentru o clipă ce păru interminabilă, apoi ridicase

privirea către ea.

— Bay, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că te-am rănit pe tine şi pe copii. S-a terminat şi nu se va mai întâmpla niciodată. Îţi jur. Totul se va schimba, spusese cu voce tremurândă.

— Ai mai spus asta, îi răspunsese ea, dar ceva din vocea lui îi atrăsese atenţia şi o făcuse să îl privească lung.

— Acum e altfel, îi spusese el.

— Cum, altfel?

El tăcuse o vreme şi trăsese aer în piept.

— Am făcut multe greşeli. Mari. Uneori mă uit în oglindă şi nici măcar nu îl recunosc pe tipul care mă priveşte din ea.

— Şi mie mi s-a părut la fel, încuviinţase ea, înecându-se în lacrimi şi durere amară. Mă întreb ce s-a întâmplat cu soţul meu.

— Îţi jur că totul se va schimba. O să vezi…

Bay încercase să nu se îndoiască, dar minciunile lui Sean o schimbaseră. Nu prea mai avea încredere în nimeni acum, aşa că în seara asta se gândea la tot ce putea fi mai rău. Unde ar putea fi? Uneori închidea telefonul, îl îndesa în buzunar şi pornea cu barca pe ocean.

Dar nu în serile când promitea să-i ducă pe copii la minigolf.

Şi niciodată, nici măcar în miezul celor mai acute probleme de serviciu, nu lăsase pe vreunul dintre copii să-i aştepte.

Bay ieşi în grădină. De obicei se liniştea văzând verbina şi menta care se legănau în bătaia brizei şi ascultând bâzâitul albinelor venite la trandafiri şi la caprifoi. Deşi respira calm, simţea o apăsare în piept, de parcă ar fi purtat o mare greutate. Privi spre drumeag, încercând să-şi folosească puterile magice pentru a determina Jeepul lui Sean să apară pe alee. Cerul era încă albastru strălucitor; ziua următoare avea să fie cea mai lungă zi a anului: aniversarea zilei în care el o ceruse în căsătorie.

În copilărie, Sean era de neoprit. Dintre prietenii lor,

el era întotdeauna cel care încerca să traverseze înot Canalul Long Island, cel care prindea crabi albaştri cu mâinile goale, cel care se arunca în apă de pe podul de cale ferată, cel care, la baschet, marca cincizeci de coşuri la rând. Cu părul său blond strălucitor şi cu ochii verzi încă şi mai strălucitori, iradia energie.

Muncise dintotdeauna, reuşind mereu să facă mai mulţi bani decât ceilalţi puşti. Îşi cumpărase o balenieră Boston cu banii economisiţi de la slujba sa de debarasor la un restaurant – ştia mereu cu cine să se pună bine şi, doar pentru simplul fapt că umpluse paharul unei doamne în vârstă de vreo zece ori într-o seară, obţinuse un bacşiş de şaptezeci şi cinci de dolari. Un faimos beţiv bogat îi strecura din când în când câte o bancnotă de o sută de dolari, spunându-i: „Foloseşte-i pentru facultate”.

Aşa intenţiona să facă, dar mai întâi voia să cumpere barca. Apoi avea să închirieze locuri pentru ceea ce numea el „Turul oraşului Black Hall pe Apă”. Douăzeci de dolari de persoană. Îi mărturisise lui Bay că uneori îl angajau femei însingurate ai căror bărbaţi munceau în timpul săptămânii. Zicea că nu se întâmplase nimic niciodată, dar ştia că dacă ar fi vrut mai mulţi bani, îi avea *la îndemână*, fără multe vorbe.

Lui Bay nu îi plăcuse deloc povestea asta şi se străduise să-şi reprime sentimentele reale: nu era vina lui, ci a femeilor. Era prea tânăr pentru ele. Sean era irezistibil în felul său simpatic, plin de haz, mereu flatant şi gata oricând să facă orice trăsnaie. Era o dinamită cu părul blond.

O atrăgeau energia şi pasiunea lui; ca pe toate fetele de altfel. Toate fetele de la Capul Hubbard voiau să iasă cu el; fetele din Black Hall treceau cu maşina pe la plajă ca să vadă casa în care el şi familia lui îşi petreceau verile, o căsuţă cenuşie din zona în care trenul cotea. Fete drăguţe, blonde, bronzate, în bikini, fete îndrăzneţe – cele mai populare, majoretele, frumuseţile şcolii.

Dar el o iubea pe Bay.

Nici acum nu-i venea să creadă că făcuse o pasiune

pentru ea. Îşi întindea mereu prosopul de plajă în apropierea ei. Când mergea cu mâinile încrucişate pe ponton, se asigura întotdeauna că ea îl priveşte. Se arunca de pe dig chiar în dreptul ei, străpungând apa cu trupul ca o rachetă, venind apoi lângă ea pentru a o atinge cu braţele şi picioarele în timp ce înota pe lângă ea. Inima ei se pornea să bată puternic, iar pielea o furnica. O emoţiona şi o deruta atenţia pe care i-o arăta.

Păreau foarte diferiţi.

Ea era tăcută şi timidă. Când colegii de liceu au ales-o regina Balului Bobocilor, a fost sigură că era o glumă, abia dacă a fost în stare să danseze cu însoţitorul ei, un băiat la fel de timid ca şi ea, care nu i-a spus mai mult de vreo zece cuvinte toată seara şi nu a reuşit să-şi ia inima în dinţi şi să o sărute la despărţire. Ea era o elevă silitoare, iubitoare de natură.

Dar ei erau copii de plajă; ca multe alte cupluri care se formaseră la Capul Hubbard, mergeau la proiecţii de filme în aer liber, pe plajă, se sărutau la lumina Căii Lactee, îşi scrijeleau iniţialele pe mesele de la restaurantul Foley’s. Povestea lor şi legătura cu plaja erau prea puternice pentru a fi trecute cu vederea. Erau complet diferiţi, şi totuşi îi lega nisipul, şi sarea, şi pinii acestui loc, pe care îl iubeau cu pasiune.

Erau prieteni de o viaţă; aveau să îmbătrânească împreună, alături de Tara, ca o familie fericită, la a treia generaţie de locuitori ai Capului Hubbard.

De îndată ce au absolvit facultatea a urmat cea mai lungă zi din an: Sean o luase pe barca sa, o aşezase lângă el la cârmă şi lăsase vasul să se repeadă în viteză peste apele Canalului. Lumina era puternică şi părea eternă. Minutele treceau, dar soarele rămânea pe cer. Făcuseră dragoste sub punte, aşteptând căderea întunericului. În apropierea locului în care apele golfului se contopeau cu oceanul, valurile erau uriaşe. Bay se speriase, dar pericolul îl stârnise şi mai mult pe Sean.

— Nu fi atât de speriată, îi spusese, netezindu-i părul care i se împrăştiase pe faţă.

— Mi se pare că suntem pe cale de a ne răsturna.

— Şi ce dacă? O să înot spre casă cu tine în spate.

Pe Bay o trecuse un fior de plăcere la gândul ăsta, dar tot nu reuşise să alunge spaima care îi creştea în suflet pe măsură ce valurile se înălţau şi vântul se înteţea.

— Hai acasă, Sean! îl rugase.

— Nu înainte de a se întuneca, răspunsese el. Şi poate că nici după aceea. Casa ne aşteaptă tot acolo, dar hai să mergem undeva unde nu am mai fost – hai să navigăm spre Golful Stream, unde să stingem motorul şi să plutim în derivă…

Ştia că o privea pentru a-i observa reacţia: avea nişte ochi vii, drăceşti. Lui îi plăcea grozav să tachineze, dar în seara aceea ei i se păruse că era aproape serios şi o testa.

— Bine, zisese curajoasă, haide!

— Asta îmi place la tine, Bay, îi spusese el. O să mergem pretutindeni împreună. O să vedem locuri uimitoare. O să zburăm spre soare.

— Dar ce zici de lună, Sean? Nu vrei mai degrabă să mă duci pe lună? întrebase ea. Cineva îi promisese cândva luna de pe cer.

— Oricine poate merge pe lună, zisese Sean dispreţuitor. Eu vreau să ajung la soare. Luna nu face decât să reflecte lumina soarelui, nu are căldură proprie. Vreau să-mi trăiesc viaţa la temperaturi maxime, Bay! Şi aşa e destul de rău că nici măcar unul dintre noi nu s-a născut bogat ca să o putem face cum trebuie. De ce nu ai şi tu o rentă?

Glumea, desigur, dar făcea prea des astfel de glume.

— Pentru că strămoşii mei au fost prea ocupaţi să supravieţuiască foametei din timpul crizei cartofilor ca să mai apuce să investească pe piaţa bursieră, îi răspunsese ea. Ca şi ai tăi, de altfel.

În ochii lui sclipise un fulger de mânie, fiindcă era ceva ce nu voia să i se reamintească. Deschisese gura să o certe, dar se răzgândise.

Până atunci stătuse deasupra ei, dar se ridicase pe braţe pentru a privi în jur. Vasul avea tangaj puternic, iar

vântul îi dădea părul pe spate. Privindu-l de jos în sus, Bay gândise că arăta ca un spirit al oceanului şi în clipa aceea îşi dăduse seama cât de diferiţi erau în realitate. Revelaţia o rănise adânc, dar preferase să o uite şi să o ascundă bine în sine.

Sean vrusese dintotdeauna să fie bogat şi să plece departe.

Bay vrusese dintotdeauna să fie fericită cu ce avea şi îşi iubea căminul mai presus de orice.

Inima i se frânse şi se gândi că aşa se explica ceea ce i se întâmpla în seara asta, o seară atât de îndepărtată de cea mai lungă zi a anului acela peste care trecuseră multe veri.

Se întoarse la masă în curte. Billy şi Peg erau acolo, absorbiţi de hamburgerii lor. Dar locul lui Annie era gol.

Annie McCabe stătea în camera părinţilor, exact la mijlocul covorului albastru cu alb, ştiind că ceva nu era în regulă. Simţea în inima ei, aşa cum simţea în toate momentele importante. Ştiuse din clipa în care Peg sunase acasă, după privirea mamei sale, m-ai cărei ochi se citea acea expresie de disperare ce îi amintea de teribilele luni din iarna trecută.

Plimbându-se agale prin cameră, ochii lui Annie căzură asupra biroului tatălui ei. Se uită la fotografiile înrămate de pe birou: mama, Billy, Peg şi Annie, şi bătrânul câine al tatii, Lucky. Era un buldog de Boston alb cu pete maro. Tatăl ei îl găsise pe Lucky pe o alee din Hartford când avea doar doisprezece ani, vârsta de acum a lui Annie. îl adoptase şi îl mai iubea încă atât de mult încât ochii lui Annie se umezeau când tata îi povestea despre el.

Văzând fotografia lui Lucky de pe biroul lui, Annie se simţi mai bine. Erau şi butonii lui cu monogramă acolo. Îi purta la smoching când mergea cu mama la o serată mai aparte, uneori asortându-i la o cămaşă specială când se întâlnea cu vreunul din clienţii importanţi.

Se uită în dulapul lui. Ce ar putea să le intereseze pe fetele de vârsta ei la hainele tatălui lor? Lui Annie îi plăcea să stea acolo, cu ochii închişi, şi să-şi imagineze cum tatăl

ei o strânge tare în braţe.

„Annie, ursuleţul meu!” i-ar fi mârâit el la ureche, legănând-o înainte şi înapoi, cum îi făcea când era mică şi abia îi ajungea cu capul până la brâu. Acum îi ajungea până la umăr, iar el încheia uneori îmbrăţişarea cu sfatul şoptit de a mai reduce din gustări.

Stătea chiar în dreptul uşii deschise a dulapului, cu capul plin de amintiri, evocându-şi tatăl cu ajutorul mirosului: lâna din costumele lui, picăturile de sudoare din zilele petrecute la bancă, mirosul de ulei de la motorul bărcii, mirosul de momeală pentru pescuit. Simţi un nod în stomac gândindu-se unde ar putea fi. *Doamne*, *să nu fie cu Lindsey*! *Sper că nu e cu ea din nou*…

— Ce faci, Annie?

La auzul vocii mamei sale, Annie deschise ochii. Până să apuce să-i răspundă, sună telefonul.

Oftând, maică-sa se duse la măsuţa de lângă pat. În oftatul acela Annie crezu că surprinde un sentiment de uşurare. Cine altcineva putea fi dacă nu tatăl ei care suna să-şi ceară scuze că a întârziat şi că nu a ajuns să o ia pe Peg şi să promită că se repede deîndată acasă să-i ducă pe toţi la Golful Piraţilor? Annie voia să creadă toate astea, voia să zâmbească, dar încă nu putea.

Bay, tulburată la vederea lui Annie cufundată pe jumătate în dulapul lui Sean, ridică receptorul, încercând să vorbească cu calm, pentru a nu o lăsa pe Annie să vadă ce furioasă era pe Sean.

— Alo! spuse.

— Bay, Frank Allingham la telefon, zise o voce baritonală.

— Salut, Frank! răspunse Bay. Frank era un vechi prieten al lui Sean, cursul vieţilor lor fiind atât de asemănător, încât era greu de zis cum începuse prietenia lor: la liceu, la facultate, la cursurile de administrare a afacerilor, la şantierul naval, la bancă…

— Bay, Sean e acasă?

— Nu, răspunse ea, cu ochii la Annie. Fiica ei o privea cu un interes avid, dar când înţelese că nu Sean era

la telefon, se întoarse la dulap. Acum, ca şi cum ar fi căutat ceva, îngenunchease şi cotrobăia printre pantofii lui taică-său.

— Ştii cum aş putea să dau de el?

— Nu ştiu, Frank, răspunse Bay, simţind o oarecare stânjeneală în vocea lui. Ce s-a întâmplat?

— Ştii cumva… ţi-a spus cumva pe unde se duce azi?

— Da. A spus că are o întrunire consultativă pentru aprobarea unui credit.

— Deci ştia…

— Care e problema? întrebă Bay, auzind-o în acelaşi timp pe Annie suspinând şi afundându-se şi mai mult în dulapul lui Sean. Pomi spre fiică-sa ca să o atingă pe spate şi să o scoată din dulap, când se opri brusc.

— Niciuna, probabil, zise Frank, iar ea simţi că el îşi dorea acum să nu fi sunat deloc. Dar nu a fost la întrunire, Bay. L-am aşteptat cu toţii, fiindcă avem decizii importante de luat, zece oameni l-au aşteptat să afle dacă îşi primesc ipotecile. Mark a înnebunit

Mark Boland era preşedintele băncii şi ţinta resentimentelor lui Sean. Datorită succesului pe care îl înregistrase noua sa divizie, Sean sperase să fie propus pentru această funcţie, dar banca îl adusese pe Boland de la Anchor Trust.

— Ce e cu Sean? Nu e genul lui să se sustragă de la o întrunire importantă.

— Aşa e, răspunse Bay.

— Când se întoarce, îl rogi să mă sune? o întrebă Frank.

— Da. Mulţumesc pentru telefon, spuse Bay.

Dar uitase deja promisiunea. Annie se întoarse către ea albă la faţă. Cu gura deschisă şi ochii aburiţi, întunecaţi, aproape tumefiaţi.

— Ce este, Annie?

— Nu-mi dau seama dacă tati şi-a luat lucrurile. Geamantanul e încă aici. Dar nu-i văd nicăieri pantofii de navigat. Nu ar fi avut nevoie de ei ca să meargă la birou. Şi a mai luat ceva…

— Ce să ia?

Dar Annie dădea întruna din cap, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

— Zicea că nu ar renunţa la asta cu niciun chip. Şi nu mai e aici, mami! Este la el. Tati a plecat!

2

Annie fugea prin casă, uitându-se prin dulapuri. Bay aruncă o privire rapidă pe fereastră, la Peggy şi Billy care îşi exersau aruncarea cu mingea. Se duse în cămăruţa unde Sean îşi instalase un birou. Se uită la computer şi se întrebă ce era de făcut

Să cheme poliţia?

Dar ce plângere ar avea? Sean încălţase pantofii de navigat la birou, nu ajunsese la întâlnire şi nu reuşise să o ia pe Peg. Poliţia i-ar spune că se poate ca el să fie în port sau la pescuit. Inima îi bătea cu putere, luând-o razna, de parcă se pregătea să intre într-o cursă contra-cronometru. Întinzând mâna spre telefon, îşi dădu seama că îi tremura.

Era Sean cu Lindsey, sau cu altcineva, în momentul acela?

Când Sean îi jurase că totul se va schimba, crezuse că se referea la Lindsey şi la celelalte femei; dar acum, când se întorcea înapoi în timp, încercând să găsească o logică în întâmplările zilei, se gândea că poate mai erau şi alte secrete. Nu mai simţise de luni de zile acest hău căscându-i-se în stomac ca acum: simţea la propriu pământul rotindu-se în jurul axei sale, dându-i senzaţia că ar trebui să se agaţe de primul obiect solid care îi ieşea în cale.

Annie apăru, cu lacrimi pe obraji.

— Trebuie să sunăm la poliţie, mamă.

— Annie, nu cred că…

— Nu, trebuie. Probabil că s-a întâmplat ceva rău. Nu ar fi plecat aşa, pur şi simplu, decât dacă ar fi fost obligat. Trebuie să fie vorba de o răpire.

— Nu cred aşa ceva, Annie.

— Trebuie să fie, mami, ce altceva ar putea fi? Nu ar pleca niciodată aşa, pur şi simplu, de capul lui!

— Annie, o grămadă de lucruri s-ar fi putut întâmpla…

Annie se înecă într-un suspin şi spuse:

— Crezi că e cu Lindsey, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Bay, luându-şi fata în braţe.

Minciuna îi încurcă şi îi înnebuneşte pe oameni, subminând tot ce a mai rămas solid. Bay îşi dăduse seama că cel mai bine era să spună adevărul, pe cât posibil. Dar când ai trei copii care îşi iubesc tatăl, un tată care trebuie să le servească drept exemplu, e greu să păstrezi echilibrul între a spune adevărul şi a-i menaja pe copii.

Dar Annie se retrase cu ochii holbaţi şi exaltaţi.

— Trag o fugă cu bicicleta până la barcă, să văd dacă este acolo!

— Annie, nu! Mergem împreună cu maşina!

Dar fata dispăruse deja. Bay o auzi cum fuge lipăind desculţă pe podea, uşa se trânti şi imediat se auziră roţile bicicletei fâşâind pe caldarâm.

Bay trase scaunul tapiţat cu piele de la biroul lui Sean şi se aşeză. Aproape automat, formă numărul de telefon al Tarei.

Privirea îi fugi pe fereastra mare, spre fâşia lată de mlaştină verdegalbenă dincolo de care se vedea casa albă a Tarei. O văzu pe Tara ridicându-se din grădină, abandonându-şi uneltele şi urcând treptele tocite de vreme ale casei.

— Alo! spuse Tara după ce telefonul sună de şase ori.

— Eusânt.

— A! Ţi-ai uitat crema de protecţie pe plajă. Ţi-am luat-o eu.

— Bine, zise Bay. Cele două silabe au fost suficiente ca Tara să-şi dea seama.

— Ce s-a întâmplat?

— Crema nu e singurul lucru pe care se pare că l-am rătăcit azi.

— Iar a dispărut Sean pe undeva? Şi asta e ceva rău?

— Of, Tara, zise Bay, care nu se simţea în stare să râdă. Nu s-a dus să o ia pe Pegeen, iar Frank m-a sunat să-

mi spună că nu a ajuns nici la întrunirea de la bancă… Annie e scoasă din minţi. E în drum spre barca lui acum. Cred că speră ca el să fie la pescuit şi să fi uitat să sune ca să ne spună.

— La naiba, zise Tara, ce om!

Bay nu răspunse, legănându-se cu scaunul de la birou.

— Îmi pare rău, Bay, ştii că am încercat să nu te stârnesc anul ăsta. Dar am văzut prin ce treci, iar el este atât de peste măsură de netrebnic încât nu îmi vine să cred. Ce lipsă de eleganţă!

— Nu pot să-ţi spun cât de mult ÎL URĂSC în acest moment! Să uite complet de Pegeen care l-a aşteptat la antrenament…? Să o facă pe Annie să se îngrijoreze…?

— Pornesc spre tine… Vin să te iau şi mergem după Annie la vas.

Tara închise telefonul, dar Bay rămase pe loc, cu telefonul în mână. „Surorile Irlandeze” – era numele inventat de Tara cu câţiva ani în urmă pentru a celebra prietenia lor: erau mai apropiate decât cele mai bune prietene, aproape că fiecare dintre ele era sora pe care niciuna nu o avusese. Multă lume de la Capul Hubbard le credeau chiar surori, iar ele nu se prea sinchiseau să nege. Le uneau inima, umorul şi rădăcinile irlandeze; amândouă iubeau versurile lui Yeats şi muzica celor de la U_2 şi ambele îşi juraseră ca – în ciuda aparenţei de calm şi aşezare – să-şi trăiască viaţa cu pasiune.

Tara era celibatară prin definiţie. Se îndrăgostise cu adevărat doar de două ori, o dată de un artist şi o dată de un „tip” artistic, ambii fiind mai puţin străluciţi decât i-ar fi plăcut ei să fie. Amândoi o ceruseră de nevastă, dar în ultima clipă îi îndepărtase.

Bay ştia că asta avea legătură cu tatăl alcoolic al Tarei, care nu reuşise niciodată să se ridice la nivelul femeilor puternice din familie. Tara crescuse învăţând să aibă mai multă încredere în sine decât în oricine altcineva. Bay avea sentimente tandre pentru prietena ei şi încerca să o protejeze, fiindcă înţelegea că duritatea ei era mai

degrabă o mască.

Tara se autoexmatriculase de la Ulonn după doi ani, în ciuda inteligenţei sale sclipitoare şi a rezultatelor uimitoare.

— Cred că sunt făcută pentru a fi propriul meu şef, îi spusese lui Bay la telefon când o sunase la Connecticut Collège ca să-i anunţe decizia ei înainte de a-şi suna propriii părinţi. Nu-mi place nici măcar să mă duc la cursurile principale – închipuie-ţi ce tare m-aş distra în America corporatistă!

— Şi ce o să faci?

— Mă duc să schiez în Vermont la iarnă, cineva de aici din cămin are o mătuşă care administrează o pensiune lângă Mad River Glen şi zice că pot să-mi iau o slujbă de cameristă acolo.

— Să faci paturi, Tara? o întrebase Bay, uluită la gândul că prietena ei strălucită şi radioasă ar putea să frece podelele şi să împingă aspiratorul pe culoarele pensiunii.

— Cred că o să fie bine, spusese Tara. Până la prânz deretic prin camere, iar după-amiază schiez.

— Tara, nu vreau să faci o greşeală. Eşti atât de inteligentă, toate uşile ţi se deschid…

— Îmi place ideea de a dispune de timp ca să mă gândesc, răspunsese Tara. Curăţenia nu îmi va ocupa mintea, ceea ce îmi va oferi posibilitatea de a hotărî ce vreau cu adevărat de la viaţă.

Tara chiar şi-a luat slujba aceea peste iarnă, iar în vara următoare s-a întors la Capul Hubbard. Părinţii îi spuseseră că, dacă are de gând să renunţe la facultate, trebuie să se întreţină singură, aşa că s-a apucat să pună anunţuri pe plajă la Foley’s: „Aveţi nisip pe podea? Nisip în pat? reveniţi într-o casă curată. Sunaţi-o pe Tara”.

Mama ei avea mari îndoieli, dar telefonul începuse să sune curând şi de atunci nu s-a mai oprit. Tara avea mereu agenda plină de clienţi. Muncea mereu, iar la facultate nu s-a mai întors. Continua să-i placă să-şi facă propriul program şi să aibă libertatea de a gândi pentru ea.

Ridicându-se din scaunul de la birou, Bay aruncă o privire la fotografia sa de nuntă de pe peretele opus. Tara era chiar lângă Bay, zâmbind bucuroasă. Iar Bay şi Sean arătau atât de fericiţi: zâmbitori, se ţineau de mână, iar iubirea le strălucea în ochi. Ce visa ea pe atunci? Bay nu prea îşi mai amintea, dar de-a lungul anilor ajunsese la concluzia teribilă că visele sale de atunci nu erau nicidecum aceleaşi ca ale soţului ei.

Acum trebuia să le spună celorlalţi copii că iese cu Tara şi că se va întoarce repede. Când se depărtă de birou, ceva îi atrase atenţia. Beculeţul roşu al faxului clipea, anunţând că se terminase hârda.

Bay ezită. Tara urma să apară dintr-o clipă în alta şi trebuia să o prindă din urmă pe Annie…

Ceva o făcu să se oprească în prag. Se întoarse la aparat. Beculeţul roşu clipea numai când venea un fax şi nu era hârtie.

Bay căută într-un sertar, scoase un teanc de hârtie de imprimantă şi îl introduse în tăviţă.

Aparatul începu imediat să printeze.

Bay citi pagina pe măsură ce ieşea din aparat. Avea antetul constructorului de bărci de la New London. Scris de mână, mesajul cu data din ziua precedentă conţinea o serie de măsuri la baza paginii. Scrisul îi era cunoscut, dar Bay nu cunoştea niciun constructor de bărci. Citi:

Dragă Sean.

Mulţumesc că ai trecut din nou pe la noi. *Verifică datele de mai jos*: *asta este ceea ce îţi doreai*? *Am mai adăugat vreo cinci centimetri la traversă, pentru mai multă stabilitate*. *Treci pe la şantier când ai timp sau sună-mă la birou*.

Dan Connolly

Bay fu atât de şocată, că lăsă să îi scape un mic geamăt. În josul paginii era o sumă estimativă: două mii de dolari, dar abia dacă o observă. Dan Connolly. Nu mai vorbise cu el de ani de zile, nu-i mai văzuse scrisul de când erau în liceu. Dar se gândea la el de fiecare dată când mergea pe ponton sau vedea luna în ultimul pătrar.

În afară de Tara, singura persoană cu care Bay vorbise cu adevărat fusese Danny Connolly, în vara în care împlinise cincisprezece ani. Pe atunci el era proaspăt absolvent de facultate şi muncea ca tâmplar sezonier la Capul Hubbard, dovedind că excelează în ceea ce îl pasiona: ingineria, prelucrarea lemnului, arhitectura navală. Bay obişnuia să graviteze în jurul lui cu orele, ajutându-l să construiască noul ponton, îndrăgostită de inteligenţa lui rafinată. Iar Danny nu o izgonise niciodată, îşi făcea mereu timp să-i răspundă la avalanşa de întrebări şi îi explica tot ce făcea.

— Dacă ai fi doar cu vreo trei ani mai mare, spusese Tara, ar fi cu adevărat interesant.

— Să am optsprezece ani? întrebase Bay.

— Îhî, răspunsese Tara. Poate că o să te aştepte. Pariez că şi el se gândeşte la asta.

— Bine, lasă, Tara…

— Dacă nu ar fi aşa, zâmbise Tara, nu ţi-ar permite să stai pe lângă el toată ziulica. Ar munci de două ori mai repede fără tine acolo. Te place, Bay, recunoaşte-o!

Cumva, ideea aceea era prea incitantă ca să fie luată în serios.

Sean era atât de diferit. Obişnuia să treacă în viteză cu baleniera lui Boston, făcându-le semne cu mâna şi ambalând motorul pentru a lăsa dâre pe apă. Sau venea cu bicicleta plină de noroi pe plajă, încălcând toate regulile şi făcându-l pe Danny să clatine din cap.

— Şi-a pierdut controlul, zisese el la un moment dat. Ştii ce face el acum, nu?

— Se joacă cu jucăriile lui, îi răspunsese Bay.

— Nu, patrulează ca să se asigure că nu mă apropii prea tare de tine.

— Dar tu ai douăzeci şi doi de ani! protestase Bay, amintindu-şi vorbele Tarei şi roşise de plăcere la gândul că lui i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

— Ştiu, şi tu ştii că noi suntem doar amici, dar iubiţii nu gândesc aşa.

— Nu este iubitul meu!

— O să fie dacă e să aibă vreun cuvânt de spus în privinţa asta. Dar să nu te grăbeşti, Galway Bay.

Şi se dovedise că Danny avusese dreptate. Târziu după aceea, când slujba lui de vară se terminase de mult, el părăsise plaja, dar Bay şi Sean rămăseseră. Ea împlinise şaisprezece ani; Sean o sărutase pe pontonul construit de Danny cu un an în urmă. Ei îi fusese dor de tâmplarul tăcut, cu poezia lui irlandeză şi viziunea coerentă asupra vieţii, cu felul lui de a observa totul şi a comenta apoi cu ea. Sean era prea ocupat să trăiască – să se mişte rapid, să prindă fiecare clipă de plăcere – pentru a avea timp de irosit cu discuţii. Îmbrăţişându-l pe Sean, buzele ei îi atinseseră gâtul şi preţ de câteva clipe se gândise la Danny, dorindu-şi să fie el în locul lui, dorindu-şi ca previziunile Tarei să se fi împlinit şi el să o fi aşteptat să crească. Şi-l amintea arătându-i luna în pătrar şi spunându-i că o să-i facă leagăn din ea.

Iar ea îi răspunsese că el putea face orice îşi punea în minte.

New London, un vechi centru maritim acoperit de sare, un oraş naval, la doar şaisprezece kilometri spre est, părea situat de partea cealaltă a pământului privit dinspre Black Hall. Era posibil ca Danny să fi fost acolo tot timpul ăsta?

Chiar atunci Bay auzi maşina Tarei pe alee. Puse faxul pe birou şi se grăbi să le spună copiilor că se întoarce de îndată.

Annie ştia cele mai bune scurtături spre barca tatălui ei. Chiar în momentul acela o luă pe cel mai scurt drum, drept prin centrul oraşului.

Trecu de biserica albă, de galeria de artă cu zugrăveala ei galbenă, de conacul adus cu un secol în urmă de peste Canalul Long Island cu o barjă, traversă şoseaua principală şi tăie calea unui camion, cotind în fine pe drumul neasfaltat care ducea spre port. Annie îşi dădu seama cât de aproape fusese de un accident, dar nu-i păsa. Nu îşi putea permite să simtă nimic – nu încă.

Frână brusc în dreptul bărcilor. Propti bicicleta de un

hangar roşu, apoi fugi în josul primului doc. Aceasta era cea mai frumoasă zonă a portului, unde se găseau majoritatea bărcilor particulare, de fapt – iahturi. Superbe vase cu pânze. Deşi Annie şi-ar fi dorit o barcă graţioasă cu pânze sau poate chiar o barcă cu vâsle, tatăl ei era exclusiv omul bărcii cu motor.

— O barcă cu motor mă duce unde vreau eu, îi spunea el. Nu e nevoie să aştept vântul sau curenţii sau orice altceva. Întorc cheia şi pornesc în goană.

— Ştiu, tati, spunea Annie, privind pânzele albe de la orizont, liniştite şi romantice şi mult mai plăcute şi reconfortante decât zgomotul motoarelor diesel. Tara le zicea „dispozitive de gazare”, adăugând: „Dar vasele cu pânze sunt atât de drăguţe”.

— Cine are nevoie de o barcă drăguţă când vă am pe voi? îi răspundea el, îmbrăţişând-o. Voi sunteţi suficient de drăguţe ca să nu-mi mai trebuiască altceva.

Pe Annie o durea amintirea acestor cuvinte. Ecoul paşilor ei se auzea de-a lungul docului, pe lângă bărcile Hinckley şi Herreshoff sau Alden. La capăt, făcu stânga pe T-ul docului şi începu să zâmbească instantaneu.

Simţi o mare uşurare. Legănându-se uşor la chei, se vedea barca tatălui său. Barca masivă de pescuit *A Idebaran* strălucea în soare. Cromul era lustruit, iar lumina cădea direct pe curba graţioasă a corpului ei.

Cu un zâmbet larg, Annie lipăi în picioarele goale de-a lungul cheiului. Aproape că se aştepta să îl audă pe Jimmy Buffett, preferatul tatălui, cântând la combina muzicală. Poate că tata avusese nevoie de o zi liberă. Venise pe *Aldebaran* ca să se odihnească şi să se relaxeze puţin. Păşind pe punte, Annie merse tiptil până la hublou.

La un moment dat, anul trecut, tata păstrase cadoul special primit de la Annie aici, pe vas, şi acum aproape că se aştepta să vadă acolo macheta de barcă pe care i-o făcuse de Crăciun, cu doi ani în urmă, din lemn de balsa vopsit în verde închis: o bărcuţă de pescuit cu vâsle în loc de o barcă cu motor. Spusese atunci că o s-o păstreze mereu la el. Dar macheta nu mai era acolo…

Cum se mişca în jurul cabinei, văzu că trapa părea închisă bine; văzu zăvorul argintiu – încuiat. Asta însemna că tata nu era acolo, cu toate astea nu intră în panică. Annie ştia combinaţia: 3 – 5 – 6 – 2. Se putea duce sub punte pentru un mic control.

Dar când începu să formeze cifrul încuietorii cu degetul mare, se udă: privindu-şi mâna, observă că era plină de sânge.

Şi nu era doar pe mâna ei sânge, ci şi pe încuietoare, pe lemnul de teck care încadra casa scării. Chiar la colţ, de parcă cineva şi-ar fi spart capul căzând în cabină: o dungă groasă şi roşie de sânge.

Annie încercă să-şi spună că era de la vreun peşte.

Tata ieşise în larg şi prinsese un ton albastru. Sau un biban vârstat. Sau chiar un rechin.

Aducea mereu peşte la bord, şi unde era peşte, era şi sânge. Peştele trebuie eviscerat, curăţat, spălat… o treabă foarte murdară.

Dar ochii lui Annie se umplură de lacrimi şi ştiu că sângele acela nu era de peşte. Tatăl ei era cel mai ordonat pescar din lume. Avea un furtun încolăcit pe chei şi îşi spăla cu grijă barca după fiecare escapadă.

— Annie!

La auzul numelui ei, Annie se întoarse. Mama venea spre ea pe doc împreună cu Tara, dar văzându-i chipul, o luă la fugă spre ea. Annie plângea atât de tare acum, încât nici nu îşi mai vedea mama, ci doar îi auzea paşii apăsaţi apropiindu-se de-a lungul cheiului, apoi simţi cum barca se clatină când mama urcă la bord şi o luă în braţe.

— I s-a întâmplat ceva îngrozitor, plânse Annie. E rănit, mamă, sau mai rău… a fost aici, dar nu mai este, şi e rănit…

3

Poliţia a sosit la nici zece minute după ce Bay i-a sunat, trei maşini parcând pe chei la distanţă de câteva secunde una de alta. Bay încerca să o ţină pe după umeri, dar fata se ferea, prea agitata să stea locului. Merse de-a lungul docului, făcându-le semne poliţiştilor cu mâna ca să

vadă unde se află.

— Trebuie să fie o zi fără contravenţii dacă vin atâtea maşini să investigheze puţin sânge de peşte, zise Tara.

— Sper că doar asta este.

— Serios? Te-aş fi înţeles mai bine dacă ai fi simţit exact pe dos, încercă Tara să înveselească atmosfera; dar văzând chipul lui Bay, se opri.

— Uită-te la Annie: şi-a ieşit din minţi. Dacă zace grav rănit pe undeva?

Când poliţiştii s-au apropiat, Annie fugi să se lipească de maică-sa. Bay vorbi cumpănit, încercând să-şi păstreze calmul în timp ce le dădea datele pe care le avea: că Sean lipsise de la întrunirea de la bancă, iar ea şi Annie veniseră să-i caute pe barcă şi găsiseră sânge pe pragul uşii.

— Care este barca lui? întrebă ofiţerul Perry, un tânăr înalt cu părul negru tuns scurt, zâmbind către Annie.

— Asta, răspunse Annie, arătând *către Aldebaran* şi fugind spre barcă.

— Fainã barcă de pescuit, aprobă ofiţerul Dayton.

Bay nu spuse nimic, privindu-i pe poliţişti cum urcă la bord. Avea o gheară în stomac; Tara îi luă mâna şi i-o strânse.

Se uitară la poliţiştii care cercetau dârele de sânge, se plimbau agale pe punte, privind spre cer şi peste bord, în apă. Annie stătea pe chei, fără să-şi ia ochii de la ei.

— De ce se uită în apă? întrebă Annie brusc, întorcându-se spre maică-sa.

— Cred că trebuie să se uite peste tot ca să găsească indicii, răspunse Bay, întinzând braţele către ea.

— Indicii?

— Da, dragă.

Dunga dintre sprâncenele fetei se adânci, în vreme ce inima lui Bay bătea să-i spargă pieptul. Nu îl va ierta niciodată pe Sean pentru aceste clipe, căci fata lor era acolo, privind cum poliţia cerceta apa în căutarea cadavrului său. Dar la acest gând, pielea lui Bay se răci ca gheaţa, îngrozită pentru soţul ei.

Un ofiţer folosi staţia portabilă pentru un apel, în

timp ce ofiţerul Perry o întreba pe Bay dacă ştie cifrul încuietorii pentru a se asigura că Sean sau oricine altcineva nu se află înăuntru, rănit.

— Trapa se închide pe dinafară, spuse. Nu poate fi înăuntru.

— Oricum ar trebui să aruncăm o privire.

Bay ezită.

Nu putea spune de ce. Cu cât ezita mai mult, cu atât îşi dădea seama că îi era teamă de ce ar putea descoperi înăuntru: Sean zăcând rănit sau şi mai rău, şi se gândi la toate secretele pe care i le ascundea.

— Trei-cinci-şase-doi, îngăimă Annie.

— În regulă? întrebă ofiţerul Perry, aşteptând permisiunea lui Bay pentru a intra. Ea dădu din cap.

El deschise trapa şi dispăru înăuntru, în măruntaiele bărcii. Ofiţerul Dayton îl urmă. Bay privea. Se auziră cauciucuri scârţâind pe pietriş; se întoarse şi văzu o limuzină neagră parcând lângă maşinile poliţiei. Doi bărbaţi, ambii în costum, coborâră din maşină, iar ceilalţi doi ofiţeri de poliţie se apropiară de ei.

— A venit infanteria, zise Tara.

— O să-i găsească pe tati, nu-i aşa? întrebă Annie.

— Ba bine că nu, îi spuse Tara strângând-o în braţe. Bunicul meu era poliţist şi îmi dau seama imediat care sunt cei mai buni detectivi. Îţi spun eu, ăştia doi sunt cei mai buni, sunt sigură.

Lăsându-şi fiica pe mâinile celei mai bune prietene, Bay urcă şi ea la bord. Trebuia să vadă cu ochii ei; dacă el era acolo, voia să fie şi ea acolo. Apăsând minerul cromat din capul scării, se strecură în jos, spre cabină.

Ofiţerii nu au văzut-o imediat. Erau adunaţi la un loc şi discutau cu voce joasă despre ceva aflat în faţă. Cabina fusese închisă şi înăuntru stăruia un miros dulce de umezeală. Barca se legăna uşor la chei, izbindu-se de apărători cu un sunet înfundat şi neregulat.

Inima lui Bay îi bubuia în piept. Se gândi, cu lacrimi în ochi, la ultima călătorie în familie cu barca: făcuseră o escapadă de pescuit la Race, momind bibani vârstaţi cu

ţipari vii. Billy prinsese cei mai mari peşti, dar Pegeen prinsese cei mai mulţi. Trecuseră în viteză chiar pe lângă locul unde Sean îi spusese, cu mult timp în urmă, la un solstiţiu de vară, că vrea să zboare spre soare.

Acum, cu gura uscată, se îndreptă către cabina de la pupa.

Cuşeta era răvăşită: perna în dungi alb-albastre era ghemuită, cuvertura mototolită ca şi cum cineva ar fi stat peste ea de curând. Ciudat, dar, la vederea acestor detalii, inima ei îşi încetini goana. Să fi fost Sean aici pentru a face dragoste cu cineva când ar fi trebuit să treacă să o ia pe Peg? Panica scăzu, înlocuită de o amorţeală care îi cuprinse pielea şi nervii într-o durere surdă.

Când se pregătea să iasă din cabină, observă cu coada ochiului un dosar cu documente deschis pe noptieră. Unele hârtii arătau ca nişte extrase de cont ale unor clienţi ai băncii. O foaie de pontaj, ca cele pe care copiii îşi ţin scorul la minigolf, era însemnată „X, Y, Z”. Pe margine, mâzgălise un camion sau o furgonetă, cu cerneală neagră groasă; alături erau scrise cuvintele „fata”, „ajutor” şi numele „Ed”, încercuite cu o linie groasă.

Ce fată? Annie? Pegeen? Bay? Fără să ştie de ce, Bay nu credea aşa ceva. Se uită la desenul făcut de Sean. El avea mereu obiceiul să mâzgălească nervos în timp ce vorbea la telefon, încercând să se concentreze. Cu ani în urmă, Bay obişnuia să-i necăjească, spunându-i că îi va aduna desenele într-o carte – era un maestru al schiţei şi caricaturii – sau i le va duce pur şi simplu la un psihiatru pentru interpretare.

Ce puteau să însemne un camion şi „fata”? Să fi fost vorba despre dorinţa lui de a o avea pe Lindsey, exprimată într-o logică macho? Sau despre vreo nouă femeie? I se frânse inima la un asemenea gând. Cu mâinile tremurânde, răsfoi restul dosarului.

O foaie albă de hârtie îi atrase atenţia. Să fie…? O luă, şi – pentru a doua oară în ziua aceea – fu şocată de o fantomă a trecutului. O scrisoare, scrisă de mâna ei cu mult timp în urmă…

Trebuie să îi fi scăpat o exclamaţie, pentru că, brusc, poliţiştii îşi dădură seama de prezenţa ei. O auziră şi dădură buzna spre cuşetă.

— Doamnă, nu puteţi sta aici, spuse ofiţerul Perry cu un glas mai sever decât până atunci.

— Dar e barca mea… a noastră! replică ea, încercând să zâmbească

— Îmi pare rău, răspunse el ferm. În acest moment s-ar putea să fie scena unei omucideri. Vă rog să vă înapoiaţi pe chei şi să aşteptaţi acolo.

Bay îngheţă, şocată la auzul acestor cuvinte. Îndesându-şi scrisoarea în buzunarul de la spate al pantalonilor scurţi, îl urmă spre scară şi văzu ceea ce îi scăpase când urcase la bord: o urmă şerpuitoare de sânge.

Mici pete roşii duceau de la trapă spre prova. Şi acolo, exact pe locul unde copiii luaseră cina ultima dată – un peştespadă pe care Sean îl gătise la grătarul de pe punte – era o pătură albastră, acum plină de pete vinete şi negre.

Numai că nu erau nici vinete, nici negre, avea să constate Bay urcând pe punte, cu inima gata să-i sară din piept: erau roşii de sângele care părea să fi curs din abundenţă.

Când ieşi din cabină la aer curat, le zări pe Annie şi Tara care aveau o mină gravă ce părea să confirme că ştiau şi ele că nu era deloc în regulă şi că această zi superbă, strălucitoare şi senină le va schimba viaţa, tulburând şi transformând în haos tot ce era aşezat şi stabilit, ca un glob de sticlă cu fulgi de zăpadă răsturnat.

În timp ce Annie stătea acolo, se întâmplă ceva ciudat: simţi că îşi părăseşte trupul. Nu ca oamenii aceia care apar la televizor vorbind despre clipa în care, fiind pe masa de operaţie sau într-un accident de maşină, s-au văzut de deasupra pe ei înşişi, privind cu ochi noi scena la care erau părtaşi doctorii şi familia lor.

Nu, Annie ieşi din trupul ei şi zbură departe de chei, undeva, în trecut. Zbură înapoi, în copilărie, pe vremea când tatăl ei obişnuia să o conducă la şcoală. O ţinea de

mână şi îi cânta un cântecel când ajungeau la intersecţie.

Stai, priveşte şi ascultă înainte să treci strada.

Foloseşte-ţi ochii, foloseşte-ţi urechile înainte să-ţi foloseşti picioarele…

Avusese grijă de ea şi o învăţase cum să aibă grijă de ea însăşi. Acelea erau clipele ei preferate petrecute împreună cu tata, când ceilalţi copii erau acasă cu mama, când el încă nu era atât de ocupat cu serviciul, sau cu pescuitul, sau cu prietenii şi înainte ca ea să se îngraşe şi să îl dezamăgească. Annie simţise toată puterea dragostei lui în plimbările acelea spre şcoală; când se întorcea şi o lăsa pe treptele mari de granit, se simţea de parcă apunea soarele şi se făcea frig.

Acum mama şi Tara vorbeau cu voce scăzută. Poliţiştii mişunau pe punte; staţiile de emisie-recepţie din maşinile lor piuiau în parcare. Oamenii nu acordau copiilor aceeaşi atenţie ca celorlalţi adulţi, aşa că cei doi oameni în costume întunecate vorbeau cu poliţiştii de parcă Annie nici nu ar fi fost acolo.

‚» Investigaţie…", îi auzi ea spunând. „Internă… la bancă… federalii…"

— Mami, ce sunt „federalii"? întrebă Annie, fugind spre ea.

— Adică agenţii guvernamentali, spuse maică-sa, luând-o în braţe şi legănând-o aşa de liniştitor, că lui Annie aproape i se păru că totul va fi în regulă, că guvernul va merge să-i caute tatăl. Annie îşi puse braţele în jurul mamei şi trase adânc în piept mirosul minunat de mamă, acel amestec familiar de cremă de plajă, apă de toaletă cu aromă de lămâie şi apă sărată.

Dar Tara îi şopti lui Bay:

— Înseamnă agenţii de la Biroul Federal de Investigaţii.

Mamei i se tăie respiraţia, iar Annie se desprinse de ea.

Până atunci, toată lumea fusese prietenoasă, dar acum erau repeziţi şi reci, iar Annie înţelese că tatăl ei – era cumva o greşeală sau un coşmar? – devenise suspect

de ceva. O nouă maşină îşi făcu apariţia şi din ea coborâră doi oameni care duceau nişte cutii mari. Tara zise:

— Echipa de experţi criminalişti.

Iar Bay şopti:

— Nu poate fi adevărat.

Pentru Annie, nici nu era adevărat. Corpul ei devenise aer.

Briza marină trecea prin el, răcorindu-i oasele. Picioarele ei goale, parcă înfipte în scândurile docului, nu simţeau fierbinţeala verii. Pielea îi era ca perpelită, de parcă i-ar fi fost jupuită, lăsându-i măruntaiele – devenite imponderabile – să plutească spre cer. Mama îi întinse braţele, dar nu putu să o reţină.

— Annie! zise mama cu braţele întinse.

Annie ştia că mama ei încerca să o liniştească şi că probabil şi ea avea nevoie să fie îmbrăţişată, la rândul ei, dar Annie nu-şi putea permite să o facă în acest moment. Era Fata-Aerului. Ieşise cu totul din corpul ei, ca un fluture care părăseşte pupa.

Şi acum, că devenise călător în timp, zbură şi în viitor, închise ochii, ca să nu-i mai atragă nimic atenţia.

Se gândi cum o va ţine tatăl ei de mână, conducând-o prin viaţă. „Care e cântecul tău preferat, Annie?” o va întreba el uneori. „Pentru că o să punem orchestra să-i cânte în ziua în care te voi conduce la altar. Nu o să fie muzica lui Mendelssohn… o să fie ce vrei tu”.

Dar Annie lăsă repede în urmă ziua nunţii ei-oricum băieţii nu o plăceau – şi se gândi la petrecerea sportivă. Mai fusese şi la altele asemenea, cu fratele ei şi cu sora celei mai bune prietene şi i se tăie respiraţia la gândul că va sta la masa mare încadrată de părinţi. Vor mânca… cotlet de vită, felul preferatal tatii.

Annie va fi slabă. Nu va mânca prea mult şi va face mai multă mişcare. Dădea teste pentru includerea în echipă, lovea mingea la crichet, îşi conducea şcoala în etapa statală a campionatului. Şi era atât de slabă şi drăguţă…

Directorul şcolii o striga pe nume. Annie se ridica de

pe scaun şi, înaltă şi dreaptă, astfel încât tatăl ei să nu îi critice ţinuta, mergea printre mese până la scenă. Publicul ovaţiona. Ceilalţi părinţi îi zâmbeau tatii, arătându-i degetul mare ridicat pentru cât era ea de bună la – mintea lui Annie zăbovi puţin în căutarea sportului perfect – hochei de câmp!

Sau fotbal. Sau *lacrosse*. Sau jocuri de echipă între şcoli. Sau baschet…

Sportul nu era atât de important pe cât erau aplauzele pe care Annie le primea când i se înmâna certificatul şi trofeul, când întreaga mulţime formată din părinţi şi copii, mulţime care îl includea şi pe tata, o ovaţiona în timp ce Annie fugea de pe scenă înapoi în braţele lui tati.

— Doamna McCabe?

Vocea ofiţerului întrerupse reveria lui Annie.

— Da, răspunse mama ei.

— Ne pregătim să evacuăm zona acum. De ce nu vă duceţi acasă? Veţi fi contactate foarte curând.

— Ce spuneau ofiţerii aceia despre federali? întrebă mama ei, arătând în direcţia agenţilor.

— Vă vom ţine la curent de îndată ce vom avea noutăţi.

— Vă rog să-mi spuneţi acum, zise mama cu voce tremurândă, am trei copii. Toţi sunt îngrijoraţi pentru tatăl lor. Vă rog să-mi spuneţi ce să le transmit despre tatăl lor.

— Veţi afla în curând, doamnă McCabe, imediat ce vom afla noi date.

Mama îşi susţinu părerea de parcă ar fi trebuit să se decidă dacă trebuia să insiste să ştie mai mult sau să ceară să vorbească cu cineva mai sus-pus. Annie ştia cât de insistentă şi îndrăzneaţă putea fi la nevoie.

Dar în acest moment, Annie o văzu pe mama mutându-şi privirea de la omul respectiv către Annie… Uitându-se în ochii lui Annie, ceea ce păru să o facă să se decidă. Ochii li se întâlniră, iar mama zâmbi. Annie simţi că îi dispare orice rezistenţă.

— Să mergem acasă, iubito, zise mama.

Annie dădu din cap, incapabilă să vorbească.

Mama o strânse în braţe de parcă ar fi fost un copilaş, nu o vedetă sportivă în vârstă de doisprezece ani care era pe cale să fie recunoscută de toată lumea. Iar Annie nu se împotrivi. Se ghemui lângă corpul mamei, nelăsând niciun centimetru de spaţiu liber între ele, în timp ce mergeau alături de Tara pe chei, spre maşină, departe de barcă şi de poliţie.

Billy pândea o maşină care ar fi trebuit să intre pe alee: a mamei, a tatălui, aproape că nu îi păsa a cui. Nu se îngrijora prea tare în legătură cu tatăl său, deşi ştia că toată lumea o făcuse. Probabil că lucra târziu. Promisese cu ceva timp în urmă să nu se mai încurce cu tipa aia ciudată, iar Billy îl crezuse.

Dar, chiar dacă nu umbla din floare în floare, tot o zbârcise. Billy detesta să se gândească la povestea asta. Pegeen era chiar supărată că nu mai merseseră la minigolf. Se pregătise toată ziua în sensul ăsta şi avea doar nouă ani, o vârstă la care iei totul în serios.

Se uită la ea cum se posomorâse la masa de picnic. Era o puştoaică ţepoasă, nu mai voinică decât un vrej de fasole. Un gândăcel urcase pe piciorul mesei. Se aplecase într-o parte, cu capul în jos, privind gândăcelul şi vorbindu-i. Asta era partea cea mai frumoasă. Billy se apropie să asculte.

— A promis, chiar a promis. Trebuia să joc cu mingea verde azi. La Golful Piraţilor te lasă să îţi alegi mingea de golf, şi sunt acolo mingi de toate culorile, iar eu aleg de obicei albastru strălucitor, dar azi aveam chef de mingea verde. Probabil că a uitat. Eu nu aş fi uitat dacă m-ar fi aşteptat pe mine. Gândăceii sunt drăguţi. De ce îţi străluceşte carapacea atât de puternic?

— Salut! zise Billy.

— Cum? zise Peg, fără să privească în sus.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu nimeni.

— Aha! Eşti sigură că nu vorbeşti cu gândacul ăla?

— Eu nu vorbesc cu gândaci. Când se întoarce mami?

— Curând.

Peggy continua să-şi ţină capul în jos. Billy nu putea decât să-şi imagineze cum tot sângele din corpul ei se îndreaptă spre creier şi ştiu pe dată că anumite măsuri-împotriva-surorii-maimari se cereau luate de urgenţă. Annie îl învăţase de nenumărate ori cum să o facă, aşa că acum puse delicat mâna pe umărul lui Peggy ca să o liniştească.

— Hei! Stai drept!

— Mă uitam doar la gândăcel, nu *vorbeam* cu el.

— Uită-te la el de sus în jos.

— Voiam să mergem să jucăm golf, zise ea cu ochi scăpărători.

— Păi o să mergem, dar probabil că nu astăzi.

— Păcat!

— Te cred!

— Taţi este iar cu doamna aia?

— Nţ, zise Billy.

— De unde ştii?

— A promis că nu o să mai facă asta.

Peggy îl aprobă. Asta era suficient pentru ea. Sau, ca şi Billy, hotărâse să creadă numai bine despre tatăl lor: asta se numea „prezumţie de nevinovăţie”.

— Ai de gând să stai aici toată ziua? întrebă Billy.

— Mda, răspunse Peggy, am de gând să stau toată ziua aici, la masa asta de picnic, uitându-mă la gândacul ăsta cu carapace strălucitoare.

Se auzi un chicotit; reuşise să-i smulgă un zâmbet.

— Atunci o să-ţi lipsească scorurile.

— Cum?

— O să-ţi arunc mingea. Hai, du-te şi ia-ţi bâta. Să vedem dacă reuşeşti să dai vreuna afară din parc.

— Din *grădină*, Billy, din *grădină*! Of!

— Da-da, am uitat! Noroc că te am pe tine să-mi reaminteşti!

Acasă totul era liniştit. Soarele apunea, dar era încă destulă lumină. Billy şi Peg jucau base-ball în grădină; veniră în fugă la maşină în momentul în care o văzură

apărând pe alee. Se adunară cu toţi înjur, ca un mic stol tribal, punând o mulţime de întrebări.

Billy şi Peggen:

— L-aţi văzut pe tati? Ce se întâmplă?

Annie le răspunse:

— Nu a venit acasă? Nu a trecut pe aici deloc?

Pe Bay, curiozitatea lor, a familiei căreia ea şi Sean îi dăduseră naştere, o făcu să-i treacă un junghi prin inimă.

— Nu vreţi să vă jucaţi în continuare în vreme ce eu voi încerca să aflu câte ceva? Numai să aveţi grijă unul de celălalt... Ştiu, Peggy... nu poţi să aştepţi până mâine pentru minigolf? O să mergem mâine…

Billy şi Peggy spuseră că vor continua să se joace, pândind dacă se întoarce tata. Annie se hotărî să intre în casă. Când Bay se duse la bucătărie, Tara o urmă pe Annie în cămăruţă. Le auzea vorbind acolo.

— Bine, draga mea, zicea Tara cu un accent împrumutat de la bunica irlandeză, hai să vorbim: facem conversaţie de coafor. Să zicem că eu îţi fac pedichiura acum, da? Am ales pentru tine o nuanţă superbă – „roz gâdilat”. E pe gustul tău, iubito?

— Vai, Tara, nu am chef de joacă…

— Prostii, dragă, stai nemişcată. Dă-mi degeţelele! Aşa! Stai liniştită şi relaxează-te, iar eu îţi voi spune totul despre ultima mea vizită la salonul de înfrumuseţare. Am făcut atunci un tratament facial care a dat efecte adverse. Aburul era puţin prea fierbinte şi în final arătam ca bunică-mea când se irita. Serios, nu la genul ăsta de înfrumuseţare mă aşteptasem! Ai făcut vreodată un astfel de tratament?

— Nu am făcut niciodată tratament facial, spuse Annie, dând parcă să râdă.

— Vai, dragă! Poate că, după ce îţi fac unghiile, îţi fac şi o mască cu albuş de ou şi bere. Nu că ai avea nevoie, cu pielea ta superbă. Ţi-a spus cineva că ai pielea de culoarea trandafirilor irlandezi? Nu? Atunci aşază-te mai bine în scaun şi dă-mi voie să fiu prima care ţi-o spune…

Cuvintele Tarei şi pretinsul ei accent aproape că o

făceau pe Bay să zâmbească. Prietena ei era atât de generoasă, învăluindu-i pe cei din jur cu un umor şi o bunătate nemăsurată, ştiind întotdeauna ce să facă pentru a ajuta.

Sperând că Annie era în regulă deocamdată, Bay îşi făcu curaj. Ieşi din bucătărie, pomi pe culoar, urcă scările şi se duse în dormitorul ei. Privi în jur de parcă nu mai intrase niciodată acolo, apoi închise uşa în urma ei.

Draperiile albe fâlfâiau în briza uşoară care pătrundea prin ferestrele deschise. Se auzeau vocile copiilor din grădină, dar Bay abia dacă le băga în seamă. Păşi spre pat pe podeaua de lemn şlefuit, acoperită cu carpete vechi făcute de bunica ei. Totul în pat era alb: cearşafurile, feţele de pernă şi cuvertura uşoară de vară. Era unul din răsfăţurile ei preferate: un pat complet alb. Arăta mereu atât de proaspăt şi curat, gata să-i ofere vise frumoase.

Acum, şezând pe marginea patului, băgă mâna în buzunar şi scoase scrisoarea pe care o găsise pe vas. Spre surprinderea ei, mâinile îi tremurau. Trecu cu privirea peste hârtie. Deşi i-o scrisese lui Danny Connolly cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, scrisul ei de atunci era acelaşi ca şi acum.

Scrisoarea nu fusese trimisă niciodată. O schiţase doar, apoi o copiase pe hârtie mai bună. Avea cincisprezece ani pe atunci; părul ei era blond-roşcat, foarte lung, se bronzase mai frumos ca oricând şi mergea peste tot cu bicicleta. Purta costumul de baie doar cu un tricou pe deasupra şi nu se simţea deloc stânjenită.

Şi era atât de îndrăgostită.

Oare pe atunci îşi dădea seama ce i se întâmplă? Nici acum nu era sigură. Primele resorturi ale dragostei sunt misterioase pentru fete. Inima bate prea repede, ai senzaţia că stai pe marginea prăpastiei, mâinile nu pot sta locului…

Danny era totul pentru ea. Pentru el, ea fusese doar o puştoaică de o vară, care îl încurca atunci când încerca să-şi facă treaba pentru care fusese angajat – construcţia

pontonului. Mai avea şi alte însărcinări de îndeplinit: să zugrăvească şi să repare acoperişul cabinei de gardă din parcare, să repare gardul de fier forjat de la magazinul Foley's, dar în principal se ocupa de construcţia pontonului.

În timp ce Sean încerca să o convingă să meargă să înoate la Farul Wickland, să se scufunde de pe pivoţii podului de pe nul Eight Mile sau să se alăture flotilei de bărci care pornea spre Capul Orient, Bay rămânea lângă Danny ca să-i pună la îndemână cuiele şi să înveţe cum se foloseşte ciocanul.

Bay îşi amintea că pe atunci credea că el poate construi orice. Purta pantaloni kaki şi un tricou de plajă decolorat. Părul îi sclipea în soare. Avea o şapcă cu emblema echipei Red Sox, dar nu o purta decât rar.

Într-o dimineaţă, chiar înainte de a începe lucrul, ea se uita la şapca de base-ball de pe capota maşinii, iar el, parcă ghicindu-i gândurile, zâmbise şi i-o îndesase pe cap. Degetele lui îi trecuseră delicat prin păr, dându-i o senzaţie de slăbiciune şi putere în acelaşi timp, făcând-o să-şi dorească să o mai atingă o dată.

Daniel Connolly. Danny. Numele lui fusese întotdeauna ca o vrajă pentru ea. Uitându-se la numele lui şi amintindu-şi de vara aceea îndepărtată – mai că îl vedea. Înainte de a pleca, la sfârşitul verii, îi făcuse un leagăn din secera lunii: un lemn care plutise în derivă, şlefuit de valurile oceanului.

Îşi scriseseră toată iarna următoare; Bay împlini apoi şaisprezece ani şi începu să iasă cu Sean. Danny plecă în Europa. Corespondenţa lor se rări, iar el nu se întoarse în vara următoare şi, în timp ce viaţa ei începea să prindă aripi, Bay pierdu legătura cu el.

Acum, cu scrisoarea aceea în mână, se întreba de ce o avea Sean la el. Şi despre ce era vorba în faxul acela; de ce îl căutase Sean? Să fi fost vorba de acelaşi Dan Connolly? Bay nu observase ca Sean să-şi fi amintit de el sau – dacă da – să-i fi păsat de el. Trecuse prea mult de atunci.

Se ridică şi se duse la capătul patului. Era acolo un cufăr vechi. îl folosea ca să depoziteze păturile, dar cândva fusese cufărul ei cu comori. Ce idee demodată, gândi ea. Bunica i-l dăruise la absolvirea liceului. Fusese al străbunicii şi traversase oceanul tocmai din Irlanda. Printre primele lucruri pe care le depozitase acolo se numărau scrisorile ei şi ale lui Dan.

După douăzeci şi cinci de ani, căsătoria cu Sean şi trei copii, nu-i venea să creadă că încă le mai păstra, dar, ridicând capacul şi dând la o parte păturile şi hainele vechi ale copiilor, le găsi: un teanc de vreo cinci centimetri cu scrisori legate cu un elastic răscopt de vreme. Uitându-se mai atent la hârtia pe care o găsise pe vas, îşi dădu seama că era de fapt o fotocopie şi observă ceva ce abia văzuse la început, anume notiţele lui Sean: *Eliza Day Boat Builders*, *New London CT*.

Uimită, Bay închise ochii. Ştia că are doar câteva minute până ce Annie sau vreun alt copil va veni să afle ce se petrece. Erau înnebuniţi după tatăl lor, aşa că Bay trebuia să le dea o explicaţie.

Avea palmele transpirate, inima îi gonea prea repede, iar mintea îi rămăsese blocată, neputând crede că întâmplările zilei fuseseră reale. Ce însemnau toate astea? Avea impresia că trăieşte coşmarul altcuiva Ţinând scrisoarea în mână şi privind-o, se întreba ce o fi crezut soţul ei.

Cândva, demult fusese gelos pe Danny Connolly. În ciuda diferenţei de vârstă, în ciuda faptului că Dan o trata ca pe sora lui mai mică, Sean era suficient de isteţ ca să identifice în el un rival. Se întrebase cum de Bay prefera să stea pe lângă un ponton pe jumătate construit în loc să meargă la schi nautic pe apele Canalului. Iar Sean, cu firea lui pătimaşă, nu putea înţelege incandescenţa potolită a tăcutului tâmplar irlandez.

Bay se întoarse cu ochii minţii la dosarul în care găsise scrisoarea. Văzu desenul apăsat al furgonetei, încolăcirile mâzgăliturii „fata”. Sean începuse iar. Ea nu avea decât un singur lucru în minte: Sean era obsedat de o

nouă femeie.

Nu ştia ce altceva ar fi putut fi; nu-şi putea imagina nimic altceva. După atâţia ani împreună, ştia mai puţin ca oricând despre felul în care lucra mintea soţului ei.

4

Tara ţinea piciorul lui Annie cuibărit în palma ei stângă, iar cu cealaltă mână îi vopsea unghiile cu ojă roz. Piciorul fetei era acum aproape la fel de mare ca al unei femei dar, ţinându-l în mână, Tara călătorea în timp, ajungând la vremea când Annie era un copilaş, iar Tara, naşa ei, îi cânta „un elefant se legăna…” ca să o facă să râdă, dorindu-şi ca, într-o zi, să aibă şi ea propria fiică.

— Drăguţă, acum obţii premiul, zise Tara.

Annie nu răspunse. Aproape că nu acorda niciun fel de atenţie pedichiurii, atentă la scări. De acolo, de sus, nu venea niciun sunet. Bay era înspăimântător de tăcută, sporind îngrijorarea Tarei la maximum.

— Nu vrei să ştii ce ai câştigat? o îmboldi Tara.

— Ce? întrebă Annie.

— Premiul pentru cele mai faine picioare de pe plajă. Nişte picioare de plajă ale unei fete de plajă clasa-ntâi. Bătăturile astea rivalizează cu cele pe care mama ta şi cu mine le aveam la aceeaşi vârstă. Întâlniri de gradul întâi cu scoicile, la cules de crabi pe stânci, opăreală cu gudron fierbinte – văd că ai trecut prin toate.

— Mulţumesc, răspunse Annie fără un zâmbet măcar. Ce o fi făcând acolo sus? De ce nu mergem să-i căutăm pe tati?

Tara trase puternic aer în piept şi aplică o dungă de roz liliachiu pe unghia de la degetul mic al fetei, concentrându-se de parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume.

— Păi chiar asta facem. Adică, vreau să spun că mama ta se ocupă de asta chiar acum. E în permanentă legătură cu poliţia, după cum ştii, şi sunt sigură că vorbeşte şi cu prietenii tatălui tău, întrebându-i unde ar putea fi. Ştii cum e el…

Când ajunse aici, Tara se opri, pentru că aluneca pe

un teritoriu periculos.

— Ce vrei să spui când zici că „ştiu” cum e el? prinse Annie din zbor aluzia.

— A, adică ştii cât de mult îi place să se distreze. Nu se dă niciodată înapoi de la aventură, nu? întrebă Tara cu jumătate de gură. Adică zboară din floare-n floare, îi frânge inima mamei, fuge de familie, cheltuie banii dedicaţi educaţiei copiilor pe la cazinouri, completă Tara pentru ea însăşi…

— Te referi la pescuit şi camping?

— Exact, zise Tara.

— Dar ce era cu sângele ăla?

— Ştiu, dragă, spuse Tara. O bătu uşor pe picior pe Annie, privind drept în ochii îngrijoraţi ai finei sale. Nu putea explica nicicum sângele. Măcar dacă ar fi fost mereu voioasă, ca mama ei, şi capabilă să inventeze pe loc perle de înţelepciune reconfortante şi uşor deplasate! Sau, aşa cum le zicea mama ei, „pere de înţelepciune”.

— Termină, Tara, zise Annie privindu-şi degetele de la picioare. Nu pot sta aici să-mi faci pedichiura. Ar trebui să fiu în căutarea lui acum…

— Ar trebui să rămâi exact unde eşti, Annie, obiectă Tara. Se întunecă şi nu poţi să te duci…

— Nu, trebuie să fac asta! zise Annie aproape ca o scuză, ridicându-se de pe canapeaua de răchită şi ţopăind spre uşă cu vârfurile degetelor de la picioare ridicate. S-ar putea să aibă nevoie de mine!

— Annie, se întunecă! strigă Tara după ea, dar Annie ieşi din cameră şi apoi din casă.

Deschise uşa din spate, iar briza verii aduse în casă mirosul vag de putreziciune dinspre mare. Cerul era încă luminos, ca şi copacii; erau încă pe tărâmul celei mai lungi zile a anului.

Era timpul să intre în scenă mama. Tara urcă scările şi se opri în faţa uşii închise a lui Bay. Bătu o dată, apoi intră. Cea mai bună prietenă a sa şedea la căpătâiul patului, uitându-se în cufărul ei cu amintiri, cu un teanc de scrisori în mână. Tara se aşeză lângă ea şi o luă pe după

umeri.

— Fii-ta e în misiune.

— A plecat să îl caute pe Sean.

— Desigur. Cu şapte degete date cu ojă roz. Presupun că asta o să o facă să se simtă mai bine, să simtă că face ceva, dar aproape că s-a întunecat afară.

— Bine, hai să mergem după ea, zise Bay, ridicându-se.

— Ce ai acolo?

— Dannylonnolly.

— Ce? întrebă Tara şocată la auzul numelui din trecut.

Tara simţi că scrisorile acelea o susţin cumva pe Bay.

— Am păstrat vechile noastre scrisori, zise Bay. Şi am găsit una dintre ele pe vasul lui Sean azi.

— Glumeşti! Ce să facă Sean cu ea?

— Nu am nicio idee, dar am primit şi un fax de la Danny. Se pare că Sean a luat legătura cu el ca să-i construiască o barcă. Presupun că Danny a devenit constructor de bărci.

— Tot ce e posibil, aprobă Tara. E logic.

— Totul pare aşa de nefiresc – ca Sean să-i ceară ceva lui Danny. Cu toate necazurile pe care mariajul nostru le-a avut, la ce crede că i-ar servi să dezgroape acum partea aceea de trecut?

— Aş spune că Sean nu e în toate minţile, zise Tara. Pentru că e clar că, dacă îl pui lângă Danny – acel Danny pe care îl ştim noi –, comparaţia nu e deloc măgulitoare pentru el. Iar Danny l-ar urî pentru tot ce ţi-a făcut. Ai de gând să-i suni?

— Exact la asta mă gândeam, răspunse Bay. Dar nu cred. Nu mă simt în stare să-mi fac brusc apariţia după atâţia ani şi să spun: „Vai, am auzit că soţul meu a comandat o barcă la tine şi – apropo – a dispărut de acasă”.

Trase adânc aer în piept, de parcă se pregătea să continue, când la uşa din faţă bătu cineva. Fără să spună un cuvânt, lăsă scrisorile pe pat, iar Tara se uită la ele.

Dan Connolly – cel mai drăguţ tip care mânuise ciocanul în împărăţia verii la Capul Hubbard.

Acela era un om care ar fi putut să se lipească de sufletul lui Bay. Nu ca Sean McCabe, care nu a reuşit decât să i-l frângă.

Soarele apusese, iar licuricii începuseră să sclipească în tufele de trandafiri când Bay deschise uşa. Billy şi Pegeen intraseră în casă şi o căuta din priviri pe Annie, când îl văzu pe Mark Boland pe treptele de la uşă. Foarte înalt, purta un costum bleumarin cu cravată roşie şi ochelari cu ramă aurie. Bay încercă să schiţeze un zâmbet de salut, dar sesiză expresia severă, iar doi străini în costume de culoare închisă îl încadrau, cu priviri şi mai severe. În spate mai erau câţiva, printre care îi recunoscu pe ofiţerii Perry şi Dayton coborând din maşina poliţiei parcată la capătul aleii. Inima i se frânse, ca şi zâmbetul.

— Salut, Mark, spuse.

— Bay, trebuie să îl găsim pe Sean, zise el.

— Ştiu, toţi suntem îngrijoraţi, răspunse ea.

— Îngrijoraţi e puţin zis, spuse Mark.

— Sunt agentul special Joe Holmes, spuse unul dintre cei doi străini, păşind înainte pentru a da mâna cu Bay şi privind-o drept în ochi, de parcă ei doi ar fi fost singuri acolo. Lucrez pentru Biroul Federal de Investigaţii. Acesta este colegul meu, Andrew Crane.

— Biroul Federal? întrebă Bay şi se gândi la ce auzise Annie şi întrebase mai devreme: *„federalii*

— Dacă poţi să ne spui unde este, Bay, zise Mark cu faţa roşie şi plină de picături de sudoare la rădăcina părului negru, care se retrăgea lăsându-i un început de chelie. El a…

— Acesta este un mandat de percheziţie, spuse Joe Holmes, întinzându-i lui Bay o hârtie. Se uită la ea în timp ce câţiva oameni urcau treptele din faţă, trecând pe lângă ea şi Tara pentru a intra în casă.

— Lasă-mă să văd, zise Tara, luând hârtia din mâna ei, în timp ce Bay apucă să citească: „… date, înregistrări, documente, materiale…”

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

Bay sesiză enervarea lui Joe Holmes când Tara luă situaţia în mâinilesale.

— Sunt *consiliera* doamnei McCabe, spuse Tara, cu ochii lucind ameninţător. Ca să ştiţi.

Agenţii speciali Holmes şi Crane şi ceilalţi trecură pe lângă ele. Bay îi auzea călcând pe duşumeaua ei, îi auzea împrăştiindu-se prin casa ei. Se repezi în bucătărie.

— Copii! strigă ea, în panică. Veniţi aici!

B illy şi Pegeen veniră în fugă pe culoar cu ochii la mama lor.

— Billy, iubitule, zise Bay, căutindu-se prin buzunare după nişte mărunţiş. Mâinile îi tremurau atât de tare că aproape nu putea face nimic cu ele. Scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse. Rulota Bunei Dispoziţii este pe plajă? Te duci să-i cumperi surorii tale îngheţată?

După cină, Buna Dispoziţie era locul preferat de escapadă, dar de data asta copiii nu se dădeau duşi din bucătărie.

— Ce se întâmplă, mami? întrebă Billy.

— Mami, uite maşini de poliţie, şopti Peggy, privind cu ochi mari pe fereastră.

— Ştiu, Peggy, zise Bay, ţinând-o lipită de ea. Încearcă să nu te îngrijorezi, da? Totul se va aranja. De ce nu te duci acum pe plajă cu fratele tău?

— E din cauza lui tati? întrebă Peggy cu voce stridentă.

— Toată lumea îl caută, spuse Bay. O să-i găsim cât de curând. Nu, Billy?

Băiatul aprobă fără convingere, iar ei îi veni să-i sărute, dar se abţinu. Puştiul luă banii şi o apucă de braţ pe sora lui.

— Hai, Peggy!

— Da’ nu vreau să…!

— Te uiţi şi după cealaltă soră a ta? îl întrebă Bay. Annie a ieşit cu puţin timp în urmă. Nu vreau să rămână pe afară după ce se lasă bezna, da?

— Păi e aproape beznă deja, observă Peggy.

— Nu te depărta de fratele tău. Nu mergeţi decât până la rulota Bunei Dispoziţii, da? Vin să vă iau imediat.

Copiii ieşiră din casă. Ceea ce ar fi trebuit să fie un răsfăţ, era resimţit ca un exil; Bay îi privi mergând pe alee, asigurându-se că nu o mai pot auzi, şi abia apoi se întoarse să-i înfrunte pe Mark Boland.

— Biroul Federal de Investigaţii? întrebă Bay şocată. I-ai chemat din cauza sângelui de pe vas?

— Nu, spuse Mark, arătând foarte amărât.

Bay clipi, având senzaţia că trăieşte un scenariu suprarealist.

— De ce au venit, Mark? Ce se întâmplă?

— Sean e investigat de o vreme, am primit citaţii săptămâna trecută în legătură cu registrele contabile ale băncii…

— Ce zic ei că a făcut? întrebă Bay.

— Că a delapidat, spuse Mark.

Bay simţi braţul Tarei în jurul ei. Clătină din cap.

— Nu Sean. El nu ar fi făcut aşa ceva.

— A pomenit vreodată ceva despre Insulele Cayman? o întrebă Mark. Belize? Costa Rica?

— Doar ca locuri bune de scufundat, zise Bay. Şi de pescuit sportiv… Visa să-i ducă pe copii în Belize cu *Aldebaran*… să-i ia de la şcoală şi să meargă împreună să prindă peşte…

— Acolo presupunem că a mutat banii. E posibil să fi folosit transferul bancar prin cablu pentru a depune fondurile în conturi de acolo şi în Insulele Cayman – căutăm o companie-fantomă.

— *Aldebaran*? întrebă agentul Holmes, venind în bucătărie cu un vraf de hârtii.

— Da, steaua roşie strălucitoare din constelaţia Taurului. E numele bărcii sale.

— Doamnă McCabe, zise agentul Holmes, am testat sângele de pe vasul acela şi este foarte posibil să fie sângele soţului dumneavoastră. Grupa AB negativ este destul de rară.

— O, Doamne! zise Bay, lăsând-o brusc puterile la

gândul banchetei pline de sânge.

— Dacă este sângele lui, iar noi aşa credem, a pierdut foarte mult sânge. I-ar fi trebuit îngrijire medicală…

— Aţi verificat la spitale? întrebă Tara, susţinând-o pe Bay. Vocea ei suna puternic şi ferm, aproape ca o provocare la adresa agentului.

— Sigur, doamnă…?!

— O'Toole, spuse Tara.

— Ei bine, doamnă O'Toole, am verificat toate spitalele locale şi clinicile de tratament de urgenţă. Nici urmă de el.

— Oamenii nu se evaporă, pur şi simplu, spuse Tara. Bunicul meu a fost poliţist şi aşa spunea mereu.

— Bunicul dumneavoastră avea dreptate, spuse agentul, iar ochii săi căprui se încălziră, fără însă a le scăpa din vedere pe Tara şi Bay: se uita de la Tara la Bay şi înapoi, rămânând cu ochii pironiţi în ochii Tarei.

— Oamenii nu se evaporă. Dar oamenii cu răni craniene ca cea a domnului McCabe au probleme serioase.

— De unde ştiţi că este rănit la cap? întrebă Bay.

— Pentru că am găsit păr şi sânge pe colţul mesei, răspunse agentul special Holmes. Cineva s-a lovit de masa aceea foarte tare – mai tare decât dacă şi-ar fi pierdut echilibrul. Credem că Sean s-a lovit în timp ce se lupta cu cineva care l-a împins sau l-a lovit tare.

— Sean nu era un tip care se bătea cu una, cu două, interveni Mark Boland, palid, din celălalt capăt al încăperii. Era un tip împăciuitor, adăugă, uitându-se la Bay.

— *Este* un tip împăciuitor, îl corectă Bay înţepată.

Dacă Marie ar fi ştiut cât l-a unt Sean când a venit din Anchor Trust la Shoreline pentru a prelua preşedinţia despre care Sean credea că i se cuvenea!

— E posibil să fi făcut o amnezie? îl întrebă Tara pe agent, în cazul în care s-a lovit la cap?

— Orice este posibil, spuse Holmes. Dar povestea va ajunge în presă în seara asta, oamenii îl vor recunoaşte şi

vor lua legătura cu noi. Sau cu dumneavoastră, doamnă McCabe. Dacă nu cumva au făcut-o deja. Aţi vorbit cu soţul dumneavoastră? Sau l-a văzut cineva?

— Nu, spuse Bay încet, încă şoca A de faptul că Mark folosise trecutul. Şi el, şi toţi ceilalţi credeau că Sean era mort de mult. Iar Bay ştia prea bine că soţul ei era departe de a fi un tip împăciuitor. Era pătimaş, ţâfnos, nebun de entuziasm în legătură cu tot ce îi plăcea şi necruţător cu ce nu-i plăcea. Mark nu ştia toate astea? în liceu şi la facultate, Sean fusese jucător în campionatul de baschet. Şi juca tare şi acum în tot ce făcea. Aşa era el. Iar Sean îl invita adesea pe Mark la bordul lui *Aldebaran*, la întreceri de pescuit rechini în largul coastelor Montauk şi Vineyard, sau ieşeau să joace la cazinou. Şi partidele lor de golf de la club. Câte măşti afişase Sean faţă de ceilalţi oameni? Şi chiar faţă de ea?

Bay îşi aminti de petrecerea de Crăciun ofenă de bancă la clubul de iahting cu un an în urmă. Supăra A după episodul cu Lindsey, Bay nici măcar nu voia să meargă. Dorea să stea acasă, să se ascundă de privirile iscoditoare. Dar Sean o prinsese în braţe, legănând-o, şi o rugase să se răzgândească.

— Doar pe tine te iubesc, îi spusese, privind-o drept în ochi. Mă îndoiesc că o să ştie cineva ce s-a întâmplat, iar dacă ştiţi, hai să le arătăm cine suntem, Bay. Te rog! Oamenii vor vorbi tocmai dacă rămâi acasă. Ţin socoteala acestor lucruri – cine vine şi cine nu. Mark şi Alise au mariajul lor perfect…

— Cui îi pasă, Sean? Nu contează ce cred oamenii de la bancă, ci ce ceea ce este între noi.

— Vreau să ne meargă mai bine; vreau să fiu un soţ mai bun, spusese Sean, privind-o atât de atent că îi atrăsese atenţia;

aproape că o făcuse să creadă că vorbeşte serios. Nu vreau să mai…

— Să mai ce? întrebase Bay.

Sean făcuse o pauză, plecând capul. Bay se încordase, întrebându-se dacă îi va mărturisi ceva nou

despre Lindsey sau despre altă femeie. Acum, privind înapoi în timp la această scenă, Bay se întreba dacă nu cumva era pe cale să-i mărturisească altceva.

Se duseseră împreună la petrecerea de Crăciun de la clubul de iahting. Mark şi Alise îi întâmpinaseră cu căldură, cu îmbrăţişări şi sărutări. Lindsey avusese suficient tact încât să rămână în partea opusă a camerei. Frank Allingham o sărutase pe obraz şi o pusese să-i promită că va dansa cu el. Mark îl acaparase pe Sean, trăgându-l la o parte pentru o mică şedinţă bancară improvizată... Gândindu-se la clipele acelea, Bay îşi aminti că Mark era îngrijorat în legătură cu unul dintre clienţii privaţi ai lui Sean.

— Soţul meu este mereu la lucru, spusese Alise, făcând o grimasă. Nici la petrecerea de Crăciun nu îl poate lăsa pe Sean să se simtă bine.

Bay îşi aminti că fusese fascinată de cât de bine arăta Alise, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta: piele strălucitoare, păr tuns paj, cercei cu diamante. Îşi privea cu adoraţie soţul. Nu aveau copii şi se mişcau prin cercuri mai selecte decât familia McCabe. Lindsey, Fiona Mills, Frank Allingham arătau cu toţii ca nişte oameni perfecţi dintr-o altă lume.

Bay se simţise ca un spectru, opărită de umilinţa de a sta în aceeaşi încăpere cu Lindsey. Şi nu avusese cum să-i scape aluzia subtilă a lui Alis cum că Mark era mai mare în grad decât Sean. Cu toate astea, trăsese umerii înapoi, inspirase adânc şi îi întorsese zâmbetul lui Alis:

— Pe soţul meu nu îl deranjează niciodată să se ocupe de problemele băncii, zisese Bay veselă. Ştii că ar face orice pentru clienţii lui, Alise.

Acum, când poliţia şi Biroul Federal de Investigaţii îi cotropiseră casa, se cutremură amintindu-şi scena. Şi se gândi la cuvintele lui Sean: „*Nu vreau să mai*”.

Să mai ce?

— Doamnă McCabe, spuse agentul special Holmes, vă rog să mă contactaţi dacă aveţi veşti de la Sean sau dacă cineva vă sună să vă spună că l-a văzut.

Bay se uita lung la el, încă sub impresia amintirilor care i se perindau prin cap.

— Bay face întotdeauna ceea ce trebuie, domnule Holmes, puteţi fi sigur de asta, spuse Tara, scoţând pieptul înainte şi dându-şi la o parte părul negru de pe frunte. Era o irlandeză cu pielea întunecată, focoasă şi cu mult nerv.

5

Trecură treisprezece zile.

Şi în treisprezece zile, aproape jumătate dintr-o lună de vară superbă, s-au întâmplat şi nu s-au întâmplat foarte multe. Presa locală era plină de articole despre presupusa delapidare a lui Sean şi despre dispariţia sa. Carele de emisie ale televiziunilor din New Haven şi Hartford parcară în faţa casei familiei McCabe. Bay încercă să-i protejeze pe copii de tot acest circ, dar începuseră să se simtă ca într-o casă de sticlă. Un reporter o strigă pe Pegeen când fetiţa ieşi la uşa din faţă, iar ea începu să plângă şi fugi înapoi înăuntru.

— De unde ştiu cum ne cheamă? ţipă Peggy. De ce au venit aici? Şi unde e tati?

— Poliţia îl caută încă, iubito, spuse Bay, şi o să-i găsească.

— Dar îl caută pentru că zic că e rău, plânse Peggy. Dar nu e, mami, spune-le că nu e!

— O să le spun, Peggy. Bay o ţinu în braţe ca să o liniştească, dar ea însăşi abia se stăpânea.

Când Peggy se calmă, o sărută pe frunte, apoi se duse la uşă. Respiră adânc, apoi coborî treptele. Bliţurile sclipiră şi reporterii îi vârâră sub nas camerele video. Părul ei roşcat era într-o dezordine teribilă, iar cămaşa şi pantalonii scurţi erau şifonate şi pline de sare.

— Doamnă McCabe, ce credeţi despre…

— Unde este soţul dumneavoastră?

— Administratorii băncii dau vina pe…

Bay abia respira. Reporterii, crezând că este gata să le dea un răspuns, tăcură. Îşi trecu încet privirea peste mulţime, văzu microfoanele şi îşi drese glasul.

— Lăsaţi-mi copiii în pace, zise într-un fel în care se ghicea pasiune şi ameninţare totodată.

După o clipă de tăcere, întrebările începură din nou: „Banca… soţul dumneavoastră… rană craniană gravă… unde se găseşte… conturile… acuzaţiile…”

Bay spusese ce avusese de spus. Fără să mai adauge ceva, intră înapoi în casă şi închise uşa după ea. Îi chemă jos pe Billy şi pe Peggy; Annie era la Tara. Copiii o întâmpinară cu teamă şi nelinişte în ochi.

— Ce le-ai spus, mami? întrebă Billy.

— Le-am spus să ne lase în pace.

— Nu le-ai spus că tati e un om *bun*? Credeam că ai de gând să le spui că tati e un om *bun*! Nu pot spune mereu lucrurile alea îngrozitoare despre el, ţâşniră cuvintele din gura lui Peg. Toată lumea şi-a făcut o idee greşită. Trebuie să le spunem tuturor adevărul despre el!

— Da, zise şi Billy, Peggy are dreptate aici. Trebuie să spunem tuturor ce tip extraordinar este tati. M-am săturat ca împuţiţii ăia să scrie minciuni despre el! O să ies să le spun adevărata poveste!

— Nu, zise Bay, nu vreau să faci asta, mă auzi, Billy?

Fălcile lui Billy se încleştaseră, iar în ochi i se citeau gânduri războinice. Era încăpăţânat, exact ca taică-său. Bay nu avea de gând să treacă peste asta.

— Mă auzi?

Billy aprobă dând din cap, dar faţa lui rămase la fel de încordată.

— De acum încolo, până pleacă reporterii, veţi folosi uşa din spate. Luaţi-o prin grădină până la mlaştină şi mergeţi la plajă pe acolo. Da? Nimeni nu o să vă urmărească prin noroi. Nu vorbiţi cu niciunul dintre ei. Trebuie să îi lăsăm tatălui vostru ocazia de a explica el însuşi tot ce s-a întâmplat.

— Vine acasă? întrebă Billy.

Inima lui Bay bubui:

— Sper, Billy.

— Dacă nişte oameni răi l-au lovit în cap şi l-au aruncat peste bord? întrebă Peggy.

— Jur că voi omorî pe oricine i-a făcut rău tatii, spuse Billy.

— Şi eu, spuse Peg.

— Nu vorbiţi aşa, spuse Bay blând, privind în ochii lor îndureraţi. Tatăl vostru a alunecat şi s-a lovit cu capul de masă. Aşa ne-a spus poliţia. Vă amintiţi?

— Da, are amnezie, spuse Billy, părând mai sigur pe el. Probabil că se îngrijeşte undeva şi nu-şi poate aminti cum îl cheamă.

Îngrijorarea îi schimonosi faţa lui Peggy:

— Dacă nu îşi aminteşte propriul *nume*, cum o să-şi amintească de *noi*? Cum o să ştie să ajungă *acasă*?

— O să-şi amintească, spuse Bay, încercând să nu pară afectată şi să nu o lase pe Peggy să observe propria ei spaimă şi furie – sau convingerea tot mai stăruitoare că Sean îşi amintea totul şi totuşi fugise.

Lui Billy părea să-i fi plăcut ideea de a se feri de presă, aşa că strânse lucrurile lui de plajă şi pe ale lui Peggy şi o scoase pe fată pe uşa din spate. Bay îi privi traversând grădina şi pornind spre plajă pe malul mlaştinii. Îi văzu făcându-i semne cu mâna surorii lor care era în grădina Tarei. Annie adormise tresărind, plângând la gândul tatălui ei pierdut singur undeva, în lumea mare, având numai bărcuţa ei verde să îi ţină de unt.

Privindu-şi copiii, îndurerată de durerea lor, Bay urcă în dormitor să se întindă puţin.

Trebuie că soţul ei are o rană craniană foarte gravă şi nimeni nu ştie unde e. Parcă se evaporase. Să îi fi părăsit, fugind de acuzaţiile care i se aduceau? Sau cele mai rele temeri ale copiilor şi ale ei erau adevărate, iar el era mort?

Plânse cu faţa în pernă. Deşi îl ura pe Sean pentru ce le făcea, nu îi spălase faţa de pernă pentru că era îmbibată cu mirosul lui. Auzind o bătaie în uşă, nu o luă în seamă. Dar nu se oprea, aşa că îşi şterse ochii şi coborî la parter. Era Joe Holmes, cu reporterii strânşi în spatele său. Bay îl privi prin uşa de plasă.

— Bună, domnule Holmes, spuse ea.

— Spune-mi Joe, zise el. Cum te mai simţi? La tăcerea ei, omul roşi uşor. Scuză-mă, ce întrebare prostească, adăugă, iar ea îşi dădu brusc seama că făcuse cearcăne şi slăbise vreo cinci kilograme.

— Intră, spuse ea, deschizând uşa de plasă.

— Copiii sunt acasă?

Bay clipi şi clătină din cap. Privind pe fereastră, le văzu pe Annie şi pe Tara udând grădina Tarei. Din furtun se arcuia un fir argintiu de apă care strălucea în lumina soarelui. Avea gura uscată. Nu pusese piciorul în propria grădină de treisprezece zile, de la dispariţia lui Sean. Joe îi urmări privirea şi tăcură amândoi o clipă.

— Credeam că o să-i găsim până acum, spuse într-un târziu Joe.

Bay aprobă dând din cap, încrucişându-şi braţele, de parcă altfel ar fi fost gata să se dezmembreze.

— De ce nu a-ţi făcut-o? izbucni ea. Ziceaţi că e rănit grav – nu ar fi avut nevoie de îngrijire medicală?

— Absolut, răspunse Joe. Am verificat la toate spitalele din trei state. Am sunat la doctori, la clinici…

— Cine mai era pe vas cu el? întrebă ea. Nu ar fi putut să vă ajute să-i găsiţi?

— Oricine ar fi fost, şi-a şters foarte bine urmele. Ar mai fi ceva… putem să stăm puţin de vorbă?

Bay confirmă dând din cap, iar el o urmă în bucătărie, aşezându-se pe un scaun de la tejgheaua pentru micul dejun. Un rechin împăiat trona deasupra. Sean îl prinsese vara trecută, în timpul unei excursii la Capul Montauk. Bay obiectase, spunând că nu vrea în bucătăria ei o făptură moartă, dar Sean câştigase disputa.

— Îţi iubeşti soţul?

— Da, răspunse Bay fără ezitare.

— Eşti sigură?

O privi de parcă ar fi putut să-i citească gândurile şi să afle dacă minţea sau nu. Nesigură pe ea însăşi, se uită şi ea la el, ridică bărbia şi repetă:

— Da.

Învăţase cum să-şi apere familia, cu orice preţ, de la

mama ei şi de la Tara.

— Atunci sper să nu te doboare ceea ce am să-ţi spun, zise Joe.

— Cu siguranţă nu, spuse Bay, dar în sinea ei tremura.

— După cum probabil că ştii, specializarea mea este delapidarea băncilor.

— Nu ştiam asta, Joe. Tot ce ştiu este că lucrezi la Biroul Federal de Investigaţii.

— Corect. Ei bine, lucrez la divizia din New Haven. Când un delict major se iveşte, sunt detaşaţi oameni care se specializează în anumite tipuri de delicte. Eu m-am specializat…

— În delapidări de bănci, completă Bay, cuvintele sunându-i straniu în auz.

Joe o aprobă.

— Un lucru ştiu clar, asta am învăţat, şi anume că vicepreşedinţii de bancă nu pot delapida cu uşurinţă, pentru că ei nu sunt cei care mânuiesc banii. Dacă e vorba despre furt, se obişnuieşte să-i investighezi pe cei care numără banii. Sau, uneori, directorii executivi îi pun şi pe directorii de filială să ajute. Ori alte persoane cu putere executivă. Oameni din interiorul băncii.

Bay avea gura uscată. Pe fereastră, îşi vedea grădina. Arăta cu adevărat oribil. Într-un timp foarte scurt, totul se răsturnase: de la o mulţime de binecuvântări, de la ghirlande de trandadfiri, bujori, talpa-ursului, sângele-voinicului, nemţişor înflorit, grădina vieţii, grădina familiei ajunsese să se chircească şi să se ofilească sub ochii ei.

Clipi şi continuă să asculte.

— De obicei, vicepreşedinţii îşi folosesc autoritatea… împrumutând bani unor companii pe care ei înşişi le înfiinţează doar pe hârtie… sau dau credite „neperformante”, despre care ştiu că nu vor fi returnate… iau mită… fac trafic de influenţă…

— Sean nu ar fi putut scăpa cu aşa ceva, spuse Bay. Răspundea în faţa unui întreg Consiliu de Administraţie. Membri ai Consiliului, persoane cu putere de decizie

executivă…

— Oamenii îl cunosc şi au încredere în el, continuă Joe.

Purta costum în dungi cu cravată bleumarin cu picăţele albe; îl văzu cum îşi trece un deget de-a lungul gâtului şi observă sudoarea de pe frunte. Nu aveau aer condiţionat; nici nu era necesar cu briza care bătea dinspre mare. Îşi petreceau verile în pantaloni scurţi şi costume de baie. Nimeni nu purta sacou şi cravată pentru prea mult timp în casa aceea. În fiecare seară, Sean intra, îşi scotea haina înainte de a se duce în bucătărie.

— Exact. Au încredere în el, confirmă ea.

— Participă la şedinţele comitetului de aprobare a creditelor, îşi pune parafa aprobând un credit problematic; ceilalţi se pot mira, dar o lasă aşa. Îşi spun: „Dacă Sean nu obiectează…” Ar putea bănui ceva, dar dacă el zice că este în regulă, aprobă toţi. Nu zic nimic. Sau – dar noi am respins aproape această variantă – era ajutat de unul dintre ei.

— Vreţi să spuneţi că a acordat un credit neperformant?

Joe dădu încet din cap.

— Da, acum şase luni.

Bay era şocată.

— Şi abia cum îl investigaţi? în plus, ce vă face să credeţi că Sean a fost cel care a făcut ceva greşit? Dacă a greşit cineva, a fost vina aceluia, nu a lui…

— Treaba a ieşit la iveală când Compania Federală de Garantare a Depozitelor Bancare a făcut un audit intern. A apărut un procent prea mare de credite problematice la Shoreline – prea multe semne de întrebare. Atunci ne-au chemat pe noi.

Pe noi, se gândi Bay: FBI. Se gândi la filmul acela, *Incoruptibilii*, la cum l-a prins FBI pe Al Capone datorită unei erori de contabilitate. Nu-i venea să creadă că purta o asemenea conversaţie despre soţul ei.

— Au ieşit la iveală trei companii diferite cărora Sean le-a aprobat credite. Nicio rambursare… iar noi am văzut

imediat ceea ce observase şi Compania Federală de Garantare a

Depozitelor Bancare: că instituţia nu trebuia să fi acordat acele credite.

— Sean a făcut deci o greşeală.

— Nu e prea clar.

— Nu puteţi să-i acordaţi măcar prezumţia de nevinovăţie? întrebă Bay, aproape plângând. Ce este cu ceilalţi ofiţeri de credite? Nu e şi vina lor în aceeaşi măsură?

El o privi cu milă. Ofiţerii aceia nu dispăruseră, nu îşi abandonaseră familiile. Bay îşi înfipse unghiile în palmă uitându-se la fotografia lui Sean de pe raftul de cărţi şi încercă să-şi păstreze calmul.

— În Connecticut, departamentele de poliţie şi FBI au legături strânse cu ofiţerii de securitate din cadrul băncilor. O dată pe lună, la fiecare bancă are loc o şedinţă cu agenţiile de apărare a legii, unde se discută diverse treburi.

— Ce fel de treburi? întrebă Bay, deşi Sean îi vorbise despre aceste întruniri: „Iubito, avem grijă de siguranţa băncii pentru banii noştri şi ai altora”, spunea el.

— Proceduri pentru a preîntâmpina probleme. Prin lege, când o bancă este la curent cu nişte vicii de procedură, trebuie să înregistreze un raport la FBI. Un Raport de Activităţi Suspicioase.

— Păi Sean nu ar fi trebuit să ştie asta? zise Bay, simţind o greutate în cap şi pe piept.

— În cazul acesta, raportul era făcut de o femeie, Fiona Mills. Şi-a asumat ea această sarcină – poate nu era sigură în cine să aibă încredere sau la cine ar fi putut conduce investigaţia.

Fionauna dintre colegele lui Sean. Altă femeie din înalta societate, foarte asemănătoare cu Lindsey. Bay se întrebă dacă nu cumva şi Fiona îi atrăsese atenţia lui Sean.

Acum se uita la o fotografie veche în care apăreau ea şi Sean, prinsă cu o buburuză magnetică pe uşa frigiderului. Annie o găsise şi o pusese acolo – poate

pentru a le reaminti părinţilor de vremuri mai bune. Erau atât de tineri, abia ieşiseră de pe băncile şcolii. Ea era atât de fericită şi îndrăgostită, gata să creadă tot ce-i spunea el, gata oricând să-i treacă cu vederea toate nechibzuinţele. Gândurile i se învălmăşiră, trebui să privească în altă parte.

— Urmam pista oferită de formularul de trimitere care se referea la această situaţie, când am dat peste nişte nepotriviri în contabilitate… câteva transferuri de lichidităţi, fiecare de câte nouă mii şi nouă sute de dolari, precum şi câteva ordine de plată.

— Şi în ceea ce priveşte creditul? întrebă Bay, derutată, resimţind o ură iraţională faţă de colega lui Sean, Fiona.

— Nu, răspunse Joe, este posibil ca împrumuturile să fi fost doar nişte greşeli de estimare ale lui Sean. Nu am încheiat încă ancheta.

Joe Holmes şedea nemişcat, privind-o atent cu ochii lui căprui.

— Ce mai este? Mai e ceva în afară de asta?

— Înainte, spuse Joe, când te-am întrebat despre credite, ai spus că Sean „nu ar fi putut scăpa” basma curată din cauza unui Consiliu de Administraţie care supraveghea totul îndeaproape. Nu ai spus că „nu ar fi făcut-o”… E o diferenţă.

Lui Bay îi tremură buza, dar nu lăsă să se vadă. Privirea îi rătăci spre chiuvetă, deasupra căreia cănile familiei erau aliniate pe un raft dintre ferestre.

— Ordinele de plată şi transferurile de lichidităţi erau bacşişurile.

— Pentru ce? îl întrebă Bay.

— Pentru faptul că Sean deturna bani de la clienţii săi privaţi. A început cu o sumă mică – o sută de dolari pe zi mai întâi, apoi două sute. S-a gândit că nimeni nu va observa şi de ce ar fi făcut-o? Acelea erau conturi mari, în care se vărsau mereu dividende. Lua bani dintr-un cont şi îi punea la păstrare într-un depozit. Mai târziu făcea un ordin de plată sau retrăgea lichidităţi. Ieşea la o plimbare

pe la prânz, se îndrepta spre barca lui şi depunea nouă sumă într-un cont pe care îl deschisese la Anchor Trust.

— Nu ar fi folosit niciodată serviciile Băncii Anchor. Era concurenţa, spuse Bay cu ochii în flăcări, când Joe îi întinse nişte acte peste tejghea. Ştiu fără să se uite că numele lui Sean figura în dreptul conturilor… ca şi semnătura lui.

— Clienţii săi îi acordau încredere totală, spuse Joe. Mai întâi le depunea fondurile într-un depozit de la Shoreline şi de acolo, prin ordine de plată, le transfera într-un cont la Anchor, unde avea dreptul să semneze cecuri pentru a-i cheltui după plac.

— Nu, spuse Bay clătinând din cap.

Oare copiii ei vor fi nevoiţi să audă toate astea? Nu putea fi adevărat; ar ucide-o pe Annie.

— Nu ar face niciodată atâta rău oamenilor.

— Majoritatea oamenilor nu ar face-o, spuse Joe. Nici măcar nu le trece prin cap să facă delicte. Au însă nevoi – stringente. Ceva ce nu suportă amânare.

— Avem bani suficienţi, spuse Bay. Nu ne facem probleme.

— La început, probabil că în mintea lui nici măcar nu se gândea că fură. „Iau doar o sută de dolari pe care îi pun marţi înapoi. Îmi trebuie la sfârşit de săptămână”.

— Nu… avem tot ce ne trebuie…

Nu fusese acesta argumentul lui Sean pentru a o determina să stea acasă? De câte ori nu voise să se întoarcă la şcoală şi la munca ei! El îi spunea mereu că au tot ce le trebuie… nu voia ca vecinii să creadă că au nevoie de bani.

— Apoi venea ziua de marţi şi nimeni nu întreabă… şi continuă. Sumele creşteau. O mie, cinci mii. Nouă mii şi nouă sute. Vezi tu, ştia că orice transfer de lichidităţi de peste zece mii necesită un Raport de Transfer de Lichidităţi. A încercat să se strecoare pe sub radar, dar Fiona a observat. Alegea să fure de la clienţii cu portofolii mari de credite; s-a gândit probabil că nu îşi vor da seama. Şi aşa a şi fost. Niciunul dintre clienţi nu a observat. Avea

o nevoie. Nevoia era cea care îl mâna.

— Nu! Ce fel de nevoie? Ipoteca, vacanţele, două maşini, trei copii, vasul de pescuit… şi o aventură? De ce ar risca toate astea pentru a fura de la bancă?

— S-au adunat după o vreme, spuse Joe.

— Luni de zile?

— Asta cercetăm acum. Sumele au crescut dramatic acum unsprezece luni.

O nevoie. O nevoie, pur şi simplu.

— Prin lege, zise Joe, oricine manevrează bani într-o instituţie financiară – numărători, directori de filială – trebuie să-şi ia o vacanţă de două săptămâni consecutive. Consilierii financiari şi ofiţerii de credite nu fac decât să plimbe hârtii, aşa că sunt scutiţi de această prevedere.

Bay înţelese raţionamentul. Sean îi explicase. Orice nereguli financiare ar ieşi la iveală în interval de două săptămâni.

— Dar aceste treisprezece zile de când a dispărut Sean au adus multe revelaţii, zise el. Nu prea şi-a acoperit urmele.

— Trebuie să i se fi întâmplat ceva teribil, şopti Bay cu gâtul uscat ca iasca.

Se gândi la sângele de pe Aldebaran. La cât de negru era sângele pe bancheta aceea. „Un motiv pentru care nu se poate întoarce acasă. Dacă este…?”

— Te temi că e mort, zise Joe.

Bay se ţinu bine, dând din cap.

— Nu am găsit niciun cadavru, spuse Joe. Dacă ar fi iarnă, cu multă zăpadă şi gheaţă, ar mai fi de înţeles. Dar este vară. Scuză-mi lipsa de menajamente, dar cadavrele nu stau mult timp ascunse pe vreme caldă. Noi credem că şi-a tratat rana undeva, iar acum se ascunde.

Împinse o hârtie spre ea – extrasul de cont de la Banca Anchor Trust.

Bay se uită la rubrica de debit. Acolo fuseseră o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari până în urmă cu paisprezece zile. Cu treisprezece zile în urmă, bilanţul afişat era zero.

— Conturile familiei noastre sunt la Banca Shoreline, zise ea tremurând. Primul lucru pe care îl făcuse după ce se obişnuise cu ideea că Sean dispăruse fusese să verifice situaţia conturilor lor bancare.

Joe Holmes scoase o a doua foaie de hârtie din dosarul lui. Ezită, apoi i-o înmână.

— Douăzeci şi şapte de mii de dolari, zise el. Cecuri, economii, piaţă financiară.

— O mulţime, spuse ea, îngânându-l parcă pe soţul ei. Se aşteptase să fie mai mult.

— Nicio acţiune, nicio obligaţiune, nicio altă investiţie?

— Piaţa a fost destul de fluctuantă. Sean îşi asumă o grămadă de riscuri investind. Am avut nişte pierderi mari. Dar pune deoparte pentru facultate – avem trei copii.

— Iar lui îi place barca sa, îi place la cazinou, îi plac…

Bay ridică privirea, aşteptând să vadă dacă va spune „alte femei”.

Dar el nu o făcu. Agentul arăta obosit, înfierbântat, de parcă îi părea rău despre tot ce se întâmpla, de parcă abia aştepta să se termine ziua şi să ajungă acasă. Avea oare copii, soţie? Nu purta verighetă… Briza nu mai bătea dinspre mare. Aerul din casă încremenise, iar Bay se simţi brusc ca şi cum ar fi putut să se usuce instantaneu şi să se dezintegreze.

— Unde crezi că este, Bay? întrebă el.

Rămase nemişcată, privind cele două extrase bancare. Făcuse ea însăşi calculele de nu ştiu câte ori în zilele acestea. Cu ratele la casă şi primele de asigurare şi cu taxele, cu mâncarea copiilor şi plata electricităţii şi încălzirea la venirea frigului, cu suma minimă pe cărţile de credit, puteau trăi din banii aceia vreo cinci luni.

Cât de mult îi va ajunge lui Sean suta aceia de mii de dolari şi unde dispăruse cu ea?

— Când cineva îţi înşală încrederea, zise Joe, îţi frânge inima. Cecurile şi bilanţurile nu mai contează.

Se referea oare la cei de la bancă? Sau la ea şi la

copii? se întrebă Bay.

— Cine este „Ed”? întrebă el.

Bay se încruntă şi clătină din cap.

— Nu-mi vine nimeni în minte.

— Te voi întreba altceva, spuse Joe: ce crezi că însemna pentru Sean cuvântul „fata”?

Fata. Cuvintele sunau familiar, iar Bay îşi aminti de dosarul de pe vasul lui Sean. Vorbeşte despre nota pe care Sean a mâzgălit-o, gândi ea, şi pulsul i-o luă razna amintindu-şi desenul de pe furgoneta de livrare şi de numele Ed.

— Nu ştiu, spuse Bay, conştientă că el o privea foarte atent, dar fără să ştie de ce. Să fi fost ceva în legătură cu una din fetele noastre?

— Nu prea cred, zise Joe.

Crede că „fata” se referă la altă femeie şi probabil că are dreptate, gândi Bay, simţind că i se prăbuşesc umerii de ruşine. O briză uşoară mişcă perdelele albe transparente. Aducea cu ea mirosul sărat dinspre mare şi mlaştină, cu o adiere proaspătă de lavandă şi trandafir sălbatic. Bay le auzi pe Tara şi pe Annie dincolo de mlaştină şi simţi că Tara o supraveghea de la distanţă.

— Poate îţi mai aminteşti câte ceva, spuse Joe, strecurând hârtiile la loc în dosar. Ceva care să ne ajute să-i găsim.

Pe cine? îi veni ei să întrebe. Pe cine voia să găsească Joe Holmes cu ajutorul ei? Nu-I cunoştea deloc pe acest Sean

McCabe. Şi, ce era mai rău, nu se cunoştea nici pe sine. Cândva, pe parcursul mariajului, trebuie să fi făcut un compromis cu ea însăşi pentru a nu mai băga de seamă ce se întâmpla şi a privi în altă parte.

Cum altfel se putuseră întâmpla toate astea fără ca ea să bănuiască măcar?

— Dacă aş şti ceva, ţi-aş spune, zise ea liniştit, astfel încât el să nu ghicească panica ce o cuprindea.

Când Joe Holmes ieşea de pe aleea din faţa casei familiei McCabe, o văzu pe Tara O’Toole urmărindu-l cu

privirea din casa ei de dincolo de mlaştină: „consiliera”. Ochii ei erau de un albastru închis şi privirea atât de pătrunzătoare, chiar şi de la distanţă, încât simţi un fior pe şira spinării: Bay avea o prietenă adevărată. Joe avu impresia că Tara era gata să sară peste nisipul ud pentru a se confrunta personal cu el.

Ar fi vrut să-i spună Tarei că asta era partea pe care o ura cel mai mult în meseria sa: să interogheze oameni de treabă despre activităţile criminale ale partenerilor lor. Privirea din ochii lui Bay era suficientă ca să-i facă să-şi dorească o lună de concediu. Să se ducă în vreo staţiune de golf din Tucson, departe, unde nu ar trebui decât să se concentreze asupra jocului şi să lovească mingea de golf.

Tatăl său lucrase pentru Birou şi el îl învăţase primul pe Joe că golful face minuni pentru uşurarea tensiunii acumulate la muncă. Joe crescuse cu convingerea că tatăl lui fusese cel mai grozav erou, un spion ca James Bond, dar mai mare şi mai puternic şi fără accent britanic. Nu avea cum să nu-i urmeze exemplul.

Maynard Holmes ajunsese şeful diviziei New Haven. Locuiau într-o casă mare de pe Strada Principală din Crandell, între magazinul universal şi biblioteca publică. În timp ce alţi taţi se duceau la serviciu ca profesori, bancheri, avocaţi, mecanici, Joe ştia că tatăl său se ducea să prindă oameni răi.

— Cum ştii cine e rău? îl întrebase Joe odată.

— Nu după cum arată omul, răspunsese tatăl lui. Niciodată să nu judeci omul după aparenţe, Joe. Nu după ce maşină conduce, sau după casa în care locuieşte, sau în funcţie de cuvintele pe care le spune. Să-l judeci întotdeauna după acţiunile lui. Aşa vei şti dacă este bun sau rău.

Joe avea să-şi amintească asta mereu. Se gândea la lecţiile tatălui său în fiecare zi, lucrând pentru Birou. Şi-ar fi dorit ca bătrânul să fi fost în viaţă; tare ar mai fi vrut să discute cazul McCabe cu el. Dar asta era numai o parte. Lui Joe îi era dor de ambii părinţi. Mama sa murise de atac cerebral cu doi ani în urmă; tatăl său o urmase la nici şase

luni distanţă.

O asemenea dragoste i-ar fi plăcut lui Joe să trăiască. Dar, anchetând delictele comise în lumea funcţionarilor corporatişti, văzuse atâţia mincinoşi şi atâtea inimi frânte, încât nu mai era sigur că o dragoste ca a părinţilor lui mai exista. Privea majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea cu aceeaşi intensă suspiciune pe care o detectase în ochii Tarei cu zece minute înainte.

Trecând prin oraş, următoarea oprire a lui Joe era Banca Shoreline pentru a o interoga pe Fiona Mills. Recepţionera îl invită în biroul acesteia. Femeia avea nişte ochi albaştri impresionanţi şi păr castaniu prins la spate cu o bentiţă argintie; purta un costum cu dungi subţiri, simplu şi foarte scump.

— Am câteva întrebări, spuse el.

— Am o agendă supraîncărcată azi, domnule Holmes, spuse ea, arătând către birou. Cu dispariţia lui Sean… şi cu toată nebunia pe care a lăsat-o în urmă… Desigur, vreau să fac tot ce pot ca să vă ajut, dar nu am prea mult timp chiar acum.

— Ştiu, răspunse Joe, gândindu-se cât de diferiţi sunt ochii ei, tot de un albastru întunecat, de ai Tarei O'Toole.

Înghiţi în sec, liniştindu-se, apoi adăugă:

— Vă mulţumesc pentru cooperare. Mai trecem în revistă ultimele detalii ca să dăm de capăt la tot ce s-a întâmplat. În primul tind, îmi puteţi spune dacă aici lucrează cineva cu numele Ed?

— Edwin Taylor, la Departamentul de Gestiune a Fondurilor, răspunse ea. Şi Eduardo Valenţi, venit de la New York să facă practică pe timpul verii. Părinţii lui locuiesc în zonă.

Joe notă, apoi ridică privirea.

— Îmi puteţi spune câte ceva despre dumneavoastră? Şi ce ştiţi despre Sean McCabe?

Fiona ajunsese la Banca Shoreline cu vreo cinci ani în urmă, când totul părea în perfectă regulă. Banca era un loc de muncă extraordinar, îi plăceau colegii, toată lumea părea că se înţelege foarte bine, lucrând împreună pentru

bunul mers al băncii.

— Sean este într-o competiţie continuă, spuse ea. Am pornit cam de la acelaşi nivel şi am candidat la funcţia de vicepreşedinte în acelaşi timp. Nu ascundea că îşi doreşte această promovare şi îi făcea curte asiduă preşedintelui şi Consiliului de Administraţie… Ştiam că până la urmă vom obţine amândoi aceste posturi, ceea ce s-a şi întâmplat, dar el a părut a face eforturi mai mari în acest sens.

— Asta îl caracterizează?

— Foarte mult. Îi plac întrecerile, premiile. Într-un an, când a fost însărcinat cu supravegherea casierilor, a organizat mereu competiţii. Îmi amintesc că o dată persoana care deschidea cele mai multe conturi primea cadou un weekend la Newportlucruri de genul ăsta. Îi place să aibă mereu cea mai mare barcă, cea mai nouă maşină.

Exact opusul lui Bay, gândi Joe în timp ce nota.

— V-aţi gândit vreodată că ar fi putut delapida de la clienţi?

— Pe atunci nu, spuse ea. Niciodată. A început după faza cu preşedinţia…

— Când Shoreline l-a adus pe Mark Boland de la altă bancă?

— Da. De la Anchor. Trebuie să recunosc că şi eu am fost supărată. Atât eu, cât şi Sean nutream speranţe pentru postul acela. Cred că oricare dintre noi s-ar fi descurcat de minune. Dar ei au preferat să-i aducă pe Boland.

— Comportamentul lui Sean s-a schimbat după aceea?

Fiona încuviinţă dând din cap.

— Da, a fost furios. La început refuza să coopereze: nu voia să-i prezinte datele, nici să discute împrumuturile. Nu venea la întruniri, plecând cu barca în larg de câte ori avea prilejul. Într-o zi l-am prins literalmente după program şi i-am spus să-şi vină în fire – de dragul familiei dacă nu de dragul lui însuşi.

— Era pe cale să fie concediat?

Fiona dădu din cap.

— Cred că într-acolo se îndrepta.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— Păi au fost câteva credite neperformante – bănuiam ceva, dar nu voiam să spun nimic. Sean a început să se vadă cu unul dintre ofiţerii de credite, Lindsey Beale, pe faţă, chiar bătător la ochi. O ştiu pe Bay şi îmi place de ea, aşa că mi s-a părut că se purta ca un ticălos. A început să o ducă pe Lindsey la cazinou, iar ea venea a doua zi şi povestea despre asta.

— Lipsăde tact.

— Foarte multă lipsă de tact. Lindsey vorbea despre cum aruncă Sean cu banii pe fereastră, iar el tocmai atunci începuse să înregistreze nişte credite neperformante. Aveam o presimţire tot mai neagră.

— Aţi vorbit cu el?

— Da. Mi-a spus că era o nimica toată. La început… Apoi a început să mă evite. De fiecare dată când voiam să discutăm ceva, îmi spunea să-i las un mesaj pe robotul telefonic sau să-i trimit un e-mail. În cele din urmă am discutat situaţia cu Mark.

— Într-adevăr?

— Da. Era foarte supărat. Îi plăcea de Sean, ca de altfel tuturor celorlalţi. Şi cred că Mark este suficient de sensibil ca să-şi dea seama că Sean îl detesta pentru că pierduse competiţia în faţa lui. Ei se cunoşteau mai de mult – făcuseră sport împreună. Şi cred că jucau şi golf. Sean era genul care, dacă juca împotriva ta, voia să-ţi sufle meciul, să câştige şi ceasul, şi butonii de la cămaşă.

— Şi banii?

Fiona dădu din cap.

— Nu prea. îl interesau doar amintirile de familie; Sean se trăgea dintr-o familie muncitorească şi îi plăcea grozav toată recuzita copiilor crescuţi în răsfăţ. Mulţi bancheri din New England au crescut aşa…

Joe o aprobă. Citise dosarul. Cu trei ani în urmă, Fiona fusese cu Sean la un seminar bancar în New York; înregistrările obţinute de la Gregory Hotel arătau că

împărţiseră camera. Aveau aceeaşi slujbă, dar Joe bănuia că ceea ce îl atrăgea cel mai mult la ea era ţinuta ei de fată de pension. Fiona crescuse în Providence şi îşi petrecuse verile la Newport. Ai ei figurau printre familiile bune din zonă. Frecventase cursurile şcolii Madeira, apoi ale Colegiului Middlebury, luându-şi diploma de studii avansate la Columbia Business School.

Era foarte calmă acum, privindu-l pe Joe. În ciuda aerului condiţionat, o dâră de sudoare îi alunecă între omoplaţi. Se trezi întrebându-se dacă nu cumva la ea se referea cuvântul „fata”.

Poliţia găsise pe vasul lui Sean un dosar plin cu documente bancare şi registre de conturi. Joe le analizase şi constatase că reprezentau conturile unor oameni de la care Sean furase. Ceea ce l-a derutat însă a fost felul în care scrisese Sean iar şi iar „fata” – Joe examinse mâzgăliturile multor delincvenţi şi putea să-şi dea seama de emoţiile pe care le resimţeau în asemenea momente.

Văzuse cum scria „Paris” un falsificator de cecuri, cum mâzgălise „Mary Ann” un criminal şi cum un contrabandist scrisese „South Beach” cu o anume uşurinţă, de parcă visele criminale ale delincventului erau prezente în cuvânt. Nu la fel era şi cu „fata”. Joe observase literele negre şi groase, dunga subliniată îndelung: de parcă fata adevărată, oricine ar fi fost ea, îi împovăra mintea lui Sean.

— Sean vă vorbea despre munca lui, despre bancă?

— Fireşte, spuse ea. Eram colegi.

— A făcut vreodată vreo aluzie cum că ar pregăti o delapidare?

— Sigur că nu, spuse ea. Nu am idee… Mi se pare greu de crezut acum. Clienţii îl iubeau. Şi vorbea despre ei de parcă chiar îi păsa. Îi păsa de fiecare.

Joe aprobă. Asta nu era deloc în contradicţie cu alţi delincvenţi din lumea „gulerelor albe”; erau atât de absorbiţi să mintă pe toată lumea, încât se minţeau şi pe ei înşişi.

— Îmi puteţi spune de cine din cadrul băncii părea

mai apropiat?

— Frank Allingham. Şi l-am mai văzut la un pahar cu Ralph Benjamin, avocatul băncii.

— Dar în ce relaţii era cu Mark Boland? Au trecut peste duşmănia lor?

— Nu. De fapt, Mark a fost cel care mi-a spus să înregistrez raportul acela. Mi se părea că ar fi trebuit să o facă el însuşi – la început am sperat că va rezolva problema în interiorul băncii…

— Dar, desigur, asta ar fi fost contrar reglementărilor, spuse Joe cu jumătate de gură. De îndată ce aţi tras semnalul de alarmă, Mark era obligat prin lege să cheme Biroul Federal de Investigaţii.

— Ce ne-am fi făput noi fără reglementările bancare?

Întrebă Fiona, clătinând din cap. Poate că Sean nu ar mai fi fost rănit.

— Poftim?

— Nu s-ar mai fi lovit la cap, vreau să spun, completă ea repede. Sau ce s-o fi întâmplat acolo, pe vas.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că a luat-o razna de-a binelea după ce a fost trecut cu vederea pentru funcţia care i-a revenit lui Mark. Era bine dacă ar fi avut ceva mai mult timp ca să se adune. Probabil că a prins de veste despre anchetă şi s-a speriat. Cred că a început să bea – poate o fi luat şi ceva droguri.

— De ce credeţi asta?

— Lui Sean îi place să se distreze, zise Fiona. Cu siguranţă nu aţi auzit asta pentru prima dată.

— Aşa este, răspunse Joe. Îmi face impresia că era destul de năbădăios. Vă puteţi gândi la cineva anume pe care l-ar desemna cu cuvântul „fata”?

Fiona se încruntă şi păru descumpănită.

Chiar atunci, Mark Boland vârî capul pe uşa biroului. Părea încordat şi tracasat, dar îi zâmbi larg lui Joe.

— Ce se mai aude, agent Holmes? întrebă el, strângându-i mâna. Pot să adaug şi eu ceva la ce v-a spus Fiona?

— Voia doar să ştie pe cine numea Sean „fata”.

— Fiicelor lui le spune „fetele”, dacă nu mă înşel, răspunse Boland. Uneori şi lui Bay îi spune aşa:, 3 iuy şi fetele mă aşteaptă acasă”, obişnuieşte să spună. Sunteţi căsătorit, domnule Holmes?

— Nu.

— Ei, bine, chiar dacă nevastă-mea m-ar omorî pentru ce spun, dar nu există limită în timp pentru a o numi pe soţia ta „fată”. Poate că Sean se referea la Bay. Pe de altă parte, când vine vorba de Sean, „fata” ar putea însemna şi cu totul altceva.

— Înţeleg, spuse Joe.

— Bine, o las pe Fiona să vă răspundă mai departe la întrebări. Scuzaţi-mă, dar acum am întrunire cu agentul fiscal şi avocatul nostru.

Joe îi mulţumi şi se întoarse spre Fiona Mills. Îi acordase deja destul timp şi era vremea să plece.

— Aţi mai dori să adăugaţi ceva? întrebă el.

Fiona ridică din umeri.

— Uneori am impresia că pe Sean l-au făcut să-şi piardă minţile toţi banii aceia pe care îi supraveghea.

Joe o privi împreunându-şi mâinile şi atingând gânditoare marginea biroului.

— Sean provine dintr-o familie muncitorească. Nu eram prea apropiaţi, dar am făcut câteva călătorii de afaceri împreună. Pe drum obişnuiam să stăm de vorbă, iar la hotel mai beam amândoi câte un păhărel. Am înţeles că la el în familie nu au fost niciodată prea mulţi bani. Desigur, aveau un trai decent, la nivelul clasei mijlocii. Dar banii adevăraţi au venit mult mai târziu, după ce Sean a devenit bancher. Simţea că pierduse multe lucruri în copilărie.

— Ca de exemplu?

— Păi, de exemplu, chestii cum ar fi clubul local. Obişnuia să lucreze acolo pentru a-i asista pe membri. Sau clubul de iahting; se angaja să lucreze pe bărcile unor oameni ca tatăl sau unchiul meu, care aveau propriile bărci. Cred că însemnam ceva pentru el, ceva ce îşi dorise

toată viaţa: îi dădeam senzaţia că *aparţine*.

— Că aparţine cui? întrebă Joe. Nu aparţinea unei familii grozave – Bay şi copiii?

— Ştiţi prea bine, domnule Holmes, ce vreau să spun. Doar vă faceţi că nu înţelegeţi. Senzaţia că face parte din „club", vreau să spun. Că e înăuntru în loc să fie afară. Că i se deschid toate uşile. Unii dintre noi am crescut aşa, dar Sean nu.

— Înţeleg, doamnă Mills. Mulţumesc mult pentru timpul acordat.

Ridicându-se să plece, observă o vitrină plină cu trofee – pentru concursuri de cai, regate, meciuri de tenis.

— Sunt ale dumneavoastră? întrebă el.

— Da, răspunse Fiona. Tatăl meu pune mare preţ pe virtuţile atletice.

— Văd că spiritul competiţional e la mare cinste aici, la Banca Shorline, spuse el, observând un loc gol pe raftul din mijloc, unde se vedea un cerc curat înconjurat de praf. Ce era aici? întrebă.

— Ciudat că întrebaţi, răspunse ea şi ochii i se întunecară. Mi-a dispărut de curând o cupă de argint. Nu era foarte importantă – am câştigat-o acum câţiva ani la un concurs de sărituri.

Joe dădu din cap, mulţumindu-i din nou Fionei pentru timpul acordat Ieşind din birou, simţea toţi ochii angajaţilor băncii aţintiţi asupra lui.

Toţi, în afară de cei ai lui Marie Boland. El vorbea la telefon, cu spatele la uşă, tăind aerul cu degetul. Altul care părea un tip destul de competitiv, gândi Joe, mergând spre maşină.

După ce îl urmări cu privirea pe Holmes îndepărtându-se cu maşina, Tara îi lăsă lui Bay o jumătate de oră de singurătate, timp în care culese, împreună cu Annie, un buchet imens. Apoi lipăiră peste pârâu şi scurtară iar prin grădina din spate. Vulturii din presă strigau de pe şosea, dar Annie băgă capul între umeri. Când fură înăuntru în siguranţă, Tara îşi învăţă fina cum să aranjeze florile încurcate într-o vază mare şi urcă la etaj,

unde o găsi pe Bay ghemuită în pat.

— E prea frumos afară ca să stai aici, zise Tara. În ciuda idioţilor care au parcat în faţa casei.

Faţa lui Bay continua să rămână îngropată în pernă.

Tara se aşeză pe marginea patului şi puse mâna pe umărul lui Bay. Era mult prea fragil, aproape casabil, de parcă povara celor întâmplate sugea toată puterea şi viaţa din ea.

— Bay? L-am văzut pe Joe Holmes aici.

Niciun cuvânt, doar plânset tăcut.

— Bay?

— E groaznic, Tara, spuse Bay într-un târziu. E mult mai rău decât am crezut. Sean chiar a făcut-o, chiar a delapidat bani, a plănuit totul, s-a folosit de clienţii lui. A furat şi a deturnat bani – e rău de tot.

— Sunt siguri de asta?

— Da. Au o grămadă de dovezi, mi le-a arătat. Inclusiv conturile noastre…

— Bay, nu… Să nu-mi spui că a luat şi din banii voştri…

Bay suspină şi făcu semn că da. Înfipse mâinile în pernă, iar

Tara văzu că perna era deja udă de-a binelea. Se simţi atât de furioasă pe Sean, încât cu greu se stăpâni să vorbească cu calm.

— Cât de rău este?

— Încă nu ştiu, Tara, spuse Bay. Nici nu pot să mă gândesc. De-abia mă dezmeticesc: e un criminal. Soţul meu – delincvent! Cât de idioată am fost ca să nu-mi dau seama? Ce o să le spun copiilor? în fiecare zi apare ceva şi mai oribil. Iar ei abia se ţin, rugându-se ca tatăl lor să fie bine.

— Ştiu. Tot timpul cât a fost la mine, Annie nu şi-a putut lua ochii de la casa voastră. De parcă îl aştepta să se ivească dintr-o clipă într-alta.

— Îl aşteaptă să vină acasă când el, de fapt, se îndreaptă către puşcărie!

— Nu mă mir că se ascunde pe undeva.

Bay se întoarse cu faţa în sus şi o privi pe Tara cu ochii roşii, umflaţi de plâns.

— Ce ne facem? întrebă ea.

— Ne ţinem tari, răspunse Tara ferm. Vom trece prin asta împreună.

— Mulţumesc că eşti aici, zise Bay. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

Tara clătină din cap ca pentru a spune că aşa ceva nu are rost să intre în discuţie. Bay o învăluise pe Tara cu căldura ei, făcând-o parte din familie, de parcă ar fi fost surori. Dragostea ei nu avea limite şi nu putea suferi să o audă pe Bay mulţumindu-i.

— Nu trebuie decât să-ţi aminteşti că sunteţi extraordinari şi că el a greşit enorm, zise Tara, întinzându-se să o îmbrăţişeze pe Bay şi să o privească drept în ochi.

Prietenele la cataramă se înlănţuiră, iar Bay aprobă.

— Şi du-te să-i vezi pe constructorul acela de bărci, zise

Tara.

— Pe cine?

— Danny Connolly, răspunse Tara.

— De ce? întrebă Bay, confuză şi îndurerată.

Tara înghiţi în sec şi nu spuse ce gândea cu adevărat, anume că cel mai bun lucru pe care îl făcuse până acum Sean era să o elibereze pe Bay. Dar nu spuse asta. Se gândi la Joe Holmes şi la bunicul ei şi reuşi să-şi compună o mină de anchetator declarând ferm:

— Pentru că trăieşti o poveste poliţistă, iar Daniel Connolly este unul dintre indicii.

6

Pe măsură ce zilele treceau fără să se înregistreze un progres, carele de transmisie ale televiziunilor începură să migreze către alte reportaje, lăsând în pace familia McCabe. Joe Holmes observă asta când trecu pe acolo şi se simţi uşurat. O observă şi pe Tara O’Toole şezând pe treptele din faţă şi citindu-i mezinei familiei, lui Pegeen. O văzu supraveghindu-l ca o vulturoaică cu ochi ager şi gata

să atace cu ghearele la nevoie.

Făcuse o verificare în care aflase de tatăl ei. Devenise curios după ce ea pomenise de legătura sa cu oamenii legii. Aşa că trecuse în revistă toţi poliţiştii O'Toole pe care îi putuse găsi. Cel mai important din Connecticut fusese Seamus O'Toole, căpitan detectiv din Eastport. Datele personale se potriveau: pe soţia lui o chema Eileen şi se retrăseseră la casa lor de vară de la Capul Hubbard, zona Black Hall.

Căpitanul O'Toole era cunoscut în departament pentru duritatea cu care combătea traficul de droguri la începuturile unei febre care transformase cartierele în câmpuri de război. Era cunoscut pentru raziile furtunoase pe care le întreprindea printre traficanţii din West End, conducându-şi echipele în depozite pline de droguri proaspăt descărcate de pe vapoare venite pe Canalul Long Island şi ascunse în camioane care goneau spre nord-est pe coridorul creat de-a lungul Şoselei 95.

Povestea lui era plină de confruntări armate, arestări importante, răni personale, fiind împuşcat de trei ori. Medalii de onoare pentru vitejie şi pentru priceperea de a trage cu pistolul. Şi mai era o poveste în care căpitanul O'Toole a ajuns primul acolo unde avusese loc o coliziune frontală în trafic: unul dintre şoferi fusese beat şi murise pe loc, ca şi femeia din cealaltă maşină. Numele şoferului era Dermot O'Toole. Era fiul căpitanului.

Şi tatăl Tarei.

Joe o salută din cap pe Tara când trecu pe lângă ea. Ea îi răspunse grav. Amândoi se trăgeau din familii care se ocupau cu apărarea legii, gândi el. Probabil că nu ar vrea să aibă de-a face cu un alt ofiţernu că el ar avea vreodată şansa de a afla. Ea era prea apropiată de această anchetă.

Parcând în faţa Băncii Shoreline, şi-o scoase pe Tara din minte şi intră. În ajun se întâlnise cu Eduardo Valenţi, un puşti brunet care era la facultate şi îşi petrecea vara muncind pe post de casier. Contactele lui cu Sean McCabe fuseseră minime. Îi povestise lui Joe despre o ieşire pe *Aldebaran*, împreună cu alţi câţiva colegi de la bancă, şi

despre opririle lui McCabe la biroul lui ca să-i întrebe cum mai merg lucrurile. Eduardo nu îl plăcuse pe Sean.

— Mi se părea şiret şi superficial.

— Asta e un comentariu grav despre şeful tău, spuse Joe zâmbind amuzat de aroganţa puştiului.

— Am fost învăţat de mic să recunosc sinceritatea, spuse Eduardo. Iar la McCabe nu am văzut o astfel de calitate.

Eduardo Valenţi se trăgea dintr-o familie de castilieni foarte bogaţi, convenţionali şi distinşi, aşa că i se spusese mereu „Eduardo” – în niciun caz „Ed”.

Joe nu vedea nicio pistă de urmărit acolo. Întrebase apoi de Edwin Taylor, iar recepţionera îi spusese că se va întoarce din vacanţă a doua zi.

Iar acum află că era acolo. Joe îi salută din mers pe Mark Boland şi Frank Allingham, apoi merse de-a lungul coridorului, unde fu întâmpinat de un om de vreo treizeci şi cinci de ani, cu frunte înaltă, ochelari şi o privire perplexă.

— Îmi pare rău că nu eram aici ieri, când aţi venit, îi spuse Edwin Taylor, strângându-i mâna. Abia m-am întors din Scoţia şi sunt absolut şocat. Nu-mi vine să cred ce se spune despre Sean. E adevărat?

— Din câte am putut afla, da, spuse Joe. Ce ar fi să-mi spuneţi ce ştiţi despre Sean şi felul în care lucra la bancă?

Edwin Taylor depănă cam aceeaşi poveste pe care Joe o auzise de la fiecare angajat de la Shoreline. Sean era un tip fermecător şi plin de spirit, cu o etică profesională excelentă şi dorinţa aprigă de a reuşi. îl supărase numirea lui Mark Boland în funcţia de preşedinte; ca şi ceilalţi, Taylor credea că Sean ochise poziţia aceea.

— Cum vi se spune, domnule Taylor? întrebă Joe. Deşi îi întrebase pe alţi angajaţi, voia să audă direct de la el.

— Poftim?

— Porecla dumneavoastră este Ed?

— Nu, Trip, zise el. Sunt cel de-al treilea în familie. Tatălui meu i se spune Ed. De ce?

— Tatăl dumneavoastră locuieşte în apropiere? Este client al Băncii Shoreline?

— Da, şi una, şi alta, zise Trip Taylor. Locuieşte la Hawthorne şi lucrează cu banca noastră.

— Este unul dintre clienţii lui Sean McCabe? Sau lucrează direct cu dumneavoastră?

— De fapt, l-am rugat pe Sean să-i preia, spuse Taylor. Sean se pricepe foarte bine. A făcut treabă bună punând pe picioare divizia bancară pentru clienţi privaţi. În plus, tatăl meu este prieten cu Augusta Renwick, unul dintre cei mai grei clienţi de la Shoreline, care îl ridică mereu în slăvi pe Sean.

— Va trebui să vorbesc cu tatăl dumneavoastră, zise Joe, întunecat, imaginându-şi desenele stranii şi mâzgăliturile lui Sean şi amintindu-şi numele Edwin Taylor, Jr. din registrul de conturi găsit pe vasul lui Sean.

Şantierul Naval Eliza Day era situat într-un hangar mare de la capătul cel mai îndepărtat al Şantierului Naval New London. Şantierul făcea afaceri maritime la scară mare, inclusiv revizii şi service pentru vapoarele care străbăteau Canalul Long Island între New London şi Capul Orient, testând la chei iahturile mari şi vasele de pescuit. Servea şi ca bază de plecare pentru vasul de competiţie construit de Paul James, cel cu care căpitanul Twigg

Crawford încerca mereu să atace poziţiile fruntaşe în competiţii, fără a avea însă mari sorţi de izbândă.

Cât despre constructorii de vase, ei erau din altă poveste. Aveau o afacere mică. Hangarul era mare şi aerisit, cam cât un saivan de oi. Ambele uşi erau deschise, lăsând vântul mării să pătrundă în voie, purtând peste tot rumeguş şi fulgi de pasăre. Fulgii erau de la rândunelele care îşi făcuseră cuib sub acoperiş. Rumeguşul era de la toate bărcile de lemn aflate în construcţie sau în reparaţii la Dan Connolly, proprietarul locului. Cea care îl sprijinise în această afacere fusese Charlotte Day Connolly.

Aplecat peste o carcasă de barcă, Dan cerceta o porţiune furniruită ca să vadă ce este dedesubt. Era o operaţiune delicată, dar trebuia să afle dacă scândurile

originale fuseseră suficient de bine rindeluite aşa încât căptuşeala să fie la acelaşi nivel cu balastul.

— Rahat! zise, când furnirul se rupse.

— Bravo, tată! se auzi o voce de sus.

— Ar trebui să-ţi mai iei şi tu ceva timp liber! spuse Dan.

— Încerci să scapi de mine?

— Cam asta ar fi ideea.

— Nu ar trebui să înjuri bărcile.

— Păi nu o înjuram. Mă înjuram pe mine.

— Da, mă rog…

— Serios, zise Dan privind în sus peste umăr, spre întunericul mohorât. Nu vedea decât umbre, traverse şi o pereche de picioare foarte albe atârnând.

— Cum ai ajuns acolo?

— Am zburat.

— Asta e o gogoaşă, o ştim amândoi. Cum ai ajuns acolo?

— Am urcat pe spatele unui şoim marin şi am spus: „Sunt Eliza Day, duceţi-mă la hangarul meu de bărci”. Iar şoimul se conformă şi mă transportă de partea cealaltă a portului…

— Iar te-ai urcat în camionul meu, nu? întrebă Dan, îndreptându-şi spinarea, vârând în acelaşi timp mâna prin spărtura carcasei. Te-ai ascuns sub prelată şi te-am purtat pe autostradă; uşa din spate a fost stricată toată vara, fir-ar să fie, puteai aluneca din spate drept în mijlocul străzii, pentru Dumnezeu…

— Nu lua în deşert numele Domnului, îi răspunse vocea, ameninţător de data aceasta.

— Şi nu-i impune tatălui tău ce poate şi ce nu poate să spună, adăugă Dan, cu vocea ridicată, urcând pe scara mobilă spre podul hangarului. Mai întâi nu am voie să înjur în propria mea prăvălie, iar acum nu am voie să iau în deşert…

— Numele Domnului, îl completă ea încântată.

— Dă-te jos de acolo imediat, zise el, cu mâinile bronzate pe scara de lemn. Nu mă face să vin după tine.

— Că altfel ce? Altfel ce? O să mă baţi? O să-ţi baţi copilul? Poate ar trebui să strig după ajutor. Domnul Crawford mă va auzi şi se va grăbi să mă salveze. Poate mă vor despărţi de tine pentru totdeauna. Habar n-ai să porţi de grijă unui copil fără mamă.

— Eliza, termină!

— Şi acum tu îmi spui mie să tac? ripostă ea, cu voce ascuţită.

Erau lacrimile ei adevărate sau false? Dan nu mai putea face distincţia. Era ca peştele pe uscat – cel mai potrivit clişeu din câte auzise până acum. Se gândi la toate bărcile pe care le văzuse zbătându-se ca peştii pe uscat – bărci prinse în uragane, zdrobite de vântul de nord-est, de fluxul de primăvară, de reflux, ridicându-se înainte şi înapoi, căznindu-se să scape.

— Nu am vrut să spun asta. Nu asta am vrut să spun, zise el încet, cu grijă.

— Ce anume? Partea în care mi-ai spus să tac din gură sau partea în care m-ai ameninţat că o să mă baţi?

— Eliza, nu am făcut-o niciodată şi o ştii prea bine. Am vrut doar să-ţi spun să nu mă faci să mă urc acolo după tine. E prea cald, bine? Nu fi aşa rea cu bătrânul tău tată. Vino jos şi mergem la „Olandez” să mâncăm un sandviş.

— „Olandezul” e un bar, zise Eliza.

— Aşa e, admise Dan, mort după o bere.

Niciodată nu bea în timpul zilei pe vremea când trăia Charlie şi nici acum nu prea obişnuia, dar simţea o nevoie puternică să iasă de acolo: voia să scape de permanenta furie şi durere, şi de ruşinea pe care încerca să o înăbuşe, şi nimic nu îl ajuta mai bine în clipele acelea ca o vizită la Taverna Olandezului.

— Mama nu ar fi fost de acord să mă duci într-o *crâşmă*.

— Mamei îi plăcea atât de mult pe Peter şi pe Martha, încât cred că ar fi trecut cu vederea, îi răspunse Dan, gândindu-se la proprietarii localului.

Localul era o bombă specifică oraşului New London, ascunsă pe o străduţă lăturalnică, într-o clădire veche cu

acoperiş de tablă şi mese de lemn zgâriate, la care se zice că ar fi stat însuşi Eugene O'Neill.

— Şi ţie îţi place de Peter şi de Martha, mai spuse.

— Mda, aşa e, trebui să recunoască Eliza.

— Aşadar, după ce îţi tânjeşte stomăcelul? Hai jos să mergem la masă.

Ţinând scara, privi o rândunică dând de două ori ocol hangarului înainte de a zbura afară pe uşa deschisă. Picioarele albe se bălăbăniră doar, cu gleznele încrucişate delicat.

— Eliza?

— Mă trimiţi acasă după prânz? Pentru că nu vreau.

Dan respiră adânc, făcând o grimasă pe care ea nu o putea vedea şi numără până la zece. Ştia că era un test. Putea să mintă şi atunci ar pleca de îndată să mănânce. Sau putea răspunde în doi peri, lăsând detaliile pe mai târziu.

— Vom vedea, spuse el.

— Las-o baltă, îi răspunse fata, trăgându-şi picioarele în întuneric, astfel încât el nu i le mai văzu deloc. Uite ce îţi propun, tati: rămân. Punct. Asta e tot. Mă priveşte doar pe *mine*, nu uita.

— Oh, da? Ăsta-i un şantier naval, dacă nu ţi-ai dat încă seama. Cine e constructorul de nave în zonă?

— Şi cine se numeşte Eliza Day după străbunica ei, care era cu *banul*? scrâşni vocea.

Exact în momentul acela, Dan auzi paşi pe scândura veche a podelei. Privind într-acolo, zări o siluetă conturându-se în lumina care intra pe uşă, scăldată în lumina soarelui de vară, ca o figură din altă lume, aşa cum Eliza vedea la televizor în reclamele la programe religioase.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

— Ai făcut un drum lung de la construcţia de pontoane, rosti o voce care părea surprinzător de familiară. Amândoi am făcut.

Bay stătea în uşă, uitându-se la Dan Connolly. L-ar fi recunoscut de îndată oriunde. Arăta ca în urmă cu

douăzeci şi cinci de ani – doar puţin altfel. Zâmbi, făcând riduri în jurul gurii, cu ochii adânciţi în faţa bronzată. Avea ochi albaştri şi obosiţi, de parcă ar fi văzut multe lucruri pe care nu ar fi vrut să le vadă. Slab şi vânos, arăta ca un om care îşi petrecuse viaţa construind diverse.

Când se apropie de ea, Bay simţi un nod în capul pieptului. Privirile li se întâlniră şi rămaseră înlănţuite.

— Chiar tu eşti! spuse ea, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Bay? întrebă el, luându-i o mână, apoi pe cealaltă şi – cum altfel ar fi putut fi reîntâlnirea? – trăgând-o spre el şi îmbrăţişând-o.

Se agăţă de el, trăgând în piept mirosul lui de rumeguş şi ulei de maşină, apoi se retrase ca să-i privească în ochi.

— Uitasem cât de înalt eşti, spuse ea.

— De ce ţi-ai fi amintit? întrebă el, râzând.

Bay zâmbi. Dacă ar fi ştiut el cât îl adorase, cum atâţia ani de zile îi comparase pe toţi cu el din reflex, inclusiv pe Sean!

— Ultima dată când te-am văzut, spuse el, aveai cincisprezece ani.

— Aproape şaisprezece, răspunse ea.

— Galway, spuse el, strigând-o după vechea poreclă.

— Galway Bay… râse ea, amintindu-şi.

— Ce ai mai făcut, Bay? Ce ţi-a rezervat viaţa?

Ea zâmbi, dar faţa ei era îngheţată, părea încuiată înăuntrul său.

— Am avut o viaţă minunată, răspunse, întrebându-se în gând dacă el va observa că vorbise la trecut.

— Bun. Mă bucur, răspunse el.

— Dar tu, Dan?

Zâmbetul dispăru pe loc; expresia i se înăspri. Ea aşteptă, întrebându-se ce va urma. Deodată, el arătă aşa cum se simţea şi ea: rănit de viaţă. Doar cu o săptămână înainte, Bay nu ar fi fost capabilă să recunoască această expresie pe chipul altcuiva. Dar acum putea.

— Viaţa mea a fost… începu el.

Chiar atunci, ceva zbură în jos, venind din tavan. Ferindu-şi capul, Bay se aplecă şi încercă să străpungă întunericul. Lumina care venea prin uşile mari nu putea ajunge până sus, la căpriorii de sub acoperişul hangarului, dar lui Bay i se păru că vede două picioare albe strălucind în bezna de sus, fluturând printre bârne. Alt proiectil le şfichiui pe la urechi. Bay se ghemui şi îl ridică. Era un avion de hârtie.

— Eliza! spuse Dan sever.

— Viaţa i-a fost distrusă, veni o voce de sus. De mine. Asta voia să spună.

— Nu, nu asta voiam să spun, o contrazise Dan. Nu îmi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus.

— Ăsta e unul dintre cele mai stupide clişee pe care le-am auzit, zise vocea. Cum poate cineva să pună cuvinte în gura altcuiva?

— Câţi ani ai? îi strigă Bay.

Linişte.

— Doisprezece, spuse Dan.

— Eliza poate vorbi, ştii? zise Eliza.

— Şantierul Naval Eliza Day se cheamă aşa după numele tău? întrebă Bay, holbându-se în întunericul mansardei.

— Nu oficial. Se numeşte aşa după numele bunicii. Dar din moment ce port numele ei, ai putea spune că da. Cam asta e ideea

— De ce nu vii jos, Eliza? o invită Dan. Vreau să te prezint unei prietene vechi.

Bay auzi fojgăială sus, o văzu pe fată mergând graţios pe un căprior, de parcă ar fi fost o bârnă la sol, apoi coborând o scară de lemn de la capătul hangarului. Era înaltă şi slabă ca tatăl ei, dar, spre deosebire de el, avea pielea albă transparentă şi o coamă de păr blond ondulat. Trebuie să fi moştenit tenul mamei.

— Eliza, ea este prietena mea Bay Clarke…

— Bay McCabe, îl corectă ea, urmărindu-i reacţia.

Danzâmbi.

— Te-ai măritat cu Sean, spuse el.

— Nu puteam aştepta o veşnicie, glumi ea, pentru că era o glumă imensă: el îi frânsese inima de puştoaică fără ca măcar să-şi dea seama.

— *Să aştepţi*? întrebă Eliza. Adică să îl aştepţi pe *tata*?

Lui Bay îi bătea inima cu putere gândindu-se la Annie şi atitudinea ei posesivă faţă de tatăl ei. Copiilor le plăcea să creadă că părinţii lor nu mai avuseseră alte iubiri. Îi zâmbi liniştitor.

— Tatăl tău nu era nici pe departe de nasul meu, Eliza. Eram o puştoaică – nu cu mult mai mare decât tine. El era cel care repara totul pe plajă. Mi se părea un tip extraordinar, asta-i tot. M-a învăţat să repar diverse.

Eliza dădu din cap, satisfăcută de răspuns. Era foarte palidă, de parcă nu ar fi văzut-o niciodată soarele. Chiar şi acum, în timp ce stătea la etajul întâi al hangarului, se ţinea la umbră, pentru a se feri de lumina soarelui de vară care năvălea pe uşă.

Bay îi întinse avionaşul de hârtie pe care îl ridicase de jos.

— Trebuie să fi moştenit ceva din talentul tatălui tău, îi spuse. Ştii să meştereşti. E un avion foarte bun.

— E un porumbel, zise Eliza, ţinându-l în mâini. Un porumbel cu aripi albe.

— Ei bine, e foarte frumos, zise Bay, simţind emoţia pe care o degaja copilul. O simţea de parcă ar fi trăit-o ea însăşi. Venise aici cu probleme teribile şi nici măcar nu ştia ce să întrebe. I se părea mai lesne să o liniştească pe fetiţa asta care era aproape opusul lui Annie – înaltă, slabă, palidă şi directă –, dar foarte înrudită sufleteşte cu fata ei; Bay îi citea durerea de parcă ar fi fost copilul ei.

— Îmi aminteşte de mama şi de unde se află ea acum, spuse Eliza, uitându-se în continuare la ceea ce Bay recunoscu a fi o pasăre origami. Fata se întoarse către tatăl ei. Urmărindu-i privirea, Bay se îngrozi când văzu expresia de pe faţa lui Dan.

Era dură şi rece. Falca i se înţepenise, de parcă zăgăzuia în sinea lui un potop de sentimente care nu erau

nici bune şi nici simple. Îşi privea fiica de parcă vederea ei îl îndurera.

Observă şi Eliza şi, după ce flutură din gene de câteva ori, clipi parcă resemnată şi întoarse capul.

— Poate că ar fi bine să mă duc acasă, tati, spuse ea.

— Lasă-mă să vorbesc cu Bay câteva minute, zise el, şi te duc eu pe urmă.

Privirea de gheaţă dispăruse; vocea lui era caldă şi iubitoare. Dar Bay ştia bine ce văzuse şi se apropie uşurel de Eliza.

— Mi-ar face plăcere să te duc chiar eu, la întoarcere, îi spuse.

— Locuieşti la Capul Hubbard, zise Dan, acoperind liniştea bruscă a Elizei.

— Da. Ştiai? întrebă ea şi inima îi tresări când avu confirmarea că Sean fusese pe acolo.

Făcu semn că da.

— Pontonul mai este acolo?

— Să nu-mi spui că nu le-ai adus pe soţia ta şi pe Eliza la plajă! zise Bay. Ca să le arăţi ce ai construit. Un uragan a smuls vechiul picior de pod, iar noi l-am refăcut, dar în rest, aproape totul a rămas la fel.

— Taţi construieşte lucruri cu viaţă lungă, spuse Eliza. Era o declaraţie mândră, dar spusă încet, de parcă ascundea ceva întunecat. Păcat că oamenii nu sunt construiţi tot aşa, adăugă ea.

— Oamenii? întrebă Bay.

— Te aştept în camion, tati, spuie Eliza, de parcă nu auzise nici întrebarea, nici oferta lui Bay de a o conduce acasă. Spune-i despre mami, mai adăugă fata.

— Vin imediat, zise Dan.

Când el se întoarse spre Bay, ea citi îngrijorarea în ochii lui. Avea faxul lui la ea şi ar fi vrut să-i ceară explicaţii, dar încă nu putea vorbi despre asta. Cunoştea bine ridurile acelea din jurul ochilor care însemnau grijile pe faţa omului şi pe care le avea şi el. Probabil că avea şi ea vreo câteva.

— Mulţumesc pentru propunere, zise Dan, dar

trebuie să vorbesc cu ea. Aşa cum poate ţi-ai dat seama, are multe probleme. Mama ei a murit anul trecut.

— Soţia ta? îmi pare rău! exclamă Bay.

— Mulţumesc, răspunse el simplu, aproape brusc. Oricum, locuim departe de tine, de fapt în partea opusă: la Mystic. Lângă vechea casă a părinţilor mei.

— În toţi anii ăştia ai locuit în zonă, iar eu nu am ştiut nimic, spuse Bay.

— E ciudat. De câte ori trec pe lângă ieşirea din Black Hall la Şoseaua 95, mă gândesc la plajă şi mă întreb dacă tu şi alţi vreo câţiva mai sunteţi pe acolo.

— Trebuie să fi aflat însă între timp, spuse ea scoţând faxul şi întinzându-i-l. Ţineai legătura cu soţul meu.

— Ştiu, spuse el, nu mi-a venit să cred când a venit la mine.

Îşi scoase o pereche de ochelari de citit. Părul lui era presărat cu fire albe. „Ce mult timp a trecut, se gândi Bay. Niciunul dintre noi nu mai este la fel”.

— De ce a venit la tine?

— Vrea să îi construiesc o barcă, spuse Danny, lovind uşor faxul cu degetul.

— Înţeleg, zise Bay, dar de ce tocmai tu?

Ochii lui Danny luciră o clipă.

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Dar, după ce am trecut de amabilităţi şi l-am întrebat de tine, a trecut direct la obiect. Nu venise să discute decât despre bărci.

— Mă întrebam dacă nu cumva… ai fost contactat de… poliţie sau de FBI?

— Nu, zise el, scoţându-şi ochelarii. Îmi pare rău pentru ce ţi se întâmplă, am văzut la televizor.

Ea dădu din cap cât putu de demn.

— Mulţumesc, zise.

— Abia dacă îmi amintesc de Sean aşa cum îl ştiam de pe plajă, nu mi-l amintesc decât în context cu tine, spuse Dan.

Ea trase adânc aer în piept, încercând să se liniştească.

Hangarul lui Dan era plin de bărci în construcţie. Bay

recunoscu o luntre cu fiind plat şi schituri, toate făcute din lemn, precum şi o barcă cu pânze de vreo douăzeci de picioare, încă neterminată. Erau acolo schelete graţios curbate, scânduri din cedru de cea mai bună calitate, foi de placaj şi trunchiuri de stejar.

— Tot te mai interesează lemnul, Bay? o întrebă el, întinzându-se să pipăie o scândură cu granulaţie delicată. Ăsta e placaj de okoume, iar celălalt e luan. Pentru comanda unui tip din Maine. O voi finisa cu stejar alb şi mahon şi o să iasă o barcă drăguţă.

— Îmi place cum miroase, spuse ea, închizând ochii.

— Încă îţi mai place luna? întrebă el încet.

— Da, zise ea, mai ales luna în ultimul pătrar…

El dădu din cap. În vara aceea ea purta mereu un ceas care raporta zilnic fazele lunii. „Toată lumea crede că luna plină este romantică, obişnuia ea să spună, dar eu cred că este prea strălucitoare şi evidentă! îmi place luna în pătrar, o simplă seceră licărind misterios sus pe cer…” „De vreme ce plaja voastră nu mi-a oferit un buget din care să te plătesc şi pe tine pentru ajutorul acordat, glumi Dan, va trebui să-ţi dăruiesc luna în pătrar. O să-ţi construiesc ceva din ea”. Şi chiar aşa făcuse. Găsise o seceră uzată de timp, făcută dintr-un buştean adus la ţărm după furtună, neted şi argintiu ca lumina lunii, şi îi făcuse un leagăn numai pentru ea.

— Mai e încă acolo? întrebă el, arătându-i că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Îşi amintea el oare surpriza şi încântarea ei când o împinsese prima oară cu leagănul? Parcă vedea aievea locul: o poieniţă însorită în inima pădurii, la care ajungeai dacă te abăteai de pe poteca ce ducea la Little Beach. Frânghia leagănului arăta ca viţa şi numai Bay îl putea găsi.

— Nu, îi răspunse, privind drept în ochii lui albaştri. Frânghiile au putrezit cu mulţi ani în urmă. Mi-am dus fata mai mare acolo, să i-l arăt. Scaunul e încă acolo. Mă tot aştept să se transforme la loc în lună, să dispară în ceruri.

El stătea nemişcat, sprijinindu-se de o barcă, cu

braţele încrucişate la piept.

— Ai lucruri mai grave pe cap, zise, decât un leagăn vechi din inima pădurii.

— Da, zise ea.

— Aş vrea să te pot ajuta mai mult, spuse el. În timp ce vorbea, pomi să umble prin hangarul prin care pluteau particule aurii în lumina fierbinte a soarelui ce intra pe uşă.

Bay îl urmă într-un birou mic şi îl urmări scotocind printr-un vraf de hârtii de pe un vechi birou.

— E superb, spuse Bay, observând lemnul sculptat: peşti, monştri marini şi sirene.

— A fost al bunicului soţiei mele, spuse Dan. Şi a fost sculptat de bunicul meu. O poveste lungă…

— Ea este aici? Soţia ta? întrebă Bay, observând o fotografie înrămată în care Eliza apărea lângă o femeie superbă, cu părul deschis şi pielea palidă. Amândouă purtau pălării de pai cu funde lungi, albastre.

— Da, zise Dan. Ea e Charlie a mea…

Inima lui Bay se frânse auzind cum o spusese: *Charlie a mea*. Cu atâta dragoste şi durere că nu lăsa nicio îndoială asupra sentimentelor lui pentru ea. Acum, privind fotografia, Dan miji ochii, de parcă durerea pierderii şi conştiinţa faptului că nu o va mai vedea îl loveau din nou. Bay ar fi vrut să afle cum a murit, dar ştia că nu era momentul să întrebe. Se gândi la sentimentele oribile, amestecate, pe care le nutrea pentru Sean şi şi-ar fi dorit să nu simtă pentru el decât dragoste şi regret pentru ocaziile pierdute, pentru momentele extraordinare pe care le trăiseră împreună.

— Probabil că ţi-e dor de ea, spuse Bay, stângaci.

— Da, ne e dor amândurora de ea, spuse el, încă încruntat, căutând printre facturile de pe vechiul birou sculptat.

Bay nu se putea abţine să nu se uite la fotografia soţiei lui – avea ochi atât de elocvenţi şi o privire deschisă. Oare Dan făcuse fotografia? Bay recunoscu fundalul – caruselul de pe Watch Hill – locul preferat al tuturor

copilelor din partea de sud a ţinutului New England. Annie şi Pegeen adorau locul acela, aşa cum îl adoraseră şi mama lor şi Tara.

Privirea îi rătăci prin restul odăii. Ferestre mari dădeau spre râul Thames. Pe celălalt mal se afla Electric Boat, cu un submarin tras la chei. Treceau feriboturi, barca de mare viteză pe pernă de aer îndreptându-se în afară, în timp ce vasul de traversare a Canalului venea dinspre Long Island. Vase mici alunecau în zigzag, cu pânzele fluturând şi carcasele lucind în soare.

— Sunt sigur că am comanda lui pe-aici, pe undeva, spuse el. A fost foarte precis… numai să dau de ea…

— Soţul meu nu prea este omul vaselor cu pânze. De aceea mă surprinde că a venit la voi, zise ea, observând masa lui de proiectare, cu desene de bărci cu vâsle împrăştiate peste tot.

Apoi se uită la rafturile cu cărţi: volume despre modelele Herreshoff şi Concordia, alături de corespondenţa lui E.B. White şi un teanc de vechi reviste maritime.

— A spus ceva despre scrisori? întrebă brusc Bay. Cele pe care ni le-am scris noi?

— Noi? întrebă Dan, privind în sus. Nu, nu a spus nimic. Doamne, asta s-a întâmplat cu atâta timp în urmă…

Iar eu le-am păstrat pe toate, se gândi Bay. Nu era asta o nebunie? Privi din nou fotografia lui Charlie şi se simţi încurcată. De ce anume se agăţase cu atâta disperare în toţi anii ăştia? Dacă mariajul lor ar fi fost cu adevărat fericit, le-ar fi aruncat pe toate de mult? Era evident că Dan găsise dragostea vieţii lui în Charlie… Privirea lui Bay pluti peste birou şi se opri iar asupra lui. Era mai bătrân, mai aspru decât şi-l amintea, mai uzat de viaţă şi dragoste. Dar rămânea prima ei dragoste, şi încă mai simţea un fior la vederea lui.

— Aproape că am găsit, spuse el. Am ajuns la iunie… stai aşa…

— Nu te grăbi, zise ea, epuizată de furtuna de sentimente prin care trecuse.

Bay îşi încordă spatele, se duse la fereastră să privească râul şi se împiedică de o centură cu unelte care zăcea pe podea.

Încercând să-şi menţină echilibrul, se sprijini de raftul de cărţi şi strigă uimită.

— Ce caută asta aici? întrebă, întinzând o mână tremurândă către obiectul de pe raftul de sus.

Dan făcu ochii mari şi roşi uşor.

— Ea fiicei mele, explică Bay, cu ochii plini de lacrimi în timp ce lua de pe raft bărcuţa verde. Annie a făcut-o pentru tatăl ei.

— A făcut o treabă foarte bună, zise Dan. Detaliile sunt excelente, tâmplăria, acvadinamica…

— I-a promis că o va păstra cu el întotdeauna.

— Cred că asta intenţiona, spuse Dan, găsind factura. Ăsta e formularul de comandă pentru o luntre cu fundul plat cu vâsle, lungă de douăzeci de picioare. Mi-a lăsat barca ei ca să ştiu cum să o construiesc.

— Dar de ce ar vrea el o astfel de barcă? întrebă Bay, privind drept în ochii albaştri ai lui Dan. Sean are cu totul alte gusturi în ceea ce priveşte bărcile…

— Voia să i-o dăruiască fiicei voastre.

— Lui Annie? întrebă ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Dan dădu din cap.

— Era pentru ea. Încă nu am început construcţia. Am lăsat-o la o parte când am văzut ce scrie în presă despre Sean.

Dar el a fost foarte precis în privinţa asta. A spus că voia ca eu însumi să i-o fac, să nu o dau asistenţilor mei. La prima vizită mi-a arătat modelul şi în final mi l-a lăsat ca să lucrez după el, acum vreo două săptămâni. Să mă apuc de lucru?

— Mai bine ai lăsa-o deoparte un timp, spuse Bay, gândindu-se la bani şi simţindu-se teribil de derutată de toată povestea.

Chiar atunci se auzi claxonul la poartă.

— TAAAT – îmi! se auzi vocea Elizei.

Dan îi aruncă lui Bay o privire în semn de scuză, iar ea reuşi să îngaime ceva de genul: „Aşa-s copiii!” îi strânse mâna peste birou şi, fără întrebări sau explicaţii, vârî bărcuţa lui Annie sub braţ şi ieşi în parcare împreună cu Dan.

Se urcă în maşină, puse barca lui Annie pe locul de lângă ea şi, înfigând cheia în contact, porni motorul şi lăsă geamurile în jos. Aerul sărat pătrunse în maşină, aducând miros de lacuri industriale şi peşte. Abia aştepta să ajungă acasă, la plajă.

Dar, în timp ce Dan şi Eliza se îndepărtau în camionul mare şi verde pe uşile căruia scria cu litere mici, aurii „ŞANTIERUL NAVAL ELIZA DAY”, întinse iar mâna spre barca lui Annie.

Era aşa de fină şi de uşoară, Bay îşi amintea cum fusese cu Annie să cumpere lemn de balsa. Annie îl pusese la uscat ca să se curbeze, apoi prinseseră împreună scândurile cu cârlige mici şi benzi elastice şi aşteptaseră să se usuce lipiciul…

Făcuseră barca împreună…

Sean se dovedea un păstrător de secrete la fel de imbatabil ca întotdeauna. Bay se gândi că barca lui Annie putea aduce ceva lumină în acest caz: ar putea lămuri de ce sustrăsese Sean una dintre scrisorile vechi ale lui Bay către Dan Connoly din cufărul ei cu amintiri, precum şi celelalte enigme în legătură cu ultimele săptămâni petrecute de el acasă.

Îşi amintea cât de mult muncise fiica lor ca să-i facă tatălui său un cadou minunat, pe care să nu-i uite niciodată. Annie adormea plângând în fiecare seară, gândindu-se cum stătea Sean undeva, singur, ascunzându-se de familie, de colegii de la bancă şi de lege, doar cu bărcuţa verde, să-i ţină de urât.

— Cum ai putut, Sean? zise Bay cu voce tare, ţinând barca în mână şi încercând să-şi imagineze ce ar zice Annie dacă ar vedea-o şi ar înţelege că, de fapt, tatăl ei nu o luase cu el.

Cam urât, spuse Billy, stând lângă Annie.

Parcă vara se derula înapoi în loc să se desfăşoare înainte: florile care umpluseră sfârşitul de iunie cu frumuseţea lor îşi luau acum adio de la vară, înnegrite, uscate, ofilite, de parcă nu ar fi fost niciodată vii.

— Aveam cea mai frumoasă grădină, acum e cea mai urâtă, mai zise Billy

— Nu e vina lui mami, replică Peggy. E ocupată să îl caute petati.

— Nici nu am spus că e vina lui mami, răspunse Billy răbdător. Nu vrei să fii mai atentă la ce auzi?

— Păi sunt, spuse Peg. Ce-i cu tine? Trebuia să ai grijă de mine azi şi nu am mai ajuns la antrenament pentru Liga Juniorilor din cauză că mami nu a venit încă acasă, iar tu nu vrei să-mi arunci mingea şi te urăsc!

— Când zici „ură” vrei de fapt să spui „iubire”, aşa că de fapt mă iubeşti, spuse Billy.

— Ai vrea tu, ripostă Peg.

— „În grădină-s roşii trandafirii noştri / Ţărâna ne place, au zis toţi proştii…” /, o tachină Billy.

— Nici vorbă de proşti, noroiul e o treabă deşteaptă. De-aia rădăcinile abia aşteaptă să se înfigă în el. Şi de-aia viermii cred că e cel mai bun loc de pe lume. Ţărâna e baza!

— Păi dacă ţărâna e baza, atunci bănuiesc că grădina noastră e cea mai tare din zonă, pentru că nu avem în ea decât noroi şi flori moarte, zise Billy, smulgând mingea din mâna lui Peg. Hai să-ţi arunc mingea. Poţi exersa aruncându-te pe burtă în ţărână. Aşa că atunci când o să fii mare nu o să le poţi spune ticăloşilor de reporteri TV că ai avut o copilărie nefericită. Cel puţin nu o să mă poţi învinui pe mine.

— Ei, lasă că găsesc eu ceva ca să te învinuiesc, zise Peg luând-o înainte prin grădina din spatele casei, unde îşi lăsase mănuşa şi bâta de base-ball.

Toate astea se întâmplară în vreo treizeci de secunde, timp în care Annie stătu complet nemişcată, de parcă nici nu ar fi fost acolo. De parcă ar fi fost o statuie

plinuţă care decora pajiştea, potrivită cu florile înnegrite, privind spre fratele şi sora ei care se vânzoleau într-un fel de exerciţiu nebunesc de base-ball cu efect terapeutic.

Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi plăcut şi ei jocul! Ştia că ar fi fost mult mai fericită. Îi invidia pe Billy şi Pegeen, care erau mereu în stare să uite de necazuri mai repede decât ea bătând mingea, şi, în general, alungau frustrările prin exerciţiu fizic: exact ce obişnuia să-i spună tatăl ei că ar trebui să facă. „Ai fi mai fericită şi mai sănătoasă, ursuleţul meu, iar toate problemele tale ar dispărea – spunea el – numai dacă ai face puţină mişcare”. „Mai sănătoasă”, adică „mai slabă”, gândi ea, dar pierduse acest tren vara asta.

Uitându-se dincolo de mlaştină, văzu căsuţa albă a Tarei, cu grădina luminoasă, parcă plină de nestemate. Degeţei roz pal se legănau în bătaia brizei, iar rochiţa-rândunicii albastră se căţăra pe spalier. Poate că Annie ar fi putut face ceva ca grădina lor să fie la fel ca înainte…

Se aplecase să încerce să deosebească florile de buruieni când sosi mama. Annie flutură mâna către ea. Mama era aşa de slăbuţă şi drăguţă; purta pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă albastră decolorată, iar braţele şi picioarele ei erau bronzate şi pistruiate.

— Bună, iubito, zise mama venind spre ea. Ţinea strâns în braţe o pungă de hârtie, de parcă avea ceva preţios în ea.

— Bună, mami, unde ai fost?

— Am avut de făcut nişte drumuri. Vii puţin înăuntru?

Annie făcu semn că da, dar mai întâi curăţă frunzele uscate.

— Biata grădină! zise ea. Cred că are nevoie de ajutor.

— Ştiu, Annie, aşa e. Am cam lăsat-o în părăsire săptămânile astea. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, zise Annie repede, îmbrăţişând-o. Nu am vrut să spun asta.

Mama trase adânc aer în piept, străduindu-se să zâmbească. Soarele pătrundea prin fereastra de la

bucătărie, arămindu-i părul.

— Ah, iubito, zise Bay, mângâind-o. Se uita la Annie cu un zâmbet îngrijorat, de parcă încerca să îi citească gândurile.

— Ce se întâmplă, mami?

— Annie… începu Bay, continuând să facă efortul de a zâmbi, trecând în acelaşi timp braţul pe după umerii lui Annie şi conducând-o în casă.

Inima fetei începu să bată mai tare. Fusese atât de îngrijorată în legătură cu tatăl ei… Avea oare veşti despre el? Nu, nu asta era. Mama nu ar fi zâmbit deloc. Dar şi dacă ar fi fost veşti bune, i s-ar fi citit fericirea pe faţă.

— Spune-mi, mami, ce este?

— Stai jos, Annie, spuse încet Bay, punând o mână pe umărul ei. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Unde sunt ceilalţi?

„Hopa!”, gândi Annie. „Nu-i a bună!” Niciodată nu era de bine când unul din părinţi avea ceva de vorbit numai cu ea. Foarte, foarte rău.

— Joacă base-ball, spuse Armie fără chef, pornind aproape imperceptibil înapoi către uşă. Poate vor să ne jucăm… poate ar trebui…

— Annie, spuse mama zâmbind, ştim amândouă că…

Annie strânse din umeri şi zâmbi, ştiind că nici ei, nici mamei nu le plăcea sportul, mai ales sporturile cu mingea. Tata, în schimb, încerca să o facă să joace cu orice ocazie, povestindu-i mereu de zilele sale de glorie din şcoală.

Faţa mamei era foarte gravă, ochii ei albaştri o priveau cu dragoste şi îngrijorare.

— Iubito, vreau să-ţi spun ceva şi să-ţi arăt…

— Ce? întrebă fata cu vocea slabă, şuierătoare.

Bay îi făcu semn cu capul, iar Annie se aşeză la tejgheaua unde luau micul dejun. Îşi simţea inima bătându-i în gât de parcă îi mărşăluiau batalioane prin sânge. Punga era pe tejghea în faţa lor, iar lui Annie i se făcu brusc frică.

— Ce-i acolo, mami? întrebă ea.

— Annie dragă… începu.

— Arată-mi, spuse Annie, simţind că îşi iese iar din piele şi pluteşte ca o stafie prin cameră. Smulse punga din mâinile mamei şi dădu să rupă hârtia. Nu apucă să rupă jumătate şi îşi dădu seama. Barca mea! strigă ea.

— Annie, ştiu că îţi plăcea să crezi că tatăl tău a luat-o cu el…

— Eu i-am făcut-o, plânse Annie, strângând la piept bărcuţa verde, legănând-o ca pe un bebeluş care avea nevoie de multă afecţiune. Era pentru tati. Zicea că nu ar pleca nicăieri fără ea – îi ţinea de urât! Era tot ce avea!

— Ah, Annie, spuse Bay, grăbindu-se să o îmbrăţişeze. Ştiam că o să fii amărâtă. Nici nu ţi-aş fi arătat-o dacă tatăl tău nu ar fi părăsit-o dintr-un motiv foarte întemeiat.

— Nu, spuse Annie suspinând, nu ar fi făcut asta fără un motiv întemeiat.

— Annie, voia să construiască o barcă cu vâsle…

— Asta era barca lui cu vâsle, plânse ea. Singura care conta. Eu am făcut-o pentru el! Nu ar fi abandonat-o niciodată.

— A lăsat-o constructorului de bărci şi s-a întors chiar la el pentru a verifica dacă o copia cum trebuie, spuse mama.

— A plecat pentru totdeauna, spuse Annie, simţind că o ia cu frig.

— Nu, Annie, asta nu înseamnă că…

Sună telefonul. Annie abia sesiză că maică-sa traversă încăperea ca să răspundă.

— Alo? spuse mama.

Annie ţinea barca lipită de ea. Mama o ajutase atunci, ducând-o la magazinul de unelte, alegând împreună lemnul de balsa. Annie uscase cu dragoste fiecare bucăţică de lemn, făcând-o să se îndoaie graţios pentru a alcătui conturul bărcuţei elegante pe care o găsise în revista de navigaţie. Pusese şi scaune micuţe şi suporţi pentru vâsle. Sculptase vâslele. Când se uscase lipiciul, o vopsise verde închis – culoarea pinilor. Şi îi inscripţionase numele pe

pupa cu litere aurii: ANNIE.

— Ca să nu uiţi la cine să vâsleşti înapoi acasă, îi spusese tatălui când îi dăduse barca.

— Îmi place mult, Annie, spusese el, strângând-o la piept.

— Eu ţi-am făcut-o, zisese ea. Până la cel mai mic detaliu. Mami m-a ajutat numai un pic.

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

— Pentru că îţi plac bărcile? întrebase ea, fericită.

— Nu, pentru că ai făcut-o tu, spusese el, încă îmbrăţişând-o cu un braţ, în timp ce cu celălalt ţinea barca să o admire amândoi. Nimeni nu mi-a mai făcut ceva atât de frumos. Îmi place grozav.

— Serios?

— Serios, zisese el, strângând-o şi mai tare şi făcând-o mai fericită ca niciodată. Ştii cât de mult îmi place? O să o am mereu sub ochi. Îţi promit. Oriunde voi merge, barca asta mă va însoţi…

Şi se ţinuse de cuvânt. Dusese barca la birou pentru câteva luni, iar când renovaseră clădirea, o adusese din nou acasă. Stătuse pe biroul lui, iar la venirea verii, o pusese într-o pungă şi Annie presupusese că o ducea înapoi la birou sau pe Aldebaran.

Annie ţinea macheta în mâini, gândindu-se cât de mult îi plăcuse tatălui ei. Se încălzi şi se alină la gândul ăsta, când o văzu pe Bay că întoarce capul şi o priveşte. Era albă ca varul. Se învineţise în jurul gurii, de parcă avusese un atac. Mişca mâna încet pe faţă, aproape că o pipăia, de parcă nu şi-o mai găsea. Avea ochii holbaţi.

Când Bay puse receptorul în furcă, Annie se încovoie peste bărcuţă, parcă pentru a o apăra.

— Iubito, zise mama, atingând-o pe umăr cu o mână tremurândă.

— Ştiu, şopti Annie, doar pentru sine şi pentru bărcuţă.

— Am veşti rele, spuse mama.

— Ştiu, şopti Annie şi mai încet.

8

Înmormântarea avu loc miercuri dimineaţă, în aceeaşi bisericuţă albă în care se căsătoriseră Sean şi Bay, în care îşi botezaseră copiii, iar Tara şi Bay primiseră prima împărtăşanie. Aşezată în rândul al doilea, Tara privea ceafa celei mai bune prietene a ei şi îşi amintea cum purtaseră ele în clasa întâi rochiţe albe cu văl şi coroniţă argintie.

Copiii păreau să se ţină bine. Erau aşa de cuminţi, îmbrăcaţi cu cele mai bune hăinuţe de vară, mai demni decât fusese Tara la înmormântarea tatălui său. Avea pe atunci unsprezece ani, vârsta de acum a lui Billy. Tatăl ei murise într-un accident de maşină. Fusese beat şi intrase frontal într-o camionetă, omorând-o pe femeia care o conducea. Tara fusese înspăimântată de înmormântare: cum va reuşi să treacă prin asemenea clipe?

Cu Bay, desigur. Bay o ajutase să îşi pună rochia neagră, o ţinuse de mâna tremurândă. Şi uite că erau iar aici, ca să îl îngroape pe Sean de data asta.

Cum era posibil ca omul acesta înalt, atletic, vorbăreţ, iubitor de viaţă să zacă acum între patru scânduri? Tara se zgâia la coşciug, dorindu-şi să-i mai poată trezi din somn pentru ultima dată.

Totul se sfârşise atât de diferit de cum se aşteptase toată lumea. Atât de… şi cuvântul care îi veni în minte era „simplu”. Toată lumea crezuse că Sean fugise de lege, ascunzându-se cu prada. Adevărul era însă că murise singur în maşina lui, la doar vreo cinci kilometri de casă, pe fundul râului Gill. Poliţia constatase că sângerarea provenise de la rana de la cap. Întâmplarea de pe vas îl făcuse să piardă atât de mult sânge, încât pierduse controlul maşinii.

Stând acolo, Tara aruncă o privire spre Bay şi copii. Erau atât de tăcuţi şi atât de stăpâni pe ei, urmărind versurile din cartea de cântări, că ai fi zis că sunt la slujba de duminică. Billy a fost primul care a plâns tare, care a dat semne vizibile de durere.

Acum, de parcă ar fi fost molipsitor, Pegeen începu şi ea să plângă. Cu tot efortul ei de a se stăpâni, fetiţa hohoti din ce în ce mai tare. Annie îşi trecu braţul pe după umerii ei, plângând şi ea încetişor.

— Da' vreau să vină tati înapoi! plângea Peggy.

Tara se concentră din toate puterile asupra lui Bay. „Trebuie să treci cu bine prin asta", îi transmitea. „Poţi. Eşti puternică. Eşti mama lor şi au nevoie de tine în putere acum".

Ochii Tarei se proptiseră în ceafa prietenei sale, transmiţându-i toată forţa de care era în stare.

Preotul recită rugăciunile, spunând tot ce trebuia: „Sean McCabe, soţ adorat al lui Bairbre „se poticni la numele lui Bay, varianta gaelică a numelui Barbara… tată iubit al lui Annie, William şi Pegeen, secerat prea devreme… misterele sufletului omenesc… motive nebănuite ale inimii…"

— Ce tot spune acolo? întrebă Billy tare.

— Despre tati, răspunse Peg.

— Dar nu *spune* nimic, suspină Billy. Nici măcar nu înţeleg ce *vrea să zică*.

Apoi fii rândul lui Annie să urce în amvon şi să recite poemul favorit al tatii. Tara îşi ţinu respiraţia, privind-o pe Annie cum îşi face e printre bănci, trecând pe lângă Bay. Purta o fustă albastru închis şi o bluză roz pal, colierul ei de periuţe şi cerceii delicaţi primiţi de la Sean când îşi făcuse găuri în urechi.

Annie îşi drese vocea. Memorase poemul lui Frost, „Stopping by Woods on a Snowy Evening" (Răgaz la marginea pădurii într-o seară cu zăpadă). Recită din memorie cuvintele tulburătoare ale nemuritorului poem.

Annie nu-şi luă nicio clipă ochii de la tatăl ei. Iar Tara ştiu că fina ei nu vedea sicriul, ci chiar pe tatăl ei. Îşi vedea tatăl, pe care îl iubise atât, în aerul albastru şi rece al miezului de iarnă, în mijlocul mlaştinii îngheţate.

Tara se întinse spre banca din faţă, iar Bay îi strânse mâna. Erau surori, până la urma urmei. Nu prin legături de sânge, ci de iubire. Se adoptaseră reciproc destul de

timpuriu, printr-un angajament pe viaţă, care nu avusese nevoie nici de ritual, nici de simboluri, ci doar de briza care sufla dinspre Canal şi de trandafirii care creşteau în grădinile lor.

Tara simţea o apăsare în piept. Privind prin biserică, văzuse o mulţime de prieteni. *Les Dames de la Roche* de la

Capul Hubbard: Winnie Hubbard, Annabelle McCray, Hecate Frost veniseră împreună cu Sixtus Larkin; Zeb şi Rumer Mayhew cu recent căsătoriţii Quinn şi Michael Mayhew; Sam şi Dana Trevor cu sora lui Quinn, Allie… Oameni de pe plajă, de la bancă, din oraş.

Veniseră şi câţiva clienţi de-ai lui Sean: May şi Martin Cartier, Ben Atkin de la firma Silver Bay Auto, Augusta Renwick, care era şi una dintre clientele căreia Tara le făcea curăţenie. Aceasta surprinse privirea Tarei şi îi făcu un semn grav cu capul. Departe, aşezat pe ultimul rând din spate, o figură din trecut: Dan Connolly. Tara l-ar fi recunoscut oriunde. Capul Hubbard avea puterea de a-i aduna pe toţi laolaltă, chiar şi pe cei care plecaseră demult.

Şi oameni noi, de asemenea. Tara îl zări pe Joe Holmes stând lângă uşa de la intrare. Spinarea ei se încordă, întrebându-se de ce venise: nu o putea lăsa pe Bay şi familia ei să treacă peste clipele grele ale înmormântării?

Dar când Joe îi întâlni ochii, îi susţinu privirea cu un fel de recunoaştere, de parcă înţelegea ce rol juca ea în viaţa lui Bay şi o întărea ca să-şi ajute prietena să treacă de ziua asta. Era o privire intensă şi blândă în acelaşi timp. Şi atunci Tara îşi dădu seama că prin prezenţa lui acolo îşi depăşea atribuţiile de serviciu – gest pe care! – ar fi făcut bunicul ei: să asiste la slujba de înmormântare a unui delincvent din jurisdicţia lui numai pentru a sprijini moral familia acestuia.

Tara îi făcu semn din cap, apoi plecă fruntea. Îi scăpă un suspin când se gândi la bunicul ei şi realiză că familia nu îl va mai vedea niciodată pe Sean.

La final, preotul lansă invitaţia obişnuită ca toată

lumea să se strângă în casa defunctului, dar foarte puţini dădură curs invitaţiei. Bay stătea la uşă, salutându-i pe prieteni şi încercând să aline copiii care nu înţelegeau de ce nu venea nimeni.

— Poate pentru că azi e o zi atât de bună de plajă? întrebă Peggy. S-ar duce mai degrabă să înoate decât să vină la noi?

— Sau fiindcă, zise Billy înfierbântat, ne dispreţuiesc pentru că tati a avut probleme la bancă şi a apărut în ziare?

Puştii ridicară privirile spre Bay, vrând să audă că îl contrazice pe Billy. Ea ştia că el are dreptate, dar niciodată nu ar fi putut să le spună aşa ceva copiilor.

— Prietenii lui tati îl iubesc, spuse ea. La fel şi noi. Noi suntemaici, corect?

— Eu sunt prietena lui, spuse Tara, dând din cap. Şi îl iubesc.

— Dar nu sunt mulţi oameni aici, zise Peggy cu îndoială. Nu la fel de mulţi ca la înmormântarea bunicii.

— Păi bunica era foarte bătrână, răspunse Bay fără să clipească. Trăise atât de mult şi cunoscuse atâţia oameni…

Vorbea despre mama ei, care murise la optzeci şi unu de ani. Şi-ar fi dorit ca cei mici să îşi fi amintit şi de străbunica lor.

— Păi şi pe tati îl ştia toată lumea, zise Peggy. Era bancherul lor.

— Da. Asta-i prost – că era bancherul lor, iar ei nu au reţinut decât lucruri urâte despre el, spuse Billy. Pentru că au fost şi lucruri bune. Mult mai multe bune decât rele, nu?

— Sigur, încuviinţă Bay.

— Sigur, aprobă Tara.

— Tati este, a fost şi va fi mereu un tip grozav, şi toată lumea ar trebui să ştie asta.

— Păi ce ar fi să mâncăm ceva? zise Tara, arătând spre masă. Comandaseră salate şi tartine de la Foley’s. Ca să ne păstrăm puterile, adăugă ea.

— Numi-e foame, zise Peggy.

— Nu, mi-a pierit pofta din cauza idioţilor care nu ştiu cine este adevăratul Sean McCabe, spuse şi Billy.

— Moşteneşte spiritul de luptător al strămoşilor, îi şopti Bay

Tarei după ce Biliy o zbughi. Chiar dacă nu are pentru ce să lupte.

— Dacă eşti irlandez, zise Tara, ai *mereu* de luptat pentru ceva.

Bay era îndurerată, ştiind că Biliy suferea pentru tatăl său. Se gândi la Sean şi la spiritul lui de luptător. Ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se că fiul ei avea dreptate, că oamenii gândeau de rău despre Sean acum. De fapt, tot ce făcea Sean, făcea pentru că voia să fie plăcut.

Mark şi Alise Boland intrară şi veniră drept la ea.

Oricât încerca Bay să pară stăpână pe sine, cu greu îşi reţinu lacrimile când Alise o îmbrăţişă.

— Eşti atât de puternică, zise Alise, bătând-o pe umăr. Când te-am văzut în biserică pe tine şi pe copii… fiica ta a recitat atât de bine poemul.

— Ne pare rău că s-a dus, Bay, zise Mark.

— Mulţumesc, răspunse Bay.

— Nu ne vine să credem, spuse Alise. Nimic din ce s-a întâmplat…

— Ştiu, spuse Bay şi vocea i se frânse.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Să ajungă să vorbească despre moartea soţului ei cu preşedintele băncii unde lucrase el!? Erau un cuplu atât de plăcut… Bay şi Sean nu petrecuseră niciodată prea mult timp cu ei. Nu aveau copii, aşa că nu se iveau ocaziile obişnuite de întâlnire la fotbal sau base-ball, dar Alise păruse întotdeauna prietenoasă şi dinamică. Bay se gândea adesea că ar fi trebuit să o cunoască mai bine. Acum prezenţa lor o făcea să se ruşineze de ce făcuse Sean, deşi nu îşi dorea decât să-i jelească pierderea.

— Dacă putem face ceva pentru tine… zise Mark amabil.

— Orice, adăugă Alise cu o expresie îngrijorată şi îndurerată, dându-i de înţeles lui Bay că vorbeşte serios.

Bay dădu din cap, iar ei se îndepărtară. Tara rămase deoparte, privind din bucătărie. Făcea o oală de cafea, dar văzând că pe Bay o podideşte plânsul, se repezi la ea.

— Ce drăguţ din partea lor, se înfioră Bay, dacă te gândeşti ce a făcut Sean la bancă.

— Nu te învinovăţesc pe tine pentru asta, spuse Tara. Nimeni nu o face.

— De ce a făcut-o? se întrebă Bay. Nu pot înţelege.

— Nu e acel Sean pe care îl ştiam noi, zise Tara ţinând-o în braţe.

Bay închise ochii, plângând pe umărul Tarei. Nu-i venea să creadă nimic din ce se întâmpla. Sean nu va mai juca niciodată mingea cu copiii, nu va mai face aruncări libere pe terenul de baschet şi nu va mai scoate niciodată barca în larg. Trăise cu atâta frenezie, iar acum plecase. Părea imposibil ca viaţa să poată merge înainte, părea imposibil ca cei mici să crească fără ca el să mai ştie de ei. Nu-i venea să creadă că nu îl va mai vedea niciodată, că nu îl va mai auzi niciodată…

Când îşi trase capul de pe umărul Tarei ca să se şteargă la ochi, îi văzu pe Dan şi Eliza Connolly intrând în cameră.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea, teribil de emoţionată, când ei se apropiară.

— Ne pare atât de rău, Bay, spuse Dan.

— Ştiu prin ce treci, spuse Eliza.

Purta negru din cap până-n picioare. Bay îi văzu cearcănele pe pielea palidă de sub ochi şi recunoscu în ea încă o insomniacă.

— Te cred, răspunse Bay, întâlnindu-i privirea şi simţind nevoia să-i ia mâinile într-ale sale.

Avea mâini atât de reci şi slabe; Bay vru să le ţină ca să i le încălzească, şi Eliza păru să vrea şi ea.

— E teribil pentru copiii tăi, zise Eliza.

— Oh, da, este, admise Bay cu vocea frântă.

Privirea Elizei alunecă peste bucătărie de parcă ar fi

căutat ceva, luând aminte la tot: fotografii şi desene, bileţelele prinse cu magneţi pe uşa frigiderului, colecţia de mingi şi bâte de base-ball de lângă uşa laterală, sticla mare şi verde plină de mărunţiş, masa de stejar pe care se aflau zaharniţa de porţelan cu model chinezesc moştenită de Bay de la mama ei şi solniţa de un albastru cobalt şi râşniţa de piper.

— Annie, zise Eliza. Annie. I-am văzut numele în ziar. La anunţul mortuar. Şi i-am ascultat poemul. E de vârsta mea.

— Da. Vrei să ţi-o prezint? întrebă Bay, în timp ce Eliza îşi retrase mâinile.

Fata încuviinţă dând din cap.

— Te conduc în camera ei, spuse Bay.

— Nu e nevoie, pot să mă duc şi singură, zise Eliza, privind prin bucătărie, dincolo de tatăl ei – care părea să o urmărească foarte atent –, la ceilalţi oameni din jur, vorbind încet.

— E la etaj, spuse Bay. A doua uşă din stânga.

Eliza străbătu casa familiei McCabe.

Nu mai fusese aici niciodată, dar ştia tot ce era necesar despre oamenii care locuiau aici. Erau noile suflete pierdute.

Cât ai clipi viaţa lor se schimbase pentru totdeauna. Luă aminte la podeaua de lemn lustruit, covoarele vesele ţesute manual, trofeele sportive de pe rafturile de cărţi, acuarelele de pe perete cu scene marine senine: faruri, plaje, bărci, diguri.

Se întrebă dacă familia privise vreodată imaginile acelea gândindu-se la bărcile care se scufundau pe furtună, la plajele măturate de uragane.

O durea inima, fiindcă ştia că la asta se vor gândi de acum înainte…

Când ajunse la uşa lui Annie, pe stânga, se opri şi stătu nemişcată. Culoarul de sus era rece şi întunecat. Venea lumină printr-o uşă deschisă mai departe, dar Eliza rămase în umbră. Ca un detectiv, cu urechea lipită de uşa masivă, îşi folosea toate simţurile şi sesiză imediat

prezenţa lui Annie înăuntru… simţea efectiv durerea pe care o iradia fata.

Se gândi să se întoarcă mai târziu, dar ceva îi spunea că acum era momentul, aşa că ciocăni la uşă.

— Annie? întrebă ea când îi deschise o fată.

Era voinică, iar ochii ei erau – ca în poveştile pentru copii – mari cât nişte farfurioare.

— Da? întrebă Annie şi în ochi i se citea confuzia.

— Ăăă, eu sunt Eliza Connolly.

— Aha!

Eliza trase aer în piept. Văzu că Annie o măsura de sus până jos. Fiecare arăta ca imaginea deformată a celeilalte, ca în oglinzile de bâlci: una era cam greoaie, cealaltă prea slabă. Aproape fără să vrea, Eliza se trezi că îşi cuprinde cu mina stângă încheietura de la dreapta. Inima îi bătea tare. Făcu un pas înainte, împiedicându-se în propriile picioare.

Annie o prinse, întinzând braţele spre ea ca într-o îmbrăţişare. Izbindu-se de corpul moale al fetei, Eliza simţi lacrimile arzându-i ochii.

— Te simţi bine? întrebă Annie.

Eliza încercă să dea din cap în semn că da, dar pieptul îi era sfâşiat de un suspin uriaş.

— Nu prea te simţi bine, nu? întrebă Annie.

Eliza clătină din cap aproape imperceptibil. Avea senzaţia că e pe cale să leşine.

— Vrei puţină apă? întrebă Annie, conducând-o pe Eliza spre marginea patului. Sau poate ţi-e foame?

— Nu am mâncat nimic de două zile şi jumătate, zise Eliza.

— Doamne! exclamă Annie. De ce?

Eliza privi în ochii ei mari şi albaştri şi simţi cum durerea din piept i se dizolvă în lacrimi fierbinţi şi domoale. Îşi trecu limba peste buze, dorindu-şi să nu se mai învârtă atât camera, dorindu-şi ca picioarele să îi poată atinge podeaua. Privirea i se opri asupra unei bărcuţe artizanale de deasupra patului lui Annie. Se concentra asupra ei şi aşa reuşi să revină cu picioarele pe

pământ.

— Pentru că îmi pare foarte rău pentru tine, spuse Eliza.

— Atât de rău încât nu ai putut mânca? întrebă Annie, iar Eliza ştiu că cealaltă se manifesta exact invers.

— Da.

— Dar de ce?

— Îmi pare rău pentru familia ta. Tata o cunoaşte pe mama ta şi mi-a arătat anunţul… îmi pare nespus de rău de tatăl tău.

— Şi mama ta ne cunoaşte? întrebă Annie.

Eliza închise ochii. Asta era partea cea mai grea, partea îngrozitoare. La întrebarea asta nu se putea răspunde – cel puţin nu acum. Deşi nu ar fi trebuit să fie aşa. În momentul acela, Annie realiză că erau amândouă singure pe lume, erau nişte biete suflete…

— Mama mea a murit, spuse Eliza. De asta a trebuit să te cunosc.

— Pentru că tataie…

Eliza dădu din cap pentru a nu o lăsa pe Annie să pronunţe cuvântul care era pentru ea încă atât de nou, de teribil, de nedorit. *Mort*.

— Poemul pe care l-ai recitat e superb, spuse Eliza.

— Era preferatul tatii.

— Şi mama avea un poem preferat, zise Eliza. Despre Paul Revere.

— Vrei să-i reciţi? întrebă Annie.

Eliza dădu din cap. Respiră adânc şi, pe măsură ce recita, se liniştea.

Puneţi un felinar în turnul clopotniţei.

Faceţi din turnul Bisericii Nordului far – Unul doar, dacă e pe uscat şi două, dacă e pe mare.

Iar eu voi veghea de pe celălalt ţărm…

— Îmi place mult poemul ăsta, zise Annie. Mai ales partea despre far.

— Şi mie, îi răspunse Eliza, bucurându-se de apropierea care se realizase pe loc între ele.

— Trebuie să mănânci ceva, şopti Annie, întinzându-

se spre noptieră, de unde scoase o acadea.

I-o oferi Elizei ca pe un dar de mare preţ. Eliza se zgâi la pătratul albastru şi clătină din cap.

— Dar o să cazi din picioare, insistă Annie.

Eliza se uită în jos la mânecile ei lungi şi, cu intuiţia ei, văzu o încrengătură de răni care caligrafiau pentru ea adevărul. Numai o fată cu un tată care o ura şi o mamă care era o fantomă putea avea o viziune atât de pătrunzătoare. Şi realiză că Annie nu avea de unde să ştie. Înţelese că nu îi putea spune acestei fete îndurerate că, de fapt, tocmai ăsta era scopul: să cazi din picioare.

— Mă simt foarte bine, zise Eliza, întinzându-i înapoi acadeaua.

— Nu, zise Annie, roşind.

Fetele care mâncau mult pretindeau mereu că nu le este foame. Eliza ştia asta, aşa că aşteptă răbdătoare.

Annie clipi când ochii i se umplură iar de lacrimi. Eliza îi urmări privirea şi văzu că se uită la bărcuţa verde care stătuse în biroul tatălui ei în ultimele două săptămâni. Cumva, Eliza înţelese că barca aceea era cel mai important obiect din universul lui Annie în clipa aceea.

— Îmi place bărcuţa aceea, şopti Eliza.

— Îmi aminteşte de tata, spuse Annie, începând să plângă. Eu i-am făcut-o.

— Atunci pariez că îi plăcea mult, şopti Eliza, ţinând-o pe Annie de mână. Pariez că îi plăcea mai mult decât orice altceva.

Dan şi Bay stăteau amândoi în bucătărie, înconjuraţi de oameni pe care el şi-i amintea vag din vara când lucrase la Capul

Hubbard. Era ciudat să fie iar aici după atâţia ani şi trebui să se întrebe de ce venise de fapt. Plaja îi dăduse atunci o slujbă de vară – ultima dinainte de a-şi pomi propria afacere. Crescuse la vreo douăzeci şi cinci de kilometri distanţă spre est, în apropiere de Mystic – dincolo de nul Thames şi într-o cu totul altă lume; se reinstalase acolo şi se căsătorise cu Charlie. Poate că evitase să se întoarcă aici fără să-şi dea seama… Oamenii

care veneau să se servească de la bufet cu ceai rece sau cafea îl priveau curioşi.

— Se întreabă de unde te ştiu, îi spuse Bay.

— De la pontonul pe care l-am făcut acum o mie de ani, zise el. Cel pe care m-ai ajutat să-i construiesc.

O urmări încercând să zâmbească. Nu prea reuşea. Se schimbase chiar şi de când îl vizitase la şantier. În ochii ei se citea suferinţa şi îşi ferea privirea. Îşi amintea de fata luminoasă care îşi tot făcea de lucru pe lângă el în anul acela, cu mult timp în urmă, care îl învăţase să iubească luna, şi îl năpădi durerea.

Pe vremuri era diferită de toată lumea şi azi încă o mai vedea la fel. Era atât de caldă şi naturală: ochii ei cenuşii erau trişti, dar la fel de strălucitori, părul îi era presărat cu soare şi sare de mare. Casa ei era plină de dragoste: amintiri de familie şi amintiri legate de plajă. Se uită în jur şi văzu coşuri cu scoici şi brădiş, câteva trofee de baschet şi base-ball pe un raft, pietre netede pictate de copii, lemne spălate de valuri. Nu se putu abţine să nu se uite în jos: ea mergea desculţă întotdeauna, chiar şi pe ploaie, aşa că se aştepta să o vadă şi acum aşa.

— Ce este? întrebă ea.

— A, nimic, zise el, luându-şi seama.

— Nu era nevoie să vii, spuse ea.

— Ştiu.

— Dar mă bucur că ai făcut-o.

Privirea îi alunecă spre casa scării, pe unde Eliza urcase să o caute pe Annie.

— Mă întreb ce or fi făcând acolo.

— Eliza a vrut să o cunoască pe Annie, zise el.

— Drăguţ din partea ei, spuse Bay. E chiar neobişnuit pentru o fată de vârsta ei să fie aşa de deschisă.

— Dacă nu Eliza, atunci cine să fie neobişnuit? zise Dan.

— Trebuie să-i fie teribil de greu fără mamă, zise Bay.

— Este greu pentru amândoi, zise Dan.

— Nu-mi pot imagina ce ne mai aşteaptă… şopti Bay.

Dan se gândi la Charlie, se gândi cum se întunecase

lumea multă vreme după ce ea murise – foarte puţini oameni, nici chiar cei foarte apropiaţi, nu bănuiau abisurile de durere în care se zbătea. Şi nimeni – poate cu excepţia fiicei lui – nu ştia de ce. Bănuia ce o aştepta pe Bay, care îşi pierduse un soţ pentru care avea, cel mult, sentimente confuze, şi şi-ar fi dorit să o poată proteja de această suferinţă.

— Ştiu, începu Dan precaut, că nu pot începe să spun ce te-ar putea ajuta sau cum te-aş putea ajuta eu, dar…

Ea clipi năucă, de parcă el vorbea într-o limbă străină.

— Vreau să spun că nimeni nu va putea să-i înlocuiască, zise Dan, gândindu-se la Charlie şi cum se năruise cerul la moartea ei.

Bay tot nu răspunse. Dar văzu că avea ochii plini de lacrimi; plângea când venise el.

— A fost soţul tău, înţeleg, zise Dan, luându-i mâna, în timp ce Bay strânse pumnul, cu faţa schimonosită de durere. Bay, am trecut prin asta – lasă-mă să te ajut!

— Nu ai trecut prin aşa ceva, protestă ea cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

— Şi eu mi-am pierdut soţia…

— Dar tu o iubeai, zise ea, înecându-se cu cuvintele. O iubeai atât de mult pe Charlie… se vede din vocea ta, pe faţa ta… o iubeai… o adorai… dar eu…

Dan se uită în ochii ei care înotau în lacrimi. Cu toate astea, în ciuda febrei pe care o emana prin toţi porii, în ciuda furiei care i se citea pe faţă, i-ar fi luat mâinile într-ale sale, dar ea nu-i lăsa încleştase pumnii, îndârjită.

— …eu îl urăsc pe Sean, continuă ea, aproape scuipând cuvintele.

Se uită în susul scărilor pe unde urcase Eliza.

— Îl urăsc! Pentru tot ce le-a făcut copiilor noştri şi…

Dan făcu ochii mari, surprins, dar înţelegător. Şi dădu din cap, cu respiraţia tăiată, făcând un pas spre ea. *Şi…* spusese Bay. Desfăcu pumnii şi se cuprinse cu braţele de parcă în cameră se făcuse brusc frig şi încerca să se încălzească.

— Şi mie, şopti, renunţând să mai lupte împotriva acestui cuvânt, furia din ochi transformându-se în durere pură. Am crescut împreună, iar eu am *încercat* să-i iubesc tot timpul ăsta, dar…

— Dar ce, Bay?

— Nu l-am cunoscut deloc, şopti ea, suspinând atât de îndurerată, atât de chinuită, că Dan nu putu decât să rămână aproape, nemişcat, fără să o atingă şi fără să rostească niciun cuvânt

9

Veni un val de căldură, iar zilele deveniră apăsător de fierbinţi, cu un soare ca o minge de foc pe cerul de un alb vâscos. Bay încerca mereu să adune laolaltă copiii şi să le dea de lucru ca să le treacă timpul mai uşor. Tara o seconda, ajutând-o să planifice activităţile care le plăceau tuturor: picnicuri la umbra copacilor, plajă, ieşiri la o îngheţată la cofetăria Paradis.

Bay continua să facă mecanic tot ceea ce era necesar, străduindu-se de dragul copiilor care ar fi fost şi mai îngroziţi dacă ea s-ar fi lăsat doborâtă de durere.

În fiecare dimineaţă, ea şi mezinii mergeau la plajă, se întindeau pe cearşaf, înotau, iar Billy şi Pegeen se luau la întrecere cu salteaua pe valuri, de parcă activitatea frenetică îi făcea să uite dureroasa realitate. Annie nu mergea deloc la plajă; dormea până târziu, apoi se trezea şi rămânea să citească în casă. Pe Bay o îngrijora purtarea ei şi încerca să o supravegheze discret.

Frank Allingham mai obişnuia să treacă pe la ei cu bunătăţi făcute de soţia lui. Mark Boland, însoţit de Alise, îi vizitase de două ori ca să vadă dacă Bay are nevoie de ceva. Încercau să fie prietenoşi, dar nu îi plăcea nota falsă din vocile lor. Eforturile pe care le făceau îi aminteau de ceea ce făcuse Sean.

Marţi dimineaţa se auzi soneria la uşă. Bay ieşi în ţinuta de plajă: costumul de baie, deasupra căruia aruncase o cămaşă veche, largă. Era iar Joe Holmes, îmbrăcat ca întotdeauna cu ceea ce părea a fi uniforma FBI: costum de culoare închisă şi cravată la fel

— Bay, pot intra?

— Bine, zise ea, deschizând uşa cât să-i lase să intre. Se simţea vulnerabilă aşa, doar pe jumătate îmbrăcată, dar nu voia să piardă timp să se schimbe: voia să se termine totul repede şi el să iasă din casă. îl conduse în salon, iar el se aşează în fotoliul lui Sean. Lui Bay i se strânse inima.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa. Dar ancheta noastră a mai scos la iveală nişte aspecte pe care aş vrea să le ştii.

Ea aşteptă, simţind că o furnică pielea, incapabilă să vorbească.

— Ne-am întors la locul unde maşina soţului tău a derapat şi a sărit de pe şosea. Am mai măsurat o dată urmele de frână, raza curbei... şi nu rezultă că ar fi fost un accident. Credem că Seanafostucis.

— Nu... Cum? Nu înţeleg. Ucis...? şopti ea, şocată.

— Nu ştim încă sigur, zise agentul.

Ochii lui erau blânzi, iar ea putea jura că erau plini de compătimire, de parcă îi păsa într-adevăr de sentimentele ei. Ochii o usturau. Cum să le ceară copiilor să înţeleagă asta? Şi cum să înţeleagă ea însăşi? Se pare că o aştepta un şoc după altul.

— Ce vă face să credeţi că este posibil aşa ceva? întrebă ea când îşi recăpătă vocea. Ai spus că s-a lovit pe barcă şi că a pierdut mult sânge...

— Aşa s-a întâmplat, zise Joe încet. Dar chiar şi aşa, de ce nu a tras pe dreapta mai repede? De ce nu a cerut ajutor? Asemenea accidente nu se întâmplă de obicei pe drumuri liniştite de ţară, cu o maşină bine întreţinută. Sean obişnuia să se drogheze?

— Nu, niciodată. De ce?

— I-am găsit urme de cocaină în corp.

— Sean nu a luat *niciodată* cocaină, zise Bay. Era corectera chiar împotriva drogurilor. Nechibzuit din multe puncte de vedere, dar nu lua droguri.

— Poate că se schimbase de curând.

Bay lăsă capul în jos. Se schimbase în atâtea feluri că nu ar fi fost exclus. Totuşi, instinctul îi spunea că nu era

adevărat.

— Este posibil să fi murit din cauza asta? întrebă ea.

— Se poate să-i fi împiedicat să mai conducă atent, mai ales că pierduse şi mult sânge. Şi e posibil să nu fi fost singur.

— Cum adică?

— Se poate să mai fi avut pe cineva în maşină.

— Când a derapat de pe şosea? Când a murit? Cine? întrebă

Bay.

— Cam asta e tot ce pot să spun acum, zise Joe. Ancheta continuă; îmi pare foarte rău de toate astea. Pentru tine şi copii.

— Ah, Sean! suspinăbay.

— Până diseară, presa va afla povestea, sunt sigur, zise agentul. Voiam doar să afli prima.

Nici nu putu să-i mulţumească; nici nu se ridică în picioare când el plecă. Rămase pur şi simplu nemişcată, ascultând cum maşina lui se îndepărta, zgâindu-se la scările care duceau în camerele copiilor.

Se gândi cât de fericiţi fuseseră ea şi Sean când cumpăraseră casa. Era pe plajă, aproape de Tara, aproape de cele mai frumoase amintiri din verile pe care le trăiseră. Cu privirea înceţoşată de lacrimi şi cu durerea după Sean reîmprospătată, amintindu-şi iar că el plecase pentru totdeauna, simţi că se despică cerul. Deşi căsătoria ei fusese foarte departe de perfecţiune, cea mai dragă şi nebunească speranţă a sa fusese că ar fi putut să amelioreze lucrurile.

Urcă scările şi merse de-a lungul holului. I se părea foarte important să nu facă zgomot acum. Ca şi cum ar fi vrut să contrabalanseze violenţa de care avusese parte Sean, aprecia că trebuie să meargă în vârful picioarelor, să le vorbească liniştit copiilor. Intrând în camera lui Annie, o întrebă:

— Poţi să vii puţin?

Annie se ridică de pe pat fără nicio vorbă.

Procedă la fel şi cu Billy, care vru să ştie „ce căuta

ăla aici”.

— Domnul Holmes? Vă spun imediat. Veniţi puţin în camera lui Peggy.

Se mişca încet, ca prin apă. Vocea i se îngroşase de lacrimile care i se opriseră în gât înainte de a începe să vorbească. Copiii se aşezară pe patul lui Peggy, uitându-se la ea cu ochii umflaţi. De fiecare dată când Joe Holmes îi vizita, lumea lor se mai prăbuşea un pic.

— E în legătură cu tati, zise ea.

Nu făceau decât să se holbeze la ea. Le spusese deja cel mai cumplit lucru: că era mort. Vedea în privirile lor că depăşiseră şocul şi se aflau pe un tărâm nou. Îi venea să-i seringă la piept, pur şi simplu, şi să ia totul de la capăt.

— Ce este? întrebă Billy. Ce voia tipul de la FBI?

Bay îşi privi copiii în ochi: erau atât de rezervaţi şi răniţi, că nu-i venea să mai zică nimic.

— Lăsaţi-mă să stau lângă voi, zise ea, înghesuindu-se pe pat între Annie şi Peggy. Se întinse pe lângă Peggy ca să-i ţină pe Billy de mână. Inima îi bătea îngrozitor de repede. O auzi pe Peg începând să scâncească – şi ea nu spusese încă niciun cuvânt.

— E vorba de tati, zise ea, iar cuvântul sună atât de dulce, parcă îi auzea pe fiecare cum îl strigau pe Sean, parcă vedea încântarea din ochii lui, cât de fericit îl făceau. O podidiră lacrimile şi nu fu în stare să continue.

— Spune-ne, mami, o rugă Annie. Nu ne mai face să aşteptăm.

— E tulburător, zise ea, simţindu-le încordarea. O să vă spun, dar va trebui să fiţi curajoşi. Va trebui să fim cu toţii, da?

Dădură din cap.

— Annie, Billy, Peggy, domnul Holmes zice, adică aşa crede, că tati a fost probabil… ucis.

— Ucis, exersă Peggy în şoaptă noul cuvânt.

— Nu, zise Billy. Nu tati.

— De ce ar fi făcut asta cineva? întrebă Annie. Nimeni nu ar fi putut să-i facă aşa ceva.

— Se întâmplă şi la televizor, începu Peggy să

plângă. Tot timpul. Aşa că de ce să nu i se întâmple şi lui tati?

— Dar asta nu e la televizor, zise Billy. E vorba despre *tati* al nostru.

— Nu ar fi drept ca cineva să *facă* asta pur şi simplu, plânse Peg. Dacă maşina lui a ieşit de pe drum, e o chestie. Dar nu pot suferi ca altcineva să-i *facă* aşa ceva.

— Nici eu nu pot suferi gândul ăsta, spuse Annie cu mâinile încleştate în poală.

— Nici nu îmi vine să cred că s-a dus, zise Billy, cu voce tremurătoare. Începu să suspine, frecându-se la ochi. El nu poate fi… el e atât de mare şi *adevărat*. Cum poate să dispară dintr-odată? Ar trebui să fie aici, cu noi.

— Nu e drept că cineva ni l-a putut lua, plânse Peggy.

— Noi suntem familia lui, zise Annie. Iar el e tatăl nostru.

— Urăsc ce se spune despre el, adăugă Billy. Iar vestea asta o să înrăutăţească lucrurile. Aş vrea să fie aici să se apere.

Bay şedea între copiii ei cu ochii uscaţi acum, ţinându-i aproape de ea. Şi ea simţea la fel: că Sean era prea puternic şi adevărat ca să dispară aşa, dintr-odată. Nu ştia ce să-i spună lui Billy Poate că Sean nu se putea apăra fiindcă era vinovat de tot ceea ce oamenii îl învinuiau.

Era prima lecţie despre moarte pe care o învăţa familia, o lecţie care le pârjolea inimile. Bay ştia că a fost şi ea însăşi în maşină cu Sean, căci cine îl omorâse, omorâse şi o parte din ea. Iar această revelaţie o întări mai mult decât orice simţise până atunci.

— O să trecem şi peste asta, zise ea.

— Cum? boci Peg.

— Împreună, zise Bay. Ne avem unul pe altul.

— Dar nu-i mai avem pe tati, spuse Billy. Nu îl mai avem.

— Nu e adevărat, zise Bay. îl aveţi. Aveţi dragostea lui.

— Ce vrei să spui? S-a dus. Acum ai zis că a fost *ucis*.

— Dragostea nu moare, zise Bay. Tatăl vostru vă iubea prea mult ca să se întâmple aşa ceva. Vă asigur că el încă vă iubeşte! Vă promit!

O spuse cu atâta încrâncenare, încât copiii îşi îndreptară spinările, holbându-se la ea.

— Vă promit! repetă ea.

— Dacă promiţi, zise Annie foarte încet, atunci te cred.

Bay îi îmbrăţişă pe fiecare în parte. Violenţa ajunsese şi în căminul lor. De aceea ea va trebui să fie blândă şi să umple căminul lor cu dragoste.

Aşa o ajutase Annie pe Bay: *Dacă promiţi, atunci te cred*.

Până a doua zi, ştirea devenise noul subiect pe întreaga plajă. Accidentul lui Sean ar fi putut fi o crimă. *Probabil* că fusese o crimă. Şi luase cocaină. Poate că avusese complici când furase de la bancă. Personalul de conducere fiind în întregime scutit de orice bănuială, autorităţile încă mai anchetau casierii, titra ziarul local. *Tinerele casiere*, circula zvonul pe plajă.

Sau poate că fusese cineva din afara băncii, cineva care vrusese ca Sean să comită delictul: o altă poveste relata despre nevasta unui bancher din Dallas care îşi pusese soţul să şterpelească pentru a-şi putea cumpăra propriul ei puţ de petrol.

Stând în şezlong, Bay privea în jur, întrebându-se câţi dintre vecinii ei credeau că ea îl îndemnase să facă asta. Luă ziarul de dimineaţă din coşul de pai. Încercând să pretindă că soţul ei nu era pe pagina întâi, se strădui să-şi stăpânească tremuratul mâinilor când citi anunţurile de la mica publicitate, căutând o slujbă.

Tara i se alătură, iar cele două prietene porniră alături pe nisipul întărit de dincolo de linia fluxului. Tălpile lor lăsau urme adânci, iar ele se plimbau agale, privind în jos, conform unui vechi obicei, în căutare de mici comori: scoici, cioburi lustruite de mare, inele pierdute aduse de valuri la ţărm. În vara în care împliniseră şase ani, auziseră o femeie plângând: îi alunecase inelul de logodnă

pe când ieşea din apă. Niciodată nu încetaseră să îl caute în toţi aceşti ani.

— Ce mai faci? o întrebă Tara.

— Grozav, zise Bay pe un ton despre care ştia că prietena ei îl va traduce: *ca naiba*.

— Îmi închipuiam eu, zise Tara.

— Mă gândeam că îţi vei închipui, răspunse Bay. Frank Allingham a trecut iar pe la noi. Încerca doar să fie drăguţ, dar nu m-am simţit în stare să stau de vorbă cu el… îmi caut o slujbă.

— Şi ai găsit ceva?

— Nu încă, zise Bay. Nu prea ştiu să folosesc computerul, iar toată lumea pare să caute oameni care ştiu să lucreze în Windows şi Excel…

— A nu şti să foloseşti computerul e privit ca o tară în societatea de azi, o linişti Tara. Dar eu mă descurc şi aşa vei face şi tu. Altceva?

— Ai auzit ce vorbeşte lumea? întrebă Bay şi privirea îi scăpără.

Purta o pălărie de soare din pai şi trebuia să se uite pe sub bor ca să vadă chipul Tarei.

Tara clătină din cap.

— Nimeni nu îl va vorbi de rău pe Sean în faţa mea.

— O să-i vorbesc eu de rău, zise Bay. Mi-am pierdut soţul, probabil că a fost ucis, dar sunt atât de furioasă, Tara, de să nu-ţi vină să crezi. Dacă ar fi acum în faţa mea… Bay dădu din cap de parcă ar fi vrut să alunge gândurile vrăjmaşe. Am început să adun ipoteca, asigurarea, utilităţile, cheltuielile zilnice… Mă tem că va trebui să vindem casa.

— Niciodată, spuse Tara. Numai peste cadavrul meu.

— Oh, Tara! Mulţumesc. Dar cum a putut să ne facă aşa ceva? La ce i-a stat mintea? Dacă nu îmi iau de îndată o slujbă – şi încă una care să-mi aducă mulţi bani…

— O să găseşti tu ceva. Citeşte anunţurile în continuare, iar eu voi începe să mă interesez înjur. Tu ştii să faci atât de multe lucruri.

Îi plăcuse dintotdeauna să muncească din greu, cu

cât mai asiduu, cu atât mai bine.

— I-am spus lui Dan Connolly că îl urăsc pe Sean, zise ea.

— E în regulă să-i urăşti acum, zise Tara. Ar fi imposibil să nu o faci. Ai de gând să-i laşi pe Dan să construiască barca pentru Annie?

— Nu văd cum aş putea.

— Din cauza banilor?

Ea dădu din cap.

— Vara a trecut aproape. Vom avea nevoie de fiecare cent până îmi găsesc de lucru. Aş putea să-mi amanetez verigheta ca să plătesc pentru barcă, dar nu îmi foloseşte la nimic să stau în curte până vara viitoare fără să fac nimic, zise Bay.

O durea fiecare părticică din ea la gândul cât de fericită ar fi fost Annie dacă tatăl ei ar fi apucat să ducă la capăt intenţia de a-i construi o barcă.

Privi dunele de nisip, unde foşnea iarba argintie, tufişurile de mirt de grozamă, stânca abruptă şi poteca îngustă care ducea spre copacul prăvălit. Ştia că dacă ar urca poteca, ar ajunge la o cotitură care ducea în pădurea deasă… Mai că vedea aievea poieniţa unde Danny atârnase leagănul.

Iar acum privi în urmă, spre ponton. *Construieşte lucruri care durează*, spusese fiica lui. Şi câtă dreptate avea! Stă mărturie pontonul, cu cele vreo sută de scânduri ale sale spălate de furtuni, bătute de flux şi de valurile mari stârnite de curentul de nord-est. O imagine a lui Dan de demult sclipi în căldura verii: înalt, slab, bronzat, zâmbind larg.

Omul care construieşte lucruri ce durează.

O barcă pentru Annie, gândi ea.

Dar la ce bun? Ce fericire îi mai putea aduce fiicei sale faptul că tatăl ei comandase o barcă de lemn clasică, o luntre cu fiind plat? Fie ea şi din cel mai puternic şi mai tare lemn…? La ce i-ar mai folosi fetei când el dispăruse cu desăvârşire din vieţile lor?

Aşa, pur şi simplu?

— Ai citit în ziar despre Augusta Renwick? întrebă Tara.

Bay se cutremură amintindu-şi. Cei de la FBI stătuseră de vorbă cu toţi clienţii lui Sean şi descoperiseră că o mare parte din fondurile deturnate de Sean provenea din conturile Renwick – din banii lăsaţi Augustei de răposatul ei soţ, celebrul artist Hugh Renwick.

— Putea fi şi mai rău, zise Tara blând. Putea fi cineva care chiar ar fi avut nevoie stringentă de cei vreo cincizeci de mii de dolari. Probabil că pusese ochii pe ea fiindcă avea atât de mulţi bani.

— Ea ce a zis?

— Nimic deocamdată. Mâine mă duc să fac curat la ea.

— Să-mi spui tot ce zice. Promiţi?

— Promit, răspunse Tara, îngrijorată.

Merseră în tăcere, culegând scoici. Bay le puse pe ale sale în buzunarul cămăşii. Era una din cămăşile care nu îi mai plăcuseră lui Sean, albastră, cu gulerul şi manşetele uzate. Obişnuia să ia în stăpânire cămăşile lui vechi şi moi, purtându-le peste costumul de baie; jucându-se pe plajă cu copiii – copiii lui – cămaşa îi amintea de el care muncea din greu la bancă pentru a-şi întreţine familia.

Muncea din greu să fure şi să ajungă să fie ucis…

Aruncă o privire peste umăr. Acolo, mergând pe ponton, fără să-şi ia ochii de la ea, era un om în cămaşă de culoare închisă. Pantalonii lui sport erau proaspăt călcaţi, tenişii nou-nouţi, iar ochelarii – prea moderni. De fapt, cămaşa îl dădea de gol.

Cineva ar trebui să le explice celor de la FBI că niciunul dintre cei care merg la plajă nu ar purta o cămaşă închisă la culoare într-o zi atât de fierbinte. Cel ce o purta avea toate şansele să se coacă. Privind spre omul care o privea, aproape că i se făcu milă de el.

Annie zăcea pe pat, cu hainele lipite de corp. Se simţea ca o imensă floare ofilită, cu tricoul care i se lipea de piele, cu părul asudat. Chiar şi cu ferestrele larg deschise, briza mării avea vreo treizeci şi ceva de grade.

Ucis. Poate.

Mama şi Tara îi duseseră pe ceilalţi copii la plajă. O invitaseră şi pe Annie, ca întotdeauna: „Hei, Annie, hai să facem o scufundare împreună… să ne udăm şi să ne răcorim… o baie rapidă…”

Annie sări din pat şi lipăi desculţă de-a lungul culoarului întunecat, pe scări în jos, spre bucătărie.

Taţi – ucis? Imposibil…

Deschise uşa de la frigider şi lăsă aerul îngheţat să-i răcorească pielea.

Ce şoc! Crimă, droguri… cocaină! Taţi nu ar fi putut, nu ar fi vrut să ia cocaină… îi spunea mereu lui Annie că drogurile sunt rele, că distrug creierul, ar împiedica-o să fie o bună atletă, ar împiedica-o să-şi înfrângă adversarul pe terenul de baschet. Dar îi mai spusese şi să nu fure. Iar ei ziceau că el furase.

Alungind aceste gânduri, Annie se uită în frigider, apreciind oferta. Un teanc întreg de ciocolăţele Lean Cuisine – mulţam, mami, că le-ai cumpărat pentru mine anume. Vreo jumătate de kilogram de şerbet de lămâie şi încă pe atâta iaurt degresat cu gust de vanilie. Şi undeva, în spate, încă vreo şapte sute de grame de îngheţată de piersici de la cofetăria Paradis, cumpărată special pentru a fi servită cu plăcinta de afine pe care mama urma să o facă mai târziu.

Nu gândi „crimă”. Poate că nu a fost, poate a fost, totuşi, doar un accident – şi poate că nu a fost vorba despre cocaină. Nu se putea. Annie pusese mâna pe îngheţată când sună telefonul.

Annie se opri. Ţinu strâns cutia cu îngheţată de piersici, ezitând între instinct şi datorie. O lăsă apoi în frigider şi se întinse după telefon.

— Alo? spuse ea.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am găsit numărul. Credemă, nu a fost uşor, deşi nu eu am avut ideea să sun. Nu a fost dificil pentru că nu aţi figura în cartea de telefon, fiindcă nu-i aşa, ci pentru că: unu – v-am scris greşit numele, şi doi – am greşit numele oraşului.

„Cine e? întrebă Annie, străbătută de un fior. Ştia, desigur, că era Eliza şi se bucură că nu era nici antrenorul ca să întrebe de Billy sau Pegeen, nici vreun coleg de al tatii de la bancă, nici vreun avocat ori altcineva care o căuta pe mama. În fine, Annie primise un telefon doar pentru ea.

— Hm, îţi las trei încercări ca să ghiceşti, dar dacă nu reuşeşti de prima dată, voi fi tare supărată.

— Eliza?

Annie o auzi râzând mulţumită.

„Te-ai descurcat bine. Aşadar: mai întâi am căutat MacCabe în loc de McCabe, apoi am întrebat de Silver Bay în loc de Black Hall… Dar până la urmă te-am găsit! Tesimţibine?

„Ăăă, începu Annie. Ochii îi rătăceau spre uşa frigiderului. Celor mai mulţi dintre oameni nici nu s-ar fi gândit să le spună adevărul. Dar ceva o îndemnă să-i spună Elizei: „Cred că tatăl meu a fost ucis şi sunt pe cale să bag botul într-o jumătate de kil de îngheţată de piersici”, ar fi putut spune, iar Eliza ar fi înţeles. Dar preferă să spună: Cred că da.

— Nu prea cred. Am auzit ce se spune despre tatăl tău.

— Ai auzit?

— Da. Nu trebuie să-mi vorbeşti despre asta, dar ştiu cât de greu îţi este. Ştiu.

Pe firul de telefon se făcu linişte.

— Îmi pare rău, şopti Eliza. E atât de devreme pentru tine.

— Mi-e dor de el, zise Annie, şi îi dădură lacrimile. Îmi e atât de dor de ei! Dacă ar fi aici, aş fi chiar dispusă să joc baschet cu el. Iar eu detest să arunc la coş…

— Când o să te simţi mai bine… după ce mai trece timpul… începu Eliza.

Lui Annie îi veni să închidă telefonul; nu voia să audă că se va simţi *vreodată* mai bine; că durerea de a-l fi pierdut pe tati se va ostoi. Dar încrederea oarbă pe care o avea în Eliza o ajută să treacă peste acest moment, aşa că

respiră profund, aşteptând să vadă ce va urma.

— Când o să te simţi mai bine, continuă Eliza, o să te poţi gândi la locul în care este acum.

— Unde este acum…? repetă Annie mecanic, gândindu-se la cimitir, la piatra de mormânt cu numele lui gravat: Sean Thomas McCabe, urmat de data naşterii şi a morţii şi de versuri din poemul recitat de Annie la biserică: *Promisiuni de ţinut*…

— Da, zise Eliza. E într-un loc atât de minunat…

— Aş vrea să fie adevărat, zise Annie, cu şi mai multe lacrimi în ochi.

— A, dar este! spuse Eliza. Ştiu sigur că este!

— De unde ştii?

Acum era rândul Elizei să tacă. Respira greu, iar Annie îi auzea ritmul suflării de parcă buzele Elizei ar fi fost lipite de receptor. Annie închise ochii, respirând în acelaşi timp cu Eliza.

— Îţi spun data viitoare când ne întâlnim, şopti Eliza.

— Dar când…

— Când o să se întâmple? Asta este întrebarea. Dacă locuiam mai aproape una de alta, puteam să vin cu bicicleta. Ai o barcă?

— Tata are… avea. De ce?

— Pentru că Mystic este un oraş cu ieşire la apă, la fel ca şi casa ta… Am putea face naveta, râse ea.

Annie râse şi ea, gândindu-se cum ar fi arătat amândouă străbătând Canalul Long Island una în căutarea celeilalte.

— Dar tu nu ai o barcă? întrebă Annie.

— Aş zice că *ar trebui*… luând în considerare că tatăl meu este constructor de bărci, iar firma lui poartă numele meu – de fapt numele bunicii, dar noi avem acelaşi nume… mă rog, e o poveste lungă.

— Păi vreau să o aud.

— Şi ai putea dacă una dintre noi ar avea o *barcă*! Aş putea să-ţi spun povestea aceea, şi să-ţi vorbesc şi despre ceilalţi părinţi ai noştri…

Annie se crispă din nou, dar mai puţin ca înainte; de

parcă, în timpul acestei conversaţii cu Eliza, gândul la tatăl ei se estompa treptat. Cuvântul *omor* nu îi mai alerga prin cap cu atâta furie ca înainte.

— O să ne vedem foarte curând, zise Eliza. Într-un fel sau altul. O să-i facem pe tata să mă aducă la voi cu maşina. Sau pe mama ta să te aducă pe la noi.

— Da, zise Annie, încântată de idee.

— Voi fi obsedată de asta.

— Obsedată?

— Ăsta e un cuvânt pe care l-am băgat de curând la tărtăcuţă.

Înseamnă să te gândeşti mereu la ceva.

— Aha, zise Annie, fără a înţelege prea bine semnificaţia termenului „tărtăcuţă”, dar înţelegând perfect expresia „să te gândeşti mereu la ceva”. Se gândea mereu la bărcuţa ei, la cum se presupunea că el o va avea mereu cu sine.

Trebuie că Eliza continua să asculte, chiar dacă singurul sunet care se auzea era cel făcut de Annie care îşi înghiţea lacrimile. Asta o făcu să se simtă mai bine, în timp ce ţinea receptorul strâns lipit de ureche, simţindu-l ud şi alunecos de lacrimi, ştiind că Eliza o ascultă încă şi că, până şi în liniştea aceea stridentă, Eliza era *cu ea*.

10

Adunau afine pentru plăcintă. Câmpul strălucea albastru şi verde în aerul cald. Pe jumătate de hectar se întindea o plasă, ca să ţină căprioarele la depărtare. Bay, Tara, Billy şi Pegeen umpleau coşurile – singura familie de la fermă în ziua aceea, cea mai fierbinte zi a verii de până atunci. Privind în jur, Bay se linişti.

— Când te uiţi la astea, zise Tara, îţi dai seama de ce vin toţi artiştii aici. De ce vin tocmai de la New York la Black Hall…

Bay puse mâna la ochi, privind peisajul.

— Cred că, atunci când sunt pe plajă şi mă uit la linia ţărmului, cu stânci şi plaje şi mlaştini… noi iubim amândouă plaja, dar tu iubeşti mai mult uscatul…

Bay şi *Tara* – mare şi pământ.

— Hai să ne apucăm de pictură, zise Tara. Să fim artiste.

— Oh, Tara, Seu Bay.

Îşi privi cei doi mezini mergând peste câmp ca două stafii, ca nişte mici strigoi, fără niciun interes pentru culesul afinelor. O familie de căprioare privi din umbra unei stânci, dar copiii nici măcar nu observară.

— Vreau să devin artistă în loc să mă mulţumesc cu iubiţi artişti. Toţi miros a ulei de in şi – sincer – cred că am o viziune mai însufleţită asupra vieţii decât oricare dintre ei. Viaţa mea amoroasă e sub orice critică. Am măcar o carieră excelentă, râse ea. Fac curat în cele mai bune case din Black Hall!

— De asta ai atâta timp pentru plajă, zise Bay. Tu îţi poţi face propriul program.

— Ba bine că nu, recunoscu Tara. Doar dacă aş avea şi eu pe cineva pe care să-i mozolesc cu cremă de plajă! în afară de tine, desigur. Vreau să întâlnesc un om puternic şi minunat. Echivalentul tău masculin.

Bayrâse.

— Vorbesc serios, insistă Tara. Vreau pe cineva care să mă ţină de mină, cu care să merg la concerte, cu care să ies în pridvor ca să privesc stelele… dar de îndată ce un bărbat apare în viaţa mea, nu văd cum aş putea să-mi petrec restul vieţii cu el.

— Te înţeleg, zise Bay, aplecându-se peste un tufiş ca să ajungă la crengile de jos.

— Dar tu ai reuşit să faci asta, spuse Tara îngenunchind lângă ea. Ţi-ai asumat riscul, te-ai îndrăgostit… şi ai făcut trei copii minunaţi.

— Ştiu, zise Bay. Dar Sean şi cu mine nu am avut o relaţie adevărată. Cum o descrii tu? Să vă ţineţi de mână şi să dansaţi? Mă uit la mariajul meu şi mă întreb când au dispărut toate astea, dacă au existat vreodată cu adevărat.

— Dar tu crezi că au existat?

— Nu ştiu, răspunse ea. Cred că mi-am dorit atât de mult, încât m-am convins singură că într-adevăr aşa era. Acum am auzit de anchetă, despre lucrurile pe care Sean

le făcea şi despre care nu ştiam nimic şi îmi vine să mă arunc de pe stânci. Ce spune asta despre mine şi mariajul meu? Că nu ştiam nimic despre cea mai mare parte a vieţii lui?

— A fost un idiot că ţi-a făcut aşa ceva, declară Tara.

— Nici măcar nu ştiu încotro să mă îndrept de acum încolo, zise Bay.

— De aceea tu ar trebui să devii artistă. Amândouă ne-am fi putut folosi rădăcinile irlandeze pentru a ne canaliza pasiunile către artă.

— Nu e prea multă pasiune în mine în momentul ăsta, spuse

Bay de jos şi privind în sus către Tara, care arăta înaltă şi puternică, luminată din spate de soarele înceţoşat.

— Ba da, Bay, insistă Tara. Tu trăieşti şi respiri pasiunea…

— Nu sunt decât o mamă mic-burgheză şi atât, declară Bay.

— Dar îţi asumi acest rol din toată inima.

Bay nu îi răspunse, dar cuvintele Tarei i se întipăriră în minte. Îngrijorată la culme în privinţa copiilor, mai ales în privinţa lui Annie, era hotărâtă să-i ajute să treacă peste imensa durere, să facă totul pentru ca ei să se poată întoarce la viaţa lor de dinainte, să-i înveţe să se bucure din nou.

Îşi umplură coşurile, plătiră la ghişeu şi conduseră înapoi la ţărm. Intrând cu maşina pe alee, Bay se gândea la Annie. Oare procedase bine lăsând-o să facă ce vrea, să stea departe de familie?

Dar de îndată ce intrară în bucătărie, Annie îi întâmpină de la uşă.

— Mamă, am nevoie să mă duci undeva. Nu azi, dar în curând-da?

— Unde? întrebă Bay, plăcut surprinsă.

— La Mystic.

— Dar la Mystic nu ai niciun prieten, comentă Billy. Nu vrei să te vezi nici măcar cu prietenii tăi de la Capul Hubbard.

— Da, zise şi Peg ofuscată, nici măcar cu mine nu vrei să stai.

— Pe cine vrei să vizitezi? întrebă Bay.

— Pe Eliza.

— Eliza Connolly? Păi ai văzut-o doar o dată… zise Bay.

— Dar m-a sunat, mami, zise Annie, cu ochi strălucitori. Când eraţi la plajă. Vrea să mă duc pe la ea. A reuşit să dea de mine.

Văzându-şi fiica zâmbind şi zărindu-i ochii redevenind luminoşi, Bay simţi că i se fiânge inima.

— Putea să-i întrebe pe taică-său ca să dea de tine, zise Tara. Doar Hubbard nu-i este străin.

Bay simţi că roşeşte.

— Mami? întrebă Armie.

— Sigur, răspunse Bay. Te duc. Să-mi spui când.

Zâmbindu-i fiicei sale care era în partea cealaltă a camerei, privi pe fereastră. Într-o maşină de culoare închisă erau doi oameni. Nu îi mai văzuse niciodată, dar ştia cine sunt. Îi supravegheau casa. Chiar crezuseră că Sean îi dăduse ei banii să-i ţină ascunşi? Poate că ar trebui să le arate contul ei bancar care se micşora pe zi ce trecea, şi anunţurile cu oferte de lucru pe care le încercuise în dimineaţa aceea. Geamurile maşinii erau ridicate, aerul condiţionat mergea. Tipii arătau de parcă ar fi putut sta acolo toată ziua.

Chiar atunci sună telefonul; uşurată că intervenea ceva, Bay răspunse.

— Alo?

— Bay, Dan Connolly la telefon.

— Ce mai faci?

— Bine… dar s-a întâmplat ceva. Şi trebuie să te văd.

— Să mă vezi? Nu-mi poţi spune la telefon? Fiindcă…

— Nu, o întrerupse el. Trebuie să ne vedem între patru ochi. Eşti liberă mâine după-amiază? Pe la două?

— Da, se poate, zise Bay. Ai vrea să vii aici?

— Nu putem vorbi la tine acasă… Nu vreau să ne audă copiii.

— Atunci hai la prăvălia lui Foley, zise Bay, întorcându-se cu spatele la ceilalţi, brusc conştientă că toţi sunt atenţi la convorbire. Moartea lui Sean lăsase întreaga familie într-o stare de alertă continuă. Ţi-o mai aminteşti? Ieşi sub podul de cale ferată şi mergi drept spre…

— Îmi amintesc, spuse el. Ne vedem mâine acolo.

— Bine, zise Bay, descumpănită, când închise telefonul şi privi iar pe fereastră la paznicii de peste drum.

*

Valul de căldură era la fel de puternic, a doua zi începând exact la fel de fierbinte şi înăbuşitoare ca şi precedentele.

Augusta Renwick locuia cu un fel grandoare artistică, pe o stâncă ce plonja spre ocean, la câţiva kilometri de Capul Hubbard. Casa albă avea o verandă amplă cu mobilă de răchită albă acoperită cu perne în culori pastelate. Peste tot erau ghivece cu ciocul-berzei. La atât se rezuma talentul de grădinar al Augustei: ghivece cu ciocul-berzei cumpărate de la magazinul lui Kelly. Erau de cea mai bună calitate.

Dar azi, plimbându-se pe verandă pentru a respira puţin briza, Augusta era foarte nemulţumită de florile ei. „Ofilite” ar fi fost un compliment generos la ora aceea. Bietele de ele erau, de fapt, chiar moarte.

— Sunteţi cam obosite, le ironiză ea, sprijinindu-se în bastonul negru din lemn de păducel cu măciulie de argint.

Oftă. Ajunsese să aprecieze şi să sprijine infirmitatea, chiar şi în lumea plantelor. De când fostul ei ginere, infamul puşcăriaş Simon, o lovise în cap cu o măciucă în timp ce o ataca pe fiica ei, Skye, lăsând-o pe Augusta cu partea dreaptă slăbită, fusese nevoită să meargă în baston. Partea bună în treaba asta – iar Augusta găsea *întotdeauna* o parte bună în toate – era că devenise mai miloasă cu toate creaturile.

În afară de bărbaţii răi.

Augusta nu avea niciun fel de sentimente pentru bărbaţii sau femeile care le făceau rău altora. Simon nu era decât un exemplu oribil de cât rău poate provoca o

persoană, dar nu era nici pe departe singurul atât de netrebnic.

Aruncând o ultimă privire mâhnită florilor din ghivece, şchiopătă spre relativa răcoare din holul central al casei. Un ventilator de tavan încă mai funcţiona cu chiu, cu vai. Lui Hugh, răposatul ei soţ pe care îl adorase, îi plăceau Somerset Maugham şi Noel Coward; el numise, de fapt, conacul „Dealul Licuricilor”, după numele moşiei lui Coward din Jamaica. Augusta presupunea că şi Noel Coward avea ventilatoare de tavan pentru a mai spori răcoarea adusă de briza mării.

Hugh fusese un pictor de talia unui Hassam sau Metcalf, tot ce avea America mai bun de oferit. Trăise o viaţă de artist, sălbatic şi nestăvilit. Colecţionarii îi recunoşteau pe loc meritele, iar Hugh fusese unul dintre puţinii artişti care se îmbogăţise în timpul vieţii. Investiţii înţelepte şi consilieri financiari iscusiţi făcuseră ca avutul lui Renwick să devină o avere.

Unul dintre aceşti consilieri fusese Sean McCabe.

Augusta merse prin holul mare, traversă salonul, trecu de portretele pe care Hugh le făcuse tuturor celor trei fiice ale ei şi ajunse într-un birou din capătul vestic al casei. Soarele dimineţii nu ajungea aici prin ferestrele înalte. Camera era primitoare, parcă făcută pentru serile de iarnă la gura sobei. Pereţii erau tapetaţi cu cărţi.

Trăgând atent cu urechea la Tara, femeia de serviciu, Augusta îşi iţi capul din pragul uşii. Era la etaj – Augusta avea încă auzul bun, şi putea distinge zgomotul făcut de peria de praf a Tarei pe palierul scării din spate. Ştergând praful de la etaj spre parter, Tarei îi trebuia minimum zece minute pentru a ajunge la camera aceea.

Augusta se duse la raftul cu poezie şi teatru. Pe fiecare perete, cărţile erau organizate după tematică. Cel mai mare raft conţinea cărţi de artă, inclusiv vreo douăzeci de biografii şi albume despre Hugh şi opera sa, iar alte cincizeci de volume se refereau mai mult sau mai puţin la comunitatea artistică din Black Hall şi la artiştii care făcuseră parte din ea.

Pe alt perete erau cărţile de istorie şi ştiinţă – ghiduri de teren pentru ornitologi, cărţi de astronomie, atlase cu scoici şi peşti din zona Black Hall, precum şi lucrări mai complexe şi substanţiale de geofizica şi geologia Coastei de Est.

Dar Augusta era acum preocupată de secţiunea de poezie şi teatru. Adora erudiţia; venera poeticul. Luă de pe raftul trei un exemplar cu poeziile Bardului, uzat de atâta folosire, aliniat la capătul din dreapta al raftului. De îndată ce Augusta îndepărtă cartea, se auzi clinchetul unui mecanism, iar raftul se dădu la o parte, lăsând la vedere un seif secret.

Grăbită, ştiind că Tara va ajunge curând în camera respectivă pentru curăţenia săptămânală, Augusta roti discul închizătorii. Combinaţia era simplă, de neuitat: lunile şi zilele de naştere ale fiecăreia dintre fetele sale.

O dată deschis seiful, Augusta mută un săculeţ cu dubloni de aur şi o casetuţă cu rubine birmaneze pe care ginerele ei vânător de comori i le lăsase spre păstrare; un teanc de obligaţiuni la purtător, un fişic de bani lichizi, brăţări vechi Harry Winston şi coliere de platină, diamante şi safire. Şi cerceii cu smaralde Vuamet.

Augusta căuta doar o bucăţică de hârtie. Corespondenţa ei lunară primită de la bancă. O luă repede, trânti uşa seifului şi îl puse pe Shakespeare înapoi la locul ştiut, apoi se instală la birou, în faţa calculatorului. Privind concentrată hârtia, începu să facă adunările.

Tara trecea repede prin sălile conacului Renwick. Mai avea încă o casă de curăţat în ziua aceea, căsuţa unui artist care lucra pe malul râului Ibis. Floare la ureche în comparaţie cu Dealul Licuricilor. Era important să fie înapoi la Capul Hubbard cât mai repede cu putinţă. Bay se întâlnea cu Dan Connolly la două, iar Tara voia să fie acolo – pe de o parte pentru a o sprijini moral, pe de altă parte pentru că murea de curiozitate.

Ştergând praful la parter, lăsase biroul la urmă. Întotdeauna proceda aşa. Era camera ei preferată din toată casa, confortabilă şi primitoare, plină de cărţi şi

fotografii de familie. Când să intre, Tara fii uimită să dea nas în nas cu Augusta Renwick, care şedea la biroul mare de mahon.

— Ah, doamnă Renwick! exclamă ea. Am crezut că sunteţi afară, pe verandă.

— Nu, Tara, zise matroana, holbându-se la o hârtie de pe birou. Sunt prea îngrijorată ca să stau afară.

— Îmi cer scuze. Să intru mai târziu aici?

Augusta dădu la o parte hârtia şi se uită la Tara peste ochelarii cu ramă de baga.

— Îl cunoşteam foarte bine. Nu îl cunoşteai şi tu?

— Pe cine? întrebă Tara, simţind un nod în stomac.

— Pe Sean McCabe. Hai să nu ne ascundem după deget. El mi te-a recomandat. Aveam nevoie de o femeie de serviciu, el mi-a spus că cea mai bună prietenă a soţiei se ocupa cu aşa ceva, iar eu te-am angajat.

— Da, l-am cunoscut foarte bine, zise Tara, privind-o pe Augusta drept în ochi.

— Povesteşte-mi despre el, zise Augusta, arătând spre scaunul cu pielea crăpată din faţa biroului. Tara trase aer în piept. Se afla pe teren riscant; voia să fie credincioasă lui Bay, dar nici nu voia să fie nepoliticoasă cu angajatoarea ei. Fixând-o pe Augusta, se aşeză cu grijă pe marginea scaunului.

— Era un prieten bun. Un prieten foarte bun, zise Tara. Am crescut împreună, petrecându-ne verile la Capul Hubbard.

— Riviera Irlandeză, spuse Augusta.

Tara zâmbi politicos. Cei din familiile vechi americane numeau Capul Hubbard „Riviera Irlandeză din Connecticut”. Bunica ei îi spusese mereu că făceau asta pentru că erau geloşi.

— Continuă, o îndemnă Augusta. Spune-mi mai multe despre

Sean.

— Păi a studiat la Liceul Sf. Toma d’Aquino din New Britain, apoi la Facultatea din Boston. Juca în echipa de baschet a şcolii în ambele locuri; şi-a luat o diplomă MBA

la Ulonn. S-a căsătorit cu o fată de pe plajă. Apoi a devenit bancher la Banca şi Compania de Investiţii Shoreline.

Augusta făcu un gest nerăbdător.

— Puteam afla asta din CV. Lucrurile astea nu mă interesează.

Lovi cu degetul hârtia de pe birou, urmărind cu unghia rândurile.

— *Asta* mă interesează.

— Ce anume? întrebă Tara.

— Soldul meu bancar. Al unui cont de-al meu. Aproape că uitasem de el. Sean mă încurajase să îl deschid cu ani în urmă. Avea nişte CD-uri de vânzare la un preţ rezonabil. Îmi amintesc că mă sunase într-o dimineaţă înzăpezită, în felul lui molipsitorştii cum era.

Tara dădu din cap. Ştia prea bine; aproape că îl auzea: „Alo, Augusta, îţi urez o dimineaţă excelentă! Cum e priveliştea înzăpezită de la fereastra ta? E la fel de frumos ca aici, în oraş? Pariez că soţul tău ar fi pictat-o superb.

— Sean se pricepea la oameni, zise Tara. Şi ştia cum să şi-i apropie.

— Să şi-i apropie suficient cât să fure de la ei? întrebă Augusta înţepată.

— Nimeni nu poate înţelege ce s-a întâmplat, spuse Tara.

— Familia lui avea nevoie de bani? întrebă Augusta. Poate unul dintre copii? Pentru şcoală? Sau cineva avea probleme de sănătate?

— Copiii sunt în regulă. Familia e sănătoasă, mai zise Tara iară intonaţie.

— Atunci soţia? îşi dorea, poate, o viaţă pe picior mare? Era… foarte pretenţioasă?

Tara se uită la bătrână. Cântări perlele negre ale Augustei, care valorau mai mult decât multe case din acest oraş prosper de la malul mării. Părul ei alb fusese cândva negru, poate la fel de întunecat ca al Tarei; se vedea după sprâncenele sale impunătoare, arcuite peste ochii viorii. Tara nu era decât femeia de serviciu, iar Augusta, marea

doamnă, dar Tara o obligă să plece privirea.

— Bay nu este pretenţioasă, spuse Tara, gândindu-se la prietena desculţă, cu părul în vânt şi cârlige în gură, atârnând rufele la uscat.

— Cu siguranţă a fost ceva care l-a obligat să facă ceea ce a făcut, spuse Augusta.

— Aveţi dreptate. Doar că nu ştim ce anume.

— Altă femeie? întrebă Augusta. Asta este?

Tara rămase nemişcată, inexpresivă, ştiind că nici în ruptul capului nu va spune vreun cuvânt despre asta.

— Loialitatea este de admirat, spuse Augusta, privind cruciş la Tara. E o însuşire frumoasă.

— Mulţumesc.

— Mă aşteptam la asta de la Sean.

Ca noi toţi, de altfel, gândi Tara.

— Ce va face soţia lui acum? Lucrează undeva?

— Munceşte foarte mult, spuse Tara. Creşte copiii.

— Câţisânt?

— Trei.

— Exact ca la familia noastră, spuse Augusta, părând brusc nostalgică. Trei copii rămaşi fără tată. Şi fetele mele şi-au pierdut tatăl când erau prea tinere.

— Dacă are vreo importanţă pentru dumneavoastră, doamnă Renwick, îmi pare foarte rău pentru ce v-a făcut Sean, zise Tara. Ar fi mai bine să demisionez? V-aş înţelege perfect de vreme ce el este cel care m-a recomandat aici.

— Doamne, nu, zise Augusta, părând îngrozită. Tara, am nevoie de tine mai mult decât oricând. Deşi suma pe care a luat-o este mică, mi-a făcut o mare pagubă. Iar eu urăsc să fiu folosită. Sunt bătrână, Tara, iar societatea desconsideră total bătrânii şi nu îi respectă. Ne dădăcesc şi cred că suntem prea senili ca să observăm când suntem jumuliţi.

— Sunteţi orice în afară de senilă, doamnă Renwick, zâmbi Tara. Sunteţi una dintre cele mai agere persoane pe care le-am cunoscut.

— Mi-ar plăcea să cred că ai dreptate, spuse Augusta, îndreptându-se cu mândrie. Şi credeam că şi Sean mă

vedea la fel. De asta mă simt îngrozită. Mi-a fost zdruncinată încrederea în oameni. Mi s-a mai întâmplat; bătrânele bogate, în special sunt vulnerabile. Să-ţi aminteşti asta când vei îmbătrâni şi roadele muncii tale se vor fi înmulţit… Economiseşti banii, nu?

— Da, spuse Tara. Mama m-a învăţat să fiu chibzuită. Cheltuiala mea cea mai substanţială este pentru grădină…

— Grădină?

— Da, spuse Tara. Mândria şi bucuria mea. Cumpăr prea multe plante… şi nu pot rezista în faţa unor mănuşi noi de grădinărit din piele moale, sau la vederea stropitoarelor de aramă ori a celei mai noi săpăligi…

— Ah, irlandezii sunt extraordinari în ceea ce priveşte florile şi pământul! Hugh avea un grădinar din Wicklow. Asta era pe vremea când expunea la Dealul Licuricilor. Voia să picteze grădini frumoase. Acum nu mai am decât vechea grădină cu buruieni din spatele casei şi ghivecele pline de ciocul-berzei înnegrite. Nu am mână bună la grădinărit.

— Apă, apă şi iar apă, zâmbi Tara, gândindu-se la Bay. E unicul secret.

Augusta izbi bastonul negru în podea, apoi îi arătă mâna dreaptă slăbită.

— Nu mai pot trage după mine furtunul ca pe vremuri. Nici stropitoarea. Iar fiicele mele sunt prea ocupate cu viaţa lor – *trop occupé*, cum ar spune Caroline, care trăieşte acum în Franţa – ca să îşi mai ajute bătrâna mamă să-şi ude grădina. Şi, dacă stai să te gândeşti, sunt şi cam departe ca să o poată face pentru mine.

— Aş putea să o fac eu, spuse Tara şi brusc îi veni o idee: Sau…

— Sau ce?

— Aţi putea angaja un grădinar.

11

Chiar înainte de ora două, Bay îşi scoase vechea bicicletă din garaj. O găsise aruncată într-un colţ, alături de crosele de golf şi mingea de baschet a lui Sean, plină de pânze de păianjen, şi o şterse de praf.

Trecând călare pe bicicletă pe lângă tipii din maşina neagră, se simţi ca un gangster din filme care sfidează legea. Porniră maşina şi o urmăriră de-a lungul drumului, dar ea o scurtă prin mlaştina înverzită, peste nişte scânduri puse în noroi de băiatul ei ca să-şi înlesnească mersul cu bicicleta şi culesul de crabi – o cărare pe care nu s-ar fi încumetat nicio maşină.

Uitându-se în jos, reuşi să rămână cu roţile pe scânduri. O singură mişcare greşită ar fi fost de-ajuns ca să o arunce în noroiul negru, mlăştinos. Era încordată, neştiind la ce să se aştepte de la întâlnirea cu Danny. Ce avea el să-i spună, şi cum se va simţi ea? vorbise deja prea deschis cu el şi îşi dorea să nu fi fost atât de explicită.

Apoi ieşi din mlaştină şi o luă pe Calea Lebedei Mute, un drum atât de izolat, că cei mai mulţi locuitori de la Capul Hubbard nici nu ştiau de el; trecea dincolo de casa paznicului de iarnă de la Capul Hubbard, cu luminile albastre de pe maşina sa verde camuflate în umbra pădurii din preajmă.

În sfârşit, ajunse pe şoseaua principală şi intră în parcarea cu nisip de la Foley – o construcţie verde ca un hambar, magazinul universal al plajei. Bay aruncă o privire spre maşini şi zări camioneta lui Danny. Îi crescu pulsul; după atâţia ani, se mai emoţiona încă la vederea lui. Coborî de pe bicicletă şi, conştientă de prezenţa poliţiei în viaţa ei, o parcă mai ascuns, sub veranda amplă a magazinului.

Intrând în magazinul aerisit, văzu că cele trei culoare dintre rafturi erau goale: prea cald pentru cumpărături. Dar îl găsi pe Danny în spate, aşezat la o masă. O zări imediat, se ridică să-i facă semn cu mâna şi să-i tragă un scaun. De cum se aşeză, începu, ca întotdeauna, să urmărească zgârieturile de pe masă cu degetul. Generaţii întregi de copii de la Capul Hubbard îşi crestaseră iniţialele în lemn: SP + DIN, ML + EE, ZM + RL, SE + PC. Acolo, ceva mai la margine, erau şi iniţialele lui Bay şi Sean: BC + SM.

— Asta a fost demult, zise Bay când îl surprinse pe

Dan privind-o grav cu ochii lui albaştri.

— Ştiu ce vrei să spui, zise el, relaxându-se şi un zâmbet îi lumină faţa. Mulţumesc că ai venit.

Ea dădu din cap, zâmbindu-i la rândul ei. Danny Connolly avusese dintotdeauna cel mai plăcut şi mai cald zâmbet, iar acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Privindu-l acum, îşi aminti de ce; zâmbea cu fiecare trăsătură a feţei.

Când Allie Grayson, o fată de pe plajă la prima ei slujbă de vară, veni la masă, ei comandară amândoi limonadă.

— Aşadar, ce voiai să-mi spui? întrebă ea.

Zâmbetul lui dispăru.

— Am tot primit telefoane. Închideau când răspundeam. La început am crezut că cineva greşise numărul. Sau că cineva încerca să trimită un fax şi nimerea linia de telefon în locul celei de fax. Dar într-un târziu, când am ridicat receptorul, persoana de la celălalt capăt m-a întrebat dacă vorbisem cu Sean McCabe şi dacă mă văzusem cu el. O fracţiune de secundă am crezut că eşti tu.

— Eu?

— Era o femeie, spuse el.

— Serios?

— Da. Ştiam că nu eşti tu, desigur, dar nu-mi puteam imagina cine altcineva ar mai fi putut să ştie că el fusese la mine. Şi ce însemna asta.

— Cum suna vocea ei?

— Atentă, spuse Dan. Suna foarte precaut, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu spune prea mult.

— Nu ai afişaj pentru detectarea numărului care te apelează?

Dan zâmbi din nou şi clătină din cap.

— Nu. Electronica nu prea este punctul meu forte. Eliza îmi tot spune să intru în epoca modernă – poate că de vină e mentalitatea constructorului de bărci de lemn. Nu-mi plac lucrurile care ucid misterul vieţii.

Bay ridică perplexă din umeri.

— Nu am idee cine putea fi. Ai sunat la poliţie?

El făcu o pauză. Allie le aduse limonadele, iar el o aşteptă să se îndepărteze. Desena cu degetul pe paharul aburit. Apoi ridică ochii, înfruntând privirea lui Bay.

— Nu, zise. Din cauza ta nu am sunat.

— Din cauza mea? Ce vrei să spui?

El o privi pieziş, apoi zâmbi.

— Pentru că, oricât aş încerca, nu mă pot abţine să nu mă port protector cu tine.

— Mulţumesc, îi spuse ea. Chiar îmi prinde bine aşa ceva.

— Mă bucur că vezi aşa situaţia. Ştiu că ai crescut acum, eşti mamă în toată firea, supercompetentă… Doar că… zise el, încercând să păstreze o expresie neutră, deşi nu îşi mai putea stăpâni zâmbetul… Doar că, în mintea mea, tu ai rămas tot puştoaica aia slăbănoagă care mă încurca pe vremea când încercam să construiesc pontonul.

— Nu eram o puştoaică! Aveam cincisprezece ani.

— Ei bine, Galway, poate că ai dreptate, spuse el, şi în clipa următoare îl năpădiră amintirile. Îi spusese Galway Bay, sau pur şi simplu Galway, după celebrul golf din Irlanda, cu un umor frust, tachinând-o cu gingăşie, încât ea se delecta de fiecare dată când îşi auzea porecla.

— Am fost un ajutor bun, protestă ea. Pontonul acela nu ar fi durat atât dacă nu te-aş fi ajutat aşa de bine!

— Nu te-ai descurcat rău, spuse el sever. Pentru un amator derind.

— Îţi dădeam cuiele…

— Şi roteai ciocanul. Dacă îmi amintesc bine, erai chiar pricepută.

— Exact, zise ea zâmbind. Tu m-ai învăţat. Până în ziua de azi, când agăţ un tablou pe perete, lovesc din scurt cu ciocanul şi îmi ţin ochii aţintiţi pe cui – ca lovitura de base-ball… nu gândesc deloc în momentul acela… şi niciodată nu mă lovesc la deget. După ce m-am învăţat minte de câteva ori…

— După ce te-ai lovit şi a trebuit să petrec o zi întreagă cu tine la camera de urgenţă ca să-ţi pună copci,

zise el rânjind. Îmi făceam griji că nu te învăţasem cum trebuie.

— Nici vorbă. Când copiii erau mici şi exersau cu bâta de base-ball, zise ea, mă gândeam cum îmi spuneai să lovesc din scurt, să las ciocanul să găsească cuiul, să nu gândesc când lovesc… aşa le spuneam şi copiilor: să ţină bâta din scurt şi să o lase să-şi găsească singură mingea. îl înnebuneam pe Sean…

Se opri, privind în jos.

— De ce? întrebă Dan.

— Pentru că nu înţelegea, zise ea. Avea o abordare prea directă a lucrurilor. Le spunea copiilor să spulbere mingea, să o lovească naibii, să o trimită către soare.

— Te supără să te gândeşti la asta?

— Mă supără să mă gândesc la Sean, spuse ea. Înălţă capul şi îl privi. Şi asta nu din cauza celor ce ţi-am spus după înmormântare. Nu am vorbit serios, ştii. Nu îmi urăsc bărbatul.

— Nici nu am crezut aşa ceva, Bay.

— Doar că e foarte complicat. Sunt furioasă pe el. Pentru ce a făcut şi pentru că a murit. Pentru că i-a părăsit pe copii. Şi m-a minţit.

— Ştiu, zise Dan. Şi eu am fost furios pe Charlie din aceeaşi cauză.

Bay îl aprobă, deşi fii surprinsă să-i audă spunând că a fost vreodată furios pe Charlie. Să-l fi minţit şi ea? Sau se referea la golul pe care îl lasă moartea unei persoane în viaţa familiei?

— Fiindcă tot vorbim despre Sean, aş vrea să-ţi spun ceva despre el. Îţi aminteşti de scrisorile noastre?

— Sigur, Galway. Cele pe care mi le-ai trimis întruna în iarna de după plecarea mea.

— M-ai restituit câteva din câte îmi amintesc, zise Bay.

— Numai fiindcă nu voiam să uiţi principalul… şi să te anunţ că eram încă atent la lună. Zâmbi larg din nou, parcă relaxat. Dar chiar asta am făcut, nu? Am trimis înapoi câteva…

— A trecut atât de mult timp, zise Bay, simţindu-se jenată la gândul că el şi-ar putea face o impresie greşită. Le-am păstrat.

Ochii lui luciră de surpriză; desigur, el le aruncase pe ale ei cu ani în urmă.

— Am păstrat totul, îi explică ea. Am un cufăr întreg plin de scrisori vechi, fotografii, albume de amintiri… şuviţe din părul copiilor…

— Aşadar, vrei să spui că nu ar trebui să cred că sunt prea special. Nu-ţi face griji în privinţa asta – chiar nu sunt. Probabil că ai vrut să păstrezi elucubraţiile mele despre esenţele lemnoase rare, despre proprietăţile mahonului în comparaţie cu lemnul de teck, nu?

— Ceva de genul ăsta, zise ea, bucuroasă că putea glumi, dar brusc incapabilă să râdă.

— Aşadar? Ce-i cu ele?

— Erau într-adevăr îngropate în cufărul acela; nu mă mai uitasem la ele de ani de zile. Dar am găsit una pe barca lui Sean.

— Ai uitat-o acolo? întrebă el cu un aer jenat.

— Nu. Sean a uitat-o. Nici nu aveam habar că ştie de ele. Şi nici nu pot să-mi închipui de ce i-ar fi păsat. Sau, dacă i-ar fi păsat, atunci de ce să nu fi vorbit cu mine despre ele? De parcă le-ar fi scos la lumină şi s-ar fi decis să te caute singur.

— Păi sunt sigur că Sean a decis pur şi simplu că vrea o barcă pentru fiica ta. Şi ştia că eu cu asta mă ocup, cu construcţia de bărci.

— Dar trebuie să fie o mulţime de alţi constructori de bărci în zonă, zise Bay. Cu toate porturile de pe coastă…

Dan nu spunea nimic, dar în liniştea de vreo trei secunde care se lăsă, Bay desluşi că nu se simţea la largul lui să vorbească despre asta.

— Eşti cel mai bun, asta este, nu? zise ea, întrebându-se dacă nu cumva el tăcea pur şi simplu din modestie.

— Nu ştiu, zise el.

— De asta a venit Sean la tine, adăugă Bay, pentru că

el trebuia întotdeauna să aibă ce era mai bun.

— Omul tău avea un gust desăvârşit în multe lucruri, este evident, spuse Dan. Dar nu se pricepea la bărci de lemn. Acum, că mă întrebi, mă mir şi eu ce l-o fi adus la mine. Este o diferenţă majoră între oamenii cărora la plac bărcile de plastic – strălucitoare şi cu motoare puternice – şi cei care iubesc lemnul.

— Da, ştiu, zise Bay încet.

Pentru ea, bărcile de lemn erau ca luna: subtile, calme şi îndemnând la reflecţie. Pe când bărcile cu motor erau ca nişte sori imenşi, epatând cu căldura şi lumina excesive pe care le emanau. Dar se abţinu să-i spună asta lui Dan.

— Aşa că, atunci când şi-a făcut apariţia la atelier, nu prea mi-am dat seama ce e cu el. Punea o mulţime de întrebări, era gata să plătească atât cât ceream, dar nu era…

Se opri pentru a căuta cuvântul potrivit.

— …pasionat. Oamenii care cumpără bărci de lemn sunt îndrăgostiţi de acest concept.

— Dar Sean cum era?

Dan sorbi îndelung din limonada lui, viind parcă să amâne cât mai mult posibil răspunsul.

— Nu ştiu, răspunse, privind în altă parte. Poate că pur şi simplu nu îi plăcuse că ne scrisesem.

— Ar fi putut să mă necăjească cu ani în urmă în legătură cu tine, dar nu cred că te simţea ca pe o ameninţare, zise Bay. Nu se simţea ameninţat de nimic în ceea ce mă priveşte, mai spuse ea, şi ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se ce simţise ea în tot acest timp.

— Iartă-mă, spuse Dan. Am spus ceva ce nu trebuia?

Bay clătină din cap, reuşind să se stăpânească. Nu avea nevoie să-i spună lui Danny Connolly necazurile ei, nu trebuia să-i destăinuie problemele ei conjugale.

— Scrisoarea asta mă obsedează. Nu le-am pomenit poliţiştilor despre ea, zise Bay.

— De ce le-ai spune? întrebă el, încruntându-se uşor.

— Pentru că am găsit-o într-un dosar de pe vasul lui

Sean. Ştiu că au inventariat tot ce au găsit în dosarul acela – extrase de cont, nişte mâzgălituri pe care le făcuse Sean. Mă tot întreb ce căuta scrisoarea aceea acolo.

— Păi atunci de ce nu le-o arăţi?

— Pentru că e personală, spuse ea. Este *prea* personală şi nu îmi place ca străinii să-mi scotocească viaţa în felul ăsta. Nu vreau să ştie de noi – şi acum ce rost ar mai avea? Sean nu mai este.

— Nu vrei să afli de ce a făcut ce a făcut?

— Nu sunt sigură că vreau, zise ea. Vreau doar ca familia mea să-şi recapete viaţa normală.

— Şi eu vreau asta, Bay. O să vă ajut cum pot.

— Lui Annie îi place de Eliza, zise Bay. Foarte mult. Vrea să o duc până la Mystic ca să se întâlnească amândouă. Şi am vrea să o invităm pe Eliza să vină şi la noi acasă.

— Păi sunt sigur că va fi foarte bucuroasă, răspunse el. Te-ai gândit la o zi anume?

— Trebuie să vedem ce program au şi ele, zâmbi Bay. Nu aş vrea să mă pripesc, dar ce ai zice de sâmbătă?

— Bine. Dar ce facem în legătură cu femeia aceea care a sunat?

— Bănuiesc că poliţia ar trebui să afle, spuse ea. Regret nespus că simplul fapt că îl cunoşteai pe Sean te implică şi pe tine.

Privind peste masă, i se păru că se cutremură de parcă nu se gândise la aşa ceva. Privirea lui se întunecase. îl aşteptă să spună ceva, dar el tăcu. Clipele treceau greu.

— Danny? zise ea.

— Vorbeam adineauri despre treburile personale. E ciudat să mă gândesc să sun la poliţie sau ca poliţia să mă sune.

Bay închise ochii. Îşi dorea ca poliţia să dispară din vieţile lor.

— Ştiu, zise. Măcar nu eşti în vizorul anchetei principale. Spune-le ce crezi de cuviinţă despre acel apel. Şi probabil că şi eu le voi spune despre scrisoarea aceea.

— Bine, zise el. Mă bucur să ştiu asta.

Deschizând ochii, ea sorbi din limonadă.

— De ce mă simt de parcă aş fi părtaşă la o conspiraţie alături de tine?

— E ca pe vremuri. Ca atunci când consiliul local voia să zugrăvesc casa pazei în verde, iar eu am făcut-o albastră, pentru că era culoarea ta preferată.

— Aşa e, spuse ea, încercând să zâmbească. Uitasem. Mă aduceai aici la o limonadă câteodată… ziceai că vrei să-mi mulţumeşti pentru că făceam jumătate din munca ta.

— Nu voiam să crezi că mă zgârceam să te recompensez, în plus, făceau cea mai bună limonadă aici. Încă mai fac, zise el, golindu-şi paharul. Ce o face atât de deosebită?

Limonada de la Foley era vestită, tăcută din lămâi proaspete, la care adăugau două ingrediente secrete. Nimeni în afară de familia Foley nu le ştia – nici măcar puştii care lucrau vara la ei. În adolescenţă, Tara avusese slujba pe care o deţinea Allie şi jurase să nu demisioneze până nu află secretul poţiunii. „Mentă proaspătă!” anunţă într-o zi, după lucru. În altă zi decretă: „Coajă de lămâie!” sau, Ardei roşu/Ardei verde!” Dar, oricât ar fi încercat, nimeni de la Capul Hubbard nu-i putea reproduce gustul oricât s-ar fi străduit.

— Nimeni nu ştie, zise ea.

— Nici chiar tu, Galway? întrebă el. După atâtea veri petrecute aici?

Se uită la el, gândindu-se cât de repede zburaseră toate verile acelea. Faţa lui era brăzdată de vreme, părul îi albise la tâmple, dar ochii albaştri erau la fel de vii şi gata să zâmbească.

— Nici chiar eu, răspunse ea.

— Bătrânul Foley a încercat să mă angaize ca să-i şlefuiesc mesele, spuse Dan. Trebuia să vin cu o coală de şmirghel şi să netezesc perfect lemnul. Să distrug toate inscripţiile…

— Copiii le-ar fi crestat din nou, spuse Bay.

— Cred că ştia asta, spuse Dan.

— Tradiţia plajei… un lucru atât de simplu, spuse

Bay, urmărind cu vârful degetelor iniţialele lui Sean crestate adânc.

— Păi aş vrea să fie la fel de simplu să-ţi fac viaţa frumoasă ca atunci când am vopsit obloanele de la cabana paznicului în albastru, Bay McCabe, zise el. Sau ca atunci când te aduceam aici laolimonadă.

Bay rămase fără replică. Îşi termină limonada şi rămase pur şi simplu la vechea masă zgâriată, cu paharul rece şi gol în mâini, aşteptând să dispară nodul din gât.

12

Joe Holmes şedea în biroul lui, o filială temporară a FBI înghesuită între distribuitorul de cafea East Shore şi magazinul de muzică la mâna a doua al lui Andy, într-o galerie comercială – sau, mă rog, ceea ce era considerat aşa în Black Hall, Connecticut. Acest oraş era rafinat cu R mare. Magazinul de cafea arbora chiar la intrare un steag cu sigla firmei imprimată pe o ceaşcă aburindă. Lui Joe îi plăcea cafeaua şi îi plăcea şi muzica la mâna a doua de la Andy, dar acum era nevoit să se concentreze.

Îşi aruncase sacoul pe spatele scaunului, apoi îşi desfăcuse şi cravata, suflecându-şi mânecile şi trecând în revistă tot ce aflase până acum şi ce mai avea de aflat pentru a putea închide cazul. Ar fi vrut cu adevărat să intre în detalii cu Bay McCabe, dar încă nu prea putea. Andy Crane aduna date chiar acum, interogând nişte vecini. Şi la ce bun? Ca să afle că Bay avea un secret? Vreo pasiune adânc ascunsă pentru diamante şi platină? Joe se holbă în dosarul lui Sean.

Sean McCabe. Delincvent nemilos sau idiot ghinionist? Din nefericire, ca majoritatea celorlalţi oameni „făptaşi” era un cuvânt prea dur pentru ei – pe care Joe îi anchetase, el era şi una, şi alta. El răsfoia dosarul în zumzăitul aparatului de aer condiţionat. Portretul lui Sean îi zâmbi din albumul companiei: păr blond închis pieptănat cu grijă, ochi verzi, zâmbet larg, costum albastru cu cravată roşie. Fotografia spunea: „Sunt coleg de şcoală cu tine; putem face o partidă de cercuri împreună; soţiile nostre îşi fac amândouă cumpărăturile la acelaşi magazin”.

Poza color de nouă pe doisprezece se alăturase galeriei din holul băncii pentru a convinge clienţii că banii lor erau în siguranţă.

Doar că nu fuseseră.

Majoritatea bancherilor din oraşele mici erau indivizi de încredere şi de treabă, ţipi cinstiţi care nici nu se gândeau să fure. Îşi câştigau clienţii cu mare greutate, cu ajutorul unor calităţi administrative impecabile, prin investiţii înţelepte şi relaţii bune în comunitate. Erau absolvenţi ai unor facultăţi bune şi aveau tot atâta discernământ financiar ca şi confraţii lor de pe Wall Street.

Munca în băncile mici se potrivea mai bine cu temperamentul lor. Nu erau atât de ambiţioşi şi nu erau prea dispuşi să-şi asume riscuri. Dacă recompensele nu erau atât de ispititoare, în schimb erau constante. În loc de apartamente extravagante cu vedere asupra oraşului şi ore suplimentare, bancherii locali preferau să-şi ia case mari pe trenuri întinse şi în general ajungeau acasă în fiecare seară ca să se joace cu copiii înainte de cină.

Joe anchetase şnapani de pretutindeni, făcuse stagiu în New York şi Boston, urmărind mari infractori care îşi ascundeau banii în Elveţia sau la Buenos Aires. Opinia publică se împăca mai degrabă cu ideea unui *savoir-faire* sofisticat în deturnarea banilor clienţilor decât cu vecinul, domnul Conformist, care le antrenează copiii la base-ball.

Sean mai ales era un caz dificil. Toată lumea îl iubise. Peste tot, Joe primea răspunsuri de genul: „L-am ştiut toată viaţa pe Sean – nu se poate să fi făcut asta”. Sau: „Are cea mai drăguţă soţie din lume. Nu se poate”. Sau: „Dar am fost la pescuit împreună!” Sau: „Obişnuiam să jucăm golf!” Sau: „L-am văzut jucând în campionatul de baschet!” Sau: „Îl vedeam duminica la biserică…”

Sentimentul de trădare era mare în rândul locuitorilor oraşului, fiind depăşit – dacă era posibil – numai de capacitatea lor de a nega faptele. Joe se lovea mereu de asta în cazurile pe care încerca să le rezolve; lumea nu voia sau nu putea să creadă că tipul acela drăguţ, în care toţi aveau încredere, ar fi putut să le fure

banii. Cel mai adesea, treaba cea mai afurisită era să faci victimele să depună mărturie. Augusta Renwick era o excepţie, gândi Joe şi zâmbi amintindu-şi de telefonul ei din aceeaşi zi, când ea îi spusese că le dorea escrocilor trei vieţi, ca ea să aibă plăcerea întreită de a sta în boxa martorilor şi a-şi manifesta dispreţul faţă de Sean McCabe.

Totuşi, ea reprezenta excepţia, nu regula. Cele mai multe victime, însă, încă mai voiau să creadă că există o explicaţie, gândi Joe, sau că delictul nici nu se întâmplase de fapt, că banii se mutaseră dintr-un cont în altul dintr-o eroare de contabilitate. *Dar ce s-a făcut nu se mai desface*, îl învăţase mentorul lui.

În cazul lui Sean, ceva se desfăcuse însă. Din cei o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari care dispăruseră odată cu Sean, o sută de mii fuseseră găsiţi ascunşi în portiera de pe partea şoferului.

Joe se uită la dovezi, încercând să determine dacă Sean acţionase de unul singur. Studie dosarul găsit pe Aldebaran. De ce erau subliniate aceste conturi? Să fi fost singurii clienţi de la care furase Sean? Şi de ce făcuse Sean însemnările de pe margine atât de vehement? Cine era Ed şi ce făcuse ca să-i sublinieze numele şi să-i încercuiască de atâtea ori?

Vizitând sediul central al Băncii Shoreline, pe Joe îl întâmpina adesea Mark Boland, însuşi preşedintele. Mark îi punea la dispoziţie toate documentele pe care le avea şi îşi instruise personalul să coopereze.

Boland avea grijă de reputaţia băncii, şi era nerăbdător ca Joe să încheie investigaţia.

— Nimeni nu avea nicio idee, îi zisese Boland lui Joe, şezând în scaunul său mobil, de partea cealaltă a biroului. Toţi îl iubeam pe Sean. Toată lumea.

— Vă înţelegeaţi bine amândoi?

— Da. Am trecut printr-o perioadă mai grea acum câţiva ani, când am primit postul pe care îl voia el şi am venit aici de la Anchor. Dar am depăşit momentul. Amândoi iubeam sportul şi am jucat şi în şcoală, şi la facultate; el m-a propus ca membru la clubul de iahting…

nepotul meu joacă base-ball cu Billy, iar noi eram mereu împreună în tribune. Niciodată nu mi-am imaginat că se va întâmpla aşa ceva. Niciodată. Boland îşi trecuse mâna prin păr cu o expresie îndurerată. Dacă i-ar fi trebuit bani sau orice… nu trebuia decât să vină la mine.

— Mai părea apropiat în mod special de altcineva de aici?

— De Frank Allingham.

Joe ştia asta, dar se folosiseră de ocazie pentru a-l suna pe Allingham la birou. Frank era un om scund, chel, afabil şi indolent. El fusese cel care o sunase pe Bay în ziua aceea ca să-i spună că Sean lipsise de la întrunire.

— Şi v-aţi făcut vreo idee despre cum era Sean? Părea tulburat? Distrat? Prea misterios?

— Nu, în nicio privinţă.

— Droguri. Ştiaţi cumva că folosea cocaină?

Mark Boland scuturase din cap vehement în semn că nu. Allingham ezita.

— Poate ştiaţi dumneavoastră ceva? îl întrebase Joe.

— Odată, când conduceam acasă de la Eagle Feather, Sean m-a întrebat dacă întrebuinţez cocaină. Am zis că nu, iar el a spus…

— Continuaţi, domnule Allingham.

— Zicea că îţi dă o stare extraordinară. Că îl face să se simtă ca şi cum ar zbura. Şi că…

Omul era foarte bronzat, dar roşi de la gât şi până în vârful cheliei:

— …şi că face partidele de sex extraordinare.

— Luase ceva în noaptea aceea?

Frank dăduse din cap.

— Nu în faţa mea. Nu văd de ce ar fi avut nevoie de aşa ceva. Sean era întotdeauna atât de energic, atât de plin de el însuşi – călărea mereu pe un vulcan. Nu avea nevoie de cocaină ca să zboare.

— Dacă aş fi ştiut că lua droguri, zise Mark Boland, l-aş fi concediat. Noi ne testăm angajaţii – Sean făcea şi el testul de droguri! în plus, era sportiv cu mulţi ani de exerciţiu la activ.

— Îi plăceau riscurile, zisese Joe. Probabil că se bucura de cocaină în timp ce alţii îşi făceau griji că pot fi oricând prinşi.

— Păi ştiţi… începuse Mark, roşind.

Joe îi simţise încordarea, dar tăcuse, aşteptându-l să continue.

— Ştiţi că ne-aţi întrebat ce însemna cuvântul acela, „fata”…

— Da, spusese Joe.

— Ştiu la ce se referea Sean.

Îi aruncase o privire lui Frank.

— Şi tu ştii, nu, Frank?

— Doamne! Aşa este, zisese Frank, dând din cap. Nu am vrut să spun nimic fiindcă nu voiam să o rănesc pe Bay.

— De asta am tăcut amândoi, întărise Mark. Vă rog să nu interpretaţi greşit asta – Banca Shoreline nu vrea să obstrucţioneze în niciun fel ancheta. Decizia de a tăcea cu privire la acest aspect a fost numai şi numai a mea.

— Şi a mea, adăugase Frank.

— „Fata”, începuse Mark metodic, ţinând un creion între degetele arătătoare de la ambele mâini, de parcă era prea stânjenit să ridice privirea, se referea la „fata momentului”. Următoarea cucerire a lui Sean.

— Următoarea ce?

— Libidoul lui Sean era magnific, zisese Frank. Tipul ăsta trata femeile de parcă erau un sport olimpic. Pentru Sean, a întâlni o fată nouă, a-i da întâlnire era un joc grozav. Nici măcar nu pretindea că ar fi dragoste. Pentru el era doar un nou record.

— Serios? întrebase Joe.

Mark dăduse din cap.

— A făcut-o chiar şi aici, la bancă. Nu vreau să intru în detalii, dar mi-a atras atenţia că întrecea măsura cu femeile care lucrau la noi în funcţii executive. Am spus că nu făcea decât să deschidă calea către un proces de hărţuire sexuală împotriva lui şi a băncii. I-am spus să se potolească. Iar el mi-a răspuns: „Mark, eu vânez doar Fata. Asta-i tot”.

— Se referea la cineva anume?

— Nu, zisese Frank, aruncându-i o privire lui Mark, apoi privind spre Joe. L-am auzit spunând asta şi despre străine. La cazinou – „Fata”. Pe chei – „Fata”. Toată treaba…

Frank făcuse o pauză, apoi continuă:

— Niciodată nu l-am înţeles. Lin tip ca el, cu familie atât de frumoasă…

Asta era şi partea care îl zgândărea pe Joe. Se presupunea că nu ar fi trebuit să-i pese, dar nu se putea abţine. Ce cretin putea avea o soţie ca Bay şi să o lase singură, fugind şi riscând să distrugă totul cu cocaină şi alte femei? Şi ce tată de fete ar vorbi aşa despre…” fete”? Toate astea erau atât de sordide încât aproape că nu sunau adevărat, nici chiar pentru Sean.

De curând, Joe Holmes începuse să se concentreze asupra unei cutii de valori.

Cutia 463 de la filiala din Silver Bay a Băncii Anchor Trust. Joe ar fi putut la fel de bine să nu fi dat niciodată peste ea dacă, în timp ce îl interoga pe Ralph Benjamin „Cel Roşcat”, avocatul băncii nu ar fi menţionat întâmplător ceva despre roata de rezervă a lui Sean.

— Maşina a fost avariată grav? întrebase domnul Benjamin.

— Suficient cât să-i ucidă pe McCabe.

— A murit din cauza accidentului? Se vorbea despre crimă.

— Încă mai bănuim asta.

— Doar nu credeţi că a ieşit de pe drum intenţionat? întrebase Benjamin. Să fi ştiut că vă apropiaţi de el şi să fi vrut să iasă din joc?

— Nu a făcut-o intenţionat, îi răspunsese Joe simplu, văzând cu ochii minţii spărtura adâncă din capul lui Sean, cu marginile sângerii şi albul osului la vedere. Numai rana aceea, netratată, l-ar fi putut ucide; ar fi sângerat până la moarte, şi asta a şi păţit până la urmă.

Dar mai erau şi alte indicii că ar fi fost crimă; urmele cauciucurilor contraziceau ideea de accident; examenul

toxicologic făcut lui Sean care evidenţiase consumul de cocaină şi dovezile care indicau existenţa unui pasager: uşa întredeschisă, sticla de parfum în care fusese cocaină, sugerând prezenţa unei femei, o pereche de mănuşi de latex găsite în brădişul de pe mal.

— De ce mai sunt scafandrii pe fundul Canalului? întrebase Benjamin Cel Roşcat. Am trecut pe acolo azi-dimineaţă şi am văzut camioanele; am văzut steagul alb-roşu fluturând…

— Anchetăm o crimă, spuse Joe.

Nu avea de gând să-i spună juristului că încercau să găsească telefonul mobil al lui Sean. Toţi cei cu care vorbise Joe spuneau că Sean nu se despărţea nicăieri de el, dar nu îl găsiseră în maşină. Curenţii puternici de sub pod ar fi putut să-i poarte departe; scafandrii drenau sedimentele de pe fundul mlaştinii.

— Hm, spusese Benjamin, dând din cap şi zâmbind strâmb către Joe. Credeam că cercetau cauciucul de rezervă al lui Sean.

— De ce ar fi făcut asta?

Benjamin ridicase din umeri, încă zâmbind. Avea cam aceeaşi vârstă ca Sean McCabe, puţin trecut de patruzeci de ani, cu început de chelie şi o burtă considerabilă. Joe era ceva mai în vârstă, dar se menţinea în formă datorită unui program de exerciţii susţinut

— Nu v-a spus nimeni? întrebase Benjamin, surprins. Rahat, mai bine îmi ţineam gura şi mă duceam să mă uit eu însumi…

— Maşina nu mai este în apă, zisese Joe, privindu-l atent, căci îi trezise interesul.

— N-aş crede. Mă rog. Doar că Sean obişnuia să-şi vâre obiectele de valoare, inclusiv câştigurile de la cazinou, în camera roţii. Probabil că i se părea locul mai sigur.

— Obiecte de valoare? întrebase Joe.

— Da. Atunci când le avea. Niciunul dintre noi nu avea prea mult noroc la cazinou. Sean obişnuia să vorbească despre

Vegas sau Monte Carlo, dar erau doar vorbe. Zicea că nevestei sale i-ar fi plăcut la Monte Carlo.

— A zis el aşa? întrebase Joe, iar pe faţa lui nu se putea citi nimic; era prima dată când afla despre un comentariu al lui Sean referitor la Bay.

— Da. Spunea că ei i-ar fi plăcut să vadă florile de pe Coasta de Azur. E o fată drăgălaşă, iubitoare de natură. De lucruri simple.

Zâmbetul juristului arăta că era de acord cu Sean cum că lucrurile simple nu valorează mare lucru. Joe nu înţelegea ce îl apucase, dar îi venea să-i înfunde juristului pe gât zâmbetul acela de om suficient.

— În orice caz, continuase Benjamin, acolo îşi păstra câştigurile – în roata de rezervă. Acum, trebuie să ajung la tribunal. Dacă nu mai aveţi întrebări…

Joe îl concediase. Sunase la laboratorul de experţi criminalişti ai Poliţiei Statale din Meriden şi îl prinsese la telefon pe Louie Dobbin. Louie verificase, desigur, camera roţii de rezervă. Examinase şi cricul. Nu găsise nici bani, nici fise de cazinou. Joe îl trimisese să mai verifice o dată, pentru orice eventualitate. Şi, deşi nu găsise nici bani, nici fise de cazinou, Louie găsise, totuşi, ceva ce îi scăpase prima dată.

O cheie.

Înfiptă în cric, de parcă făcea parte din dispozitiv, între manivelă şi mâner, era o cheiţă de la o cutie de valori. Codul inscripţionat în metal era cel al Băncii Anchor Trust, filiala Silver Bay. Aşa că Joe obţinuse mandat de la judecător. Se dusese la bancă, o instituţie respectabilă cu vedere spre peluza oraşului, spre liniile de cale ferată şi spre Silver Bay, cu moviliţa alb-roşie şi reactorul de la Centrala Energetică Mayflower de pe partea vestică.

Cheia se potrivise în cutia 463.

Iar în cutie erau trei lucruri.

O cupă de argint antică, gravată şi inscripţionată cu marca argintarului.

Trei scrisori, datate cu vreo douăzeci de ani în urmă, de la Daniel Connolly către Bay.

O bucăţică de hârtie galbenă, ruptă dintr-o carte de telefon, cu două litere şi şapte cifre scrise de mână, aproape caligrafic: CD9275482.

Joe putea recunoaşte un număr de cont aşa cum îşi cunoştea propriul nume. Sean McCabe avea un cont bancar secret în străinătate: Bahamas, Insulele Cayman, Costa Rica, Zürich, Geneva…

Era oare posibil ca Bay să fi ştiut despre toate acestea?

Joe ar fi pariat pe orice că nu. Când o întrebase direct dacă ştie ceva despre aspectele financiare ale vieţii lui Sean, ea îl privise drept în ochi şi răspunsese fără ocolişuri. Joe o crezuse. Ştia că mincinoşii exersaţi puteau păcăli pe oricine, chiar şi pe el, dar ceva îl făcea să creadă că Bay nu era astfel. Pistruii aceia, felul în care se uita mereu pe fereastră la maşina agenţilor parcată în faţa casei, privirea ei severă, faptul că îl ura pe Joe pentru că îi târa copiii în noroi: semnele unei femei nevinovate.

Joe nu ştia cum, dar era convins că va rezolva acest caz şi îi va oferi şi ei câteva răspunsuri. Ştia că Tara O'Toole nu se aştepta la mai puţin de la el. La fel şi tatăl lui. Joe voia ca Bay şi copiii să treacă prin asta fără să mai piardă nimic. Îşi pierduseră deja mândria şi demnitatea de familie; pierduseră un soţ şi un tată. Joe văzuse ce mai aveau în contul lor de economii şi ştia cât costa ipoteca. Probabil că vor pierde casa.

Sean se gândise să îşi ascundă câştigurile între roata de rezervă şi fierul pentru cauciucuri, dar nu reuşise să aibă grijă de familia lui – să le ofere siguranţa care decurge din conştiinţa faptului că ai un acoperiş deasupra capului.

Joe nu avea soţie şi copii, dar ştia un lucru: dacă ar avea, ar face ce trebuie. Ar învăţa de la idioţii pe care îi cercetase de-a lungul timpului – familiştii care îşi puseseră familia pe ultimul loc – şi ar face exact pe dos în fiecare privinţă.

Dar el avea patruzeci şi şapte de ani. Spre deosebire de Ralph Benjamin, jurist, şi de Frank Allingham,

funcţionar bancar, el avea încă tot părul în cap. Era în dispoziţie de luptă pentru FBI. Dar era cam bătrân ca să mai înceapă o viaţă de familist. Gândul acesta îl făcu să se întrebe dacă Tara fusese vreodată căsătorită. Se mai întrebă cum ar fi să se ducă acasă la ea, să-i întâmpine la uşă cu privirea aceea a ochilor ei albaştri şi cu zâmbetul ei atât de atrăgător.

„Vezi-ţi de rezolvarea cazului, Holmes, îşi spuse. Prinde-i pe băieţii răi. Cu asta te ocupi, aşa că dă-i înainte”.

Dar venise timpul să încheie ziua, aşa că încuie în seiful biroului cupa de argint şi copiile scrisorilor şi ale peticului de hârtie galbenă. Încetă să se mai gândească ce soţ grozav ar fi el şi se îndreptă spre magazinaşul de alături ca să vadă ce discuri mai avea Andy în stilul bătrânului Dylan.

Seara era încremenită şi răcoroasă, dar căldura extremă a zilei continua să iradieze din pământul uscat, din pietrele albăstrii şi tufele de trandafiri. Toată lumea mâncase – pui la grătar şi roşii din grădina Tarei. Billy şi Pegeen se duseseră la proiecţia de film de pe plajă; Annie era la televizor, privind cu sonorul redus, în timp ce lumina albastră a ecranului se reflecta pe pereţi.

— Haide, Annie, spuse Bay încet. Hai afară cu mine şi cu Tara. O să ne uităm la stele căzătoare.

— Nu vreau, spuse Annie, ridicând privirea. Trebuie neapărat?

Bayzâmbi.

— Nu. Dar ne-ar fi plăcut să vii şi tu.

— Ştiu, dar…

— Nu-ţi face griji, spuse Bay zâmbind şi sărutând-o. Am priceput.

Îşi amintea de vremurile când ea şi Tara aveau doisprezece ani. Fiecare din ele fusese cel mai important lucru din viaţa celeilalte. Acum, îndreptându-se spre bucătărie, Bay văzu că Tara terminase de spălat vasele şi o aştepta afară. Bay o vedea şezând cu picioarele goale într-un şezlong, privind spre Calea Lactee. Şi i se alătură.

— Ai auzit? întrebă Tara când Bay ieşi afară după convorbirea cu Annie.

— Greieri? întrebă Bay, pentru că grădina ei era la capătul mlaştinii, unde iarba verde creştea deasă şi înaltă, un adevărat paradis al greierilor.

— Nu, un caprimulg. Ascultă.

Aşteptară amândouă, tăcute, până când pasărea de noapte strigă iar, departe, dincolo de apă. Bay ridică din sprâncene în semn că a auzit.

— E semn bun, zise Tara.

— Crezi?

— Ştiu.

— Hmm, făcu Bay.

Tăcu iar, Tara întrebându-se dacă se gândea la întâlnirea ei cu Danny Connolly.

Apucând-o de braţ pe Bay, o smuci cu putere, aproape aruncând-o din şezlong.

— Haide, îi zise, trebuie să te antrenăm iar.

— Antrenăm?

Fără să-i mai răspundă, Tara se duse după colţul casei lui Bay. Furtunul era încolăcit ca un şarpe verde, uscat, în spatele unei tufe de trandafiri Sharon ofiliţi. Rotind cepul în formă de căluţ de mare pe care chiar ea i-l cumpărase de Crăciun cu ani în urmă, îi întinse capătul lui Bay.

— Apă, ordonă ea.

— Ah, e prea târziu, spuse Bay. Prea târziu pentru vara asta. Am noroc dacă o să răsară toate din nou la anul.

— Nu accept astfel de răspunsuri, domnişoară, îi răspunse Tara. Udă-ţi grădina. Este un ordin. Trebuia să mă ocup de cazul tău cu săptămâni în urmă, dar – ca timp de acţiune – nimic nu e mai potrivit ca prezentul. Desigur, tot eu voi avea cea mai frumoasă grădină din Connecticut, dar nu îmi place să câştig uşor.

Aşa că Bay apucă furtunul. Şuiera când firul argintiu de apă atingea trandafirii târzii, trandafirii sălbatici, lavanda şi toate celelalte flori.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta, spuse

Bay.

— Asta faci chiar acum.

— Mă întreb cât timp va mai fi grădina mea, zise Bay. Mă întreb dacă la anul va mai fi a noastră.

— Chiar despre asta voiam să-ţi vorbesc, îi spuse Tara. Ţi-am găsit o slujbă.

— Glumeşti! strigă Bay, aproape stropind-o pe Tara.

— Deloc… şi este slujba perfectă, o să te enervezi că nu te-ai gândit tu prima la asta. Vei fi… zise Tara, lungind vorbele pentru a obţine efectul maxim, vei fi… *grădinar*!

Bay nu răspunse imediat. Dar când o făcu, vorbele se împleteau cu un zâmbet larg.

— E prea frumos!

— Nu? Ideea m-a lovit ca o tonă de cărămizi care îţi pică în cap: nimeni nu se pricepe mai bine ca tine – în afară de mine, poate. Ai mână bună la grădină, ai pălăria ta de pai uzată, eşti maniacă cu crema de protecţie solară şi – cel mai important – ai talentul bunicii tale în ceea ce priveşte pământul.

Zâmbetul lui Bay era fragil, licărea când mai tare, când mai încet.

— Îţi aminteşti? spunea mereu că florile sunt doar un efect secundar; dacă iubim pământul, îl facem să scoată la lumină lucruri frumoase.

— Mă iubea pentru numele meu, zise Tara, ridicând privirea pentru a vedea dincolo de Capul Hubbard. Numele meu înseamnă în irlandeză „deal stâncos-La fel ca terasa de acolo. Zicea că „dacă poţi creşte llon acolo, poţi să le creşti oriunde”. Zicea că tu şi cu mine eram ca marea şi pământul…

— Bay şi Tara, spuse Bay.

— Şi aş vrea ca tu să faci ceva care îţi place, zise Tara îndurerată. Când Bay era rănită, Tara resimţea durerea ei.

— Copiii mei şi-au pierdut tatăl în vara asta, spuse Bay, privind prin grădină. Iar eu mi-am pierdut soţul. Grădinăritul mi se părea un capriciu.

— Eu nu îl văd aşa, zise Tara încet. Cred că viaţa

trebuie să fie frumoasă. Noi avem datoria să o facem aşa… Se întâmplă lucruri triste şi tragice, dar putem planta flori. Ca să dăm naştere frumuseţii.

Bay târa furtunul prin iarbă. Era atât de uscată şi neagră, fiecare fir era atât de tăios de parcă mergeai pe sticlă pisată. Picioarele goale ale Tarei tânjeau după nisipul fin şi răcoros. În lipsa acestuia, ea călcă drept în pârâiaşul lăsat de jetul de apă.

— Cât priveşte cariera ta, zise Tara, am deja primul client care stă la coadă.

— Cine?

— Augusta Renwick.

— Glumeşti.

— E fermecătoare, Bay.

— Dar soţul meu a furat bani de la ea.

— Ea nu îţi poartă *ţie* pică pentru asta.

— Ai vorbit cu ea despre asta? Ştiam că o să aducă vorba de faţă cu tine. Ce a spus?

— Ei bine, e Augusta. E exact cum aş vrea să fiu când o să am vârsta ei – dură, maiestuoasă şi perfect independentă financiar. Ceea ce vreau să spun este că ea a moştenit milioane de la Hugh, dar, acum sunt milioanele *ei*.

— Şi? Ce-a spus?

— Bun. E furioasă. Foarte, foarte furioasă. Pe *Sean*. Dar are nevoie de tine ca să-i lucrezi grădina.

— Grozav! O slujbă oferită din milă. În niciun caz, Tara. Doar nu crezi că aş putea să lucrez pentru doamna Renwick după ce Sean a făcut ce a făcut – să fiu nevoită să o privesc în ochi…

— Dragă, îmi pare rău să ţi-o spun aşa direct, dar nu va fi vorba să o priveşti în ochi. Ci să îngenunchezi în noroi, să trudeşti la fân, să te lupţi cu spinii de la vreo mie de trandafiri… Nici măcar nu o să dai ochii cu ea.

— Ei, lasă, zise Bay. E genul de femeie care obişnuieşte să supravegheze tot ce se întâmplă pe proprietatea ei. Probabil că o să-mi dea indicaţii cum să tund trandafirii.

— Nicio şansă. Femeia asta iese din casă numai ca să admire apusul şi să se joace cu nepoţii când vin pe la ea. Cioculberzei e şi mai negru la ea decât la tine în grădină. Serios.

— Ai întrebat-o dacă mă angajează?

— Da, spuse Tara.

— Serios? Şi nu a avut nicio obiecţie?

— Dimpotrivă. Vezi tu, trebuie să o cunoşti pe Augusta ca să-ţi dai seama. Nimic nu îi place mai mult în viaţă decât să se „ridice deasupra” tuturor lucrurilor şi oamenilor. A spus doar: „Când poate începe grădinarul meu lucrul?”

— Şi tu ce ai răspuns?

— Imediat. Mâine, dacă se poate. Şi s-a entuziasmat grozav… să-i pună pe noul grădinar la muncă, zise Tara.

— Mamă, zise Bay, nu-mi vine să cred… Dar ştii ceva? Mi se pare în regulă. Nu ştiu cum sau de ce, dar aşa mi se pare.

Poate că mă pot recompensa în vreun fel faţă de ea pentru ce a făcut Sean. Doar că celor mici nu le va plăcea deloc ideea ca eu să nu fiu cu ei tot timpul.

— Nu te mai înşela singură. O să fie fericiţi să scape de tine.

— Dacă fac vreo poznă? După tot ce s-a întâmplat… aşa încep necazurile. Peggy nu are decât nouă ani…

— Şi crezi că se vor simţi mult mai bine dacă nu poţi ţine pasul cu plata datoriilor la casă? Ceilalţi fraţi o vor supraveghea. Şi ştii că şi eu sunt la îndemână mereu. Pot să-mi modific programul ca să te ajut.

Bay rămase nemişcată, privind cum apa argintie se arcuieşte peste peluză.

— Bine… dacă eşti sigură că mă vrea.

— Bate palma, spuse Tara, iar cele două prietene porniră una spre alta prin iarba udă ca să îşi strângă mâna.

13

Bay îşi dorea să-şi fi putut proteja copiii mereu, sau măcar încă vreo câţiva ani: să le fi oferit siguranţa de a se

simţi la adăpost, de a simţi că cineva are mereu grijă de ei, că părinţii şi căminul lor vor fi mereu acolo pentru ei.

Le-a spus fiecăruia în parte că hotărâse să înceapă să lucreze; pe Billy îl luă la o discuţie în maşină, pe Annie o scoase la plimbare pe plajă, iar pe Peggy într-o hoinăreală până la Capul Hubbard. Fiecare reacţionă în felul lui. Annie se entuziasmă pentru ea, mai ales că era vorba de grădinărit, şi îi promise că o să aibă grijă de cei mici. Billy se arătă îngrijorat că, dacă va merge să lucreze pentru altcineva, grădina lor se va părăgini. Ea îl asigură că o să aibă grijă să nu se întâmple acest lucru, mai ales dacă putea să o ajute şi el lucrând puţin prin grădina lor.

— Pot să fac asta, spuse el. Pot să conduc eu maşina de tuns iarba?

— Când o să împlineşti doisprezece ani. Aşa am decis tatăl tău şi cu mine, zise Bay.

— Tu şi tata aţi vorbit despre asta?

— Da, zise Bay. El a spus că este sigur că o să conduci foarte bine.

— Credeam că o să mă înveţe el, zise Billy, privind pe geamul maşinii. Când eram mic, mă lăsa să stau în poala lui şi să învârt volanul. Aşa că am crezut mereu că el mă va învăţa.

— Şi el credea la fel, Billy, replică Bay cu un nod în gât gândindu-se la toate clipele pe care copiii le-ar fi putut petrece cu tatăl lor. Se întinse să prindă mâna băiatului, dar, spre surpriza ei, el o apucă primul.

Pegeen a fost neobişnuit de tăcută în timpul plimbării lor, în vreme ce se lăsa întunericul peste Capul Hubbard, iar în aer începea să adie prima undă de răcoare a sfârşitului de vară. Bay îi spuse că va începe să lucreze de săptămâna următoare şi că Annie şi Billy o vor ajuta pe Tara să aibă grijă de ea după şcoală în zilele când Bay va fi la slujbă. Se aştepta la o întrebare – două, dar Peggy mergea tăcută. Aşa că Bay se pomeni vorbind despre Dealul Licuricilor, conacul Renwick care veghea de pe promontoriu farul de pe Terasa Wickland.

— Doamna Renwick vrea să-i pun pe picioare

grădina, zise Bay. Era o grădină frumoasă cu ani în urmă, iar soţul ei a înfăţişat-o în nişte tablouri superbe. Unele sunt în muzee. O să te duc la Wadsworth Atheneum în Hartford ca să vezi unul în care apare şi una din fiicele lui şezând pe verandă.

— Ai văzut frunzele ruginii? întrebă Peggy când trecură de la lumina stradală la întuneric. În copacul acela?

— Nu, iubito, spuse Bay uitându-se în jos la capul fetei.

— Eu am văzut, spuse Peggy. Aş vrea să nu fim nevoiţi să începem şcoala. Aproape că s-a făcut toamnă. Nu vreau să se termine vara.

— Poate mergem la New York în vacanţa de Crăciun, spuse Bay, luând mâna copilului, entuziasmată de perspectiva de a câştiga propriii ei bani şi a-şi croi singură drum către viitor. La Muzeul Metropolitan este un tablou intitulat" Fată cu rochie albă". Ţi-ar plăcea? Am putea vedea pomul de la Centrul Rockefeller şi baletul *Spărgătorul de nuci*...

— Nu vreau decât să mai dureze vara, spuse Peggy. Nu-mi plac frunzele alea ruginii.

Bay urma să înceapă treaba la Augusta Renwick în săptămâna următoare, dar atingerea unei meduze roşii îi provocă lui Peggy o asemenea iritaţie, încât Bay amână prima zi de lucru, începu să se întrebe dacă nu cumva asta făcea parte din planul fetiţei.

Sărutând-o pe Pegeen, se întoarse în bucătărie. Annie sări de la masă când intră ea.

— Mamă, pot să o sun pe Eliza? Vreau să pun la cale o întâlnire pentru sâmbătă.

— Eliza, zise Billy, nu este cea care a venit acasă la noi după chestia cu tati, îmbrăcată complet în negru şi plină de semne pe braţe?

— „Chestia" era înmormântarea lui, zise Annie. Aşa că sigur că purta negru.

— Mda, bine, dar ce era cu semnele alea? Am învăţat la cursurile de prim-ajutor despre fete ca ea, zise Billy. Îi

place să se joace cu obiecte tăioase.

Lui Bay i se făcu stomacul ghem. Se uită la Annie, care clipea uşor, de parcă nici nu auzise, de parcă fratele ei vorbise într-o limbă străină.

— Annie, e adevărat? întrebă Bay.

— Nu, spuse Annie.

— De unde ştii? izbucni Billy supărat, aproape plângând. Crezi că o să-ţi spună, pur şi simplu: „Apropo, îmi place să-mi crestez pielea cu lama”? Asta face – toată lumea a văzut.

— Chiar dacă este aşa, zise Annie, palidă şi cu ochii în lacrimi, eu ţin la ea. Şi ea ţine la mine. Aşa că ai grijă, Billy. E prietena mea. Şi o să mă duc la ea acasă sâmbătă. Nu-i aşa, mami?

— Ăsta e planul, răspunse ea calm.

— Pot să o sun aşadar?

— Da, dragă, spuse Bay, ştiind că îl va suna şi ea pe Danny ca să se intereseze discret despre această poveste, dar acum vedea că cei mici erau pe muchie, încordaţi după toate schimbările petrecute; vara era pe sfârşite, în curând începea şcoala, iar ea era pe punctul de a începe să lucreze. Dar mai întâi, continuă ea, ascultaţi-mă puţin.

— Ce-i? întrebă Annie.

— Mda, zise şi Billy. Ce-i?

— Cred că sunteţi grozavi, spuse Bay.

Amândoi înţepeniră, derutaţi, aşteptând-o să continue. Aproape că nu mai avea putere să o facă, dar se sili.

— Nu ştiu cum reuşim asta, mai spuse.

— Ce? întrebă Annie.

— Să trecem de vara asta, zise Bay. A fost foarte grea, iar voi aţi trecut prin prea multe.

— L-am pierdut pe tati, şopti Annie.

— Cel mai rău lucru dintre toate, zise Billy.

— Da, spuse Bay. Aşa este. A fost teribil. Şi restul a fost la fel: ziarele, şi televiziunea, şi toate zvonurile…

— Oamenii care vorbeau pe plajă, zise Billy.

— Îşi făceau griji în legătură cu banii lor, spuse

Annie.

— Şi faptul că tu trebuie să munceşti, adăugă Billy.

— Nu, zise Annie. Partea asta este bună – va fi grădinar.

— Vom putea păstra casa? întrebă Billy.

Annie privi atentă, părând să-şi ţină respiraţia.

— O vom păstra. Vă promit, spuse Bay.

— Putem să ne luăm de lucru cu toţii, se oferi Billy. Ca să ajutăm.

— Sunt foarte mândră de voi, spuse Bay. Ştiu că şi tatăl vostru ar fi.

Copiii încercară să zâmbească, dar amintirile încă proaspete erau dureroase. Bay îi îmbrăţişă pe amândoi, după care Annie se duse să o sune pe Eliza, iar Billy fugi afară să dea drumul stropitorii automate din grădină.

Bay se simţea aproape ca o şcoliriţă acum, pregătindu-se pentru prima zi de şcoală. Copiii erau mai pregătiţi să întâmpine luna septembrie decât ea. Muşcătura meduzei îi acordase o amânare de câteva zile – pe de o parte pentru că era destul de gravă, dar mai ales pentru că mezina fusese cea mai tăcută în ceea ce priveşte slujba lui Bay.

Bay se duse în camera lui Peggy. Era cufundată în întuneric; dintre cei trei fraţi, Peggy era singura căreia îi plăceau perdelele grele. Părea că tânjeşte după somn ca după un cocon în care să-şi refacă puterile, fără ca lumina lunii sau răsăritul soarelui săi tulbure momentele de visare dinainte de a înfrunta lumina zilei.

— Peggy? întrebă Bay încet, aşezându-se pe marginea patului şi ştergându-se la ochi.

— Bună, mami.

— Mă bucur că eşti încă trează, iubito. Ce-ţi mai face iritaţia?

— Mai bine. Nu mă mai mănâncă. Ce este?

— Vreau să te întreb ceva… Ce crezi despre faptul că încep să lucrez?

— Ai văzut că gâştele zburau în V azi după-amiază? întrebă Peggy. Începe migraţia de toamnă, nu-i aşa? Nu

vreau să plece, mami. Vreau ca vara să dureze anul ăsta.

— Peggy…

— Iar frunzele îşi schimbă culoarea. Nu vreau să se schimbe. Vreau să rămână verzi…

Bay trase aer în piept şi dădu uşor la o parte părul de pe fruntea mezinei.

— Iubito, lasă frunzele acum. Şi gâştele. Nu vrei să-mi spui ce crezi despre faptul că mi-am luat o slujbă?

Pegeen, stând cu faţa în sus în pat, se uita la mama ei. Ridică din umeri. Ochii li se întâlniră şi luciră, iar în întuneric Bay văzu o sclipire de lacrimi. Apucă mâna fetei. Deasupra patului avea un afiş cu un spectacol al Colegiului Connecticut: *Playboy of the Western World*. Bay învăţase despre Synge la facultate şi jucase rolul lui Pegeen în piesă.

— Nu vreau să faci asta, şopti Peggy.

— Nu vrei? întrebă Bay, şi i se frânse inima.

Peg dădu din cap.

— Îmi place când stai acasă. Ai fost *mereu* acasă. Îmi părea rău pentru copiii pe care nu îi aşteptau mamele lor după ore…

— Peggy, nu o să muncesc tot timpul. Doar puţin grădinărit pentru doamna Renwick. Ştii unde locuieşte, nu? în casa mare de pe stâncă… Ştii, ţi-am povestit despre soţul ei, celebrul pictor, şi despre tablourile pe care le-a făcut cu grădina aceea… vreau să o fac la fel de frumoasă ca…

— O să munceşti pentru o femeie bogată, zise Peggy, înecându-se cu lacrimile, şi eu credeam că noi suntem…

— Credeai că suntem bogaţi?

Peggy dădu din cap.

— Taţi era bancher…

Bay şedea nemişcată, ţinând fata de mână. Se gândea la casa lor frumoasă, la cele două maşini, la barca mare a lui Sean, la bicicletele copiilor şi la jocurile şi jucăriile lor. Ce mai contau acum?

— Suntem bogaţi în multe feluri, spuse Bay. În felurile care contează cu adevărat.

— Atunci de ce trebuie să munceşti?

— Pentru că bogăţia nu plăteşte întotdeauna chiria, zise Bay.

— Dar tot nu aş vrea să trebuiască să munceşti. *Urăsc* că trebuie să o faci.

— Ştiu, ştiu. Dar fac ceva ce îmi place mult – grădinărit. Nu sunt norocoasă?

— Nu pare deloc un noroc, spuse Peggy, cedând nervos. Pare îngrozitor. La fel de îngrozitor ca orice altceva! Aproape la fel de rău ca ruginirea frunzelor!

— Ah, Peggy, spuse Bay, luând-o în braţe. Dar ţie îţi place toamna. Era anotimpul tău preferat. De ce te supără aşa de tare anul ăsta?

— Din cauza lui tati, suspină Peggy, agăţându-se de gâtul mamei sale. Pentru că nu vreau să-i părăsesc odată cu vara asta. Vreau să-i am cu mine tot anul, dar nu se poate. Nu o să mai vadă niciodată frunzele de toamnă, mami, niciodată! Vreau ca vara asta să nu se mai termine!

Bay o ţinea în braţe pe Peggy, legănând-o şi plângând împreună cu ea. Simţea lacrimile fierbinţi ale fetiţei căzând pe pielea ei şi i se păru că va muri de durere. Pe zi ce trecea tristeţea era mai puţină într-o parte şi mai multă în altă parte. Se gândi la anul care venea şi la toţi anii viitori pe care Sean îi pierduse şi în care copiii îi vor simţi absenţa.

Când Peggy nu mai avu lacrimi să plângă, Bay o sărută şi o strecură în aşternut. Mai rămase puţin cu ea până o auzi respirând liniştit. Dar când se întoarse în bucătărie, o găsi pe Annie foarte supărată. Îi povesti că nu putuse vorbi cu Eliza – tatăl ei răspunsese şi îi spusese că se întâmplase ceva şi că trebuia să reprogrameze întâlnirea de sâmbătă. Eliza a trebuit să plece „în afara statului”.

— Ce înseamnă asta, mamă? întrebă Annie.

— Nu sunt sigură, zise Bay. Poate s-a dus să viziteze pe cineva sau ceva.

— Putea să mă sune, zise Annie, cu buza de jos tremurând.

— Sunt sigură că aşa o să facă atunci când se va întoarce, spuse Bay, îmbrăţişând-o.

— Dacă îşi aminteşte, mormăi Annie cu gura înfundată în umărul mamei.

— Sigur că îşi va aminti, iubito. Ştiu sigur că aşa va face.

Stăteau în mijlocul bucătăriei, de-afară se auzeau greierii, iar Bay o legăna pe Annie. Se gândi la Dan, se întrebă ce se întâmplase cu adevărat şi dacă şi el îşi făcea mereu griji pentru copilul lui aşa ca Bay pentru a-i ei. Poate că trebuia să îl sune, să se asigure că Eliza era în regulă.

Mai târziu, pe la zece, casa îi aparţinu în întregime. Stând afară pe verandă, se gândi iar la Danny. Dar i se păru prea târziu ca să-i mai sune. Nu ştia ce se întâmpla cu Eliza şi nu voia să-i deranjeze. Timpul schimbase totul, iar ea nu se mai simţea liberă să apară în viaţa lui când se aşteaptă mai puţin.

Se gândi la vara când împlinise cincisprezece ani şi îl întâlnise prima dată pe Danny Connolly. Ce vară perfectă fusese! Dragostea îi ieşise în cale fără ca măcar să o caute. Era în aer, pur şi simplu, chemând-o la ponton zi de zi. Nu se mai simţise niciodată atât de apropiată de cineva; nu voia să petreacă niciun minut fără el. Dar acum, douăzeci şi cinci de veri mai târziu, Bay începea să vadă că sentimentele de atunci fuseseră reale şi de durată şi că atinseseră ceva profund şi adevărat din ea însăşi. Îşi dădea seama, acum, că sentimentele acelea marcaseră toate acţiunile ei de atunci încoace.

Trebui să accepte – ceea ce nu era uşor – că tot timpul îl comparase pe Sean cu el. În toţi aceşti ani îl aşteptase să crească pentru a fi ca Danny. îl aşteptase să se dezbare de nesăbuinţa lui şi să termine cu năbădăile tinereţii.

Iarna trecută, când o privise drept în ochi şi îi promisese că se va schimba, ea vrusese să creadă că era posibil. Dar îi făcuse deja prea mult rău; orice încercase să promită, nu reuşise să se ţină de cuvânt. Şi chiar dacă ar fi

reuşit, Bay bănuia că inima îi fusese prea mult şi prea rău rănită ca să se mai deschidă vreodată către el.

— Copiii noştri te iubesc mai mult decât meriţi, şopti ea către cer, în caz că Sean ar fi putut să o audă.

La lumina unui felinar, încercă să citească din cartea îngălbenită şi ferfeniţi tă a bunicii, *Grădini la malul mării*, unul din volumele pe care le adusese din casa buneii *sale* din Irlanda. Dacă era să înceapă o nouă carieră, avea de gând să o facă aşa cum trebuie. Avea să reînvie iarba, să refacă gardurile cu viţă, să tundă trandafirii scăpaţi de sub control, să facă grădinile de la Black Hall mai frumoase ca niciodată.

Şi toată frumuseţea asta din noua ei viaţă va şterge din amintirea oamenilor ceea ce făcuse soţul ei.

Dar copiii nu vor uita niciodată. Şi nu vor înceta niciodată să se întrebe de ce făcuse toate astea. Şi nu vor înceta niciodată să îl iubească. Şi s-ar putea ca ei, la fel ca şi Peggy, să-şi dorească mereu ca anul să se fi oprit în loc: florile să fi rămas înflorite şi frunzele înverzite, iar zăpada să nu mai cadă niciodată.

Pentru că fiecare zi care trecea îi ducea mai departe de tatăl lor, de sunetul vocii lui şi de atingerea lui. Şi pentru că – indiferent ce le făcuse Sean McCabe clienţilor lui şi soţiei sale – era încă lumina ochilor copiilor săi.

14

Tati, unde eşti?

— Sântaici, Eliza

— Nu am vrut, îţi jur că nu.

— Bine. Dar să îi spui adevărul doctorului.

— Îmi urăsc doctorul. Este ateu.

— Dar e un doctor foarte bun. Asta contează.

— Te aştepţi să am încredere într-un om care nu crede în Dumnezeu?

— În primul rând, chiar mă îndoiesc că doctorul Reiss a discutat probleme religioase cu tine. În al doilea rând, indiferent de convingerile lui, este cel mai bun în branşă şi vreau să fii în continuare deschisă şi cinstită cu el, zise Dan, deşi ceea ce voise să spună de fapt era: „*să începi* să

fii deschisă şi cinstită cu el…”

— Grozav! spuse Eliza, începând să plângă. O faci mincinoasă pe propria ta fiică. Mai întâi criminală, apoi mincinoasă.

— Niciodată, *niciodată* nu ţi-am spus criminală.

— Dar aşa *crezi*.

Maxilarul lui Dan se încleştă şi începu din nou să deseneze la planşeul de lemn de teck sprijinit pe căpriori. Deşi încerca să se mişte încet, în tăcere, Eliza îl auzi.

— Lucrezi, nu-i aşa?

— Da, la atelier.

— Propria ta fiică te sună practic din *pragul morţii*, iar tu construieşti cu voioşie un vas pentru cineva. Ce *minunat* pentru ei, vor avea o piesă originală Daniel Connolly, să meargă hai-hui, să navigheze, să navigheze, să navigheze dracului spre nenorocitul ăla de apus fermecător cu…

— Eliza!

— Nenorocitul ăla de apus, fir-ar…

— Ajunge. Nici măcar nu ai voie să vorbeşti la telefon. Du-te înapoi la grup şi lasă-i pe doctori să-şi facă treaba.

— Vreau să vin acasă.

— O să vii. De îndată ce vei fi pregătită.

— Vreau *acum*, tati! Azi!

— Nu poţi veni azi acasă. Nu aş putea obţine aprobările necesare ca să te scot azi chiar dacă aş fi de acord cu ideea.

— Dar trebuie să mă văd cu Annie mâine!

— Ştie că nu eşti acasă.

— Doar nu i-ai *spus*! scânci ea.

— Nu, sigur că nu. I-am spus că ai plecat pentru puţin timp.

— *Fantastic*, tată. Cum am şi eu o prietenă, o prietenă adevărată, trebuie să-i spui că sunt închisă…

— Eliza, vino-ţi în fire. Nu i-am spus că eşti închisă.

— Dar sigur o să-şi dea seama! Va şti că singurul motiv pentru care nu aş putea să mă văd cu ea ar fi dacă

aş fi târâtă în altă parte de cai sălbatici, sau dacă m-ar mânca un rechin, sau dacă aş fi închisă!

— Poate că ea nu gândeşte la fel de… poetic. Poate că pur şi simplu crede că te-ai dus să-ţi vizitezi bunica.

— Suntem surori de cruce, tată, spuse Eliza, ştiu că ştie adevărul.

— Păi dacă sunteţi surori de cruce, probabil că va şti adevărul fie că am spus ceva greşit sau nu, zise Dan. îl speria că logica Elizei începea să i se pară firească.

— De îndată ce ies de aici, o să mă văd cu ea.

— Foarte bine.

— Nu mă dădăci, tată, doar pentru că sunt aici, mârâi ea ameninţător.

— Niciodată.

— Hei, ştii că am învăţat o nouă metodă de calmare? Vrei să-ţi spun? întrebă ea. Vocea şi starea ei se schimbaseră total, sunând din nou ca fetiţa lui dragă, nu ca încarnarea lui Dracula.

— Sigur. Cum e?

— Cu portocale de la frigider. Pui o portocală la frigider şi, când simţi că o iei razna, o iei şi o ţii în mâini. O simţi atât de rece şi solidă… miroase excelent. O să pui o portocală la frigider pentru mine? Să o am când vin acasă?

— Sigur că da, iubito.

Acum tăcea, la fel ca Dan, dar firul vibra aproape de emoţia lor.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Aş fi vrut să nu se fi întâmplat aşa, zise el. Aş fi vrut să fi vorbit cu mine mai degrabă.

— Mă gândesc mereu că mi-ar fi mai bine moartă. Nu ar trebui să te uiţi la mine şi să ştii că mama a murit din cauza mea.

Dan închise ochii strâns. I se fiânse inima la gândul morţii lui Charlie, amintindu-şi cum bocea Eliza ore în şir după aceea. Noaptea aceea ¡repetabilă, cu spaimele şi ororile ei, era la originea problemelor de acum ale fetei, noaptea aceea îi provocase atâtea cicatrice pe dinăuntru şi pe dinafară. Era sigur. Trebuia să facă mai mult decât să o

iubească pur şi simplu pe fata lui rămasă brusc fără mamă.

Aşa că acum era foarte atent, ştiind că ţine în mâini viaţa Elizei. Îşi reţinu lacrimile şi îşi drese glasul.

— Te înşeli foarte tare, minţi el. Nu te privesc niciodată în felul ăsta.

— Promiţi, tată? plânse ea.

— Ah, îţi promit, Eliza. Fetiţa mea dragă, îţi promit. Vorbeşte cu doctorul tău şi fă-te bine ca să vii acasă.

— Îmi mai trimiţi o cartelă telefonică, tati? Sau îmi aduci una când vii în vizită?

— Da, Eliza. Acum întoarce-te la grupul tău.

— Bine. Pa, tati. Sună-mă!

— Curând. Te sun curând, zise el.

Când închiseră telefonul, el se concentra cu toată puterea asupra planşeului. Lemnul de teck era atât de solid şi de real. Granulaţia era bună. Continuă să muncească cu rindeaua, cu o mină pe lama de oţel şi cealaltă pe planşa netedă de teck; aşchiile fine şi spiralate îi căzeau la picioare. Asta îi plăcea cel mai mult în ceea ce făcea – munca lui era solidă şi era o mare recompensă să vezi rezultatele trudei tale: o punte netedă şi o barcă bine legată.

Ce bine ar fi dacă viaţa ar fi la fel de simplă!

Demult, pe vremea când lucra la pontonul de la Capul Hubbard, avea idei atât de tinereşti despre dragoste. El şi Charlie se îndrăgostiseră în anul următor, după ce el se întorsese dintr-o călătorie în Irlanda; la scurt timp după aceea o ceruse în căsătorie, într-un fel, ea era exact opusul lui Bay – rece, rezervată, cu o nefericire misterioasă pe care Dan o considerase, la început, o provocare romantică: va face din ea cea mai fericită femeie de pe pământ.

Şi se căsătoriseră la biserica de pe pajiştea din Stonington, unde îi jurase iubire pentru tot restul vieţii. Şi se străduise…

Au încercat să facă un copil timp de doisprezece ani şi mai că renunţaseră când apăruse Eliza. Dan înnebunise de dragul copilului. Încă îşi imagina cu greu aşa ceva: nu

numai că Eliza strânsese legăturile de familie dintre el şi Charlie, dar era şi dovada vie că se întâmplau minuni şi aici, pe pământ.

— Este a noastră, spusese Charlie odată, când se afla în braţele lui Dan, iar Eliza dormea în leagănul ei.

— Nu, este mai mult: ea este *noi*, o corectase Dan.

Fetiţa mărunţică, o personalitate distinctă, avea ochii şi bărbia tatălui, nasul şi obrajii mamei. Uitându-te la ea, aveai senzaţia că vezi înfăptuindu-se o minune: Dan, care făcea bărci graţioase şi uimitoare din scânduri albe de cedru şi şuruburi de silicon amestecat cu bronz, era doar un amator în materie de creaţie. Prezenţa Elizei îi unea pe părinţii ei aşa cum nimic altceva nu ar fi putut să o facă.

Până în noaptea accidentului.

Dan nu putea să nege că, într-un fel, Eliza avea dreptate. Când o privea, încă o mai vedea pe mama ei şi toate speranţele care muriseră în noaptea aceea, odată cu ea. El fusese dintotdeauna convins că treaba lui era să o facă fericită pe Charlie a lui, care părea mereu atât de depărtată şi îi scăpa printre degete, în ultimul an al vieţii sale, Charlie părea să se fi animat, să manifeste oarecare interes pentru ceea ce se petrecea în jurul ei, iar Dan sperase că şi ea va ajunge să aibă acel sentiment de bucurie pe care el îl simţea şi voia să i-l dăruiască, dar pe care ea nu părea capabilă să-i împărtăşească niciodată.

Acum Dan pierduse şansa de a avea o soţie fericită şi o căsătorie împlinită. Văzuse prăbuşindu-se viaţa pe care şi-o construiseră în toţi anii aceia. Niciodată nu ar fi putut să o învinovăţească pe Eliza pentru asta – şi nici nu ar fi vrut. Dar ea îi amintea de cele întâmplate; şi, uneori, când o privea în ochi, vedea acolo ceva din nefericirea mamei sale şi aproape că nu putea suporta aşa ceva.

Dan îşi pierduse deja soţia şi speranţa, precum şi sentimentul de siguranţă, aht cât era: micuţa lui celulă de dragoste şi familie. Acum se simţea pe punctul de a pierde şi mai mult. Se simţea pe punctul să-şi piardă fiica.

Pe când încerca să convingă scheletul modelat la aburi să se muleze în funcţie de pupa, îşi simţea toţi

muşchii spinării şi ai umerilor arzând, şi brusc se gândi la alt părinte îndurerat: Bay McCabe.

Vara se va sfârşi curând, şi o aşteptau toamna şi iama. Primul Crăciun al copiilor fără tatăl lor. Spera ca odraslele lui McCabe să nu fie zdrobite de durere ca fiica lui. Sprijinindu-se cu tot mai multă putere peste scheletul curbat al bărcii, era fericit că avea de lucru şi îi dorea lui Bay să găsească ceva care să o sustragă de la toate grijile ei prezente şi viitoare. Dan mai avea câteva spaime personale: telefonul acela anonim, întrebând de Sean McCabe, însemna că cineva ştia ceva. Trebuie să fi fost un avertisment, dar despre ce anume?

Deşi era abia august, iar hangarul era plin de rumeguş şi sufocat de căldura umedă a verii, Dan simţi străbătându-l un fior ca în mijlocul lunii decembrie. Se gândi la lună şi la cât de mult îi plăcea luna lui Bay. Oare o alina luna acum? Spera că ea va privi pe fereastră în seara aceea şi că va şti că el se gândea la ea.

Şi, mai târziu în noapte, neputând să adoarmă, şi cu fata internată în spital la kilometri distanţă, Dan se ridică din pat. Se duse la fereastră să privească afară. Acolo, atârnând deasupra capului, era luna – nu chiar plină, dar aproape.

„O lună evidentă, i-ar fi spus Bay cu ani în urmă. Îmi place luna crescătoare mai mult, odihnindu-se deasupra soarelui.

Dar numai de atât avuseseră parte în seara aceea, aşa că Dan se trezi urcându-se în camionetă. Era trecut de două dimineaţa, iar el porni spre vest. Luna aproape plină îi lumina calea, ţesând o cărare de raze argintii pe apa pe care o putea vedea de pe şosea. Zări şantierul său, la câţiva piloni distanţă de gară, catargele bărcilor lucind în lumina misterioasă.

Când ajunse la ieşirea din Capul Hubbard, coti de pe şosea şi o luă pe drumul ce şerpuia de-a lungul ţărmului. Ţinutul era întunecat şi tăcut, copacii blocând lumina lunii. Se simţea ciudat, entuziasmat ca într-o misiune pe care trebuia să o îndeplinească înainte de apusul lunii.

Sub podul de cale ferată, chiar spre mlaştină, conduse prin satul adormit. Căsuţele erau în întuneric, cu jucăriile de plajă sprijinite în pridvor până a doua zi dimineaţa.

Opri în parcarea cu nisip, merse pe lângă bazinul cu bărci de pe ponton. De acolo se vedea cel mai bine luna: clipea sus, pe cer, înspre apus, chiar deasupra stâncii din spatele bacului şi îşi împrăştia lumina albă ca o cuvertură peste valuri.

Oare Bay o putea vedea de la fereastra ei?

Ar fi vrut să o poată vedea şi ea…

Pornind să traverseze mlaştina, îi văzu casa. Casa mare, albă, de ţară, fusese separată de plajă pe vremuri; fermierul care locuise acolo anterior obişnuia să-şi pască oile pe câmpul sărat. Dan era bucuros că Bay era proprietara unui loc atât de celebru de la Capul Hubbard. L-ar fi ucis pe Sean cu mâinile lui dacă ar fi ştiut că nechibzuinţa lui ar fi pus-o în pericol pe Bay şi casa în care creşteau copiii lor.

Luna avea o aureolă ceţoasă, rezultată din umezeala verii şi pentru că mai erau câteva zile până la luna plină.

„Evidentă”… ce cuvânt puternic. Păcat că Dan nu se gândise mai mult la acest cuvânt, că nu acordase mai multă atenţie lucrurilor evidente din viaţă. Fusese dintotdeauna atras mai mult de misterele ei subtile.

Privea spre casa lui Bay când văzu o lumină aprinzându-se la etaj. Inima începu să-i bată cu putere. Îşi dorea ca ea să vină la fereastră, să vadă luna şi să iasă pe ponton ca să o privească oglindindu-se în apă. Pe pontonul pe care îl construiseră împreună.

Dan voia să vorbească cu ea. Voia să-i spună toată povestea. Mai mult chiar, tânjea să fie cu o femeie alături de care construise ceva. În momentul ăsta simţea o durere atât de aprigă în piept, îl durea inima atât de tare… Chiar voia să-i vorbească lui Bay, să se bucure din nou de prezenţa ei senină în viaţa lui. Să-i reamintească cum să privească din nou spre cer.

*

În ultima marţi de dinaintea Zilei Muncii, când Tara se duse la lucru la doamna Renwick, Bay o însoţi, în ţinuta ei de grădinărit: haine din pânză groasă, bluză albastră cu mânecă lungă, şosete albe, saboţi. Desigur, îşi luase şi pălăria uzată de pai, mănuşile moi din piele de căprioară şi o mănuşă lungă pentru a se apăra de spini, ca şi termosul de tabără plin cu apă de la gheaţă.

— Eşti ultimul bastion de apărare al apei de robinet, singura persoană despre care ştiu că pune în termos aşa ceva.

— Nu am de gând să cheltui un dolar pentru apă îmbuteliată, spuse Bay, zgâindu-se spre conacul Renwick de parcă ar fi fost un castel bântuit. Ăsta e singurul motiv pentru care o fac – fiindcă avem nevoie de bani.

Cele două prietene stăteau în faţa casei Augustei, chiar în uşa bucătăriei. Majoritatea ferestrelor erau deschise şi perdelele albe fluturau în briza care sufla dinspre mare. Bay privi în sus şi i se păru că vede o umbră trecând prin dreptul unei ferestre.

— Augusta este înăuntru? întrebă Bay.

— Probabil, zise Tara. Dar e cam retrasă. M-a rugat să-ţi explic eu cum stau lucrurile pe aici.

— Atunci, spune-i că la anul o să aibă cele mai frumoase flori de pe coastă. Ia uită-te la tufele alea! Trandafiri negri, hortensii, liliac, anemone…

— Apucă-te de treabă, zise Tara. Trebuie să termin curăţenia repede azi. E un vernisaj la Academia de Arte din Black Hall astă-seară, aşa că vreau să ajung acolo la şase fix ca să depistez un artist celibatar. Dacă o merita…

— Când termini, pleacă – o să mă întorc pe jos acasă, spuse Bayzâmbind.

În hambarul din grădină se găseau uneltele de care avea nevoie. Erau pline de pânză de păianjen, dar pe pereţi atârnau minunate desene făcute de Hugh Renwick. Fermecată, Bay petrecu câteva minute privind schiţele lui care o reprezentau pe soţie cu pălărie de soare, pe fiicele lui construind castele de nisip sau dansând cu oameni-peşte, ceruri pline de stele de mare şi un câine zburător cu

un os în gura rânjită şi un papion pe care scria: Homer.

Apoi îşi umplu braţele cu unelte şi ieşi afară.

Patru ore cercetă proprietatea, familiarizându-se cu terenul, mai făcând câte ceva prin desişurile şi straturile cele mai încâlcite. Bunica o învăţase să nu se teamă niciodată să tundă plantele.

— Tunde de la nivelul solului tufele alea, obişnuia să o dădăcească bunica Clarke în dialectul ei din zona Wicklow.

— Dar nu se poate, protesta Bay. O să le omor!

— Nu, dragă, lăstarii noi fac flori. Haide, tunde-le… Aşa, drăguţa!

Aşa făcea şi Bay acum, tăind fără milă părţile uscate ale florilor, tocând unele tufe până la subsuoara frunzelor. Lăsând în urmă grămezi de crengi şi frunze moarte, îşi croi drum prin grădină. Numai când se răci aerul şi crescu umbra îşi dădu seama că era aproape ora cinei; era timpul să se întoarcă acasă.

— Văd că dumneata crezi în anihilarea totală, se auzi o voce severă şi guturală.

Privind printr-un desiş stufos, Bay se trezi faţă în faţă cu angajatoareasa.

— Ah, doamna Renwick, zise ea, scoţând mănuşile şi întinzându-se peste rugi ca să-i seringă mâna.

— Vasăzică, eşti noul meu grădinar.

— Da, răspunse Bay zâmbind. Nu vă îngrijoraţi, ştiu că pare că am tăiat prea mult, dar vă asigur că totul va creşte la loc.

— Mă preocupă în mod special, spuse doamna Renwick, rostind cuvântul cu accentul ei excesiv de aristocratic – pronunţându-l ca „prhhheocupă” –, acele tufe îndrăgite cândva de soţul meu.

— Erau sufocate de iederă şi arbuşti, explică Bay. Acum, după ce am tăiat viţa şi ramurile uscate… în timpul iernii îşi vor concentra energia pentru a reveni mai puternice la primăvară.

— Cu siguranţă – sau sigurhhhanţă – aşa sper, replică doamna Renwick, de dragul Tarei.

— De dragul Tarei?

— E prietena ta, nu? Ea te-a recomandat.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat această şansă. Doamna Renwick stătea înaltă, cu şuviţele de păr alb suflate de vânt, cu legendarele ei perle negre pe care le purta mereu. Arăta perplexă.

— De ce spui asta? Tara m-a asigurat că eşti cel mai bun grădinar pe care l-aş putea găsi.

— Păi, poate că m-a favorizat puţin. Sunt cea mai bună prietenă a ei.

— Aşa a spus şi ea.

Bay încercă să zâmbească.

— Aţi fost la înmormântarea soţului meu, spuse ea.

— Noi nu ne-am prezentat niciodată în mod oficial, Barbara, spuse bătrâna. După cum este evident că ştii, eu sunt Augusta Renwick.

Barbara? se gândi Bay. Nimeni nu îi spunea aşa; nici măcar nu era numele ei.

— De fapt, mă cheamă Bairbre, dar prietenii îmi spun Bay.

— Bay, zise doamna Renwick. Întotdeauna mi s-a părut o poreclă neobişnuită când soţul tău îmi vorbea despre tine.

— Sean vă vorbea despre mine?

Bay simţea că îi piere culoarea din obraji cu fiecare clipă ce trecea.

— Da, spuse doamna Renwick. Ştia că mă impresionează vorbindu-mi despre soţia sa şi cei trei copii. Eu însămi am tot trei copii.

— Ştiu, spuse Bay.

— Sean ştia întotdeauna pe ce trebuia să pedaleze ca să obţină ce voia. Aşa că vorbea adesea despre copiii lui. Despre ai tăi.

— Îi iubea, spuse Bay.

Vuitul se înteţi, iar lui Bay i se făcu frig când observă privirea din ochii celeilalte. Conversaţia era foarte tensionată şi Bay avu brusc sentimentul copleşitor că Tara le adusese într-o situaţie dificilă.

— Aşa de mult îi iubea, încât a trebuit să-i dezonoreze aşa cum a făcut-o? zise doamna Renwick.

Bay păli, răsucind mănuşile cu mâinile tremurând.

— A furat de la mine, spuse doamna Renwick.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Detest să fiu folosită, continuă Augusta Renwick, părând brusc foarte bătrână şi fragilă. Am avut încredere în el! Am avut încredere în soţul tău!

— Îmi pare foarte rău, zise Bay din nou, întinzând mâna, dar bătrâna făcu un pas înapoi şi se împiedică. Îşi regăsi echilibrul prinzându-se de o tufă.

Bay gâfâia, simţind că situaţia devenea dezastruoasă. Se apucă să strângă uneltele.

— O să pun astea înapoi, doamnă Renwick, spuse ea. Se face târziu şi trebuie să ajung acasă să pregătesc masa pentru copii, dar după aceea mă întorc să greblez grămezile astea de uscături…

— Dar va fi întuneric atunci!

— E în regulă. O să mă întorc astă-seară să fac asta, ca să nu fiţi nevoită să le vedeţi mâine, zise Bay, călcând pe capătul greblei şi lovindu-se în frunte. Intră în panică, reproşându-şi că se putuse gândi că această slujbă ar merge bine.

— Uite ce ai făcut, zise Augusta, părând revoltată. Ai făcut ce ai făcut şi te-ai rănit. Asta nu o să se termine cu un proces, sper! Pentru că îţi spun de pe acum, decât să mai las vreun McCabe să profite de mine…

— Nu, doamnă Renwick, zise Bay, simţind că îi zvâcneşte fruntea şi arcada dreaptă i se umflă. Nici într-un milion de ani…

— Exact aşa aş fi crezut şi despre soţul tău! replică Augusta, ridicând vocea. Am avut încredere în el! Asta este insuportabil – *îmi plăcea* Sean atât de mult!

Bay încercă să-i acopere vocea strângând uneltele, scăpând foarfecele şi ridicându-le iar, tăindu-se la mâna dreaptă între timp. Ca să nu vadă doamna Renwick, băgă mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Şi acum te am *pe tine* pe proprietatea mea,

măcelărind tufele lui Hugh şi rănindu-te. Nu se poate! E prea mult! Prea mult!

Mâna lui Bay sângera şi lacrimile îi înceţoşau privirea. Dar când re uită peste grămada de iederă şi crengi moarte, o văzu pe bătrână îngropându-şi faţa în mâinile ei noduroase acum, dar cu degetele lungi şi subţiri apăsate peste ochi şi începând să plângă.

— Ah, doamnă Renwick, zise Bay, ocolind grămada de vreascuri. Nu ştia ce să facă şi nu voia să sporească amărăciunea femeii. Ar fi vrut să fugă şi nu îndrăznea.

— Am avut încredere în el… şi ţineam la el foarte mult, plânse Augusta. Te-am văzut la înmormântare… noi amândouă suntem mame… Tara te iubeşte foarte mult… Ah, am vrut să te ajut. Chiar am vrut.

— Nu trebuie să mă ajutaţi, doamnă Renwick. Îmi pare foarte rău pentru durerea pe care v-am pricinuit-o, spuse Bay, emoţionată de suferinţa femeii. Îşi aminti cuvintele bunicii sale: „Să-i priveşti întotdeauna cu bunăvoinţă pe bătrâni, Bairbre… Pentru că ei au iubit mai mult timp decât tine şi au avut mult mai mult de pierdut…”

— Când mă gândesc la copiii tăi, zise Augusta, incapabilă să ridice privirea, nu pot suporta ideea. Pur şi simplu nu pot accepta ca ei să treacă prin asta…

— Sunt bine copiii mei, doamnă Renwick, zise Bay. Sunt bine. Lăsaţi-i în grija mea. Vă rog să uitaţi că am fost aici. Plec acum…

Se întoarse şi plecă spre casă.

15

Academia de Arte din Black Hall.

La apus.

Vin alb curgând ca vinul alb. Artişti şi oameni care vor să cunoască artişti sau să fie artişti zumzăie, pomenind în treacăt şi despre artă. Cunoscătorii erau în altă parte, căci se spusese că Dana Underhill organiza o discuţie undeva într-o galerie particulară. Poate la New York. Tara, bronzată şi îmbrăcată într-un sari roşu, cerceta adunarea.

Seara era o reuşită din punct de vedere al bărbaţilor, dar vernisajul – o plictiseală de moarte. Până în clipa în

care, printre artişti burtoşi şi studenţi scheletici care se visau noi reîncarnări ale lui Hugh Renwick – sau măcar îşi doreau să poată picta la fel de bine ca el –, îşi făcu apariţia un bărbat adevărat. Cu braţe de oţel, cu piept de învingător, cu ochi albaştri care puteau să topească şi stânca: Dan Connolly.

Tara îl văzu intrând în galerie dinspre parcare, gândindu-se că arăta cu adevărat bine, deşi puţin stânjenit în sacoul lui albastru. Era o expoziţie de sculptură: „Obiecte găsite şi mijloace maritime” – lucrările erau făcute din obiecte găsite pe şantierele navale.

— Pe vremea când reparai acoperişul paznicului de la Capul Hubbard, te-ai gândit că ai putea să legi o scândură acoperită de alge şi scoici de o elice ciobită şi să devii un artist celebru? îl întrebă Tara, făcându-şi loc spre el.

— Nu, şi nici acum nu mă gândesc la aşa ceva, rânji Dan. Dar i-am promis lui Danny Wilson că trec să văd ce a făcut cu paravanul etravei şi cu capişoanele pe care i le-am dat… şi trebuie să mărturisesc că m-am gândit că tu şi Bay veţi fi aici.

— Serios?

— Îhî.

— Păi ea nu e aici, dar să-i telefonăm şi să vedem dacă nu o ispitim să vină. A fost prima ei zi de muncă şi pariez că i-ar plăcea o mică diversiune. Între timp, poţi să te uiţi după lucrarea prietenului tău.

Dan acceptă un pahar de vin de la un student de la Academia de Arte care purta o tavă printre oaspeţi şi arătă spre sculptura ciobită şi cojită care îmbina partea cea mai stricată din pupa unui vas cu partea cea mai stricată din prova altuia, şi mai vechi.

— Impresioniştii americani s-ar răsuci în mormânt dacă ar putea vedea unde a ajuns Black Hall, zise Tara, scotocind prin poşetă după telefonul mobil.

— Serios? Mie mi se pare destul de meseriaş, spuse Dan, sorbindu-şi vinul. Deşi nu mă aşteptam să-mi placă, îmi place.

— Ah! exclamă Tara văzând cine vine spre ei.

— Bay! spuse Dan, cu o bucurie de adolescent îndrăgostit în voce, dar în clipa următoare arăta îngrijorat ca martorul la un dezastru. Ce s-a întâmplat?

Bay intră în galerie şi se duse drept la ei, cu faţa mânjită de noroi şi cu părul roşcat plin de mărăcini şi frunze. Avea o rană în frunte, umflată. Dar cel mai înspăimântător lucru era firicelul de sânge care i se prelingea prin buzunarul drept al pantalonilor.

— Tara, zise Bay la capătul suflării.

— Iubito, ce s-a întâmplat? întrebă Tara cu inima bătându-i să-i iasă din piept şi alarmată de paloarea lui Bay şi de vocea ei ascuţită.

— Ţi-am văzut maşina. Poţi să mă duci acasă?

— Ah, Bay, ce s-a întâmplat? întrebă Tara şi, dându-şi seama că Bay era pe cale să leşine, îşi trecu braţul în jurul ei şi o conduse spre un scaun.

— M-a văzut pe fereastră şi a crezut că profanam tufişurile soţului ei. Şi-a pierdut complet încrederea în vara asta… Bay ezită. A fost o mare greşeală să mă duc acolo, Tara.

— Am crezut că o să vă facă bine amândurora, spuse Tara.

— Parcă m-a lovit trenul.

— Ce ai păţit la mână? întrebă Dan, atingându-i cotul. Ţinea mâna dreaptă încă înfundată în buzunar.

— M-am tăiat, spuse Bay, abia atunci dând semne că îl vede.

— Lasă-mă să mă uit, zise Dan, încruntat.

— Trebuie să ajung acasă la copii, spuse Bay. Tara, mă duci tu?

— Haide, spuse Tara, ajutând-o să se ridice. Bay, ştii că am făcut asta pentru că ţin la tine şi pentru că aveai nevoie de o slujbă, iar Augusta avea nevoie de un grădinar… A fost unul dintre acele momente când lucrurile par a se aranja perfect şi te gândeşti că te trăsneşte cerul dacă le ignori.

— Ştiu că asta ai crezut, şopti Bay.

— Bay! strigă Dan, văzând-o cum, întorcându-se

puţin, făcu vreo câţiva paşi, apoi tremură ca brădişul sub hula oceanului şi leşină drept în braţele lui.

Când îşi reveni, Bay era întinsă pe o masă de consultaţie de la clinica Coastwise. Doi oameni o priveau intens: un om în uniformă verde şi Dan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ai leşinat, spuse Dan.

— Copiii…

— Tara s-a dus acasă să le pregătească cina.

Îşi dădu seama că el o ţinea de mâna stângă, iar mâna dreaptă era înţepenită şi dureroasă. O pungă de plastic cu lichid atârna într-un suport deasupra capului ei şi avea un tub înfipt în braţ. Zgomotele spitalului şi radiourile poliţiştilor se auzeau înfundat de dincolo de perdeaua patului.

— Bun, v-aţi trezit, zise omul în uniformă verde. Mă duc să-i chem pe doctor. Îi lăsă singuri.

— Nu trebuia să intru în galerie, spuse Bay, întorcând capul şi apăsându-şi obrazul pe tăblia rece a mesei. Dar i-am văzut maşina şi nu eram sigură că pot ajunge singură până acasă.

— Nu ai fi putut, spuse Dan, strângându-i mâna sănătoasă. Tara a fost foarte bucuroasă că ai intrat. Cu toate astea, îi venea să-şi tragă palme că te-a trimis la doamna Renwick. Bătrâna a fost dintotdeauna aşa – nestăpânită. Cu toate pânzele sus şi armele la vedere, dar are o inimă de aur. Mă bucur că tu şi Tara aţi rămas prietene. Ştie că te-a pus într-o situaţie proastă, totuşi… ultimul lucru pe care l-a spus a fost că speră să o poţi ierta.

— Ştie că aşa voi face, spuse Bay. Cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus. Tara a vrut să sune la Urgenţă, dar eu nu am vrut să mai aştept ambulanţa.

— Cum am ajuns la maşină?

— Te-am dus eu pe braţe la camionetă. Acum, că ţi-ai revenit, va trebui să-ţi pună nişte copci la mână. Cred că vor să cheme şi un chirurg plastician ca să arunce o privire; te-ai tăiat destul de adânc.

— Ştiu, spuse ea.

În ciuda tranchilizantelor care i se administraseră, simţea de parcă ţinea în palmă un fier topit.

— Şi ai ochiul vânăt şi un cucui cât un ou în frunte. Ce s-a întâmplat? Te-a bătut doamna Renwick?

Bay clătină din cap.

— Am călcat pe o greblă şi am apucat din greşeală foarfecele de partea ascuţită.

— Grozav, Galway, zise Dan.

— Drăguţ din partea ta să spui aşa ceva, zise Bay. Nu se poate spune că nu ştii să consolezi un bolnav! îmi amintesc când mi-am dat cu ciocanul peste deget.

— Îmi amintesc şi eu. Ţi-ai pierdut unghia atunci.

— Dar nu imediat, zise Bay încet, copleşită de amintiri. La început a durut îngrozitordoar mi-a plesnit pielea şi a trebuit să mă duci la spital – aici – ca să-mi pună copci.

— Aşa am ştiut să găsesc locul în seara asta, zise Dan, ţinând-o de mână. Mi-am amintit de câte ori a trebuit să las baltă ce făceam ca să te aduc la camera de gardă.

— De două ori, îl corectă ea.

— Da, dacă e să fie *exact*, spuse el.

— Şi mi-ai fost de mare ajutor şi atunci. Mi-ai spus că îmi voi pierde unghia şi îmi va creşte alta în loc, „deformată şi grotescă”.

Dan îi ridică mâna stângă, îşi apropie faţa de ea şi îi cercetă degetul mare.

— Se pare că m-am înşelat. Arată foarte bine.

— Era unghia de la mâna dreaptă, spuse Bay.

Îşi scoase braţul drept de sub cearşaf, scâncind de durere. Mâna îi zvâcnea în ciuda injecţiei şi fiecare mişcare îi sporea durerea. Dar ridică degetul mare spre Dan ca să i-l arate.

— Aha, zise el, de parcă ar fi fost doctor şi ştia ce vedea.

— Ce e? întrebă Bay, ameţită de durere, medicaţie şi emoţie.

— Evaluez situaţia, domniţă, zise el.

— Nu ştiam că eşti doctor.

— Doisprezece ani de experienţă ca tată îşi spun cuvântul şi în domeniul medical, zise Dan.

— Eliza, zise Bay, amintindu-şi de mesajul misterios cum că plecase. Ce mai face Eliza?

— Tu eşti pacientul meu acum, să nu schimbăm vorba.

— Păi atunci spune-mi: a rămas unghia mea „deformată şi grotescă”?

— E sigur că ai o memorie grozavă, spuse el. Îţi aminteşti exact cuvintele mele.

— Pentru o puştoaică de cincisprezece ani care citeşte revista *Seventeen*, unde toate fetele apar cu unghii perfect ovale, cuvintele „deformată şi grotescă” au mare greutate.

— Îmi pare rău, Bay, spuse Dan, ţinând mina ei rănită în repetate rânduri în mâinile lui şi uitându-se drept în ochii ei. M-am înşelat cu privire la unghia ta. Majoritatea ucenicilor tâmplari care îşi zdrobesc degetele sfârşesc prin a avea unghii deformate. Dar tu nu.

— Eu nu? întrebă ea, brusc miorlăită.

— Nu. A ta e superbă, spuse Dan şi se aplecă să-i sărute degetul mare.

Bay plânse, năucită de o mulţime de sentimente contradictorii, agăţându-se de mâna lui şi parcă nevrând să-i mai dea drumul vreodată. Exact atunci perdelele se dădură la o parte şi un doctor tânăr apăru zâmbind larg, cu un ac foarte lung.

— Bună, spuse el. Sunt dr. Jolaine.

— Salut, zise Bay.

— Bună, doctore, spuse Dan.

— Poate doriţi să ieşiţi puţin, zise doctorul, arătând spre pacientă şi spre ac.

— Nu pot, zise el.

— Nu? zise doctorul.

— Nu. M-am îmbarcat şi pentru vreme de furtună, zise el. Am fost aici să mă asigur că degetul ei mare nu este zdrobit iremediabil şi cred că aş putea să stau acum

să-i supraveghez palma.

— Păi unora nu le place să asiste când se pun copcile, dar dacă pacienta vrea să staţi şi nu aveţi nimic împotrivă…

— Nu, nu am, zise Dan, punând mâna lui Bay pe masă şi atingându-i uşor capul. Sunt aici, Galway.

— Mulţumesc, şopti ea.

Aşa că Bay închise ochii şi încercă să fie curajoasă, aşa cum le spunea mereu copiilor când se loveau şi trebuia să îi ducă la clinică.

Şi aşa cum îi spunea Dan pe vremea când viaţa părea încă un mister plin de speranţe, iar ea îşi zdrobea degetele cu ciocanul, singura ei teamă fiind că ar putea avea o unghie urâtă.

La fel făcea Dan şi acum, amintindu-i, cu vocea lui blândă şi sigură, că e puternică şi nu atât de singură cum crede ea.

— Curaj, Bay, spuse el când doctorul îi injectă anestezicul. Poţi să treci şi de asta.

Bay nu era prea convinsă; dar sigur va încerca.

16

Abia peste o săptămână reuşi Annie să se vadă cu Eliza. Începea şcoala şi se sfârşea vara – nu vara calendaristică, cea care continua cu echinocţiul de toamnă, ci vara reală, cu mers la plajă, pescuit de crabi, delicatese savurate la Buna Dispoziţie şi mult timp liber. Dan o adusese pe Eliza la Black Hall pentru ca fetele să petreacă ziua împreună.

Eliza era mai palidă ca niciodată.

A fost primul lucru pe care l-a observat Annie. Al doilea a fost că – deşi părea imposibil – era şi mai slabă. Iar al treilea fapt – că avea cicatrice subţiri pe antebraţe, pe mâini şi pe călcâie ca nişte tentacule de meduză aproape invizibile. Unele urme erau vechi şi albe, altele proaspete şi roşii. Billy avea dreptate: Eliza obişnuia să se cresteze.

— Aşadar, unde ai fost? întrebă Annie în timp ce mergeau spre plajă pe drumul nisipos. Desigur, nu

intenţionau să facă plajă.

Amândouă urau soarele şi se ţineau mai mult la umbră. Dar voiau să aibă ceva de făcut pentru a scăpa de sub ochii părinţilor.

— Mâna mamei tale e încă bandajată, spuse Eliza, ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Da, s-a tăiat.

— Ştiu. Mi-a spus tata. El a dus-o la spital.

— Exact cum a făcut când erau tineri şi ea s-a lovit ajutându-l să construiască pontonul.

— E un afurisit de cavaler în toată regula, chicoti Eliza. Pontonul pe care l-a construit mai există? Vreau să-i văd.

— Unde ai fost? întrebă Annie din nou.

— Tatii îi place de mama ta, zise Eliza repede, reuşind să evite iar întrebarea prietenei sale.

— Şi ei îi place de el. Îşi iubeşte vechii prieteni.

— Ce ne facem dacă ei se plac cu adevărat? Dacă sfârşesc prin a se îndrăgosti unul de altul? Dacă ajungem surori vitrege? Tu nu ai vrea să te muţi de acasă, iar eu nu aş vrea să plec de la mine, aşa că o să sfârşim prin a ne certa şi a ne urî cu toţii.

— Ai înnebunit! zise Annie râzând. Sunt doar prieteni, atât.

— Bingo! Ai nimerit-o! spuse Eliza.

— Ce? Că sunt doar prieteni?

— Nu, că sunt nebună. Acolo am fost. La balamuc.

— La… „balamuc”?

— La balamuc. La casa de nebuni, zise Eliza cu voce stridentă, deşi treceau pe lângă curţile oamenilor care ieşiseră la treburi.

Parcă ar fi spus că fusese la şcoală, în tabără sau în vacanţă. Annie simţi un nod în gât şi se uită la Eliza să vadă dacă glumeşte. Purta o rochie lungă strâmtă, cu o floare artificială prinsă în corset şi o pălărie galbenă cu boruri moi.

— Glumeşti, zise Annie.

— Nţ. Am fost internată în spitalul Banquo din

Delmont.

Massachusetts. Locul meu de baştină. Am ceva de genul T.D.I. şi T.P.T. şi am fost acolo… de câteva ori.

— De ce? o întrebă Annie.

— Pentru că… uneori nu sunt în stare să-mi port de grijă, zise Eliza.

Annie făcu o grimasă. Abia asta suna aiurea. Cât de dificil putea fi să-ţi porţi de grijă?

— Ce vrei să spui? întrebă Annie, dar se trezi uitându-se la cicatricele de pe braţele Elizei.

— Tu nu o faci niciodată? o întrebă Eliza cu ochii strălucind. Nu te răneşti niciodată?

— Intenţionat? De ce aş face-o?

— Ca să alungi adevărata durere! zise Eliza. Ştii, ai atât de multă adunată înăuntrul tău… ca şi mine… nu se adună atât de multă presiune încât trebuie să o eliberezi pur şi simplu?

— Rănindu-mă?

— Înţepându-te cu ace, scriind pe propria piele cu lama de ras? o întrebă Eliza, de parcă ar fi vorbit despre cea mai firească soluţie. Ţinând degetul la flacăra lumânării? Şi îi arătă lui Annie vârfâil degetului arătător de la mâna dreaptă: negru şi cu bătături groase, de parcă ar fi fost adesea prin foc.

— Eliza, *chiar eşti* ciudată! zise Annie.

— De fapt, toată lumea este, spuse Eliza, ridicând din umeri uşor iritată şi mergând drept înainte, dreaptă ca un băţ şi slabă de mai că o puteai lua drept umbra unei crengi goale.

Când întoarse capul, rânjea de parcă avea de spus ceva cu adevărat grozav şi nu se mai putea abţine. Îşi mângâie floarea prinsă în piept.

— Îmi place mult asta. Era a mamei. Iar ea o primise de la mama *ei*. Nu-i aşa că este superbă şi demodată?

— Da, admise Annie.

— Nimeni nu îşi mai prinde flori la rochie, nu? Nu-i aşa că este original pentru cineva de vârsta noastră?

— Foarte original.

— Nu îmi dădeau voie să o port la spital. Din cauza acului de siguranţă, zise Eliza. Nu aveam voie cu nimic ascuţit.

— Ascuţit?

— Nu tu ace, croşete, nici chiar caiete cu spirală. La duş nu aveam lame de ras. Fetele de acolo au cele mai păroase picioare pe care le-ai văzut vreodată.

— Ce scârbos! zise Annie.

— Ştiu. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să spun: „Taţi, îmi iei maşină electrică de ras sau ies de aici la următorul flux”.

— Şi ţi-a luat? întrebă Annie, aplecându-se uşor şi ridicând fusta Elizei ca să-i vadă picioarele netede. Se pare că da.

— Mda. îl iubesc pe tati, zise Eliza, chiar dacă el mă urăşte.

— În niciun caz nu te urăşte.

— Încă nu ştii toată povestea, zise Eliza. Am putea fi prieteni la cataramă, dar mai avem secrete unul faţă de altul. Nu poţi grăbi lucrurile astea. Am învăţat la balamuc, unde toţi suntem ca nişte naufragiaţi pe o plută, ţinându-ne strâns unul de altul, prieteni pe viaţă… până ieşim pe uşa stabilimentului şi nu ne mai vedem niciodată: „Scrie-mi, sună-mă, nu o să te uit niciodată!” Dar uităm… Hei, ăla e pontonul pe care l-a făcut tatăl meu?

— Da, răspunse Annie.

Urcară treptele liniştite, de parcă erau în pelerinaj la Notre Dame, Meca, Taj Mahal sau St. Patrick: adică într-un loc sacru – pontonul de la Capul Hubbard.

— Închipuie-ţi numai, zise Eliza, chircindu-se ca să mângâie scândurile cu vârful degetelor, cât de mult trebuie să-i fi luat tatii ca să construiască asta.

— Şi mamei, care l-a ajutat.

Cu paşi mărunţi, asigurându-se că atinge cu degetele de la picioare fiecare scândură în parte, Eliza pomi de-a lungul pontonului. Annie ştia că nu era prea mult de mers. Nu avea decât vreo patruzeci şi cinci de metri de la un capăt la altul, cu un pavilion cu acoperiş albastru în

centru, pentru ca oamenii să se poată adăposti de soare.

Pe o parte, pontonul dădea chiar spre plajă, ţărmul alb pierzându-se în mare. Pe partea cealaltă, pe ponton erau aliniate bănci, iar în spatele lor era un gard alb, înalt până la piept, menit să îi împiedice pe oameni să tragă cu ochiul spre bărcile ancorate dedesubt, la vreo cinci metri mai jos.

— Ce era aici înainte să construiască tatăl meu pontonul? întrebă Eliza.

— Păi pontonul a fost aici dintotdeauna, zise Annie. Cred că de fapt l-a înlocuit pe cel vechi, care fusese luat de ape la uragan.

— Ai o barcă acolo? o întrebă Eliza arătând spre bazin şi continuând să meargă cu paşi mici pe ponton.

— Nu, spuse Annie. Aş fi vrut. Barca tatii era prea mare ca să poată încăpea acolo. O ţinea în portul din oraş. Dar tata avea de gând să-i angajeze pe tatăl tău ca să-mi facă o barcă, zise Annie.

— Ştiu. Mi-a spus.

— Aş fi vrut să fi apucat să o facă.

— Nu sunt prea multe bărci cu vâsle ancorate acum, spuse Eliza, verificând atent bazinul.

— Nu, încuviinţă Annie. E caraghios, de fapt. Mami a spus că, atunci când era mică, totul se baza pe curenţi – portul se umplea cu apă la flux, apoi scădea la reflux. Bărcile erau toate mici şi din lemn, şi câteva baleniere Boston. Iar la mijloc era o insulă unde lebedele îşi puteau face cuib… Annie se uită la oţelul ruginit şi urât care forma bazinul acum, amintindu-şi cum îi descrisese mama ei zidurile frumoase de piatră de pe vremuri. Mulţi oameni noi de pe plajă îl numesc acum „bazinul iahturilor”.

— Oameni noi, spuse Eliza. Presupun că tu şi familia ta sunteţi „oamenii vechi”.

— Mda. Am fost aici dintotdeauna. De asta îmi doresc să fi avut o bărcuţă care să încapă în bazinul ăsta, spuse ea tristă. Pentru că aşa ar fi corect…

— Atunci ai putea să mă plimbi cu barca prin împrejurimi.

— Da, zise Annie zâmbind. Aş putea.

Cele două fete priviră suprafaţa netedă a bazinului, imaginându-şi barca cu vâsle legănându-se pe ape. Annie îşi închipuia şi mişcarea lentă şi auzea valurile.

— E drăguţ aici, spuse Eliza, privind în jur la căsuţele cochete şi la pontonul de pe plaja cu nisip alb.

— Oamenii se îndrăgostesc aici, spuse Annie. Aşa se zice. E ceva magic în aer sau ceva de genul ăsta.

— Nu vreau să mă îndrăgostesc, declară Eliza. Niciodată. Nu aduce decât durere.

— Păi sunt multe feluri de dragoste, spuse Annie. Şi toate se găsesc aici, la Capul Hubbard. Multe din căsuţele astea sunt ale diverşilor membri ai familiei: surori, fraţi, părinţi, bunici, copii… şi toţi se întorc an de an ca să fie împreună.

— Serios? întrebă Eliza visător.

— Mda. Oamenii Capului îi numesc „îndrăgiţi”. Nu contează dacă eşti căsătorit sau înrudit – poţi iubi pe oricine. Cea mai bună prietenă a mamei, Tara – ai cunoscut-o – locuieşte pe partea cealaltă a Canalului. Au fost prietene la cataramă din copilărie.

— De când aveau vârsta noastră?

— Chiar dinainte, spuse Annie, iar bunicile lor erau prietene la cataramă – se cunoscuseră pe vasul care le-a adus din Irlanda. Mama zice că s-au ţinut de mână toată călătoria şi nu s-au mai părăsit niciodată.

Spunând acestea, simţi că Eliza o prinde de mână şi o priveşte drept în ochi.

— Aşa? întrebă ea.

— Da, spuse Annie, dând din cap. Cred că da.

— Crezi că prieteniile la cataramă durează pentru totdeauna? Şi trec prin toate greutăţile?

Annie se gândi la încurcătura în care o vârâse Tara pe Bay cu doamna Renwick.

Iar mama fusese atât de umilită, încât reuşise să se lovească la cap şi să se taie la mână. Deşi Bay ar fi avut motive să fie furioasă pe Tara, ea nu făcuse decât să ia în râs toată întâmplarea, spunând că va găsi o cale să o învie

după ce o va strânge de gât.

— Da, spuse Annie, da.

— Atunci, dacă nu te mai părăsesc niciodată, spuse Eliza, crezi că o să fim şi noi ca bunicile „îndrăgite”? Şi o să avem căsuţe albe învecinate la Capul Hubbard?

— Îndrăgitele bunicuţe, zise Annie, zâmbind la gândul acesta. Cred că da!

— Şi peste o sută de ani, continuă Eliza, nepoatele noastre vor sta exact în acest loc, vorbind despre bărci cu vâsle şi închipuindu-şi cum au ajuns aici familiile lor. Peste o sută de ani din clipa asta, când noi două am hotărât să fim prietene la cataramă.

— Pe veci, spuse Annie.

— Pe veci, repetă Eliza.

Aşa se mai născu o generaţie de „îndrăgiţi” la Capul Hubbard.

17

Mamă, ce înseamnă T.D.I? întrebă Annie chiar înainte de a pleca la şcoală în lunea imediat următoare.

— Sunt literele de la o prescurtare, strigă Billy de la masă, unde servea micul dejun. Cum ar fi, de exemplu, „Trebuie să pe Demonstrăm Inteligenţa”…

Annie îl ignoră atât de netulburată, că Bay nu îşi putu stăpâni unzâmbet.

— Serios, mamă. Ce reprezintă literele T.D.I?

— Nu sunt sigură, iubito.

— Dar T.P.T?

— Cred că asta înseamnă „tulburări post-traumatice”, spuse Bay. Uneori, cei care au trecut printr-o traumă suferă de aşa ceva.

— Ca veteranii din Vietnam, completă Billy. Am văzut în filme. De ce? Cunoşti pe cineva care a fost în război?

— Nu la un război ca cel din filme, răspunse Annie. Mă întreb, totuşi, ce este T.D.I? O să mă duc la biblioteca şcolii.

— E grozav să aflu că vrei să înveţi lucruri noi, zise Bay, ştiind că întrebările ei aveau legătură cu Eliza.

Ochii lui Annie îi întâlniră pe ai mamei sale.

— E cea mai bună prietenă a mea, zise Annie. Vreau să ştiu totul despre ea.

Bay o îmbrăţişă când autobuzul opri la poartă, iar telefonul începu să sune. Sărutându-şi cei trei copii de plecare, se duse să răspundă, trăgând aparatul după ea ca să le mai facă semne cu mâna din pragul uşii.

— Alo?

— Salut, Bay!

— Dan! Bună, zise ea, cu ecoul întrebărilor lui Annie încă proaspăt în minte.

— Ultima dată când ţi-am cercetat mâna se vindeca frumos. Erai aproape gata să înhaţi iar ciocanul.

Bayzâmbi.

— Aproape, zise ea, îndoind palma şi privind bandajul. Tu ce mai faci?

— Grozav. Uite, aproape că am terminat de restaurat o barcă veche şi mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să ieşim la o plimbare cu ea.

— La o plimbare? întrebă Bay.

— Proba mării, râse el. Să mă asigur că poate naviga pe mare. Mă gândeam că îţi va aminti cum a fost când am păşit pe ponton prima dată, verificând dacă toate scândurile sunt bine prinse.

— Sigur, spuse Bay, privind prin uşa de la bucătărie la maşina neagră care trecea pe lângă casă.

Joe Holmes renunţase să-i mai supravegheze familia, dar era sigură că mai patrula din când în când. Ce altă maşină neagră neinscripţionată cu doi tipi în costume ar fi rulat încet pe la Capul Hubbard?

— Când ai vrea să mergem? întrebă Dan.

— Păi, trebuie să dau câteva telefoane ca să-mi caut o slujbă, zise ea, şi dacă obţin vreun post, va trebui să încep de îndată…

— Acestea fiind zise, ce-ar fi să mergem sâmbătă? o întrebă Dan. Se pare că vremea va fi bună şi poate că atunci o să avem şi vânt bun la pupa. După-amiază spre seară? Cam pe la cinci?

— Sună bine, spuse Bay. Ne vedem atunci.

Rămase cu receptorul în mână, uitându-se la ofertele de slujbă de la mica publicitate cu care tapetase masa din bucătărie. Dincolo de mlaştină, casa Tarei strălucea în lumina soarelui, cu nalba şi rochiţa-rândunicii legănându-se în bătaia brizei. Bay formă numărul ei.

— Salut, zise Bay.

— Salut, am văzut autobuzul. Au plecat?

— Da. Am rămas singură cu anunţurile. Deşi tocmai m-a sunat Danny să mă întrebe dacă nu merg să navighez cu el.

— Serios? Păi e extraordinar, Bay! Cât despre anunţuri… iartă-mă.

— Nu e vina ta.

— Dar mă simt de parcă ar fi, zise Tara. Trebuia să mă fi gândit de două ori înainte. Doar că pe tine şi pe Augusta vă ştiu separat şi pe tine te iubesc şi te ador, iar pe ea o respect şi grădina ei are nevoie de ajutor şi ştiu că Sean v-a rănit pe amândouă, aşa că m-am gândit…

— Ştiu. Te rog, Tara, nu mai… zise Bay repede ca să oprească torentul de scuze, dar şi pentru că nici ea nu putea uita cum o luase razna doamna Renwick.

— Vezi? încă mai eşti supărată, zise Tara. Eram sigură.

— Cred că mai sunt puţin, admise Bay. Dar nu pe tine. Tu ai încercat să mă ajuţi. În orice caz, am de gând să mă pun serios pe lucru. Poate o să încerc la sere, să văd dacă au nevoie de ajutor. A fost ideea ta să fiu grădinar-ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Nici vorbă, mai ales după tot ce s-a întâmplat, protestă Tara. Am de gând să mă revanşez faţă de tine. Îţi jur că da. Dumnezeu mi-e martor…

— Tara, e în regulă. Opreşte-te, da? Ne vedem mai târziu.

Puse receptorul la loc şi se uită pe fereastră. Acolo o vedea pe Tara stând în fereastra bucătăriei. Ridicară mâinile într-un salut scurt. De câte ori nu comunicaseră astfel în toţi aceşti ani…

Bay se gândi la vremurile când bunicile lor, ambele

trecute de optzeci de ani, hotărâseră să facă o călătorie înapoi în Irlanda. Rămăseseră văduve între timp şi nu mai puseseră piciorul pe pământ irlandez de când ajunseseră în America. Bay şi Tara aveau şaisprezece ani; abia îşi luaseră carnetul de şofer. Mama Tarei îi îngăduise fiicei sale să le conducă pe bătrâne până la limuzina aeroportului, la New Haven – dar când au ajuns acolo, fetele au schimbat doar o privire şi au ştiut de îndată că le vor conduce până la New York.

Bay îşi amintea că Tara condusese până la Bridgeport, lăsând-o apoi pe Bay la volan pentru restul drumului. Îşi amintea şi acum euforia pătrunderii în păienjenişul traficului newyorkez.

Bazându-se exclusiv pe talentul de navigator al Tarei şi pe harta pe care o urmărea permanent, au străbătut Bronxul, au trecut podul Whitestone, au luat-o pe autostrada Van Wyck, plină de taxiuri galbene şi camioane, iar Bay reuşi să le ducă pe bunicuţe până la terminalul Aer Lingus al Aeroportului John Fitzgerald Kennedy. Apoi fetele aşteptaseră până la plecarea avionului pentru a le face semne de rămas-bun celor două bunici.

Bay fusese pedepsită pentru că se întorsese acasă cu patru ore mai târziu decât era prevăzut, iar în săptămâna următoare a fost nevoită să se mulţumească să-şi facă semne pe fereastră cu Tara, care trecea pe lângă casa ei cu bicicleta de câte ori avea ocazia. Mama ei nu era atât de severă.

Şi Bay îşi aminti de câte ori avusese prilejul să-i facă Tarei semne cu mâna: fie de pe podium la absolvirea facultăţii, fie de pe motocicleta lui Sean, în vara în care îşi luase un motor BMW, fie de la altar, la botezul copiilor şi, jenată, de pe puntea bărcii *Aldebaran*, când el o adusese la Capul Hubbard, ancorând-o lângă plajă ca să o vadă toată lumea.

Viaţa avea înţeles dacă o putea împărtăşi cu Tara. Discutau împreună întâmplările zilei, observaţiile şi frânturile de conversaţie surprinse de la distanţă – îşi puneau inima pe masă.

Prietenia era veche şi hârşită; Bay nu îşi putea închipui că ceva i-ar putea pune capăt. Ea şi Tara erau surori de cruce irlandeze, moştenitoarele bunicilor lor.

Altfel la ce e bună frăţia fără fraţi sau surori?

Tara închise telefonul.

Orice ar fi spus Bay, Tara era hotărâtă să se revanşeze faţă de ea.

Încălecând pe bicicletă, Tara pomi pe drumurile plajei. Se opri la un moment dat, pentru a culege un bucheţel cu diverse flori de câmp pe care să i le dăruiască lui Bay împreună cu un poem pe care îl scrisese cu preţul câtorva nopţi de insomnie.

Scotocise şi prin magazinul de muzică la mâna a doua al lui Andy în ziua precedentă, căutând un mod de a pune poemul pe muzică. Dar dăduse acolo, la raftul cu „Invaziile Britanice” peste Joe Holmes şi încercase să se strecoare neobservată.

— Domnişoară O’Toole! strigase Joe după ea, scăpând pe podea un album.

Tara se făcuse că nu-i aude, dar el o urmase până în parcare. Nu ai nicio şansă să scapi de FBI într-un orăşel ca Black Hall, aşa că se întorsese spre el.

— De ce mai sunteţi aici? întrebase ea.

— Pun cap la cap ultimele detalii.

— Aha. Tare aş vrea să adunaţi toate firele şi să rezolvaţi cazul ăsta.

El făcuse ochii mari, iar Tarei nu-i venise să creadă că vorbise aşa. Omul era drăguţ cu ridurile din jurul ochilor şi cu umflătura de sub sacou care trăda un Glock de 9 mm sau aşa ceva.

— Scuză-mă că am fost nepoliticoasă, spusese ea, dar prietena mea a primit destule lovituri.

— Ştiu şi îmi pare foarte rău. Dar sunt sigur că vă daţi seama că am de investigat un caz care ridică încă multe semne de întrebare.

— Aţi vorbit cu femeile cu care se întâlnea Sean? Cred că cea mai recentă era Lindsey Beale, funcţionar bancar din Westerly, spuse Tara, încercând să se facă

utilă, dar şi să îi amintească agentului că apucăturile lui Sean îl purtaseră la est de Black Hall.

Se bucurase la gândul că Lindsey va împărtăşi o mică parte din nefericirea lui Bay. Poate că FBI ar trebui să îşi concentreze eforturile în zona Rhode Island…

— De obicei eu sunt cel care pune întrebările, zisese agentul Holmes, zâmbind uşor. Dar răspunsul este da.

— Hm! Bine, zisese Tara, brusc descumpănită de zâmbetul echivoc al agentului. Un zâmbet cam ca al lui Elvis: jumătate dorinţă, jumătate răutate. Sau poate amândouă la un loc, plus ceva sarcasm. Tara nu era sigură. Era foarte pricepută să cocheteze, dar când cineva îi plăcea cu adevărat, se pomenea căutându-şi cuvintele.

— Domnişoară O'Toole, zisese el, ştiu că v-am răpit foarte mult timp la început cu această anchetă, dar câteva lucruri trebuie aduse la lumină, aşa că mă gândeam…

— Să mă interogaţi din nou? Daţi-i drumul! întrebaţi-mă.

Agentul Holmes tresărise uşor. Iar îl făcuse să-şi piardă cumpătul. Oare plănuia să o târască la biroul FBI? Se uită la ceas. Deşi nu avea nimic urgent de făcut, nu voia să-i lase să creadă că e o femeie fără niciun rost în viaţă.

— Bine, spusese el. Şi îi pusese o serie de întrebări despre nişte conturi bancare din afara ţării, o cutie de valori şi o cupă de argint. Tara îl ascultase fără să-i poată ajuta prea mult.

— Îmi pare rău, spusese ea. Copiii aveau cupe de argint… obişnuiau să-şi bea uneori sucul din ele. Mama lui Bay le dăruise fiecăruia câte una la naştere. Iar Sean avea nişte cupe-trofeu primite în diverse sezoane de baschet…

— Cupa asta e foarte veche, zisese el. Aduce mai mult a pocal, fără mânere… nu aţi vrea să aruncaţi o privire? E în biroul meu.

— Sigur, spusese Tara.

Holmes o condusese dincolo de parcare, spre o intrare de magazin, între magazinul de muzică la mâna a doua şi cel de cafea. Pulsul Tarei se accelerase – nu numai pentru că era pe cale de a intra într-un birou FBI, dar şi

pentru că agentul Holmes avea un zâmbet cu adevărat extraordinar, ghiduş şi conspirativ. Aproape că o făcuse să creadă că are nevoie de ea ca să rezolve acest caz.

— Aş vrea să-mi puteţi spune de ce a făcut-o, spusese agentul Holmes, căutându-se în buzunar după chei.

— De ce a făcut asta Sean? întrebase Tara. Iar eu aş vrea să-mi spuneţi dumneavoastră acest lucru.

— Au existat semne?

— Ne întrebăm şi noi acum, spusese Tara, privind spre est, către plajă. Chiar şi aici, în oraş, aerul mirosea a sare. L-am cunoscut noi oare vreodată?

— L-aţi cunoscut un timp îndelungat, spusese el. E greu pentru un răufăcător să-i păcălească pe toţi pe termen lung.

— Poate că nu a fost aşa toată viaţa. Dar oare oamenii devin răi pur şi simplu? întrebase Tara. Dintr-odată?

— Depinde cum definiţi „rău”, spusese agentul, descuind uşa.

Tara îl urmase înăuntru şi fusese surprinsă să vadă că locul arăta ca o mică agenţie de asigurări cu un singur angajat: fax, copiator, computer, telefon, vrafuri de acte, ambalaje de la McDonald’se în coşul de gunoi.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebase ea, respirând aftershave-ul lui, cu iz de lămâie şi scorţişoară când el se întinsese peste ea să aprindă lumina.

— Păi noi, la FBI, avem o definiţie destul de largă a termenului „rău” Dar definiţia omului de pe stradă este şi mai largă. Când un bărbat începe să-şi înşele soţia, de exemplu; ar putea fi greşit din punct de vedere moral, deci „rău”, dar nu neapărat criminal.

— Aşadar, mă întrebaţi când a început Sean să se poarte urât? întrebase Tara. Sau când a devenit criminal? Şi una duce la cealaltă?

— Greu de zis, spusese agentul. Uneori, dar nu întotdeauna.

— Păi Sean a fost mereu nesăbuit. Un baschetbalist vedetă şi un tip cu barcă cu motor căruia îi plăcea să bea

bere şi să se distreze. Iar ea, o fată bună prin excelenţă. Firile opuse se atrag, nu?

— Aşa se pare, spusese Joe, făcând-o pe Tara să roşească.

— Păi, în orice caz, una era când eram copii şi alta când a început să se culce prin vecini şi să frecventeze cazinoul.

— Mersul la cazinou a adus o schimbare de comportament?

— Noi nu am avut întotdeauna cazinouri aici. În copilărie, estul Connecticut-ului era un mic paradis bucolic. Porturi pe coastă, ferme şi vaci pe uscat. O mulţime de ziduri de piatră. Deodată, a devenit însă un fel de „Vegas într-o coajă de alună”. Nu cred că vreunul dintre cei care am crescut aici a putut să prevadă aşa ceva.

— Sean a început brusc să meargă la cazinou?

— Nu – de fapt, obişnuia să bombăne că toate cazinourile îl obligă să facă mai mult timp până ajunge la barca lui. Traficul sporise şi rămânea adesea blocat bară la bară pe Şoseaua 95. Spunea că partea aceea a statului devenise deprimantă, că banca lui ridica dreptul de răscumpărare a ipotecilor de pe casele şi fermele din zonă. Şi existenţa acelor cazinouri era imorală – lua banii oamenilor care rămâneau fără slujbe şi nu îşi mai puteau permite să-şi hrănească familiile.

— Dar până la urmă a început să…

— Da. Mulţi oameni care s-au ţinut deoparte la început – boicotând, de fapt, cazinourile – au fost curioşi. Prima dată când Sean s-a dus într-un astfel de loc a fost când a dus-o pe Bay să vadă un spectacol. La Carly Simon, cu câţiva ani în urmă. Am fost împreună cu ei şi cu prietenul meu de atunci şi am rămas şi la un joc după aceea. Era ceva nou, dar eu nu am vrut să repet experienţa.

— Dar Bay?

— Ei i-a plăcut şi mai puţin decât mie. O deprima să vadă atâţia bătrâni introducând fise în aparate. Socotea că îşi risipesc pensia, fisă cu fisă.

Tarazâmbise.

— Îmi amintesc că mi-a arătat o bătrână căţărată pe un scaun, cu un coş plin de fise agăţat de braţ, în timp ce, cu cealaltă mână, trăgea mereu de minerul aparatului. Erau *rânduri* întregi de astfel de doamne în vârstă care păreau că *locuiesc* acolo: aveau coşuri personalizate pentru fise, ochelari de protecţie ca să se ferească de radiaţiile ecranelor… „Ţi le poţi imagina pe bunicile noastre aici?” m-a întrebat Bay… în loc să facă ceea ce au făcut? în loc să ne spună poveşti şi să ne înveţe grădinăritul, ne-ar fi putut învăţa să jucăm jocuri de noroc”.

— Îl dezaproba pe Sean pentru că frecventa cazinoul?

— Când a început să se ducă foarte des… şi să o mintă în legătură cu asta.

— Aşadar, aşa s-a adâncit ruptura dintre ei.

— Nu ar contribui aşa ceva la ruptura de *propria dumneavoastră soţie*? întrebase Tara. Dacă de fiecare dată ar pleca de acasă în grabă pentru a fi cu altcineva?

Agentul roşise. „Chiar a roşit”, îşi zise Tara. Nu purta verighetă. Desigur, nici ea. Simţise un fior pe şira spinării când el înclinase capul şi îi aruncase iar zâmbetul lui abia schiţat, atât de sexy.

— Îmi puteţi spune când a început totul? Puteţi lega asta în vreun fel de momentul în care a fost trecută cu vederea candidatura lui la preşedinţia băncii?

Tara se întorsese în timp cu gândul.

— Ciudat că spuneţi asta, chiar aşa a fost, s-a întâmplat *chiar* după ce a pierdut postul acela. Îmi amintesc că şi-a cumpărat noua barcă şi a început să joace jocuri de noroc, iar Bay era tot mai supărată şi îngrijorată. Credea că făcuse criza de andropauză, dar o criză foarte scumpă. Eu cred însă că pur şi simplu s-a lăsat corupt.

— Corupt, spusese agentul Holmes. Un cuvânt care pare inventat în New England.

— Nu uitaţi că ne găsim într-un stat fondat de puritani, zisese Tara. De Thomas Hooker.

— Sean a fost vreodată puritan?

— Nu, răspunsese Tara râzând. Avea haz, era gata oricând să se distreze, încă din copilărie îl ştiu aşa. Un mare nesăbuit.

— Sunteţi foarte apropiată de soţia lui?

— Foarte, spusese Tara şi simţise o împunsătură gândindu-se la Bay.

Se hotărâse să schimbe subiectul.

— Vreţi să-mi arătaţi arma dumneavoastră?

— Arma mea?

— Da. Ce este?

— Este o armă de zece milimetri, răspunsese el zâmbind. Şi dumneavoastră puneţi întrebări interesante, domnişoară O'Toole. Gândiţi ca un poliţist.

— Mă trag dintr-o familie cu mulţi poliţişti, zisese ea. Bunicul meu a fost căpitanul detectivilor din Eastford. Era cel mai bun trăgător din America în anii patruzeci.

— Ştiu, spusese el.

— Ştiţi? întrebase ea surprinsă.

— Ăăă, da. Seamus O'Toole. Aţi spus că tatăl dumneavoastră era ofiţer şi în cursul acestei anchete s-a întâmplat că am făcut cercetări şi cu privire la el.

— Agent Holmes, zisese Tara, zâmbind şi ridicând dintr-o sprânceană.

— Aşadar, bunicul dumneavoastră era cel mai bun trăgător…

— Da, spusese Tara. Eu i-am moştenit pistoalele. Dar nu am vrut să le păstrez în casă, cu copiii lui Bay care veneau mereu pe la mine, aşa că le-am donat Bibliotecii Publice. Au o colecţie mare de pistoale Colţ.

— Impresionant, spusese el. Aşadar, domnişoară O'Toole…

— Spune-mi Tara, zisese ea.

— S-a făcut, încuviinţase el. Spune-mi Joe.

— Mamăă, sunt pertu cu Dumnezeu! exclamase ea.

— Da. Iar eu, cu nepoata căpitanului Seamus O'Toole. Mă duc să iau cupa. Poate mă ajuţi să-mi dau seama de unde o avea McCabe. O ţinea într-o cutie de

valori de la Anchor Trust…

Dar chiar atunci sunase telefonul. Era ceva important, aşa că Tara trebuise să plece.

Joe îi spusese că o va mai chema, dar până acum nu stabiliseră nicio altă întâlnire. Nicio pagubă, se gândea ea, pedalând pe drumul de pe plajă. Asta îi mai lipsea: să se îndrăgostească de un agent FBI care răscolea mizeria în urma lui Sean.

Iar Joe Holmes era evident numai bun de îndrăgit. Părea puternic, părea că ştie exact cine este, gândea Tara, pedalând pe aleea ce ducea la Bay. Inima i-o luase razna în timp ce bătea la uşa din spate. De obicei intra pur şi simplu şi striga: „Am venit!”

Bay ieşi la uşă într-o cămaşă albă de plajă, cu pantaloni scurţi şi ochelari de citit. Cucuiul din frunte se retrăsese, lăsând o pată gălbuie.

— Păi abia am vorbit la telefon!

— Păi nu poţi spune prea multe cu un telefon.

— Tara, gata! Te-ai scuzat deja prea mult. Vorbesc serios, bine?

— Nu. Nu-i bine. Astea sunt ale tale, cu un poem, zise Tara, înmânându-i florile.

— Sunt superbe! comentă Bay.

Apoi, împreunând mâinile cum o învăţaseră călugăriţele să facă la recitare, Tara îi dădu drumul:

Flori de câmp
Atât de rare
Ca să-ţi spun
Ce rău îmi pare.
Tu eşti de aur.
Eu de aramă.
Tu eşti bună
De pus la rană.
Prietene la bine.
Prietene la greu.
Tu ştii prea bine
Că te iubesc mereu.

Bay rămăsese în picioare în pragul uşii, cu florile în

mână, cu bărbia tremurând şi ochii în lacrimi, dar pe faţa ei apăruse un zâmbet de nestăpânit. Deschise braţele şi o cuprinse pe Tara într-o îmbrăţişare plină de dragoste.

Tara simţi pe loc o mare uşurare – furtuna care vine mai târziu după ce soarele răsare şi marea pare calmă. Se agăţă de Bay din toate puterile.

— Ah, Bay! spuse ea. Îmi pare rău că am fost atât de idioată, o idioată cu „1” mare!

— Tara! protestă Bay severă, împingând-o puţin înapoi.

— Cee?

— A iubi pe cineva nu înseamnă niciodată să spui că eşti idioată.

— Nu? rânji Tara fericită.

— Hai înăuntru să bem o cafea.

— Până ne apucă bâţâielile de atâta cafeină?

— Exact aşa! Cafea prăjită în stil franţuzesc.

Înainte să apuce să toarne cafeaua în ceşti, sună telefonul. Cât Bay vorbi la telefon, Tara aranjă căni şi linguriţe, uitându-se la anunţurile împrăştiate pe masă.

— Da… zise Bay. Îmi pare rău… Nu m-am gândit că… Vă rog, nu vă cereţi scuze… sigur că înţeleg… nu, dar… sunteţi sigură că… păi, de fapt, e lângă mine… putem ajunge în vreo cincisprezece minute.

Bay puse receptorul la loc şi se întoarse, aruncându-i Tarei o privire amuzată.

— Trebuie să ne prezentăm la comandă! zise ea.

— Cum? întrebă Tara.

— Augusta Renwick vrea să ne vadă. împreună. La ea acasă, în cincisprezece minute.

— Hâc! făcu Tară.

18

Augusta Renwick umbla prin casă încolo şi-ncoace. Făcuse turul încăperilor şi comunicase cu răposatul soţ prin intermediul câtorva picturi. Nu toate îi „vorbiră”, doar câteva. Portretele pe care el le făcuse fetelor, de exemplu. Când Augusta se uită la picturile lui Hugh cu Caroline, Clea şi Syke, văzu cum iradiau iubire pentru copiii lor.

Stând în faţa tabloului mare care le reprezenta pe cele trei fete lângă pian, ea zise:

— Nu-i de-ajuns, Hugh, că am dat-o în bară cu propriii mei – noştri – copii. Acum am făcut-o lată şi cu copiii altuia.

Pietrişul scârţâi sub cauciucuri pe aleea de la intrare.

— Au venit, dragă, zise Augusta, aranjându-se în oglinda din hol: păr alb, şal de caşmir bej aruncat peste costumul de caşmir negru, perlele negre, smaraldele Vuamet în urechi. Augusta le purta foarte rar, dar azi simţea că are nevoie de tot şarmul ei.

Cioc-cioc – cineva mânuia destul de îndrăzneţ ciocanul cu cap de satir care veghea pe uşă. Augusta îşi cântărea întotdeauna oaspeţii după forţa sau timiditatea ciocăniturii, iar musafirul de azi avea ceva forţă. Minunat de cutezător.

— *Entrez*! zise Augusta, găsindu-le pe Bay şi pe Tara stând pe vemadă.

Cele două femei intrară, îmbrăcate, dragele de ele, ca nişte puşti – pantaloni scurţi şi cămăşi scoase din pantaloni – a Tarei era înnodată la mijloc.

— Bună, Tara. Bună, Bay, spuse Augusta.

— Bună, doamna Renwick, ziseră ele în cor.

— Spuneţi-mi Augusta. Să mergem înăuntru, da?

Le conduse prin salon, pe lângă tabloul lui Hugh cu hambarul de la Renwick, pe lângă rafturile cu argintăria familiei, unde se vedea un loc gol… Oare ce făcuse cu cupa aceea? Adora să bea cocteilurile ei Florizar din ea…

Ajunse în birou, Augusta le făcu semn musafirelor sale să ia loc. Ele au preferat – cum ar fi făcut-o şi fetele Augustei – să se aşeze una lângă alta pe canapea. Tara părea puţin neliniştită, de parcă se temea de repercusiuni pentru rolul jucat în drama respectivă.

— Linişteşte-te, Tara, spuse Augusta. M-am împăcat cu situaţia şi cu rolul pe care l-ai avut. Care rol, cinstit vorbind, era cu intenţii bune.

— Doamnă Renwick…

— Augusta, îi reaminti ea. După ce ai lucrat pentru

mine atâţia ani, ar trebui să-ţi spună ceva faptul că te rog să-mi spui pe numele mic. Nu fac asta prea des… dar am făcut-o cu soţul tău, Bay.

— Cu Sean?

— Da.

Văzând că faţa lui Bay se lungeşte numai auzind numele soţului, Augusta se înduioşă şi schimbă vorba.

— Să nu credeţi că v-am chemat aici ca să vă muştruluiesc pentru păcatele lui Sean. Am cu totul altceva în minte.

Ambele femei o priveau în tăcere.

— În primul rând, aş dori ca tu să-ţi reiei lucrul ca gădinar. Am făcut turul proprietăţii după ce ai curăţat-o – şi cu acest prilej dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru că te-ai întors să cureţi grămezile de uscături. Nu cred că a fost prea uşor, cu tăietura aia la nună.

Bay arăta surprinsă, dar Augusta continuă:

— Aşa că aş dori ca amândouă să rămâneţi angajatele mele. Este clar? Sunteţi de acord?

— Da, spuse Bay. Mulţumim.

— Mulţumesc, Augusta, zise Tara. Îmi pare foarte rău…

Augusta o opri cu un gest elocvent.

— Destul! Urăsc scuzele care durează zile întregi. S-a terminat cu ele, mă auzi? Fiicele mele sunt cam de vârsta voastră. Cu toate că vă îndreptaţi către vârsta a doua, veţi rămâne mereu nişte copile pentru mine. Ştiu cât de departe ar merge fetele mele ca să-şi ajute surorile. La fel ai făcut şi tu.

— Şi noi suntem surori, explică Tara. De cruce.

— Ce mult am tânjit după o soră când eram copil, spuse Augusta. Nu am avut niciodată una… ci doar o serie întreagă de animale blestemate, sortite accidentelor… dar asta e altă poveste. Oricum, să revenim la motivul pentru care v-am chemat azi.

— Să vorbim despre grădină?

— Nu, dragă, spuse Augusta, aplecându-se înainte. Să vorbim despre tine.

— Despre mine?

— Da. Şi despre ce ţi se întâmplă.

— Adică vă referiţi la ce a făcut Sean?

— Da. Aş vrea să-ţi împărtăşesc câteva impresii. Poate că îţi vor fi de ajutor.

— Spuneţi, o îndemnă Bay, dar Augusta văzu că ea se închise în sine, subtil, dar total. Pe măsură ce înaintează în viaţă, oamenii se împietresc pentru propria lor protecţie. Poartă cochilii invizibile, care se îngroaşă cu fiecare bătaie a inimii. Soţul tău era un vrăjitor. Era chipeş, inteligent şi spiritual şi se pricepea foarte bine la bani, având totodată darul de a mă face să mă simt frumoasă şi tânără. Poate nu prea tânără, dar nici prea bătrână, cu siguranţă.

— Asta îl descrie perfect, spuse Bay.

— Crede-mă, îl cunoşteam bine pe Sean, pentru că era exact ca soţul meu, Hugh Renwick.

Asta le surprinse – Augusta văzu că Bay devenise brusc foarte atentă. Ce ar fi putut avea în comun un bancher dintr-un orăşel de provincie cu un gigant al artei americane?

— Toată lumea îl adora pe Hugh. Bărbaţii voiau să fie în pielea lui, iar femeile în patul lui. Din păcate – pentru mine – nu putea rezista farmecelor lor – adică ale femeilor – atât de bine cât am fi vrut noi, fetele şi cu mine.

— Îmi pare rău, zise Bay.

— Mulţumesc. Şi mie îmi pare rău pentru tine. Dar ceea ce aveau ei în comun în mod special era spiritul de competiţie. Înţeleg că Mark Boland i-a fost preferat lui Sean. Asta l-ar fi dus pe Hugh la paroxism.

— Da, Sean a fost furios.

— Cine l-ar putea condamna? Era un ofiţer bancar foarte preţuit şi, dintr-odată, Consiliul aduce din afara băncii pe Mark Boland de la Anchor Trust. Ce lovitură pentru orgoliul masculin!

— Ştiu că era supărat din cauza asta, zise Bay, iar vocea ei era crispată.

Augusta simţi că iar se ridică o barieră defensivă.

— Dar tot nu mi-l pot imagina începând să fure doar

aşa, ca să se răzbune pe bancă.

— Am cunoscut odată un hoţ de bijuterii, zise Augusta. La Villefranche-sur-Mer. Obişnuia să vină împreună din când în când cu alţi artişti, aşa că o dată l-am întrebat de ce făcea asta. De ce fura.

— Şi de ce o făcea? întrebă Bay tristă, cu ochii goi.

— Mi-a spus că îi plăcea jocul, spuse Augusta. Avea femei şi gusturi scumpe, aşa că trebuia să-şi finanţeze viaţa haotică pe care o ducea. Ridica mereu miza şi sporea satisfacţia.

— Lui Sean îi plăcea să obţină satisfacţie, o aprobă Tara, cu ochii labay.

— Poate nu vom şti niciodată de ce a recurs la furt; poate a vrut să îl pună pe Mark Boland într-o situaţie dificilă. Ceea ce nu e greu de făcut; Boland e un tip alunecos. Dar serviabil. Văd exact ce face când mă perie.

— Sunteţi sigură că vreţi să lucrez pentru dumneavoastră? întrebă Bay demnă. Eu aş înţelege dacă nu aţi vrea. Ancheta nu s-a terminat încă. Biroul Federal de Investigaţii este încă în oraş.

— Sigur că sunt încă aici, dragă, zise Augusta. Asta e o problemă bancară. Dacă Sean ar fi venit pur şi simplu aici şi ar fi furat nişte bani lichizi şi tablouri, cazul ar fi acum închis. Dar Sean era funcţionar bancar – şi cred că nu a acţionat de unul singur. Am un instinct extraordinar în treburile astea.

— Au spus ceva? Mai au şi alţi suspecţi?

— Ei nu spun niciodată nimic. Dar am fost membră în Consiliul de Administraţie mai mulţi ani, aşa că am sursele mele.

— Agentul acela FBI, Joe Holmes, zise Tara, roşind brusc, m-a interogat alaltăieri.

— E foarte agreabil, zise Augusta. Şi cu un coeficient de inteligenţă foarte ridicat.

— Îţi place? o întrebă Bay. Mie mi se pare cam nesuferit.

Tara strânse din umeri şi roşi mai tare, dar Augusta o citea ca pe o carte deschisă.

— Viaţa e uimitoare, spuse ea, strângând braţele fotoliului ei şi străpungându-le cu privirea pe cele două femei. Oare ele îşi dădeau seama cât de minunate erau, cât de scurtă era viaţa şi cum se va termina, cât ai clipi din ochi? Pasiune, adăugă ea, îndurerată.

Bay deschise ochii, ochii ei albaştri, extraordinari, plini de atâta dragoste şi durere, încât Augustei îi venea să o îmbrăţişeze ca pe propria ei fiică.

Augusta se uită lung la ea.

— Cred că de aceea am reacţionat atât de violent atunci. Ştiu prin ce treci. Ştiu cât ai suferit. Când privesc portretele pe care mi le-a făcut soţul meu, sunt obligată să văd că le lipseşte pasiunea.

— Pasiunea?

Augusta dădu din cap.

— Iubirea pe care le-o purta copiilor era o forţă atât de grozavă, că se vede de la o poştă în tablourile lor. Iubire nebună, nestăvilită! Dar în tablourile pe care mi le-a făcut mie – gentileţe, eleganţă, graţie, proporţionalitate… darnici un fel de pasiune.

— Îmi pare rău…

— Mie nu, zise Augusta. Nu îmi mai pare. Deşi asta îmi provoca angoase… Se opri, pentru că i se păru cam nepotrivit cuvântul, apoi continuă: „cu ani în urmă. Dar a trecut acum.

— Aţi rămas însă împreună, zise Bay, gândindu-se, evident, la ea şi la Sean.

— Da. Mariajul nostru a fost lipsit de pasiune, eram doi străini. Aş fi putut – şi poate ar fi trebuit – să fi divorţat de sute de ori. Dar nu am făcut-o.

— Şi eu ar fi trebuit, zise Bay.

— Eraţi legaţi prin copii, zise Augusta. Dar destul. Ia toată pasiunea pe care ar fi trebuit să o aibă pentru tine – sau pe care Hugh ar fi trebuit să o aibă pentru mine – şi canalizeaz-o în viaţa ta. Dacă te îndrăgosteşti din nou, să te asiguri că este un bărbat îndrăgostit nebuneşte de tine. Mă înţelegi? Nu ai putea suporta – ştiind tot ce ştii acum – să fii cu cineva care este mai puţin decât înnebunit după

tine.

— Nu o să mă mai îndrăgostesc niciodată, spuse Bay.

— Dar *dacă* se întâmplă…

— Nu se va mai întâmplă.

— Dar promite-mi – *în caz* că totuşi se întâmplă.

— Bine, Augusta*. În caz* că, acceptă Bay, parcă pentru a o împăca pe bătrână. Dar Augustei nu-i păsa atâta vreme cât făcuse ce îşi propusese spre binele ei şi îi smulsese promisiunea. Se uită la Bay McCabe şi ştiu că o aşteaptă ceva minunat.

— Şi o să te întorci la mine în grădină ca să mi-o faci la fel de frumoasă ca cea de la Givemy?

— Da. Mulţumesc, zâmbi Bay.

— Iar *tu* te vei înapoia ca să-mi faci casa lună? o întrebă Augusta pe Tara.

— Aşa o să fac.

— Şi mă ajuţi să-mi găsesc pocalul rătăcit? Nu-mi dau seama unde am putut să-i pun. Vinul de Florizar nu are acelaşi gust în niciun alt recipient.

— O să-i găsesc, spuse Tara. Vă amintiţi când v-aţi rătăcit un smarald pe care vi l-am găsit în vârful papucului cu pene de marabu?

— Draga mea, ai o memorie divină. Şi iată-l în urechea mea din nou. Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora. Bay, o să stabilim plicticoasele detalii financiare când mai treci pe aici. Acum lăsaţi-mă să-mi reiau discuţia despre probleme importante cu tatăl copiilor mei!

— Mulţumim, Augusta, spuseră cele două prietene.

— Cu mare plăcere, copilele mele, le răspunse bătrâna doamnă.

Apoi, ridicându-se, le sărută pe obraji de două ori pe fiecare, aşa cum învăţase să o facă demult, pe vremea când ea şi Hugh trăiau la Paris, în arondismentul şase şi erau încă tineri şi băuseră cu Picasso şi îşi dădeau unul altuia cubuleţe de zahăr înmuiate în Armagnac la cafenelele din Saint Germain-des-Prés şi făceau dragoste pe cheiul Senei.

Când orice altceva în afara unei vieţi pasionate li s-ar

fi părut o tragedie.

*

Sâmbătă seara, Bay se duse să navigheze.

Danny o sunase să-i spună că aerul şi apa erau încă destul de calde, briza suficient de constantă ca să asigure o zi perfectă pentru a testa noul vas. Tara îi dusese pe copii, inclusiv pe Eliza, la film şi la îngheţată.

Bay era îmbrăcată cu pantaloni şi un pulover pescăresc, cu un bandaj gros la mână şi se simţea teribil de inutilă, stând la pupa şi lăsându-l pe el să pregătească totul. Dan ridică apoi pânzele, prinseră vânt şi vasul alunecă de lângă doc drept spre larg, plutind pe apele portului New London.

El se aşează lângă ea, cu mâna pe cârmă, în timp ce barca îşi croia drum prin apele râului Thames spre Canal. Şedeau cu spinările drepte şi braţele alăturate, aproape atingându-se, în timp ca vasul ocolea Farul Peninsulei, o clădire pătrată impunătoare din cărămidă ce veghea la gura de vărsare a râului.

Când vântul se înteţi, el ţinu pânzele întinse şi o luară din loc, îmbătaţi de viteză şi libertate. Bay simţea vântul în păr şi ochii îi erau spălaţi de picături sărate microscopice. Aici putea respira liber şi, pentru prima dată după luni de zile, nu mai simţi nevoia să privească peste umăr ca să vadă cine o supraveghează.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru asta. Că m-ai ajutat să evadez puţin timp.

— Să evadezi din viaţa reală, o aprobă el, iar ea ştiu că a înţeles.

Se uită pe furiş la el şi îl studie. Arăta încă atât de impresionant, de parcă era mai degrabă parte din natură şi mare decât din lumea modernă. Pielea lui era bronzată şi brăzdată de vreme, avea cute adânci în jurul ochilor şi gurii – de la munca în aer liber care îl obligase să se uite adesea contra soarelui.

— Sunt multe stele de mare la cheiul unde se găseşte şantierul tău? întrebă ea.

— Destule. De ce?

Ea zâmbi, amintindu-şi cum găsise numeroase stele de mare pe partea din apă a plutei pe care trebuia să o repare; le aruncase pe toate în mare înainte să o tragă pe uscat ca să o repare.

— Mi-ai spus că stelele de mare cad din cer ca să-şi facă un cămin pe fundul mării, zise ea.

— Aşa ţi-am spus?

— Da. Şi că narvalii sunt de fapt inorogi.

— Ohh! Eram cam poetic în vara aia.

— Şi – asta îmi plăcea cel mai mult – îmi mai spuneai că balenele sar din apă cu trupurile lor uriaşe cu atâta forţă şi efort pentru că fuseseră create ca să tragă luna… ca nişte cai de tracţiune primordiali înhămaţi la lună ca să o tragă de la o fază la alta…

— În jurul pământului, o completă Dan, cu duioşie în ochi.

— Îţi aminteşti de tot ce îmi spuneai?

— Da, zise el.

— Chiar le credeai? Sau doar le inventai ca să-mi faci plăcere?

— Cred că, poate, cunoscându-te pe tine… zise Dan şi se întrerupse – poate pentru că avea un nod în gât, apoi continuă: Ajungeam să şi cred ce spuneam.

— Cum aşa? întrebă ea, cuibărindu-şi mâna rănită în cea sănătoasă.

Dan nu îi răspunse imediat. Era aproape de asfinţit, iar cerul se împreună cu marea la orizontul colorat în roz. Bay căută luna pe cer, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă venind trasă de un banc de balene.

— E foarte practic să construieşti lucruri, zise el. Dar tu m-ai învăţat să caut partea magică a lucrurilor.

— Serios?

— Mai mult decât oricine altcineva.

Ea îşi lăsă capul în jos peste mâna bandajată şi se gândi la poliţie, şi la agenţii FBI, şi la zvonuri şi, mai ales, la Annie, la Billy şi Peggy, îndureraţi şi îngrijoraţi acum, aşteptând-o chiar în clipa aceea acasă.

— Mi-aş fi dorit să caut mai mult magia lucrurilor, zise ea.

— Bay aceea ar fi zis pe vremuri că magia este acolo, fie că o cauţi sau nu, replică el.

Exact atunci barca luă un val şi îi făcu să alunece de pe locurile lor unul lângă altul, iar Bay hotărî să nu se mute înapoi.

— Cine este acea Bay? şopti ea.

— Este aici chiar acum, îi răspunse el în şoaptă, luând o mână de pe cârmă şi trecându-i-o pe după umeri.

Era bine. Înfruntau valurile împreună. Ocolind Capul Peninsulei, Danny mână barca spre port. Vântul bătea acum din spate, aşa că ridică vela, navigând cu curentul, pânza cea mare prinzând toată lumina apusului.

O reflecta pe feţele lor. Chipul lui Dan lucea trandafiriu, iar Bay o vedea reflectată pe puloverul ei. Se gândi la lună, care oglindea argintiu-îngheţat lumina soarelui, trasă de balenele argintii.

„Bay aceea”… Simţi un nod în gât şi încet-încet se înfiripă ideea că ar putea să redevină cea care fusese cândva. Vara aceasta fusese atât de dureroasă, iar ea abia acum realiza că refuzase să accepte că anii trăiţi în minciună îi făcuseră mult rău.

Când scoase capul din scobitura braţului lui Danny spre a-i mulţumi pentru plimbare, îl văzu cum o priveşte.

Şi privirea lui îi tăie răsuflarea.

Era atât de plină de semnificaţii: o veche iubire, griji noi, ceva secret ce nu putea defini şi-apoi, fără să ştie de ce, se gândi la ce-i spusese Augusta în ziua precedentă: „Nu ai putea suporta – ştiind tot ce ştii acum – să fii cu cineva care este mai puţin decât înnebunit după tine”. Bay tremura acum, pentru că văzuse pasiunea pe chipul lui Danny şi simţea pasiunea din inima ei.

Şi pe măsură ce înaintau spre chei, chiar înainte de momentul în care trebuia coborâte pânzele, el spuse:

— Ei bine, Galway. Aştept momentul ăsta de ani de zile. Din moment ce ţi-am dat cândva luna în pătrar, a trebuit să fac ore suplimentare.

El arătă spre nord-est şi Bay privi într-acolo.

Răsărind peste Groton, din spatele clădirilor industriale şi al submarinelor, peste podul Gold Star, atârna o lună plină uriaşă de septembrie, licărind portocaliu, gata să lumineze noaptea.

— Este prea evidentă? îi şopti Dan la ureche.

Lui Bay i se opri răsuflarea şi îi dădură lacrimile.

— Să nu-mi spui că ai pus totul la cale.

— N-am făcut decât să mă uit în almanah, răspunse el, şi să mă asigur că părăsim cheiul la timp.

— Dan… începu ea, dar îşi luă seama. Vocea i se frânse. Nu putea vorbi, dar ceea ce ar fi rostit tare, ca şi pentru ea însăşi, era: „Sean nu a făcut niciodată aşa ceva pentru mine”.

În toţi anii pe care îi petrecuseră împreună, el nu avusese aerul că ar fi observat cât de mult iubea ea luna.

„Îndrăgostit nebuneşte”, îi spusese Augusta, iar Bay crezuse că ar fi fost o stare sufletească imposibil de atins. Aşa crezuse până în clipa asta.

19

Dan tăie două bucăţi de placaj, fiecare cu fibra orientată paralel, pentru a da bărcii eleganţă şi putere. Stropi atent suprafeţele cu adeziv, ca să se ţină mai bine. Poziţionă marginile cu echerul de-a lungul liniei de centru, astfel încât piesa finită să semene cu o coroană. Aceasta avea să fie o şalupă specială; voia să o facă perfectă până la cel mai mic detaliu.

Avea un creion după ureche pe care îl folosea pentru a lua notiţe pe hârtie sau chiar pe lemn. Masca albă de pe faţă îi alunecase într-o parte şi o lăsase atârnată la gât. Era în blugi şi tricou; venise septembrie, aducând o briză răcoroasă, proaspătă şi limpede.

Era cu gândul mereu la călătoria cu Bay. Emoţii contradictorii se învârtejeau în sufletul lui, iar munca îl ajuta să le domolească. Sentimentele lui pentru Bay erau atât de puternice, dar el venea cu multe probleme din trecut – cum s-ar putea angaja într-o nouă relaţie după tot ce se întâmplase cu Charlie? Şi toată povestea cu Sean…

Munci pe brânci toată ziua şi aproape că o luă razna gândindu-se la toate astea.

— Convention Center, Asbury Park, cu Big Man la cimpoi, se auzi o voce de la uşă.

— Poftim?

— Repetiţia pentru turul de promovare a albumului *Rising*, zise vocea, cu Clarence Clemons la cimpoi pentru piesa *Into the Fire*. Te-ai prins?

— Nu, zise Dan, privindu-şi tricoul. Eu am văzut spectacolul de la Garden. A fost un zvon care trebuie să fi venit dinspre Jersey şi vorbea despre Clarence şi cimpoi, dar la New York nu s-a cântat varianta asta.

— Păcat. Era obsedantă, spuse musafirul.

— Îmi închipui. Concertul pe care l-am văzut a fost grozav.

— Trebuie să fi fost ceva să asculţi muzica asta chiar în New York City.

— Da, aşa este, zise Dan. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Joe Holmes de la FBI. Am primit un telefon de la poliţia locală. Ziceau că aţi avea ceva informaţii despre cazul Sean McCabe.

— A, da. Dan puse uneltele deoparte şi îşi îndreptă spatele, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Sean McCabe voia să-mi comande o barcă. A venit cu câteva săptămâni înainte de a muri şi am vorbit despre proiect şi materiale. Avea un model după care voia să lucrez, făcut de fiica lui.

— Ce fel de barcă?

— De lemn. Clasică.

— Nu era genul lui de barcă.

— Aşa se pare.

— Pentru ce îi trebuia? întrebă Holmes, iar Dan aproape că putu citi gândurile unui om care era agent FBI: la ce bun o bărcuţă cochetă din lemn într-o lume modernă a vitezei şi eficienţei?

— O voia pentru fiica lui, spuse Dan.

Joe Holmes dădu din cap. Palmele lui Dan erau umede, începu să lucreze din nou ca să aibă ce face. îmbinase scheletul şalupei, aşa că, în timp ce lacul se usca

pe cârligul chilei, începu să potrivească filele de bordaj la faţa osaturii şi la şelatură, stând numai pe jumătate întors către agent.

— Vi s-a părut un familist convins?

— Nu îl cunoşteam prea bine, zise Dan, aşa că nu ştiu.

— Dar faptul că a comandat o barcă pentru fiica lui vă spunea ceva, nu?

— Probabil, zise Dan, concentrându-se asupra bărcii pentru a evita să intre în detalii în privinţa asta.

Dan îşi auzea inima bubuindu-i în urechi.

— Doamna McCabe mi-a spus că sunteţi prieteni vechi.

La asta, Dan ridică privirea şi dădu din cap. „Bun, gândi el, deci Bay a vorbit cu el deja”.

— Vă ştiţi de mult? întrebă Joe Holmes.

— Ne-am cunoscut cu mult timp în urmă, spuse Dan. Dar apoi am mers fiecare pe drumul nostru şi nu am mai vorbit până în vara asta.

— Înainte ca soţul ei să moară.

— Nu, zise el. După.

— Iar Sean McCabe ştia de prietenia voastră? Sau era şi el prieten vechi?

— Nu îl cunoşteam prea bine pe Sean, spuse Dan. A copilărit pe aceeaşi plajă cu Bay şi mi-l amintesc de acolo. Dar asta e tot.

— Atunci e chiar o coincidenţă extraordinară, nu-i aşa, că Sean McCabe a venit aici, zise agentul. Nu ştia că o cunoşteaţi pe soţia lui.

Dan nu comentă afirmaţia.

— Am sunat la poliţia locală pentru că a telefonat aici o femeie care întreba de Sean McCabe.

Joe Holmes ridică din sprâncene.

— Când?

— Cu câteva săptămâni în urmă. La sfârşitul lui august.

— Ce a spus exact?

— M-a întrebat dacă Sean fusese aici; dacă vorbisem

cu el.

— A zis ce anume căuta?

— Nu. A fost foarte laconică. Am crezut că o să mai sune, dar până acum nu a făcut-o. Inima îi bătea tare numai pentru simplul motiv că era implicat într-o anchetă; bine că nu făcuse nimic rău. *Dumneavoastră* ce credeţi că voia?

Agentul stătea cu mâinile la spate. Se uita la Dan de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Greu de spus, zise el. Omul avea multe pe cap.

— McCabe ştia că soţia lui şi cu mine am fost prieteni cândva, zise el. Bay mi-a spus că el citise nişte scrisori pe care ni le-am scris noi doi.

— Ştiu, zise agentul Holmes. Sunt la mine.

— Vi le-a dat Bay?

— Sunt nişte fotocopii pe care le avea Sean.

Dan era sigur că Bay nu ştia asta. Fusese îngrijorată că ascunsese de FBI nişte dovezi atât de nevinovate cum erau vechile lor scrisori, când de fapt Holmes ştiuse tot timpul de ele.

— Aveţi idee de ce Sean McCabe ar fi fotocopiat aceste scrisori? întrebă Holmes.

— Nu-mi pot închipui, spuse Dan cu inima gata să-i sară din piept.

Dan se gândi la ce îi scrisese lui Bay cu atât de mult timp în urmă. Abia îşi amintea, dar ştia că trebuie să fi fost ceva în legătură cu sentimentele lor pentru natură, plajă, cu lucrurile simple pe care le îndrăgeau amândoi. Atât de diferite de tot ce aprecia Sean. Se întrebă şi dacă nu cumva Sean păstrase scrisorile pentru a-l avea pe el cu ceva la mână.

— Îi scriseseţi viitoarei sale soţii, iar ea vă scrisese dumneavoastră, zise Holmes. Poate era gelos.

— Nu am mai văzut scrisorile acelea de douăzeci şi cinci de ani, dar îmi amintesc tonul lor. Ea era o puştoaică, iar eu abia ieşisem de pe băncile facultăţii, iar între noi nu a fost niciodată mai mult decât prietenie. Îmi amintesc că am scris despre ponton şi despre un leagăn pe care i-l

făcusem… luna. Câte ceva despre degetul la care se lovise când mă ajuta. Şi despre meduze, crabi, pescăruşi şi alte asemenea în legătură cu plaja şi marea.

— Aşadar, dacă nu era gelos… zise Holmes.

— Atunci nu ştiu. A trecut mult timp de atunci, zise Dan, privindu-l pe agent supărat şi nerăbdător, gândindu-se între timp la Sean McCabe şi înţelegând că i se înscenase ceva. Sean ştiuse exact ce făcea. Să ştiţi că am treabă, mai zise Dan.

— Ştiu. Scuze. Mai am doar vreo câteva întrebări, îl asigură agentul Holmes.

Dan începu să asude când se întoarse la şalupa lui. îmbinase traversele scurte care susţineau bordul cu scândurile de înnădire, rotunjindu-le la capete, iar acum începea să le înşurubeze – prin bordaj, dinspre exterior, şi prin căptuşeala carcasei, dinspre interior. Lucra automat şi era bucuros că are cu ce îşi ocupa mâinile.

— Aveţi vreun cont la Banca Shoreline?

— Eu? Nu, zise Dan. „Iată că a început”, gândi el.

— Prin urmare, Sean McCabe nu vă administra banii?

— Familia soţiei avea conturi şi un fond de succesiune la Shoreline.

— Un fond de succesiune?

— Da, pentru fiica mea.

— Şi sunteţi garantul acestui fond?

— Acum, da. L-am preluat de la soţia mea. A murit acum un an.

— A, îmi pare rău, zise Holmes. Şi cine este celălalt garant?

— Mark Boland, zise Dan, spunând adevărul. Toată corespondenţa vine de la biroul lui.

— Îl cunoaşteţi pe Ralph, zis şi Benjamin „Cel Roşcat”?

— E consilier intern la Banca Shoreline, nu? întrebă Dan.

— Da.

Era ca un mare şi stupid joc de şah, se gândea Dan. Nu dorea decât să se termine şi să-şi vadă de treabă.

Lucruri total nevinovate puteau fi făcute să pară suspecte; învăţase asta din întâlnirile sale cu Sean.

— Cum merge afacerea? întrebă Holmes.

— Bine, răspunse Dan, uitându-se la el.

— A fost o perioadă de recesiune. Mai găsesc oamenii bani pentru asemenea bărci de lemn?

— Se pare că da, zise Dan.

— Dar acum douăsprezece – treisprezece luni cum era? Cum mergea afacerea atunci?

„Unde vrea să ajungă?” se întrebă Dan, dar răspunse:

— Mergea bine. M-am descurcat. Şi, după cum vedeţi, firma e încă pe picioare.

— Bine. Mă bucur să aud asta, zise Holmes. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Iată cartea mea de vizită – sunaţi-mă dacă mai e ceva.

— Aşa voi face, îl asigură Dan, uitându-se la cartea de vizită pe care agentul o lăsase sprijinită de prova bărcii. Întinse mâna, apoi şi-o retrase ridicând din umeri în semn de scuză – era murdar pe degete de adeziv şi lac.

Se întoarse la lucru, având grijă să evite să se uite la agentul care pleca. Îi tremurau mâinile. Prezenţa unui străin venit să-i pună întrebări personale îl făcea să-şi dorească să se urce într-o barcă şi să pornească peste ape. Era ca Bay; îi plăcea să ducă o viaţă simplă şi la adăpost de privirile celorlalţi.

Într-un târziu, auzi zgomot de motor, urmat de scârţâit de scoici strivite sub cauciucuri, când maşina agentului se mişcă prin parcare. După câteva clipe, şantierul se cufundă din nou în linişte. Mă rog, linişte e un fel de a spune, fiindcă acolo nu era linişte niciodată. Se auzeau uneltele electrice bâzâind, motoarele de barcă pârâind, pescăruşi plângând în văzduh, trenul care trecea dinspre New London, clopotele de la barieră.

Şi propriul său sânge, zvâcnind în urechi. Se trezise, nu se ştie cum, într-o dramă la care nu dorea să ia parte.

Pe Joe Holmes îl încercă un sentiment straniu la ieşirea de pe Şantierul Naval Eliza Day. Ceva îi spunea să tragă pe dreapta şi să privească în oglinda retrovizoare. Se

opri în faţa restaurantului Chirpy Chicken de pe Bank Street. Ce mai cartier! Cu două nopţi în urmă, conducând încet prin şantierul naval în căutare de inspiraţie, ca o maşină de patrulă a poliţiei, fusese captivat de viaţa acestei străzi.

„Sordid” nu era cuvântul potrivit. Becurile stradale puternice scăldau locul într-o lumină caldă, portocalie. Câteva tranzacţii cu droguri ici-colo, vreo două prostituate la colţul străzii, un magazin ispititor cu ferestrele acoperite şi cu o plăcuţă pe uşă – „Cărţi şi reviste”.

Pe de altă parte, cartierul avea un aer marin autentic, ca scos din cărţi. Şi-l imagina cu uşurinţă pe Eugene O’Neill venind aici să se pătrundă pe toate căile de viaţa locului: absintul, morfina, suferinţa oamenilor şi dorurile nestăvilite ale inimii umane „marfă” pentru literatură şi anchete FBI.

Se găsea acolo clădirea impunătoare şi solidă a vămii, cea mai veche din ţară; un şir de clădiri de cărămidă şi case de şindrilă; librăria-cafenea primitoare; restaurante micuţe; crâşme – genul împotriva căruia Joe nu avea nimic de obiectat –, localuri respectabile, cu nume ca Roadhouse sau Y-Knot.

Venea aer sărat dinspre Atlantic, de la Race – porţiunea sălbatică de ape unde se întâlneau Oceanul Atlantic cu Canalul Long Island, de-a lungul râului Thames. Joe vedea farul, clădirea pătrată de cărămidă de la gura râului, şi fuioarele de fum, laboratoarele şi birourile Pfizer de pe partea cealaltă a râului, alături de Electric Boat, cu submarinele sale nucleare.

Cheiul era plin de trenuri de la Boston şi New York care veneau şi plecau, bacurile traversau Canalul – totul într-o cacofonie de sirene şi motoare, clopote, claxoane – sunete de călătorie în care se amestecau urgenţa cu bucuria şi tristeţea despărţirilor.

Anchetele lui Joe îl purtaseră prin multe orăşele de-a lungul anilor, dar niciunul nu îl captivase atât de mult ca New London. Era atâta alean aici. Străzile erau îmbibate de sânge, bere, ulei de balenă şi dorinţă.

Vechiul cimitir, Casa Hughenoţilor; Sate Street, care se sprijinea cu un capăt în Union Station, emblema arhitecturală ca un hău de cărămidă lăsată de H.H. Richardson şi, în vârful dealului, tribunalul elegant construit în 1784 numai din lemn, şiţă albă şi cu obloane negre – imens şi prea graţios pentru a găzdui procese penale.

Lui Joe îi plăcea New London. Îi plăcea pe coastă în general. Oriunde locuia Tara O'Toole era bine pentru el. Punctul culminant al anchetei avusese loc când o întâlnise pe Tara la magazinul de muzică al lui Andy.

Îi plăcea şi Bay McCabe. Erau prietene bune, norocoase că se aveau una pe alta. Tara era o figură: o dură şi o prietenă protectoare pe dinafară; blândă, loială şi cu un suflet vulnerabil pe dinăuntru. Joe cunoştea genul ei. îl cunoştea prea bine. Când nu vina fraude bancare la Black Hall, el locuia la Southerly, darstând în maşină şi privind în oglinda retrovizoare – se trezi invidiindu-l pe Dan Connolly.

Tipul avea o viaţă frumoasă – sau cel puţin aşa părea. Pe de altă parte, la fel păruse şi viaţa lui Sean McCabe. Amândoi se bucuraseră, în perioade diferite, de afecţiunea lui Bay. Să fi ştiut Dan că ea fusese îndrăgostită de el? Oricine ar fi citit scrisorile şi-ar fi dat seama.

Ancheta lui Joe scosese la iveală nereguli în departamentul de investiţii de la Shoreline şi în ceea ce privea felul în care opera sistemul lor de creditare. Se umblase la două fonduri şi rezultaseră pierderi însumate de peste cinci sute de mii de dolari. Când luase la puricat registrele bancare pentru a lua urma furtului, Joe dăduse cumva peste un alt fond, fondul succesoral Eliza Day.

Înfiinţat cu optzeci de ani în urmă de Obadiah Day, trecuse mai întâi în posesia soţiei Eliza, apoi a fiicei, Charlotte – devenită soţia lui Dan Connolly, iar acum aparţinea nepoatei lui Obadiah, tânăra Eliza. Fondul conţinea nouă milioane de dolari.

Dobânda se plătea trimestrial; până la accident, Charlotte fusese unul din giranţi. Celălalt era Sean

McCabe. Connolly avea dreptate; Mark Boland era acum girant. Dar preluase această calitatea abia la moartea lui McCabe. Daniel Connolly o înlocuise pe soţie după accidentul ei fatal. De ce nu pomenise că Sean fusese girant până la moartea lui, în iunie?

În ce fel avusese de-a face cu ingineriile financiare desfăşurate cu treisprezece luni în urmă?

Chiar în preajma morţii soţiei sale.

Ancheta uciderii lui Sean McCabe deschisese un abis la Banca Shoreline. Joe era în căutarea unui „suspect neidentificat”, potrivit termenului profesional. Nu era sigur cine, nici de ce şi cum îl ajutase pe McCabe, şi nici măcar dacă o asemenea persoană existase.

Ştia doar că avusese loc o spălare de bani în două departamente: divizia de credite şi divizia de investiţii.

Şi, deşi banii au fost repede puşi la loc, fondul Eliza Day fusese delapidat şi apoi restaurat-înregistrările o dovedeau.

De la CD-ul lui Joe se auzea Bob Dylan cântând *Oh, Mercy*; inspirat de tricoul lui Dan, îl opri şi puse în loc *The Rising* al lui Bruce Springsteen. Aşteptă şi pândi.

Apoi aşteptarea sa se dovedi fructuoasă: Dan Connolly pleca.

Ieşi din hangar, închise porţile grele şi le încuie. Merse prin parcare şi se urcă în camionetă. Dan ieşi apoi în stradă, trecu chiar pe lângă maşina lui Joe şi se îndreptă spre vest pe Shore Road.

El locuia la est, dincolo de podul Golden Star, în Mystic, aşa că Joe făcu o presupunere hazardată cu privire la destinaţia lui. Nu avea niciun motiv să presupună că Dan ar vrea să meargă într-acolo; era mai degrabă un sentiment straniu, un instinct. Poate fiindcă, dacă ar fi fost în locul lui Dan, acolo ar fi vrut Joe să se ducă.

Drumul dură vreo douăzeci de minute.

Şoseaua nu era aglomerată. Când vara se încheia, mulţimea de turişti se retrăgea. Şoseaua 156 era aproape goală, excepţie făcând zonele cu magazinele alimentare din Waterford şi Silver Bay. Apoi se mergea drept pe lângă

Rezervaţia Naturală Lovecraft şi Parcul Naţional Rocky Neck, pe lângă Wellsweep şi restaurantul Fireside. Connolly făcu stângape sub podul de cale ferată-acelaşi drum care ducea la New London, trecând pe lângă şantierul lui – până la Capul Hubbard.

Trecu de casa lui Bay, apoi şi de a Tarei, şi se opri în parcarea de pe plajă. În septembrie, parcarea era goală. Joe opri pe dreapta, la cotul drumului. Coborî din maşină şi traversă o curte goală ca să se uite.

Dan Connolly coborâse din camionetă, mergând pe pasarela care ducea spre plajă. Cu părul în vânt, păşi pe ponton, exact ce se aşteptase şi Joe să facă.

Deşi avea un binoclu în buzunarul sacoului, Joe îl urmări pe Connolly cu ochiul liber, din grădină. îl văzu privind în jos, de parcă voia să-şi amintească faptul că el construise pontonul cu mai mult de două decenii în urmă.

Apoi se aşeză pe banca albă, banca lungă şi albă pe care se odihniseră sau îşi găsiseră alinare de-a lungul anilor atâţia oameni. Cu capul uşor întors, privirea spre vest, drept spre casa lui Bay. Se gândea la ea, Joe era sigur de asta; şi asculta zgomotul valurilor şi al pescăruşilor.

Două elemente esenţiale ale mării care nu puteau fi despărţite de verile de la Capul Hubbard sau de pe oricare altă plajă; amintind de vară şi de tinereţe.

Şi de inocenţa pierdută.

20

Septembrie a fost senin, plin de lumină aurie, în timp ce vara aluneca spre toamnă. Veni apoi octombrie, iar aerul se răci, dar apa rămase încă destul de caldă pentru a putea înota, iar lumina deveni chihlimbarie. Ca răşina de chihlimbar, care fixa în eternitate viaţa de demult, cu frunze, albine şi greieri, lumina de octombrie de la Capul Hubbard era pe veci îmbibată cu amintirile verii.

Bay muncea din greu în grădina Augustei, acoperind rădăcinile cu un strat protector, tunzând tulpini uscate şi plantând bulbi noi pe Dealul Licuricilor. Apoi, parcă inspirată de promisiunea frumuseţii din primăvara viitoare, venea într-un suflet acasă şi făcea acelaşi lucru şi în

propria grădină.

Speranţa revenea şi se simţea mângâiată la gândul că aceşti bulbi uscaţi şi tari, îngropaţi acum în pământ, aveau să dea o puzderie de ghiocei, viorele, narcise albe şi galbene şi lalele în aprilie şi mai.

Seara, Bay şi Tara se întâlneau adesea să soarbă un ceai la gura sobei, întotdeauna la Bay acasă, unde puteau să-i supravegheze pe copii, care îşi făceau temele. Pentru prima dată de când se căsătorise, Bay se lăsa acaparată de muncă, dar era şi preocupată să-i facă pe copii să treacă fără probleme de şocul începerii şcolii după moartea tatălui lor.

— De fapt, octombrie e luna mea preferată pentru navigaţie, spuse Tara. Era o seară caldă, aşa că cele două prietene ieşiseră afară, la lumina lunii. Briza e constantă, iar apa e caldă, aşa că, dacă te răstorni, nu ai decât să înoţi de plăcere până acasă.

— Ar fi plăcut, zâmbi Bay, sorbindu-şi ceaiul şi dorindu-şi ca Dan să fie acolo ca să privească împreună luna. Aşa de plăcut…

— De ce nu-i suni să te inviţi iar?

— Nu pot.

— Pentru că ţi se pare că nu se cade, nu? Cum ai îndrăzni să navighezi iar cu cineva care te place?

— A fost atât de bine să fiu, pur şi simplu, pe apă cu el, zise Bay. Uitasem că putea fi aşa. E atât de tandru.

— Tu meriţi tandreţe, Bay.

— Sean era întotdeauna aşa de repezit şi preocupat, mereu în alertă… a fost minunat să navigăm în voia valurilor cu o barcă veche, fără să ne grăbim nicăieri.

— E un prieten bun, zise Tara. Îmi amintesc cât de mult timp îţi petreceai cu el – abia dacă apucam să te văd în vara aceea.

Vă plăcea să fiţi împreună chiar şi atunci când nu erai decât un copil.

— Ştiu, spuse Bay, iradiind de fericire numai gândindu-se la acel răsărit de lună. A fost într-adevăr o prietenie uimitoare.

— Şi nu este încă? De ce nu-i inviţi într-o seară la cină?

Bay se gândise la acelaşi lucru. Annie o tot bătea la cap că vrea să o vadă pe Eliza, iar Bay spusese că putea să o facă în curând.

Se uitau peste mlaştină, către coasta neregulată a dealului acoperit de copaci. Era întunecată şi misterioasă în lumina argintie a lunii, cu poteca ce ducea spre crâng şi Little Beach abia ghicindu-se. Bay se gândi la aventură, la cărarea vieţii ei şi se întrebă unde avea să o ducă.

— Vii şi tu la cină sâmbătă? o întrebă pe Tara.

Tara zâmbi, dând din cap.

— Nu, mulţumesc, cred că Andy începe reducerile chiar în ziua aia. S-ar putea să mă opresc acolo.

— Vrei să te vezi cu Joe Holmes, nu-i aşa? zise Bay.

— Mă simt atât de neloială, comentă Tara. Doar el îl anchetează pe Sean.

— Te-ai săturat realmente de artişti, nu?

— Până în gât, dragă. Nici nu ai idee în ce măsură.

Bay începu să râdă, când se auzi o maşină pe alee. Se ridică exact când Alise Boland apărea de după colţul casei cu un ghiveci enorm cu crizanteme portocalii.

— Ştiu că e cam târziu, zise Alise, lăsând ghiveciul pe treapta din spate. Trebuia să fi sunat înainte, dar abia am terminat cea mai trăsnită treabă şi aveam nişte tufanele rămase, din care voiam să-ţi dau câteva!

— Mulţumesc, drăguţ din partea ta! zise Bay. Bei un ceai?

— Da, stai cu noi, spuse Tara.

Alise clătină din cap:

— Mulţumesc, mi-ar plăcea, dar cu altă ocazie. Ştii cum e – am muncit toată ziua, nu vreau decât să ajung acasă şi să fac un duş.

— Ah! zie Bay zâmbind. Atunci sunt cu atât mai mişcată că ai trecut pe aici. Nu ştiam că lucrezi şi cu flori…

— De obicei nu îmi place, zise Alise. Eu obişnuiesc să fac decoraţiunile interioare, dar am un client care vrea să-i

decorez şi terasa, iar de data asta mi-am cam depăşit atribuţiile. Mark mi-a spus că te-ai apucat de grădinărit.

— Da, zise Bay. Lucrez pentru doamna Renwick.

— Nu-i aşa că e o figură? o întrebă Alise râzând. Lui Mark îi place grozav să o aibă de clientă. Vine mereu cu câte o poveste despre Augusta.

Bay încuviinţă, amabilă; probabil că Alise nu ştia că Augusta fusese clienta lui Sean până în iunie…

— În orice caz, zise Alise, să te bucuri de flori. Poate lucrăm împreună odată, Bay. Dacă am vreun client care caută grădinar, te am în vedere.

— Aş aprecia, zise Bay.

Nu era mare lucru, de fapt, dar în noaptea aceea Bay se simţi… normal, după atâtea luni de părăsire. Şedea afară cu Tara şi altă prietenă trecuse să îi aducă o plantă minunată. Era suficient să creadă că lucrurile mergeau mai bine. Bay se simţise nedorită cât trăise Sean, iar apoi îl pierduse; durerea era de două ori mai mare.

Însă în seara aceasta se simţea bine. Se simţea în siguranţă cu nişte prietene atât de bune, se simţea aparţinând unei comunităţi, începuse să facă ceva ce înţelegea şi pentru care avea talent, iar acesta putea fi începutul unui viitor real pentru copiii ei. Stătea în faţa casei pe care o iubea, cu copiii în siguranţă.

Şi putea privi luna, întrebându-se dacă o vedea şi Danny.

Vestea bună – grozavă – era că vor lua cina la familia McCabe, dar mai întâi Eliza avea să petreacă toată ziua cu Annie.

Vestea mai puţin bună era că Eliza simţea că răul o pândeşte iar. Se simţea ameninţată de orice: un ciocănit la uşă când tata nu era acasă. Senzaţia că cineva o urmărea. O zgârietură la fereastra de la camera ei într-o seară caldă de săptămâna trecută şi o voce slabă: „JEliza, Eliza, mama ta te cheamă”.

Sunase atât de real!

Şi când se uită, a doua zi, văzu zgârieturi pe plasa metalică, de parcă cineva ar fi încercat să o taie cu un

cuţit. Îi arătă şi lui Dan. El cercetă urmele şi spuse că erau de uzură, de la crengile care loveau fereastra în timpul vijeliilor şi când bătea vântul de nord-est. Sigur că fusese convins că ea inventase totul. „Să nu mă mai ascund după deget”, se gândea Eliza. „Chiar şi eu cred că e doar în închipuirea mea”. Era ca în povestea cu cel care strigă „Lupul!” Iar întreaga viaţă a Elizei nu fusese decât un imens strigăt după ajutor.

Unele lucruri o ajutaseră. Ca prezenţa lui Annie. Şi zilele însorite. Şi hainele noi o înveseleau pentru scurt timp. Dar pentru atât de puţin timp, că ajunsese să se întrebe la ce bun să mai cheltuiască atâţia bani.

Şi cerceii îi erau de ajutor, dar găurile pentru cercei erau cele care o ajutau cel mai mult. O mică ciupitură de durere, încă o gaură în piele pentru a mai elibera din tensiunea acumulată.

Şi înfometarea o ajuta. Era foarte reală. Corpul era cam prostănac dacă stăteai să te gândeşti bine. Era antrenat să se simtă înfometat când de fapt nu avea nevoie de hrană. De exemplu, arată-i corpului un sandviş cu şuncă şi de îndată gura începe să saliveze. La fel se întâmpla şi cu corpul Elizei când era vorba de o ciocolată – mai ales una cu migdale.

Corpurile erau foarte personale în poftele lor. De exemplu, Annie se luptase cu greutatea ei. Dar acum, după cum aflase din ultimele convorbiri telefonice, foamea începuse să fie ţinută sub control, iar corpul ei se micşora câte puţin.

Pentru Eliza, viaţa era o luptă continuă. Se simţea ca un muncitor de la o uzină nucleară: trebuia să menţină presiunea într-un loc, să o elibereze într-altul, la un capăt să lase să se acumuleze grijile, apoi să dea drumul grijilor pe altă parte.

Şi Eliza făcea asta tăindu-se sau înfometându-se. Înfometarea mărea presiunea asupra corpului ei până când muşchii strigau după vitamine şi hrană, iar tăiatul elibera strigătele acumulate în trup.

Tatăl ei era afară, la şantier, iar Eliza era în hangar,

cu treaba terminată, stând la birou, locul preferat pentru a-şi face treaba: să se taie.

Îi spunea „biroul bunicilor”, pentru că asta era: creat de unul din bunici pentru celălalt Dar nu era tocmai o poveste similară cu cea a lui Aimie despre cele două bunici „îndrăgite”. Aici era vorba de comerţ, nu de prietenie: familia mamei sale avusese toţi banii, iar bunicul din partea mamei, Obadiah Day, îl angajase pe bunicul din partea tatii, Michael Connolly – un imigrant irlandez sărac – să-i construiască şi să-i decoreze acest birou.

Şezând la birou, scoase încet cuţitul de la ciorap. Pulsul îi crescu de emoţie. Iar gâtul o ustura de lacrimile pe care ar fi vrut să le poată vărsa. Uneori i se părea că, dacă ar putea plânge, nu ar mai simţi nevoia de a se tăia; corpul ei ar plânge firesc.

Plimbându-şi degetele peste suprafaţa biroului, se întrebă dacă nu cumva mobila asta era blestemată. Dacă nu ar fi fost comandată, dacă unul dintre bunici nu ar fi fost angajat de celălalt pentru a-l construi şi decora, oare familia lor ar mai fi existat?

Oare l-ar mai fi întâlnit mama ei pe tatăl său? S-ar mai fi născut Eliza?

Îşi dorea adesea ca toate acestea să nu se fi întâmplat. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea să meargă la Banquo, pe care îl vedea ca un sanctuar – deşi unul încuiat, cu feţe de pernă din plastic şi prea multe medicamente –, pentru că acolo erau oameni, inclusiv fete ca ea, care îi înţelegeau viaţa, cărora nu li se părea deloc ciudat să auzi voci la fereastră noaptea strigându-te să te alături mamei tale, şi care ştiau, fie şi puţin, prin ce trecea ea.

Cum e să fii în pielea ei.

Să fii Eliza Day Connolly.

Şi Annie înţelegea puţin. Avea o inimă tandră, ca şi fetele de la Banquo, dar şi o forţă care îi plăcea Elizei. O intriga felul în care Annie se descurca în diverse împrejurări şi ar fi vrut să înveţe de la ea.

Dar locuiau atât de departe; ce bine ar fi dacă şi Eliza

ar locui la Capul Hubbard, unde ar putea să o vadă mereu pe Annie! se gândi că locul acela părea bântuit de spiritele tuturor „îndrăgiţilor” care se adunaseră vreodată acolo. Ştia că şi Annie simţea la fel – un motiv în plus să o iubească.

Fantome, griji şi secrete.

Ca mama Elizei, de exemplu. Când va ieşi oare la iveală oribilul ei secret? Oare tatăl ei îl ştia? îl adora, mai mult decât ar fi putut el bănui vreodată, şi şi-ar fi dat viaţa ca să-i ajute. De aceea o deranja atât de mult vocea de la fereastră – pentru că îi reamintea Elizei atât de mult de noaptea în care murise mama ei.

Dar vocea de la fereastră nu cunoştea sentimentele reale ale Elizei, nu ştia secretul. De aceea Eliza verificase dacă nu cumva o persoană reală fusese pe acoperişul lor – pentru că vocile din mintea ei ar fi ştiut mai bine cum stă treaba. Fiindcă vocea de la fereastră era ignorantă. Nu ştia că Eliza nu avea nicidecum intenţia să-şi urmeze mama. Chiar deloc.

Secrete de familie.

Dacă stăteai să te gândeşti, spitalul Banquo exista tocmai datorită secretelor de familie. Datorită faptului că oamenii erau răniţi de cei care îi iubeau cel mai mult. Ce motiv mai bun pentru a înnebuni? Eliza nu găsea ceva mai plauzibil. Tatăl ei, unul dintre cei mai buni păstrători de secrete din lume, ar fi făcut bine să fie atent, sau cine ştie cum s-ar descurca. Avea nevoie de Eliza ca să rămână şi el pe linia de plutire.

Era pregătită să accepte asta: ea îi făcuse multe greutăţi.

Bine – e drept că uneori îşi dăduse silinţa să-i facă viaţa un iad. Să-i amintească faptul că EA încă era acolo, că EA încă mai avea nevoie de el, că EA nu îl va părăsi niciodată. Dacă era ocupat să aibă grijă de ea, îi rămânea prea puţin timp ca să se tortureze cu ce i se întâmplase mamei sale.

Omul era atât de bun, dar era ridicol de orb în privinţa anumitor adevăruri. Crezuse că dulcea lui Charlie

îl părăsise pentru a-şi găsi moartea în noaptea aceea, pe marginea drumului? Ha!

Uneori o fiică ştia mult mai multe.

Cu plămânii incandescenţi şi inima ca un ciocan pneumatic în pieptul ei firav, Eliza îşi privi tatăl pe fereastră. Ştiu că va mai avea o vreme…

Eliza închise ochii şi o văzu pe mama ei vorbind cu Sean McCabe. Bancherul ei de încredere.

Era ciudat că Annie, noua şi unica ei prietenă, era fiica lui Sean McCabe, dar la ce bun să ai Tulburare Disociativă de Identitate – T.D.I. – dacă nu pentru a te disocia voit din când în când, atunci când aveai mai multă nevoie? Asta o împiedica să vadă în faţa ochilor maşina cafenie care îi apărea în vise…

Sau să-şi amintească unde o mai văzuse. O chinuia să ştie că mai văzuse maşina aceea înainte. Dar unde? Şi unde mai auzise ea vocea de la fereastră?

Întrebările o înnebuneau, aşa că luă cuţitul.

Alese un loc pe corp – pe antebraţ, chiar sub încheietură; era toamnă şi răcoare acum, se purtau mâneci lungi – aşa că Eliza începu să apese încet lama pe piele.

Nimic prea dramatic. Doar atât cât să elibereze sângele, să îl lase să iasă la suprafaţă. O picătură de sânge. Încă una.

Sângele ei; sângele Elizei.

O şoca de fiecare când îl vedea.

Ah, şi-ar fi dorit să poată plânge. Îi venea, aproape că putea…

Se uită cum ţâşneşte sângele prin tăietura milimetrică şi cum se scurge pe braţ în jos şi îşi simţi angoasa arzătoare din piept, ştiind că toţi erau făcuţi din sânge şi oase pe care moartea putea veni brusc să le ia cu ea, iar dragostea putea fi înlocuită de ură, pentru ca apoi niciuna, nici cealaltă să nu mai aibă unde să se ducă…

Şi îşi lăsă sângele roşu să se verse din braţ pe biroul de lemn rar al bunicului, privind cum picătura curge peste faţa de mahon a lui Poseidon, în oceanul ce se încolăcea la picioarele lui. Cu dinţii încleştaţi, dar fără nicio lacrimă în

ochi, Eliza îşi amestecă sângele cu faţa zeului şi cu valurile mării.

21

Sâmbătă fusese o zi lungă, frumoasă, teribilă. Annie se simţea de parcă s-ar fi dus la un film care îi plăcea şi ar fi aflat că, în loc să-i privească, juca în el; era, de fapt, viaţa ei. Era ca şi cum, măcar pe termen scurt, i se împlineau cele mai multe dorinţe. Dar şi temerile pe care nu şi le cunoştea…

Totul a început când Eliza a fost adusă la ei, pe la nouă şi jumătate. Tatăl ei intră cu camioneta pe alee, iar mama lui Annie ieşi să vorbească cu el, stabilind să se întoarcă toţi pe la şase şi jumătate pentru cină. Eliza fusese adusă mai devreme fiindcă promiseseră să lucreze împreună temele pentru şcoală şi hotărâseră să scape mai înainte de corvoada asta.

Pe când părinţii lor se sfătuiau pe alee, fetele urcară în camera lui Annie, care o invită pe Eliza să ia loc la biroul ei.

— Nu, e în regulă, spuse Eliza, trântindu-se pe pat. Vreau să stau pe pat.

— Dar e mult mai uşor să te concentrezi la birou, spuse Annie.

— Ei bine, mulţumesc. Ştiu că aşa este, dar aşa am chef. Corpul meu nu are poftă să stea drept azi.

— Mănânci zilele astea?

Eliza clătină din cap.

— Dar să nu mă spui. Tata m-a ameninţat că mă trimite la Banquo dacă nu încep să mănânc. E atât de… tulburător.

— Cred că îşi face griji pentru tine, spuse Annie, îngrijorându-se la rândul ei. Eliza arăta mai slabă decât o văzuse înainte, de parcă se topea de inaniţie celulă cu celulă.

— Nu trebuie să-şi facă, zise Eliza. În familia asta, eu sunt cea care se îngrijorează. Pentru el. E năpasta vieţii mele.

— Tatăl tău? întrebă Annie, mirată şi în acelaşi timp

înspăimântată să o audă pe Eliza vorbind astfel despre tatăl ei.

— Da. De când afacerea merge prost, s-a schimbat mult. Abia dacă mai râde. Vorbeam despre nemâncare. Dacă bărbaţii de vârstă mijlocie ar putea fi anorexici, ar fi un candidat perfect. De anul trecut încoace…

— Nu atunci a murit mama ta?

Eliza, tolănită pe patul lui Annie, îi aruncă o privire scăpărătoare.

— Da. Şi ştii cât de mult a schimbat asta totul.

— Atunci poate că tatăl tău e doar trist.

— Păi, e foarte complicat, zise Eliza, ţinând în braţe perna lui Annie ca pe un bebeluş imaginar căruia îi sărută fruntea. Şi îţi mulţumesc că încerci să dezlegi această încurcătură de dragul meu, dar asta e problema cu secretele de familie: dacă le-am dezvălui, ni se pare că am muri. Aşa că… ce temă ai de făcut? Eu trebuie să lucrez la engleză.

— Eu la franceză, zâmbi Annie, înfiorată să audă de secrete de familie… pentru că avea şi ea vreo câteva şi era încă devreme, iar ziua avea să fie lungă.

Şi chiar atunci se deschise uşa şi mama ei – parcă îndemnată de domnul Connolly – intră cu un platou cu fructe.

— Uite aici ceva care să vă ţină mintea trează în timp ce studiaţi.

— Mmm, mere şi pere, spuse Eliza, zâmbind larg, de parcă tocmai i se înmânase un platou de aur şi argint*. Îmi plac la nebunie*! Mulţumesc *foarte* mult!

— Cu plăcere, Eliza! Ne pare bine că ai putut veni azi.

— Şi mie, spuse Eliza cu acelaşi zâmbet.

Când mama părăsi încăperea, Annie luă câteva felii şi îi trecu platoul Elizei. Ea refuză, scuturând din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Dar parcă ziceai că îţi plac la nebunie.

— Aşa este. Dar nu am de gând să le mănânc, zise ea, scoţând cartea de engleză din ghiozdan.

Annie dădu din cap. Înţelegea şi respecta dorinţa Elizei.

Fetele îşi făcură temele – Eliza pe pat, iar Annie la birou. Tema la franceză era foarte grea, dar frumoasă, pe măsură ce muzica limbii iradia din pagină… La ora de franceză şi în timp ce studia, Annie devenea o mignonă şic, o puştoaică încântătoare, genul de fată despre care tatăl ei ar fi gândit că e frumoasă.

Annie citi în şoaptă, vrăjită de muzicalitatea cuvintelor şi fericită că era cu o prietenă la ea în cameră. Mai atenua durerea de a-şi fi pierdut tatăl.

— Poţi citi tare, se auzi vocea dinspre pat.

— Nu vreau să-ţi întrerup engleza.

— E în regulă. E Dickens: *Marile speranţe*. O ştiu pe dinafară. Unii îl *trăim* pe Dickens… mai ales când scrie despre orfani şi tragedie…

Suspină tare şi se scărpină pe braţ, făcând-o pe Annie curioasă să vadă ce se ascunde sub mânecile ei, dacă nu cumva avea cicatrice noi.

— Viaţa este pentru mine, concluzionă Eliza, din nefericire, un mare capitol de literatură dickensiană, cu derbedei, şi trădare, şi foame, şi străzi murdare, şi oameni răi pe acoperiş şoptind fetelor prin somn… aşa că te rog dă-i înainte: citeşte-mi lecţia de franceză.

— Ce oameni răi?

— Oameni care mă *urmăresc*, zise Eliza, arătându-şi dinţii şi încovoindu-şi degetele ca pe gheare. Oamenii *răi*…

— Serios? făcu Annie, acest nou joc făcând-o să tremure de plăcere.

— Da… oriunde merg îi simt în spate, dar de îndată ce privesc peste umăr, au *dispărut*. Ca să se întoarcă la ceas de seară…

— Şi ce fac la ceas de seară?

— Mă strigă pe nume: „Eliza, te cheamă mama ta”.

— Aş vrea să mă strige şi tata.

— Dar de fapt nu este mama mea, şopti Eliza. E doar nebunia din capul meu.

— Nu eşti nebună.

— Uneori mă îngrozesc că aş fi. Apoi Eliza zâmbi. Însă nu e chiar aşa de rău. E o soluţie bună pentru a fi în contact cu toţi îndrăgiţii… Ştii, aseară am vorbit cu cele două bunici şi le-am spus că tu şi cu mine suntem cele mai noi prietene la cataramă de la Capul Hubbard. Hei, poate că una dintre ele mă striga la fereastră!

— Poate! încuviinţă Annie năucită, ca de fiecare dată când Eliza se pornea – oare cum o fi în capul Elizei? Aşadar, Annie îşi citi textul cu voce tare, perfecţionându-şi pronunţia pe măsură ce continua, încântată să aibă public, să aibă o prietenă, un tovarăş de drum în aceeaşi barcă cu ea.

După ce terminară temele, cele două fete hotărâră să facă un picnic la Little Beach, aşa că Eliza – ce surpriză! – putu să arunce mâncarea pe drum. Eliza observă maşina neagră care dădea târcoale prin apropiere.

— Oho, zise ea. Poliţişti, nu?

— Îhî, răspunse Annie, încruntându-se şi simţindu-se stânjenită.

— Răscolesc mizeria după tatăl tău, nu?

— Îhî, mormăi Annie şi umerii i se încovoiră şi mai mult.

— Să nu-ţi fie ruşine, zise Eliza, strângându-i mâna. Tatăl tău nu era tocmai perfect. Dar cine este perfect?

Annie nu putu vorbi la început. Privi maşina fără niciun însemn pe ea: trecea încet, alunecând uşor ca un rechin pe roţi: maşină neagră, moarte albă.

— Am crezut că tatăl meu *chiar este* perfect, zise ea cu voce pieritã.

— Ştiu, Annie. Şi eu am crezut la fel despre mama.

— Şi când ai aflat că nu era perfectă?

Continuând să meargă, Eliza se uită la Annie, de parcă încerca să se decidă dacă poate merge până la capăt să i se confeseze sau nu.

— Orice ar fi făcut, nu poate fi la fel de rău ca ceea ce a făcut tatăl meu.

Cele două fete mergeau pe drumul de pe plajă, la depărtare de pontonul construit de părinţii rămaşi în viaţă.

Când ajunseră la capătul potecii stâncoase care ducea la dealul presărat cu pini şi cedri, Eliza întoarse capul înapoi şi privi.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— Poteca spre Little Beach, răspunse Annie. Se aştepta ca

Eliza – îmbrăcată cu rochia ei supraelastică şi în papuci cu tălpi groase – să protesteze. Făcu ochii mari, interesată.

— Locul ăsta e perfect pentru a destăinui secrete! exclamă ea. O potecă ascunsă, fermecată, unde fetele de treabă îşi pot spune lucruri teribile şi extraordinare… şi unde oameni răi nu le vor găsi niciodată!

— Glumeşti când vorbeşti despre oameni răi, nu-i aşa? întrebă Annie, nervoasă.

— Cred că da, spuse Eliza.

Mulţumită, Annie simţi o gâdilătură magică coborându-i pe şira spinării. Deliciul de a vorbi despre lucruri teribile şi extraordinare, de a nu trebui să ascunzi adevărul, o făcu să o ia pe Eliza de mână ca să o ajute să urce poteca abruptă. Copacii creşteau de-a lungul traseului, cu ramurile împletindu-se pe deasupra capetelor şi lăsând o lumină verde să li se prelingă pe umeri.

O dată ajunse în pădure, primul lucru pe care îl făcu Eliza fu să desfacă un sandviş făcut de Bay şi să-i arunce în tufe.

— Pentru păsări, explică ea, adăugând: Ah, ar fi trebuit să te întreb dacă nu cumva îl voiai tu… ai fi putut să mănânci două.

— Eu nu vreau decât jumătate din al meu, zise Annie, scoţând din învelişul de plastic o parte din sandvişul ei cu friptură de curcan şi aruncând-o lângă sandvişul Elizei.

— Ai slăbit mult, zise Eliza.

— Se vede?

— Da. Kilogramele ţi se topesc de pe oase. Ai grijă să nu dai în anorexie. O dată începută, devii dependentă. Înfometarea e ca un drog. Cine are nevoie de heroină?

— Eu nu iau droguri, replică ferm Annie.

— Nici eu… în afară de PIN.

— În afară de ce?

— La spital. Un tranchilizant la cerere. Nu voiau să devenim prea agitaţi – cel puţin la exterior. Cum ne simţeam pe dinăuntru era altă poveste; nu ne puteau ajuta cu nimic în privinţa asta. De aceea şi eram acolo.

— Dar de ce ai fost în spital? o întrebă Annie, continuând să înainteze pe poteca întunecoasă şi şerpuitoare, ca două fete dintr-un basm aflate în drum spre celula vrăjitorului-tată.

— Vrei să auzi întreaga poveste?

— Da.

— Să ştii că nu e deloc frumoasă, spuse Eliza. Şi este despre mama mea şi… tatăl tău.

— Tatăl *meu*? întrebă Annie, şocată.

— Da. Aşa că trebuie să fii sigură dacă vrei să o auzi…

— Spune-mi!

Eliza ridică mâna şi o îndemnă pe Annie să meargă mai departe. Continuară să înainteze în tăcere încă vreun minut, apoi ieşiră – ca prin minune – la lumina soarelui de pe Little Beach. De obicei Annie se relaxa pe-aici, dar în clipele astea fiecare muşchi îi era încordat, de parcă se pregătea să întâmpine un monstru. Şi ce era cu pârâitul uşor care se auzea în pădure, de parcă cineva ar fi fost pe urmele lor? Se străduia să-şi alunge teama; Eliza o băgase în sperieţi.

— Hm, zise Eliza, ascultând.

— Sunt oamenii răi? şopti Annie.

— Da! spuse Eliza, făcând iar figura ei de sperietoare. Vor să audă şi ei povestea. Tu vrei?

— Cred că da, zise Annie, privind spre crâng, dar fără să vadă nimic acolo şi gândindu-se că se juca la marginea nebuniei cu prietena ei.

— Tatăl tău era girantul meu, spuse Eliza.

Annie încreţi nasul, încercând să-şi amintească ce era un girant. Muzeele aveau aşa ceva, căci ea ştia că tatăl ei fusese „girant” pentru un muzeu. Nu vru să pară fraieră,

dar se întreba la ce îi trebuia Elizei *un girant*?

— Vezi tu, bunicul meu era foarte bogat, spuse Eliza, cerându-şi parcă scuze. Tatăl lui avusese pescadoare care navigau pe ocean şi omorau frumoasele şi nobilele balene. Avea o flotă întreagă de astfel de vase… apoi a investit într-o linie de transport… apoi şi-a diversificat activitatea şi a investit şi în companii de electricitate.

— Ah, zise Annie. Unul dintre bunicii ei vânduse gheaţă, iar celălalt construise ziduri de piatră.

— Bunicul Day – Obadiah Day – a înfiinţat un fond, adică a pus tone de bani la bancă într-un cont special la care nu se putea umbla

— Păi atunci la ce-i folosea?

— Păi produc dobândă. Dobânda poate fi cheltuită după bunul nostru plac.

— Adică după placul tău şi al tatălui tău?

— Mai exact, numai după bunul meu plac, mai nou, zise Eliza. Când spun „noi”, de fapt mă refer la mine. În principal, eu sunt cea care plăteşte pentru tot.

— Vrei să spui că tu îţi cumperi singură lucruri?

— Nu. Dar de la mine se plăteşte totul. Cheltuielile noastre, costurile de afaceri ale tatălui meu… Costă mult să fii constructor de bărci de lemn. De fapt, mama obişnuia să îl tachineze, spunându-i că îi sponsoriza un hobby.

— Dar… el vinde pe mulţi bani bărcile pe care le construieşte, zise Annie. Aşa mi-a spus mama.

— Sigur, pentru că materialele sunt foarte scumpe. El foloseşte lemn foarte scump. Uneori esenţă rară, din Zanzibar sau Costa Rica. Ştii cât costă să aduci o încărcătură de teck tocmai din Lamu? O avere. Iar munca lui este scumpă. Şi pentru că lucrează manual el însuşi fiecare barcă, nu câştigă prea mult.

— Dar e cel mai bun în domeniul lui. Tot mama mi-a spus asta.

— Sigur că este, zise Eliza. Spun doar că mama mi-a explicat că ocupaţia lui e ca un hobby. Iar ea plătea pentru acest hobby.

— Nu îl deranja? Annie era perplexă. La ei acasă, tata

era atât de mândru că mama nu muncea. Îi plăcea să fie el însuşi „cel care aduce mălaiul”.

Eliza ridică din umeri.

— Nu cred că-i păsa. Sau că îi pasă chiar şi acum. E altfel decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o; îşi iubeşte munca, iubeşte marea şi mă iubeşte pe mine. A iubit-o pe mama. Unele lucruri sunt importante pentru tata. Atâta timp cât le are, totul este bine.

— Ai zis, spuse Annie, înghiţind în sec, că tatăl meu era girantul tău.

— Da. El îmi supraveghea contul. împreună cu mama.

— Aşa s-au cunoscut?

Eliza dădu din cap, adunând câteva scoici şi zornăindu-le în palmă. Mergeau acum pe lângă stânca uriaşă, la marginea desişului cu viţă sălbatică, şiretlicul unui vrăjitor ca să împiedice oamenii să treacă pe acolo. Dar Annie îi arătă Elizei cum să meargă într-o parte, cu spatele la stâncă, pentru a evita să atingă frunzele verzi şi lucioase, spre a doua plajă.

Din nou, lui Annie i se păru că aude pe cineva în pădure, la o aruncătură de băţ, pe cineva care le urmărea de-a lungul plajei. Când ea se oprea, foşnetul frunzelor se oprea şi el. Să fie o căprioară? Tremura conducând-o pe Eliza pe cea de-a doua plajă.

Plaja era plină de pietre: bolovani mari de granit în apă, pietre mai mici, de mărimea unui ou pe linia de flux. Fetele mergeau încet – Annie era desculţă, dar Eliza fiindcă nu voia să îşi sucească glezna. Annie aruncă o privire către micul arhipelag de stânci ce ieşeau din apele Canalului; acolo o vedea adesea pe Quinn Mayhew aruncând flori în valuri, daruri pentru sirenele locului.

— O ajuta să ia decizii în materie de investiţii, spuse Eliza. Era un bancher bun.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Da. Când mă lua cu ea la bancă.

— Ce zicea? Cum era? întrebă Annie cu voce spartă, avidă de noi detalii despre tatăl ei pe care nu avea să-i mai vadă vreodată, uitând de spaima că ar putea fi urmărite

din pădure, uitând de oamenii răi şi de monstrul pe care îl presimţea pândind în povestea Elizei.

— Era foarte prietenos, zise Eliza blând. Mă trata de parcă aş fi fost o persoană foarte importantă. Îmi zicea domnişoara Connolly.

— Aşa era tata, răsuflă Annie. Era drăguţ cu toată lumea.

— Mi-a inspirat încredere atunci, zise Eliza. L-am cunoscut pe tatăl tău şi m-am gândit că nu degeaba avea funcţia aceea, fiindcă eu chiar aveam încredere în el.

— De ce nu mi-ai spus mai demult? întrebă Annie şi începu să plângă. Trebuie să fi ştiut că voiam să aud asta. De ce nu mi-ai spus?

— Ah, Annie, zise Eliza, atât de tristă şi cu bărbia tremurând. Nici acum nu vreau să-ţi spun restul…

— Trebuie, Eliza. Ce era cu tatăl meu?

— A sărutat-o pe mama, şopti Eliza, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Nu am spus absolut nimănui, nici chiar tatălui meu. Dar i-am văzut o dată. Credeau că dormeam pe scaunul din spate… şi s-au sărutat.

— Nu, zise Annie, strângând ochii.

— I-a dat nişte acte, ea le-a semnat şi s-au sărutat. Îi urăsc pe amândoi pentru asta… Niciodată nu am mai avut încredere în el. Sau în ea. Îmi pare rău că ţi-am spus.

— Trebuia să o faci, zise Annie, stăpânindu-şi suspinele. Nu vestea o şocase; la urma-urmei, ştiuse despre Lindsey. O auzise pe mama ei plângând până adormea. Dar lacrimile de acum erau diferite şi mai teribile.

Plângea pentru că Eliza văzuse.

Ruşinea lui Annie era profundă, dar fusese mereu doar a ei. Propria ei ruşine, neîmpărtăşită cu alţii: închisă în propriul ei trup, în propria ei minte. Faptul că cea mai bună prietenă a ei fusese martoră la infidelitatea lui îi zdrobea inima şi îi provoca o imensă durere.

Dar Eliza o îmbrăţişă, trăgând-o spre ea şi ţinând-o strâns, iar Annie ştiu că treceau împreună prin asta, surori, ca Annie şi Pegeen, dacă nu mai mult decât atât.

Căci fiecare se lupta cu demonii imaginari care o bântuiau.

Surori întru taină.

22

În timp ce fetele îşi petreceau ziua de sâmbătă împreună, Bay făcu un adevărat maraton în transport: i-a dus pe Billy la fotbal în Hawthorne şi pe Pegeen la ora de artă în Black Hall, un drum şi la Kelly's pentru a mai cumpăra nişte bulbi de plantat la Dealul Licuricilor şi la ea în grădină. Apoi, recuperându-i pe mezini, retrăi marele moment în care Billy înscrisese golul, admiră pastelul făcut de Peggy, se opri să cumpere de mâncare pentru cină şi în cele din urmă se îndreptă către casă.

Annie şi Eliza se întorseseră din plimbarea lor la Little Beach, iar Bay fu încântată să audă cât de entuziastă era Eliza, care adorase aspectul de „Grădină Secretă" al plajei – un loc de taină, de loc în afara timpului care îi fermeca pe toţi cei care ajungeau acolo.

Când sosi Dan, Bay servi copiii cu limonadă, pentru cei mari preparând un cocteil. Şedeau în grădină şi aşteptau să se încingă grătarul, în timp ce Eliza nu se mai sătura să vorbească despre Little Beach.

— E ca în filme, tată, zise ea. Te întrebi dacă e real sau doar un produs al imaginaţiei tale… Ba mai mult, e un loc absolut fermecat, cu spiriduşi şi zâne şi pitici care spionează şi cu magie.

— Pitici care spionează, zise Dan râzând. Mi-a fost dor de ei, dar cunosc bine Little Beach din vara în care am lucrat la Capul Hubbard. Acolo am agăţat leagănul pe care i l-am făcut mamei tale, Annie.

— Cred că mi l-a arătat când eram mică.

Bay le aruncă o privire: pe cât de vorbăreaţă era Eliza, pe atât de tăcută era Annie de când se întorseseră din plimbare. Deşi în ultimul timp evitase mâncarea nesănătoasă, acum ataca pârjoalele mexicane cu înverşunare. Rugând-o să o ajute în bucătărie, Bay o luă cu sine şi închise uşa după ele.

— Iubito, e totul în regulă?

Annie făcu semn din cap că da.

— Sigur? Pentru că nu prea mi se pare…

— Taţi încerca să ajute familiile să-şi păstreze casele, nu?

— Da, spuse Bay. Acesta era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-i spună Annie acum.

— Şi nu voia să vadă afacerile falimentând, nu?

— Sigur, iubito. Dar de ce mă întrebi aşa ceva?

— Şi asta înseamnă că era un tip cumsecade, nu? Nu era un om rău, nu-i aşa, mami?

— Oh, Annie, nu. Nu era. Deloc. A spus Eliza ceva despre el? De asta eşti supărată?

— Nu, mami… dar mă întrebam… Oare tati a avut multe aventuri?

Lui Bay i se strânse stomacul. Detesta faptul că fiica ei era la curent cu comportamentul lui Sean şi că asta o urmărea şi după moartea lui. Şi oare ce-i venise să se gândească la aşa ceva tocmai în seara aceea? Avea oare vreo legătură cu faptul că Bay îl invitase pe Dan la cină? O deranja oare faptul că îşi vedea mama întâlnindu-se cu alt bărbat?

— Nu ştiu, spuse Bay. Contează doar că el te-a iubit întotdeauna. Şi pe tine, şi pe Billy, şi pe Peggy. Nimic nu ar putea schimba ceea ce simţea el pentru voi.

Annie o aprobă nefericită, ca şi cum nu prea credea, dar se silea să pară a crede.

— Annie, în regulă? insistă Bay. Ai fi preferat ca familia Connolly să nu ia cina cu noi?

Dar Annie clătină din cap şi dădu înapoi:

— Nu, mami. Nu. Sunt *foarte* fericită că sunt aici. Doar că… mă gândeam şi eu aşa. Fără niciun motiv. Mă gândeam la asta de ceva vreme. După cină, Eliza şi cu mine ne întoarcem la Littlebeach, bine?

— Dar va fi întuneric atunci, iubito.

— Ştiu. O să luăm lanternele.

Bay aprobă şi zâmbi uşurată. Fie zi, fie noapte, copiii de la Capul Hubbard găseau drumul spre poteca abruptă şi mergeau la plaja ascunsă ori de câte ori voiau. Îi plăcea că cele două fete se bucurau de vraja locului care le încântase

şi pe ea şi pe Tara când erau de vârsta lor.

Când puiul pus pe grătar fu gata, Bay şi Billy pregătiră sandvişuri mexicane pentru toată lumea. Răcoarea de octombrie se simţea în aer, aşa că se mutară înăuntru ca să mănânce la masa din sufragerie. Annie şi Eliza au aprins toate luminările din cameră. Bay pregătise dinainte căminul şi îl lăsă pe Billy să aprindă focul.

Dar Annie şi întrebările ei zăboveau în mintea lui Bay. Îşi spuse că era normal, că atâta timp cât ancheta era încă deschisă, copiii vor auzi tot felul de lucruri despre tatăl lor. Plăcerea vădită pe care i-o făcea lui Annie compania Elizei o liniştea. Şi, cu toate că la un moment dat îl surprinsese pe Billy zgâindu-se la încheietura Elizei, unde se zărea o cicatrice ca o linie subţire încolăcită în jurul mâinii, şi ceilalţi copii se împrieteniseră cu ea.

Cina a fost veselă. Toată lumea voia să audă cum a construit Dan pontonul şi cum l-a ajutat Bay.

— Ştiţi că Michelangelo a pictat Capela Sixtină, nu? Ei bine, eu am făcut pontonul, zise Dan. Aceea este capodopera mea.

— E grozav că a rezistat atât de mult timp, zise Pegeen.

— Da, avem pe aici nişte furtuni foarte puternice, completă Billy. Ar fi putut să îl ia pe sus.

— Nu zic că ar fi cel mai grozav ponton din lume, zise Dan. Dar este încă în picioare. Atlantic City, Coney Island, Hubbard Point. Cred că l-am văzut o dată pe coperta *Revistei Pontoanelor*. Desigur, nu ar fi ajuns niciodată pe copertă dacă nu m-ar fi ajutat mama voastră.

— Cum te-a ajutat? îl întrebă Billy, chicotind. Tata zicea că are două mâini stingi.

— Da, zise Bay. Obişnuia să-mi zică aşa.

— Păi cam ai, mami. Lasă ciocanul pe seama mea.

— Ooo! Ce băiat sexist! zise Eliza.

— Am impresia, spuse Pegeen, imitând-o pe Tara fără să-şi dea seama, că de fapt se spune „porc sexist”.

Annie şi Eliza râseră, iar Billy se înroşi. Era la vârsta când prietenele surorii lui începeau să-i suscite interesul şi

voia să facă figură bună în faţa lor.

— Păi când am cunoscut-o eu, avea o mână dreaptă foarte bună, spuse Dan. Şi treaba e că sunt obişnuit să găsesc mânuitori buni de ciocan. Am căutat foarte mult pe cineva priceput şi, sincer să fiu, nu puteam face o alegere mai bună decât mama voastră.

— Aveţi aceeaşi vârstă? întrebă Peggy.

— Nu, în comparaţie cu mine, ea era o puştoaică, spuse Dan. Eu terminasem deja facultatea în vara în care am lucrat aici; iar mama voastră avea cincisprezece ani.

Bay zâmbi – copiii îi dădeau ceva de furcă lui Dan. Dar el intrase în joc şi părea că se bucură de fiecare clipă.

— Aşadar, construieşti bărci, nu? îl întrebă Billy.

— Da.

— Rapide?

— Veliere şi şalupe, Billy – merg atât de repede pe cât poţi naviga sau vâsli. Îţi place să vâsleşti?

Billy ridică din umeri şi rânji:

— Mie îmi plac schi-jet-urile, zise.

JE băiatul lui taică-său", gândi Bay.

— Nu construiesc din acelea, zise Dan. Ar trebui să încerci să vâsleşti o dată.

— Poate că o să încerc.

— Mie îmi place să vâslesc, domnule Connolly, interveni Annie.

— Aşa am auzit, Annie, zise Dan. Pariez că te pricepi bine la asta.

— Nu chiar, răspunse ea, roşind. Dacă se poate, Eliza şi cu mine am vrea să ne întoarcem la Little Beach acum. Voi avea grijă să o păzesc de piticii cei răi.

— Contez pe tine, Lise Dan.

— E fata mea, ce vrei? zise Bay.

Billy şi Peggy aleseră să iasă în curte ca să arunce la coş la lumina reflectoarelor, aşa că Bay le dădu liber tuturor. Ea şi Dan îi priviră pe cei patru copii cum se reped afară, lăsându-i pe adulţi în plata Domnului, cu tot cu vasele murdare de la cină şi cu simfonia greierilor de sub fereastră.

— Vrei o cafea? întrebă Bay.

— Dă-mi voie să te ajut la vase mai întâi, insistă el.

Earâse:

— Nu e nevoie.

— Dar aşa vreau eu, zise el.

Curăţară masa şi spălară vasele amândoi. Era plăcut, ireal, de parcă nu ar fi încetat niciodată să muncească împreună.

Trecură apoi în salon, unde luminările se consumaseră în bună măsură. Focul ardea cu un zgomot plăcut. Bay mai puse un buştean pe foc şi priviră cum se înteţeşte flacăra. Se uită la Dan. Era atât de înalt şi de bronzat, irlandezul chipeş de care se îndrăgostise la cincisprezece ani! Dar acum era şocată de întorsătura tristă pe care o luaseră vieţile lor de atunci încoace.

— La ce te gândeşti, Bay? întrebă el.

Ea clătină din cap:

— Nu sunt sigură că vrei să ştii.

— Dă-i drumul, pune-mă la încercare.

Sprijinită de poliţă, îşi trecu mâinile peste pielea care se jupuise, iar acum se aşează pe scaun lângă el. El luase scaunul pe care şedea ea de obicei, iar ea şedea pe cel al lui Sean.

— Mă gândeam cât de greu este, zise ea.

— Ce anume? Să fii un părinte singur?

— Da – şi toate consecinţele care decurg de aici. Munca suplimentară, efortul de a fi în două locuri deodată, grijile financiare… dar mai mult de atât: să te asiguri că cei mici sunt bine. Sunt toţi foarte trişti. Au primit o lovitură prea puternică şi sunt afectaţi de tot ce li s-a întâmplat şi de ce li *se va mai întâmpla*; dar cum să controlez situaţia?

Observă că lui Dan îi mijea un zâmbet, dar ţinea capul în jos de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, doar chestia asta cu „controlul”. Încerc să-mi amintesc când am avut ultima oară impresia că pot controla situaţia.

— Serios?

— Da. Obişnuiam să cred că pot controla situaţia. Ştii? Măcar dacă aş fi putut să fiu atent, să am grijă de afacere, să ţin calea…

— Aici am şi eu propria versiune la asta, zise Bay, melancolică, gândindu-se la ultimii doi ani. Îmi ziceam că dacă sunt o persoană bună, atunci Sean mă va iubi, familia va fi fericită, iar lumea va fi bună cu noi.

— Sună cam la fel cu filosofia mea, zise Dan.

— Atunci spune-mi cum să fac viaţa mai bună pentru Annie şi ceilalţi doi. Tu cum faci cu Eliza?

— Eliza… zise el, şi lumina din ochii lui se schimbă.

— Ce a vrut să spună în ziua aceea când am venit la tine la şantier şi zicea că o învinuieşti pe ea…?

— …de moartea mamei sale, zise Dan, clătinând din cap. Aşa zice ea – sper că nu crede cu adevărat asta. I-am spus mereu că nu o învinuiesc de nimic, am tot încercat să o conving… ca să nu mai trebuiască să se întoarcă în spital.

Bay aşteptă. Butucii pârâiau şi şuierau în cămin, şi scânteile zburau în sus pe horn.

— Ce s-a întâmplat, Dan? îl întrebă ea blând.

— Veneau cu maşina acasă într-o noapte de aprilie, acum un an. Charlie avusese treabă în Black Hall şi Hawthorne şi o luase pe Eliza cu ea. Eliza este, ei bine, hipersensibilă… şi era supărată pe mama ei. Prietenii care le-au văzut urcându-se în maşină la Black Hall spun că Eliza ţipa şi dădea din mâini. Am întrebat-o de ce, dar refuză să-mi spună; susţine că nu vreau decât să o învinuiesc pentru că s-a supărat şi a provocat accidentul mamei sale.

— E adevărat?

Dan se uită în foc, apoi clătină din cap:

— Nu.

— De ce era Eliza atât de supărată?

— Nu ştiu. Nu-i place să aştepte – plictiseala cumpărăturilor, mersul la bancă, poşta, biblioteca. Îi place să se mişte cât mai repede dintr-un loc în altul. Sunt sigur

că Charlie avusese întruniri, iar Elizei nu-i plăcea când acestea se prelungeau. Probabil că Charlie nu ar fi trebuit să o ia pe Eliza, zise Dan, dar avea de semnat nişte acte…

— Acte?

— Eliza este beneficiara unui fond succesoral al familiei lui Charlie, zise Dan. Charlie era girantul fondului, dar mai erau câteva conturi mici care erau ale Elizei. Iar Charlie avea nevoie de Eliza în ziua aceea ca să mute nişte bani.

— În Black Hall? La ce bancă? A lui Sean? se încruntă Bay, devenind brusc bănuitoare.

— Da, de fapt chiar la banca lui, confirmă Dan. Fondul fusese înfiinţat cu ani în urmă, pe vremea când Obadiah Day îşi construia vapoarele chiar aici, în Black Hall, iar noi nu am mai mutat fondul la Mystic.

Bay asculta. Nu înţelegea de ce brusca dezvăluire îi uscase gâtul. Pentru că Danny nu-i spusese asta din proprie iniţiativă? Că şi acum trebuia să-i scoată cuvintele cu cleştele din gură?

— Îl… îl cunoştea pe Sean?

— Da, zise Danny. Era cogirant la contul Elizei. îl preluase cu câţiva ani înainte de moartea ei, cred că de la cineva care se pensionase de la bancă.

— Henry Branson, zise Bay. Era decanul de vârstă al băncii; el l-a ales pe Sean ca să-i preia cei mai importanţi clienţi.

Urmărea scânteile cum pornesc pe horn în sus. Poliţa căminului era plină de fotografii înrămate: Sean cu copiii în barcă, Sean la plajă, făcând cu mâna de pe saltea, Sean ţinând peştele pe care îl prinseseră împreună. Bay clipi şi se întoarse spre Danny.

— A…

Nu putu să rostească întrebarea. Lăsă capul în jos, apoi reluă:

— A luat bani de la Eliza?

— Nu, zise Danny încet. Nu a luat.

Bay dădu din cap. Avea mâinile umede; îi fusese atât de teamă că Danny îi va spune ceva ce nu voia să audă

despre Sean. Ochii îi ardeau de lacrimi şi furie. Simţind emoţia ei şi părând el însuşi tulburat, Danny se întinse peste scaun şi îi luă mâna.

— Charlie se întorcea din oraş? întrebă Bay acum, viind să audă şi restul poveştii.

— Da, spuse Danny. Făcuseră nişte comisioane, fuseseră la cumpărături. Eliza nu vrea să-mi dea detalii, dar ştiu că s-au oprit la marginea Şoselei 156, imediat după Morton Village. Chiar dincolo de piciorul dealului acela abrupt unde drumul face o curbă…

— O curbă periculoasă, zise Bay, şi sângele îi îngheţă în vine.

— Da, spuse Danny. Aşa e… Nu se ştie de ce, Charlie a ieşit din maşină. Ea şi Eliza se certaseră; voia să-i dea timp Elizei să se calmeze. Charlie detesta discuţiile şi făcea orice ca să le evite. Se pare că a plecat chiar de lângă maşină, lăsându-şi fata înăuntru… Aşa a spus Eliza imediat după accident, apoi nu a mai vorbit deloc. O lună întreagă după aceea a fost în şoc total…

— Biata fată, şopti Bay.

— A văzut cum s-a întâmplat, spuse Dan liniştit. Şedea pe scaunul de lângă şofer, privindu-şi mama care mergea de-a lungul drumului. Ea zice că ţipa. Striga la mama ei, spunându-i să se întoarcă şi să nu o lase singură. Charlie era cu spatele la maşină, traversând şoseaua – dar nu avea unde să se ducă, nu era nimic acolo. Niciun magazin, niciun restaurant – toate erau la peste un kilometru în spate, în Silver Bay. În locul pe unde traversa Charlie nu erau decât câmp şi copaci. Totul pare atât de fără rost – numai ca să evite emoţiile Elizei.

— Oh, Dan.

— A lovit-o o maşină care venea dinspre Silver Bay – nici măcar nu a oprit după aceea.

Bay nu putea vorbi; condusese de atâtea ori pe porţiunea aceea în ultimele luni, chiar în ultima săptămână. Se gândi la curba fără vizibilitate şi o vedea pe Charlie traversând drumul, pe Eliza şezând în maşină, martoră la tot ce se petrecuse.

— Eliza a avut o cădere nervoasă, spuse Dan cu vocea alterată. Înainte să se întâmple, era altă fată. Tot emotivă, dar atât de fericită şi veselă – aşa de drăguţă, oricând gata să glumească. Poate că în săptămânile dinaintea accidentului devenise puţin mai rezervată. De parcă o preocupa ceva. I-am spus lui Charlie, dar ea a pus-o pe seama adolescenţei. Însă, după accident, Eliza pur şi simplu… a plecat.

— Plecat?

— A plecat din sine. S-a ascuns de mine. Undeva în adâncul ei.

— Dar ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Da – la început. Era isterică, sigură că fusese vina ei pentru că îşi supărase mama. A văzut maşina doborând-o pe Charlie de parcă ar fi făcut-o *dinadins*, zice ea, apoi accelerând şidispărând…

— Au găsit şoferul?

— Nu, zise Dan. La început ea a spus că maşina era de un roşu închis, apoi i s-a părut că de fapt fusese albă şi se înroşise de sânge. Apoi s-a gândit că de fapt fusese verde închis sau albastru închis sau neagră…

— Ce îngrozitor pentru fată, zise Bay. Este inimaginabil ca un copil să-şi privească mama murind. Nu mă mir că este atât de răvăşită.

— Simte nevoia să fie cu mama ei.

— Aşa spune?

— Nu. Dar i se pare că aude oameni strigând-o pe nume şi spunându-i că mama ei o cheamă. Vin la fereastra dormitorului şi o strigă. Îi numeşte „oamenii răi”. E foarte fragilă din punct de vedere psihic; are mereu panica în privire. Panică şi o permanentă şi neajutorată tânjire…

— De ce le-ar spune „răi” dacă vor s-o ducă la mama ei?

— Mintea ei o ia razna. Nu-mi pot imagina de ce.

— Ai trimis-o la spital?

— Da. Prima dată când a trebuit să meargă acolo, am crezut că mor. Ştiu că sună dramatic, dar e fetiţa mea. E teribil, înfiorător, însă, să o văd înfometându-se şi

crestându-şi pielea. Prima dată când am internat-o, voiam să o vizitez în fiecare zi. Dar mi-au zis să stau deoparte, să-i dau şansa de a se vindeca. Au fost cele mai grele zile din viaţa mea, să vreau să-mi văd fiica, dar să ştiu că trebuie să o las să se facă bine fără mine.

— Te-ai descurcat până la urmă.

— Da. A venit acasă şi am gândit: Doamne ajută! De data asta voi face totul cum trebuie – o să o înveselesc, o să umplu casa cu mâncarea care îi place, nu o să mai muncesc până târziu ca să nu se mai simtă singură…

— Şi nu a mers? întrebă Bay.

Dan clătină din cap.

— Nu. Visul meu de a deveni un tată perfect s-a spulberat. A doua oară când s-a internat, mi-a fost mai uşor să o las acolo. Iar ultima dată m-am simţit atât de uşurat că o puteam duce înapoi – nu vreau să ştie vreodată cât de uşurat m-am simţit.

— Asta pentru că vrei să o ştii sănătoasă şi în siguranţă, spuse Bay. Cred că ţi-ai ieşit din minţi cu atâtea griji.

— Nici nu-ţi poţi închipui, spuse el.

Danny avusese mereu o imensă capacitate de a iubi şi a duce grija cuiva, iar Bay simţea asta ca pe o forţă aproape palpabilă între ei. Îi prinse mâinile în mâinile ei, iar el se ridică şi o trase şi pe ea din scaun pentru a se îmbrăţişa.

Stând în faţa căminului, în timp ce vântul de octombrie sufla prin horn, înteţind cărbunii din foc, Bay se lipi de pieptul lui Dan, simţindu-şi inima bătând alături de a lui. Braţele lui o înconjurau, ţinând-o strâns. El mirosea a cedru şi arome, şi îi simţea sub obraz puloverul moale de bumbac albastru, şi se trezi că de pe propriile ei buze scapă un sunet slab:

— Ajutor! se auzi pe sine murmurând.

Chiar dacă Dan a auzit-o, nu a dat niciun semn că ar fi făcut-o. O ţinu în continuare în braţe, legănând-o în faţa şemineului.

Bay închise ochii şi se agăţă de Dan Connolly şi de

aceste clipe. Se gândi la cuvântul „ajutor” şi la cât de mult avea nevoie de ajutor, se gândi la grijile pe care şi le făcea în legătură cu copiii, mai ales cu Annie, şi se gândi cât de singură se simţea în fiecare seară.

Dan o strânse şi mai tare în braţe, de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Prima ei dragoste avea tot atâta nevoie de ajutor ca şi ea, gândi Bay. Îşi aminti cât de apropiaţi fuseseră cândva, dar şi în noaptea aceea de septembrie, pe mare.

În lumina puzderiei de stele, cu ajutorul a două lanterne, Annie şi Eliza începură să urce poteca spre pădure. La ceas de noapte, totul arăta altfel decât în timpul zilei: ochi străluceau misterios prin pădure. Căprioare, ratoni… sunetele pădurii – crengi trosnind şi frunze foşnind: „oamenii răi se întorseseră44. Liliecii spintecau aerul pe deasupra capetelor fetelor, ţâşnind după ţânţari, trasând traiectorii macabre prin aer.

— „Pădurea e superbă, întunecată şi adâncă”, zise Eliza. Annie privi peste umăr, uimită să audă versul din poemul favorit al tatălui său şi tremurând cu gândul la dezvăluirile făcute de Eliza.

— „Dar am promisiuni de ţinut”, continuă Annie.

— „Şi drum lung de străbătut înainte să adorm”.

— „Şi drum lung de străbătut înainte să adorm”.

Ajunseră în poieniţă, iar bolta deasă Seu loc cerului înstelat.

Deasupra capului vedeau cum vânătorul aruncă suliţa de flăcări, în timp ce constelaţiile din poveste jucau cu lumini albe şi albastre. Annie îşi aminti zgomotele pe care le auzise în după-amiaza aceea şi încercă să-şi alunge teama. Nisipul scrâşnea sub tălpile fetelor, iar luminile lanternelor se prelingeau pe plajă în faţa lor.

— Îi aud, şopti Eliza aproape imperceptibil, apucând-o pe Annie de mână.

— Am crezut că mi s-a părut, şopti şi Annie.

— Nu. Chiar îi auzi şi tu? Mă bucur că nu sunt nebună.

— Poate sunt nişte băieţi care încearcă să ne sperie,

cum făcea tatăl meu cu Bay şi Tara.

— Crezi? întrebă Eliza cu suflul întretăiat. Sper să fie aşa. Dar nu, Annie, e altcineva. Sunt oameni adevăraţi, nu pitici închipuiţi. Trebuie să fugim înapoi acasă la tine. Ah, Doamne…

— Crezi că o să reuşim? o întrebă Annie, auzind, terorizată, şoapta cuiva în apropiere. Vocea era lină şi ea încercă să înţeleagă cuvintele, dar ele se pierdură duse de vântul dinspre mare şi de bătăile puternice ale propriei sale inimi. Eliza o strânse tare de mână şi începu să o târască înapoi pe potecă.

Dar chiar atunci se auzi mai tare o voce – părea că pluteşte încolo şi încoace, venind dinspre golf. Oare erau înconjurate? Aproape orbită de groază, Annie gâfâia.

— Ai auzit? o întrebă pe Eliza.

— Uite… zise Eliza, plină de speranţă, arătând în sus spre un cârd de gâşte care traversau văzduhul gâgâind de zor.

Annie rămase nemişcată, cu inima galopând, vrând să creadă că gâştele provocaseră zgomotele pe care le auziseră. Dar după ce gâştele se depărtară, iar liniştea se aşternu din nou peste plajă, îşi spuse că fusese o idee proastă să vină aici.

— Hai, Eliza, zise ea ferm, apucând mâna fetei şi fugind la vale pe cărare. Hai acasă.

Eliza nu se împotrivi. Parcă la fel de înspăimântată, o luă la fugă pe potecă spre casă.

Cu ploaia care uda coasta în fiecare zi de o săptămână încoace, Bay profită de pământul muiat pentru a muta câteva plante şi tufe la Dealul Licuricilor. Scoase câteva pâlcuri de iarbă de şoaldină pentru a le pune în faţa unui strat uriaş de gălbenele, ca să le ascundă tulpinile inferioare golaşe; iar garofiţele de grădină le mută într-un strat care avea nevoie de mai multă culoare. Fiindcă Augustei îi plăceau ierburile atât de mult, Bay se concentra asupra cercurilor concentrice de mentă şi salvie, tăind plantele mai înalte pentru a se asigura că vor trece cu bine prin iarnă.

Vântul care se înteţise smulsese frunzele din pomi, aşa că Bay le greblă, adunându-le în mormane mari pe care avea să le ridice firma care îngrijea peluza. Pe zi ce trecea mâinile ei erau tot mai aspre şi mai bătătorite. Avea băşici în palme, iar picioarele erau numai o rană de la umezeala din cizmele de cauciuc.

Într-o după-amiază, chiar înainte de Halloween, târa nişte rame scoase din magazia de vară. Cu capul în jos în ploaia torenţială, se lupta cu vântul, încercând să acopere câteva tufe de Cyrethea.

— Ai nevoie de ajutor?

Ridicând privirea, îl zări pe Dan venind prin curte. Plăcut surprinsă, strigă ca să acopere vântul:

— Sigur! Poţi să legi partea aia de ţăruşii de-acolo?

El legă rama simplă din lemn de pin de ţăruşul de oţel pe care îl înfipsese ea în pământul ud, iar Bay făcu acelaşi lucru pe partea ei.

— Cum m-ai găsit? strigă ea.

— Billy mi-a zis că eşti la muncă, strigă şi el.

— Şi ai venit să mă ajuţi?

— Am venit să te iau la prânz.

— Cum?

— Hai, Galway. Du-te şi usucă-te – mergem să mâncăm un hamburger.

— Dar copiii…

— Annie şi Eliza fac pizza pentru Billy şi Pegeen. Aşa că nu mai ai nicio scuză – nu scapi.

Mâinile îi amorţiseră de frig, era udă până la piele, dar o încălzea bucuria de a-l vedea.

— Bine, acceptă ea.

Lăsă maşina acasă şi se asigură că cei mici sunt în regulă – abia dacă o băgară în seamă, prea ocupaţi cu decorarea pizzei în formă de dovleac de Halloween, aşa că urcă să se schimbe.

Dan o duse la Hanul Crawford din Hawthorne, o tavernă veche care data de dinainte de Războiul de Independenţă. Cu şiţă albă şi obloane veizi, cu o verandă lungă, avea şapte şeminee şi o sanie în faţă, despre care

legenda spunea că generalul John Samuel Johnson ar fi folosit-o pentru a se strecura pe lângă trupele britanice în Ajunul Crăciunului, traversând râul îngheţat la Black Hall, pentru a-i duce daruri logodnicei sale, Diana Field Atwood.

— Chiar crezi povestea asta despre general şi draga lui? întrebă Bay, şezând în faţa lui Dan lângă un foc zdravăn, încălzită mai mult de prezenţa lui decât de flăcări.

— Sigur că da, zise Dan. Tu nu?

Bay sorbi din bere, urmărindu-i pe pianistul şi cântăreţul din banjo care se pregăteau de recital.

— Ba da, zise ea. Când eram tânără. Pe vremea când încă mai credeam că există oameni care traversează nuri din dragoste.

— Şi acum nu mai crezi?

Ea dădu încet din cap.

— Mi-a plăcut să fiu căsătorită, spuse ea. La început. Mi se părea extraordinar. Să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu cel mai bun prieten al tău, care era mereu acolo în caz că voiai să împărtăşeşti cu el vreo poveste sau vreo glumă, sau dacă voiai să te scarpine pe spate… sau dacă ţi-era frică de întuneric…

— Să treceţi prin viaţă împreună, zise Dan.

— Să ai copii – nu părea scandalos? Să fii ca o celulă, doar voi doi, şi deodată să apară al treilea?

— Şi să aibă tot ce e mai bun la mama ei… completă Dan.

— Şi tot ce e mai bun în tatăl ei, adăugă Bay, amintindu-şi că Annie avea aceeaşi sclipire în ochi ca şi Sean.

— Şi atunci te îndrăgosteşti şi mai tare de celălalt, spuse Dan, tocmai datorită acestei apariţii misterioase. E ca şi cum, în loc ca dragostea să se extindă, ea de fapt se concentrează asupra celuilalt

— Da, spuse Bay, dornică să audă mai mult, pentru că Dan pricepuse exact, sintetiza propria ei viaţă.

— Trebuie să fi fost şi mai intens în cazul tău, zise Dan, pentru că ai mai avut doi după Annie.

Bay dădu din cap.

— Sean era entuziasmat că avea un fiu, zise ea. Îşi dorea un băiat. Nu i-aş spune lui Annie niciodată, dar chiar de la început vrusese un băiat. Tu?

Dan clătină din cap.

— Eu am vrut-o pe Eliza. Doar pe Eliza. Orice ar fi fost, era perfect.

— Aşa zicea şi tatăl meu, spuse Bay. Mama îmi spunea mereu că se înfuria când era întrebat dacă ar fi vrut să fiu băiat. Dar Sean…

— Da?

— Sean a fost foarte fericit când am avut-o pe Annie, şi mai fericit când s-a născut Billy. Atunci i s-a părut că familia noastră e perfectă – un băiat şi o fată. Voia să ne oprim.

— Dar aţi avut-o şi pe Pegeen.

Bay dădu din cap. Mişcă degetele. Fuseseră atât de reci că abia cum îşi reveneau.

— Da, am avut-o pe Pegeen. Nu o aşteptam, dar…

Dan nu zise nimic.

Bay nu putea să-şi adune puterile pentru a-i mărturisi că Sean nu vrusese al treilea copil. Deloc chiar, şi asta provocase multe certuri şi fusese punctul de cotitură al relaţiei lor: clipa în care, literalmente, totul a mers din ce în ce mai rău.

— Sean era foarte sensibil în ceea ce priveşte greutatea – a mea, mă rog! Credea că a treia graviditate era… o greşeală. Că va fi „rău pentru sănătatea mea”.

— Şi aşa a fost? întrebă Dan.

Bayrâse.

— Nu. Am pierdut foarte uşor din greutate după ce am avut-o pe Annie, dar mai greu după Billy. Ştii, doi copii, Sean ocupat la bancă – era tot mai greu să ajung să înot şi să-mi fac timp să alerg. Apoi am avut-o pe Pegeen şi cu ea am luat în greutate mai mult decât cu ceilalţi doi copii la un loc. Charlie s-a îngrăşat mult când a fost gravidă cu Eliza?

— Cred că a luat aproape treizeci de kile. Îi dădeam întruna îngheţată. Îi plăcea îngheţata cu unt de arahide.

— E mai uşor să slăbeşti după primul, zise Bay, repetându-se, amintindu-şi ce îngrozitor fusese după naşterea lui Pegeen. Cum o făcuse Sean să se simtă grasă şi urâtă, cum încetase să o mai dorească. Am încercat, totuşi, adăugă ea.

— Ce importanţă mai are? o întrebă Dan. A fost spre binele copilului, nu? Până la urmă se rezolvă. Cel mai important este că aveai o familie.

Bay dădu din cap. Se gândea încă la anul acela îngrozitor când se născuse Pegeen.

— Are un nume foarte drăguţ, zise Dan.

Bay îl aprobă, zâmbind de data asta.

— Eu am jucat rolul lui Pegeen din *Playboy of the Western World* când eram la facultate. E o piesă minunată. O ştii?

Dan încuviinţă din cap.

— Synge. Ca să intru în contact cu rădăcinile mele irlandeze, am fost odată în Insulele Aran.

— Îmi amintesc, zise Bay. Pe-atunci fusese încântată să primească o scrisoare de acolo.

— Chiar după vara petrecută la Capul Hubbard, continuă el, m-am hotărât să călătoresc şase luni înainte de a intra în viaţa reală. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, spuse Bay. M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea să merg.

— De ce ai dat numele fetei după personajul acela? o întrebă Dan. Oricât de drăguţ ar fi, de ce tocmai ăsta? De ce nu Margaret, sau Maggie, sau nume de tipul „Peg”?

Bay nu îi răspunse. Muzica se înteţi, tot mai voioasă şi mai gâjâită. Chelneriţa le aduse mâncarea şi Dan mai comandă două beri. Hamburgerii aveau un gust delicios şi, fiindcă muzica se auzea atât de tare, Bay mâncă fără să mai încerce să vorbească. La fel şi Dan. Le era suficient că se aflau acolo împreună.

Când cântăreţul de banjo rupse o coardă, fiind nevoit să o înlocuiască, Dan spuse:

— Insulele Aran sunt în Golful Galway, ştii?

— Da? întrebă Bay, simţind că o gâdilă pe gât.

— Cel mai mult timp l-am petrecut pe Inishmore, spuse Dan. Luam bacul de la un doc din oraşul Galway.

— Era frumos acolo?

— Îmi amintea de Capul Hubbard, zise el. Cumultestânci şi apă rece şi limpede, cu stejari şi pini. Mergând cu bacul, mă gândeam la coasta din Connecticut. Mă gândeam la tine.

— La mine? întrebă ea.

— Da, zise el. Pentru că era Golful Galway.

Bay se uită în jos spre masă. Era foarte bine lăcuită, lucind la lumina flăcărilor din şemineu. Inima îi bătea repede şi, brusc, îi fu frică să ridice privirea. împreună mâinile în poală, amintindu-şi cum o ţinuse el în braţe şi uluită de cât de mult îşi dorea să o mai facă.

— Uneori m-am întrebat dacă nu cumva ăsta a fost şi motivul pentru care m-am dus la Inishmore, zise el. Ca să am ocazia de a naviga prin Golful Galway. Mai aveam întreaga Irlandă de văzut, iar rudele mele erau la Dublin şi Kerry… Voiam să ai o scrisoare din Irlanda… din *acea* parte a Irlandei.

— Te-a atras în Insulele Aran fantoma lui John Millington Synge, spuse Bay.

— Nu fiindcă am vrut să vizitez golful tău, Galway?

Ea clătină din cap, cu pulsul în galop.

— Nu, spuse ea. Synge te-a convins.

— Tot el te-a convins şi pe tine să-ţi botezi mezina Pegeen?

Brusc, Bay simţi că ia foc. Erau prea aproape de şemineu.

Ar fi vrut puţin aer curat, iar Dan intui. Ceru nota şi puse banii pe masă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Dan, conducând-o către camionetă.

Era grozav de emoţionată. Ea şi Sean veneau mereu în această tavernă când erau tineri. Le plăceau muzica şi berea de aici, floricelele de porumb din partea casei şi sania de afară. O dată, Sean o trăsese în sanie, pusese haina peste ei şi se sărutaseră pătimaş în timp ce oamenii

treceau în sus şi în jos pe Strada Principală din Hawthorne.

— Nu cred că sania aceea a traversat un râu îngheţat, zise ea brusc când trecură pe lângă ea. Nici nu cred că este foarte veche şi nici că a existat vreo mare poveste de dragoste între generalul Johnson şi DianaNu-ştiu-Cum.

— Nu crezi?

— Nu. Nu cred că cineva a iubit vreodată pe altcineva atât de mult, încât să rişte să treacă de liniile inamice doar pentru a înmâna nişte cadouri de Crăciun.

Dan tăcea. Deschise portiera camionetei şi o invită să urce. Ploaia curăţase străzile, dar frunze uscate se rostogoleau pe lângă bordură.

— Dar aşa s-a întâmplat, zise Dan încet, pornind maşina.

— De unde ştii?

— Pentru că Diana N ştiu-Cum era stră-străbunica Elizei, zise Dan. Iar copilul lor, prima Eliza din familie, s-a căsătorit cu primul Obadiah Day.

— Serios? Charlie se trăgea dintr-o astfel de familie?

— Da, spuse Dan. Sânge cât se poate de albastru.

— Iar povestea e reală? Generalul chiar şi-a riscat viaţa ca să-i ducă un dar de Crăciun?

— Da, spuse Dan. O cupă de argint făcută de unul dintre cei mai buni argintari din New England. Un om pe nume Paul Revere. Comandată special pentru ea.

— Ce s-a întâmplat cu cupa aceea?

— Ea Elizei, spuse Dan. S-ar cuveni să fie într-un muzeu şi mă tot gândesc că ar trebui să o donăm.

— Nu-mi vine să cred că este adevărat, şopti Bay.

Era foarte emoţionată. Îşi luă privirea de la Danny, sprijinindu-şi fruntea de geamul rece. Dacă o asemenea dragoste ca cea a generalului şi a primei Eliza era posibilă, atunci ce se întâmplase între ea şi Sean?

— Vorbeşte-mi despre numele lui Pegeen, spuse Danny, şi ea simţi deodată că el îi luase mâna şi i-o ţinea.

— E un nume irlandez, şopti ea.

— Înseamnă ceva pentru tine, zise el. Annie şi Billy – Anne şi William. Numele lor sunt bune şi puternice, dar sunt într-un fel, pe când numele lui Pegeen e de alt fel. Spune-mi, Bay.

— Aşa simţeam atunci, zise ea, având mare nevoie de răceala geamului pe piele pentru a-şi păstra cumpătul. Totul se schimbase cu Sean după ce am rămas gravidă a treia oară şi aveam nevoie de un nume puternic pentru copil… Billy se născuse… el avea fiul lui şi îl iubea foarte mult, dar parcă nu mai avea nevoie de mine.

— Dar avea, trebuie să fi avut…

Bay clătină din cap fără să se uite la Danny. Amintirile erau profunde şi sfâşietoare.

— Nu mă mai voia, zise ea. Avea nevoie de mine doar pentru a-i creşte copiii, dar nu mă mai dorea. I se părea că sunt grasă, plicticoasă, de parcă aş fi fost preocupată doar de lapte şi scutece. Când voia să se distreze, căuta pe altcineva. La început un prieten, unul dintre cei cu care crescusem împreună, care aveau şi ei copii la rândul lor. Sean îl lua pe unul dintre ei şi ieşeau cu barca…

— Când erai gravidă?

— Da. Îmi spuneam că era din cauză că mă făcusem imensă. După ce am născut, mi-am spus că voi slăbi. Că voi da jos totul şi voi avea din nou trupul de dinainte, fără să mă mai îngraş vreodată. îl vedeam cum întoarce faţa de la mine când mă dezbrăcam; nu mai voia să doarmă cu mine în pat.

Detaliile erau prea intime şi dureroase, dar ploaia bătea toba pe acoperişul camionetei lui Dan, iar Bay nu-şi mai putea cenzura cuvintele nici dacă ar fi vrut. Trebuia să le lase libere.

— A avut o… de fapt nici nu o puteam numi aventură. A avut „ceva”. S-a îmbătat şi a plecat cu o fată de la petrecerea de Crăciun a băncii. Am aflat pentru că ea l-a sunat la noi acasă.

— Îngrozitor, zise Dan.

— Tu nu i-ai fi făcut lui Charlie aşa ceva, nu? îl întrebă Bay, încercând să pară oarecum veselă ca să mai

destindă atmosfera. La ce bun, oricum? Sean murise şi plecase din lumea asta.

— Nu, nu i-aş fi făcut aşa ceva, zise Dan, fără urmă de zâmbet. Nu i-aş fi făcut aşa ceva niciodată.

— Ei bine, aşa a făcut Sean atunci, şi la fel a făcut şi de Sf. Patrick. Cu aceeaşi fată… Atunci Tara i-a văzut la cafeneaua Tumbledown. Aveam de gând să-i scot din viaţa mea. Dar mi-a promis. Ajurat.

— Erai încă gravidă?

— Da, încuviinţă Bay şi, în întunericul maşinii, fără ca măcar Dan să bage de seamă, ea îşi atinse pântecele ca pentru a-şi aminti că cei trei copii ieşiseră chiar de-acolo, că ea îi purtase cu dragoste. Se gândi la ultima lună de sarcină cu Pegeen, când Sean venea acasă în fiecare seară – nu pentru că voia să fie acolo, ci dintr-un sentiment de datorie, făcând-o ca pe o responsabilitate personală, de parcă îşi jurase să fie fidel, să fie un soţ bun, să fie tatăl care era înainte.

Bay îl vedea pe Sean în fotoliul din faţa căminului, uitându-se la televizor. Concentrat asupra ecranului, asupra meciurilor de baschet şi serialelor de comedie sau asupra oricărui alt lucru în afară de ea însăşi. Încerca să-i vorbească despre copii, despre faptul că sarcina depăşise termenul cu o săptămână, despre slujba lui de la bancă şi cât se bucura că era mereu promovat.

Încercase să-i vorbească despre grădină, să-i povestească diversele ei planuri.

Şi încercase să-i vorbească despre cât de norocoşi erau că se găsiseră unul pe altul pentru totdeauna, că erau legaţi prin istorie şi familie şi rădăcinile irlandeze, şi despre cât de bine era că se întâlniseră tocmai la Capul Hubbard şi îşi creşteau acolo copiii, care îşi vor petrece verile aici şi poate că tot aici fiecare din ei avea să-şi întâlnească iubirea vieţii sale…

Iar Sean dădea din cap şi reacţiona politicos, continuând să se uite la televizor, mai ales la majoretele de la meciurile de baschet, care erau slabe, frumoase, cu sâni mari, şi nu erau gravide. Privea ecranul cu atâta interes,

încât Bay ar fi vrut să zdrobească aparatul sau chiar capul prost şi egoist al lui Sean.

Se ducea în dormitorul ei şi bocea singură. Durerea fusese adâncă şi totală; crease o familie cu un om căruia nu îi păsa de ea nici cât negru sub unghie. Cu cel de-al treilea copil pe drum, el nu voia să ştie de ea. I se părea că sunt ca două corăbii care navighează complet paralel, lipsite de orice legătură, cu un golf de nestrăbătut între ele.

Au fost cele mai întunecate ceasuri din viaţa ei – chiar mai grele decât momentele în care aflase de aventurile lui. Fusese disperată când trebuise să înfrunte adevărul despre viaţa şi mariajul ei.

— Într-un fel, ai fost acolo, îi spuse lui Danny acum, cu vocea şi mâinile tremurând, întorcându-se să-i privească. În noaptea în care am botezat-o pe Pegeen.

— Am fost?

Şedeau în camioneta din parcare, privindu-se adânc în ochi. Bay îşi aminti cum se sfârşise noaptea aceea: Sean se dusese la culcare, iar ea hotărâse că pe copilul ei îl va chema Pegeen. O sunase pe Tara şi amândouă scoseseră televizorul afară. Tara îl cărase prin urzici – spunându-i lui Bay că faptul că trebuia să nască de o săptămână îi dădea dreptul să fie doar simplu privitor – şi îi dăduse drumul în apele sărate ale Canalului cu un zgomot grozav de plăcut urechilor.

— Ai fost acolo, spuse Bay.

— Cum?

— Pentru că mi-a trecut prin minte, în timp ce îmi botezam fetiţa „Pegeen”, că cel mai mare poet al Irlandei îl trimisese pe John Synge pe partea cealaltă a Golfului Galway, în Insulele Aran, iar celălalt nume *al meu*, Galway, tu mi-l dăduseşi. Aşa că, într-un fel – nu ştiu dacă îmi poţi urmări logica din noaptea aceea şi de acum –, într-un fel ai fost acolo.

— Nu trebuie să urmăresc nicio logică, zise Dan, întinzându-se peste scaun, iar Bay făcu ceea ce îşi dorise atâţia ani: se strecură în braţele lui.

— Nu? şopti ea, înclinând capul pentru a-l săruta pe singurul bărbat pe care îl iubise în afară de soţul ei.

— Nu, răspunse el tot în şoaptă. Nu e nevoie să te urmăresc, pentru că sunt la pas cu tine.

Ăsta da irlandez, gândi ea, admirând poetul din el, iar lui nu îi trebuiră mai mult de două clipe pentru a-şi apleca faţa spre ea şi a o săruta cu atâta foc şi patimă, că Bay le simţi trecând prin tot trupul, ştergând toţi anii, şi toate amintirile, şi toate întâmplările, şi durerea trăite până atunci.

Se sărutară: femeia independentă care jucase cândva rolul lui Pegeen în piesa lui Synge şi poetul irlandez constructor de bărci de lemn şi pontoane, văduva şi văduvul, care acum se atingeau şi suspinau şi voiau mult mai mult decât puteau avea într-o camionetă parcată sub un bec stradal din Hawthorne.

Bay îşi strecură mâinile pe sub jacheta lui, ajungând la un nasture de la cămaşă. Nu făcu decât să atingă nasturele, gândindu-se ce ar fi dacă l-ar desface. La rândul ei, simţi cum el îşi strecoară braţele pe sub jacheta ei, încercând să i-o dea jos şi încurcându-se în căptuşeală. Îi simţi mâinile bătătorite şi calde pe pielea ei rece…

Pielea ei – care nu mai fusese atinsă de atâta vreme, sub care se ascundea o inimă la care nimeni nu mai ajunsese deşi mai multă vreme. Gura lui fierbinte peste a ei, barba lui zgâriindu-i bărbia şi obrazul. Dorea să-i sărute întruna, să-şi fiece obrazul neted de barba lui. Buzele lui pe buzele ei o răscoleau şi o înviau! Asta era nici mai mult, nici mai puţin decât *magie* – să fie atinsă într-un loc al sufletului pe care îl crezuse mort, să fie readusă la viaţă…

— Te simţi bine? o întrebă Dan, apăsându-şi mâna aspră pe gâtul ei rece şi dându-i la o parte părul din ochi.

— *Foarte* bine, spuse ea, ştiind că îi străluceau ochii fiindcă se oglindea în ochii lui.

— Nu ar fi trebuit să te sărut, clătină el din cap.

Ea râse; ar fi vrut să nu fi spus asta, ar fi vrut ca el să se simtă la fel de miraculos viu cum se simţise ea.

— De ce? îl întrebă.

— Fiindcă…

Expresia din ochii lui o înmărmuri. În mintea lui se petrecea ceva rău. *Nu a vrut să mă sărute, nu m-a vrut, eu am început totul*, gândi ea, brusc confuză şi jenată.

— Mi-am dorit asta atât de mult şi de atâta vreme, zise Dan, întinzându-se spre ea, dar cu vizibilă reţinere. Trebuia să te sărut, dar ar fi trebuit să mai aştept…

— Până când? întrebă ea.

Dan nu părea doar gânditor, ci şi chinuit, continuând să o mângâie pe păr şi încercând să ia o anume hotărâre.

— Până când puteam să-ţi spun despre Sean. A venit la mine ca să îi construiesc o barcă, dar nu a fost unicul motiv.

— Dar care? întrebă ea.

— E complicat, zise el.

— Trebuie să ştiu, insistă Bay, speriată.

— Aş vrea ca toţi aceşti ani care s-au interpus între noi să nu fi existat, zise el, ţinându-i faţa în mâini. Aş vrea să fi avut încredere în ce simţeam acum douăzeci şi cinci de ani, şi anume că îmi erai sortită. Şi că trebuia să te aştept să creşti…

— Şi eu la fel, zise ea. Regret tot ce s-a întâmplat în aceşti ani, în afară de copii…

— Am făcut o mare greşeală, zise Danny. Îţi aminteşti cum spuneai că lui Sean îi place să zboare prea aproape de soare?

— Da, răspunse ea, înfricoşată.

— Şi eu am fost tentat să fac asta.

— Cum aşa?

— Soţia mea era foarte bogată, zise Danny. Iar soţul tău supraveghea fondul. El… Cred că a vrut să mă atragă într-o ilegalitate.

— Nu-mi spune asta, zise ea, plecând capul, nesuportând să se gândească astfel la el.

— Bay, te rog să mă asculţi. Nu s-a întâmplat nimic. Am fost ispitit totuşi. L-am ascultat, am cântărit treaba şi i-am spus că nu mă interesează.

Bay tăcea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Bay?

— Du-mă acasă, Danny, şopti ea.

Dar nu mai auzi răspunsul lui, pentru că Danny Connolly se aplecă şi o luă în braţe, sărutând-o din nou. Şi, în ciuda tuturor întrebărilor şi îndoielilor care îi goneau prin minte, nu putu decât să răspundă la sărut.

24

Tara! strigă Augusta din biroul ei.

Era înfăşurată în albastru, fâşii întregi de albastru închis ca miezul nopţii, aproape negru, din şifon – sau tafta, niciodată nu reuşise să le deosebească prea bine; iar acum nu mai putea să-şi scoată braţele.

— Tara dragă! Poţi să mă ajuţi?

— Augusta, ce s-a întâmplat? întrebă Tara, alergând din baie şi aducând în casă mirosul de detergent lichid cu aromă de lămâie.

— Încerc să mă hotărăsc ce să port la Balul Dovlecilor, zise Augusta, şi am balotul ăsta mirific de tafta de un albastru magic – sau e şifon? – pe care mi l-a adus Hugh dintr-o escapadă la Veneţia, aşa că mi-am zis: „Augusta dragă, acum ori niciodată!” Din moment ce tema anului este „Vrăjitoria”, ce culoare mai bună ai putea alege decât albastrul cerului de noapte? Mulţumesc, dragă.

— Numai o clipă, zise Tara, luptându-se să descurce ţesătura. Augusta era ameţită ca un copil care s-a dat prea mult în scrânciob.

— Doamne! zise bătrâna, lăsându-se să cadă pe divanul din colţul cabinetului. Urăsc senzaţia de a fi imobilizată… de a fi prizoniera…

— …taftalei albastre, zise Tara, ascunzându-şi un zâmbet.

Augusta oftă. Copiii ei o consideraseră mereu frivolă – mereu pregătindu-se pentru următoarea petrecere, mereu pregătindu-şi câte un costum de bal, brodind încă vreo câteva perne pentru bătăile de la petreceri.

— Viaţa nu e un bal mascat, zise Augusta. Încerc totuşi să fac şi lucruri bune.

— I-aţi dat lui Bay o şansă, zise Tara. Şi îi place ce

face.

— Păi e extraordinar de talentată. Mă uit la ea pe fereastră, zise Augusta. Are un fel de a umbla cu pământul şi cu plantele… pământul e pânza pe care pictează ea. Crede-mă, ştiu să recunosc un artist când îl văd. Ador să văd artiştii la treabă când sunt în elementul lor şi în contact cu muza lor inspiratoare. Abia aştept să-i văd pânza înviind cu florile de primăvară.

Tara dădu din cap, mulţumită şi mândră de prietena ei.

— Cum o mai duce Bay pe plan emoţional şi financiar? întrebă Augusta după o clipă.

— E puternică, zise Tara. Şi nu mai adăugă nimic.

Augusta îi admiră reţinerea. Loialitatea faţă de prieteni era încununarea calităţilor umane; aşa le crescuse şi pe fetele sale. Loialitate şi dragoste.

Augusta învăţase mult despre dragoste de-a lungul anilor. Cândva socotise că este un sentiment rezervat relaţiei dintre un bărbat şi o femeie, că iubirea romantică este adevărata iubire, orice altceva fiind mai puţin important. Şi unse mult la viaţa ei. Pe femeile cu care se culcase bărbatul ei, pe omul care năvălise cândva în bucătăria lor cu o armă în mână şi cu dorinţa de a ucide.

Copiii ei, minunatele şi sclipitoarele ei fiice, o învăţaseră să ierte. Să ierte pe toată lumea şi să iubească pe toată lumea. Nu acesta era scopul vieţii? Să-ţi depăşeşti propria suferinţă şi să încerci să iubeşti şi să dăruieşti şi altora?

Augusta oftă. Asemenea gânduri profunde o epuizau.

Trebuia, totuşi, să se străduiască să progreseze ca fiinţă umană. Să se gândească mai degrabă la Bay şi familia ei decât la costumul său de bal.

Dar toate lucrurile bune şi sfinte trebuie să aibă un final, aşa că Augusta trase aer în piept şi se ridică. Începu să se înfăşoare iar în material. Cu tema vrăjitoriei şi cu statutul ei de văduvă a lui Hugh Renwick, Augusta plănuia să se îmbrace ca o vrăjitoare dintr-o pictură celebră.

Să fie din „Vrăjitoarele zburând” de Francisco Goya?

Sau din „Patru vrăjitoare” de Albrecht Dürerun tablou care îi plăcea în mod deosebit, expus la Metropolitan, în New York, şi ar fi extrem de amuzant să scandalizeze dezgolindu-se! Sau – de dragul şocului şi pentru distracţie Augusta înclina în această direcţie – să întruchipeze vrăjitoarea din „Sărutul obscen”, care apare în *Compendium Maleficarum* de Fra Francisco Maria Guazzo din Milano?

— Tara, ce porţi *tu* la bal?

— Nu sunt sigură că voi merge, zise Tara, împăturind cu răbdare puloverele de caşmir ale Augustei şi punându-le la loc în sertarul corespunzător.

— Poate ar trebui să-i inviţi pe agentul Holmes, spuse Augusta.

La privirea surprinsă a Tarei, adăugă:

— Mi-am dat seama ce simţi. Chiar are ce-i trebuie pentru a suci capul unei femei.

— El mi-a sucit capul, dar eu nu i l-am sucit pe al lui.

— Draga mea, sunt sigură că e exact pe dos. Dar e îngrijorat de un posibil conflict de interese. Sau de aparenţa de necuviinţă. De ce nu te duci să-i spui că Balul Dovlecilor va fi locul ideal pentru a întâlni criminalii în costume scumpe din Black Hall? Poţi fi o Mata Hari pentru el, oferindu-i o acoperire pentru noua sa misiune.

— O să mă gândesc la asta.

— Oricum, trebuie să vii la bal chiar şi fără el, zise Augusta. Eşti tânără, plină de viaţă şi singură. Şi ar trebui s-o aduci şi pe Bay. În oraşul ăsta parcă-i musai să devii văduvă de profesie – crede-mă, eu ştiu cel mai bine cum stau lucrurile. Dar ar trebui să meargă şi ea, în orice caz.

— Sean a murit doar de cinci luni, zise Tara. Nu cred că o să vrea să meargă.

Augusta oftă iar. Ce n-ar da să le poată împărtăşi acestor tinere că viaţa este teribil de inconsistentă. Şi prea scurtă, prea scurtă. Nu ştii niciodată dacă mai apuci următorul Bal al Dovlecilor. Se organiza întotdeauna în noaptea de noiembrie cu lună plină, chiar înainte de Thanksgiving, şi pentru că era tulburător de romantic,

scopul fusese mereu să celebreze recolta vieţii.

— Ar trebui să participe, zise ferm Augusta. Iar tu ar trebui să te asiguri, conducând-o personal.

Tara râse, ştergând pantofii Augustei de praf.

— Ultima dată când am încercat să mă amestec în bunăstarea ei, aproape că i-am pierdut prietenia. Şi pe a dumneavoastră.

— Păi uite ce a ieşit: ea e fericită, eu sunt fericită. Ah! zise Augusta, uimită de geniul propriului ei subconştient.

— Ce este, Augusta?

— Asta este! Hieronymus Bosch: „Grădina plăcerilor pământeşti". Una dintre cele mai haine picturi făcute vreodată. Un triptic al creaţiei, paradisului şi iadului… o descriere a lumii, cu evoluţia păcatului. Plăceri păcătoase! Sunt deja decrepită, dar, draga mea, nimeni din oraşul ăsta nu a avut parte de mai multe plăceri vinovate decât mine. Voi purta o pelerină şi, ca element de recuzită – o cupă magică. Aşa, că mi-am adus aminte! Nu mi-ai găsit încă pocalul meu de Florizar?

— Cupade argint…

— Încă nu am dat de ea! M-am uitat peste tot. Ar fi un accesoriu perfect la costumul meu. La ce bun o vrăjitoare fără poţiunea magică?

— O să fiu mai atentă azi, Augusta, o asigură Tara. Trebuie să fie pe aici.

— Ultima dată când am folosit-o – şi gândul nu-mi dă pace – a fost când a trecut pe aici Sean McCabe, cu o săptămână înainte de dispariţia lui. Ca să mă jefuiască de bani, după cum a reieşit, dar la vremea aceea am crezut că nu voia decât să-mi dea la semnat cecuri pentru a muta bani dintr-un loc în altul. Am închinat pentru succesul profitului meu…

— Ah, Sean! mormăi Tara.

— Nu se poate să-mi fi luat el cupa de Florizar, zise Augusta, respingând ideea. Oricum, nu era cleptoman. Finanţiştii de încredere nu-şi murdăresc mâinile *furând* la propriu…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer o vreme, în timp ce Augusta şi Tara cântăreau noţiunea de furt – actul prin care o persoană lua de la alta fie din conturi bancare sau fonduri, fie din portofel sau de pe peretele unui muzeu ori din cutia de valori a unui bijutier – fie că asta se întâmpla în Piazza San Marco, în Place Vendôme sau la Dealul Licuricilor. Cum şi unde nu mai conta şi – până la urmă – nici de ce.

— A fura e adevăratul păcat, zise Augusta. Nu plăcerile pământeşti.

— Ştiu.

Augusta inspiră adânc, apoi expiră.

— Am prea mult, zise ea. Acumularea este o realitate a vieţii… şi nu una fericită. Când o să ajung în ceruri, Sfântul Petru nu o să mă lase să duc cu mine picturile lui Hugh, nici fotografiile fetelor, nici perlele negre, nici cupa mea de Florizar.

— Aşa este, presupun că nu, zise Tara.

— Aşa cum sunt convinsă că nici pe Sean nu l-a lăsat cu toţi banii ăia furaţi.

— Dacă l-o fi lăsat cumva şi fără bani, zise Tara cu tristeţe.

*

Joe Holmes se gândea că Black Hall era, probabil, un loc foarte bun dacă locuiai aici – case frumoase, peisaje, magazine, şcoli, restaurante, magazine de muzică –, dar ca loc de detaşare temporară te făcea să te simţi cam singur, pentru că era rezervat familiilor şi cuplurilor.

Se aşeză la biroul său, sorbind încă o înghiţitură din cafeaua luată de peste drum, şi se apucă să facă ce se pricepeau mai bine să facă agenţii FBI: hârţogăraie.

Una dintre prietenele recente ale lui Joe îi deschidea mereu uşa cu o privire plină de speanţă, de parcă se aştepta ca el să fie James Bond. Sau măcar Tommy Lee Jones. Când a înţeles că ce făcea el era mai degrabă muncă de contabil decât de spion, ca în filme, l-a părăsit pentru un avocat.

Tatăl lui Joe îi spusese că avocaţii aveau şanse mult

mai mari de a obţine un Aston Martin decât agenţii FBI. De asemenea, avocaţii erau mai degrabă trimişi în misiuni sexy, care implicau hoteluri frumoase, cu piscină şi aşternuturi extravagante şi cu băuturi scumpe în baruri fiţoase. Dacă agenţii FBI voiau să urmărească un suspect prin ţară, locuind chiar la cele mai ieftine hoteluri, era o adevărată aventură să convingă un inspector să aprobe cheltuiala.

— Nu o faci ca să te afli-n treabă, ci ca să îi prinzi pe nemernici, spusese odată bătrânul când se plânsese că îşi petrece mai mult timp pe drumuri.

— Ştiu, tată, replicase Joe. Exact ca tine.

— Mă faci să mă simt mândru, fiule, răspunsese tatăl.

Ceea ce îl recompensase pentru hotelurile sordide şi mâncarea de bufet expres.

Acum afară bătea ploaia. În perfectă concordanţă cu starea de spirit a lui Joe, care răsfoia iar documentele de la Banca

Shoreline. Un aspect care îl nedumerea era că Sean pusese la loc zece mii de dolari într-un cont pe care îl însemnase.

Intenţionase el să mute banii în altă parte pentru a-i transforma mai târziu în lichidităţi? Joe nu putea fi sigur. În alt caz, din mai, Sean furase vineri şase sute de dolari dintr-un cont şi îi pusese la loc luni. Ce îl determinase să procedeze aşa? Joe medită asupra extraselor de cont, căutând răspunsuri. Să fi avut vreo legătură cu femeia misterioasă, cu „fata”? Sau cu „Ed”?

Încă nu avea habar ce reprezenta „Ed”. Porecla lui Ralph Edward Benjamin „Cel Roşcat” („Red”) era o prescurtare a celor două nume şi o referire la culoarea părului său în copilărie. Mai erau şi Eduardo Valenţi şi Edwin Taylor, dar niciunul nu părea să ofere o pistă promiţătoare. Valenţi fusese la Universitatea Columbia până în mai, iar dosarul lui Taylor părea impecabil.

Joe se întinse, ascultând cum cade ploaia. Măcar nu era nevoit să robotească într-o grădină noroioasă ca Bay McCabe. Fusese până la Dealul Licuricilor de două ori în

săptămâna aceea şi de fiecare dată o văzuse muncind în curte.

A doua oară o văzuse şi pe Tara O'Toole fugind pe peluză spre prietena ei. Imaginea persistă în mintea lui Joe: părea o fetiţă care nu ţinea seama de ploaia torenţială. Cu picioarele ei lungi, braţele slabe şi părul ei negru…

Iar în noaptea precedentă o visase.

De fapt, le visase pe amândouă. Cele două bune prietene care erau chiar în centrul anchetei lui Joe. Se făcea că erau amândouă într-o barcă pe Canal. Joe era soţul cuiva – o idee nouă în sine. Era la cârmă, străpungând valurile cu barca. Îi reveneau crâmpeie de amintire adânc îngropate în memorie de pe vremea când se afla pe puntea bărcii de pescuit a tatălui său. Bucuria de a fi pe mare şi de a alerga cu vântul.

Şi erau acolo cele două femei. Bay se sprijinea de rama de la bocaport, iar Tara stătea agăţată de gâtul lui Joe. Vuitul îi răvăşea părul şi îl gâdila pe la urechi. Ba nu, era un sărut. Senzaţia era atât de intensă, încât sărutul era mai puternic şi decât briza, mişcându-l aşa cum vântul mişca barca.

— Joe, îi şoptea ea la ureche. Nu mai e nevoie să cârmeşti acum… Ia-ţi mâinile de pe cârmă… mergi drept…

Dar mâinile lui Joe nu se puteau relaxa şi ţineau strâns cârma; trebuia să păstreze barca pe drumul cel bun. Ea îl mângâia pe gât şi pe spate; nu se gândea decât cum să o ia în braţe, să o ducă sub punte, să îi smulgă hainele şi să facă dragoste cu ea, soţia lui.

Tara O'Toole Holmes. Părea să petreacă mult timp la Andy's. Ieri vorbea cu vânzătorul despre ceva ce se numea „Balul Dovlecilor", parcă intenţionat, i se păruse lui. La ce se gândise ea? Că Joe va ieşi de la raftul cu „Over the Hill" ca să-i ceară să-i acorde plăcerea de a o duce la balul acela? Din păcate, a-ţi da întâlnire cu o persoană implicată într-o anchetă era împotriva politicii Biroului.

Dar visele sale erau mai puţin chinuitoare decât realitatea…

Joe se trezise zâmbind, mulţumit, dar imediat după

aceea senzaţia de legătură profundă dispăruse. Se pomeni cu perna în braţe, de parcă ar fi vrut să fie Tara, de parcă se întorsese pe o parte pentru ca, de fapt, să o găsească la el în pat.

Se întreba cum trebuie să fie să-ţi petreci timpul cu Tara, să mergi cu ea la Bay acasă într-o seară plăcută de toamnă. Le văzuse stând împreună destul de des, doar ele două, înconjurate de copiii lui Bay. Două prietene de-o viaţă cu zâmbete şi suflete atât de frumoase, navigând pe o mare de mizerie lăsată în urmă de Sean McCabe. Joe nu ar face niciodată aşa ceva femeii pe care o iubeşte.

Pur şi simplu nu ar face-o. Pe de altă parte, nu îşi putea imagina de ce un om de treabă ca el nu reuşea să-şi găsească o fată ca Tara pe care să o iubească. Era prea exigent. Părinţii lui se iubiseră atât de mult, încât ştia că nu putea căuta nimic mai puţin decât ce văzuse la ei. Şi ştia că are nevoie de cineva ca mama lui, care înţelegea viaţa dezlânată pe care o ducea un agent FBI şi nu se speria de un tip care se ducea la băcănia din colţ cu un pistol de calibru 10 în buzunar.

Se întreba dacă nepoata celui mai bun ţintaş din ţară ar fi rezistat în aceste condiţii. Poate că ar fi trebuit să înceapă prin a o şoca pe Tara O'Toole apărând la balul acela al ei şi invitând-o la dans.

Trânti hârtiile deoparte şi se întinse după cutia de valori.

Avusese oarece succes cu urmărirea contului lui Sean până în Costa Rica, unde şansele de a-l accesa erau aproape nule. Mai ales fiindcă era necesar un cod adiţional de acces pe care Joe nu-i avea. Începuse procedura de deschidere a acelui cont, ceea ce se va întâmpla sau nu. Era vorba de simplă birocraţie.

Poate că ar trebui să se ducă personal în Costa Rica. Ar putea să o ia şi pe Tara. I-ar plăcea o asemenea călătorie. Un paradis tropical, care atrăgea turiştii ca un magnet: între Oceanul Pacific şi Marea Caraibelor, cuplaje superbe, pescuit, hoteluri, plimbări romantice pe plajă la lumina lunii.

Gata!

Era şi o Meca a bandiţilor. Bandiţilor le plăcea Costa Rica.

Nu puteau fi extrădaţi, aveau la dispoziţie un sistem bancar sigur, primeau ajutor ieftin şi rate de schimb avantajoase, aşa că un milion de dolari putea asigura acolo un trai de huzur. Barurile de pe plajă erau înţesate cu delapidatori veniţi cu căţel, cu purcel, refugiaţi din calea condamnărilor sub palmierii din bătaia brizei călduţe şi vorbind între ei la nesfârşit despre cum au făcut, despre delapidarea în domeniul artelor plastice, despre escrocherii şi despre cum să mulgi oamenii care au încredere în tine.

Jumătate dintre ei credeau în propriile poveşti, propriile bancuri – că nu intenţionaseră să ia banii nimănui, dacă victimele nu deveneau nerăbdătoare, ar fi apucat să pună totul la loc. Cealaltă jumătate ştia că sunt nişte netrebnici mincinoşi şi hoţi, dar nu le prea păsa, pentru că nu fuseseră prinşi. Sau fuseseră, dar reuşiseră să scape.

Dintre aceştia, Joe credea că primii erau cei mai periculoşi.

Escrocii care încercau să se escrocheze pe ei înşişi erau de fapt cei mai periculoşi. Fiindcă îşi găseau o scuză pentru fiecare lucru pe care îl făceau. Pentru fiecare furt şi fiecare minciună.

Sean McCabe fusese unul dintre ei. Joe cunoştea foarte bine genul. Tipul investise mult în ceea ce credeau ceilalţi despre el; ironia crimei sale a fost că vrusese probabil mai mulţi bani, mai multe jucării pentru a câştiga mai mulţi prieteni.

Mai mulţi amici de golf, mai multe femei care să-i admire gustul şi priceperea.

Când, de fapt idiotul avea paradisul la el acasă. Ce prost…

Joe îşi îndreptă atenţia asupra scrisorilor lui Daniel Connolly către Bay, soţia lui Sean.

Scrisorile aveau o semnificaţie pentru Sean, iar Joe

începea să înţeleagă de ce – nu se putea găsi cineva mai diferit de Sean decât Dan Connolly. Dan avea ceva ce Sean voia, iar Joe credea că Sean studiase scrisorile ca să intre în mintea lui Dan, să înţeleagă ce trebuia să spună pentru a-l manipula. Oare cât din acest motiv avea de-a face cu gelozia? Fiindcă, evident, Dan şi Bay avuseseră cândva o legătură, şi la un nivel fundamental.

Joe nu era sigur; şi nu era sigur dacă încercarea de manipulare reuşise. Se întoarse spre cupa de argint şi se uită la ea. Ştia că are nevoie să cerceteze mai profund. Trimisese fotografii la laboratoarele de artă, sperând că vor găsi ei sensul celor trei semne de pe margine. Dacă ar fi putut să îi descopere provenienţa…

Cutia de valori a lui Sean McCabe era echivalentul unei camere de criminal în serie, cu figurile victimelor afişate pe pereţi. Joe nu pricepea semnificaţia celor trei articole, dar ştia că simbolismul lor era mai important decât valoarea lor reală. Se întreba dacă nu cumva se mai găsea argint şi în altă parte: cum ar fi cupa de argint a Fionei, de exemplu.

Numărul, scrisorile, cupa…

Joe făcuse cumva conexiunea – era atât de aproape –, era sigur că o avea. Dar îi scăpa printre degete, aşa cum îi aluneca şi Tara din braţe în visul din noaptea precedentă. Scoase dosarul găsit pe vasul lui Sean.

Se uită la notiţele lui Sean de pe copertă şi de pe manşete – oare când le făcuse? Dacă se hotărâse, de fapt, să returneze în loc să fure? Oare nu-i spusese Bay, într-una din primele lor întruniri, că Sean îi promisese că se va schimba? Din datele cuprinse în dosar, părea că Sean tocmai asta începuse să facă nu cu mult înainte de a muri, în primăvară.

Dacă Sean de fapt încercase să se schimbe, iar cuiva nu-i plăcuse treaba asta?

Inima lui Joe o luă la goană şi atunci ştiu că era pe calea cea bună. Dacă „fata” aceea nu se referea la vreuna din cuceririle sale, ci la cineva despre care Sean ştia că e în primejdie?

Ca Bay, de exemplu.

Sau una din fetele lui?

Se uită la camionetă şi îşi lăsă mintea să vagabondeze. Ce rol juca în cazul ăsta camioneta? Nimic prea important, decât dacă luai în considerare accidentul lui Charlotte Connolly. Nu o lovise o camionetă?

Răsfoi dosarul – da, uite: o dubiţă. Fusese lovită de o chibiţă cafenie. Acum Joe se întoarse la desenul lui Sean. Poate să fi fost o dubiţă sau o camionetă. Capota era prea proeminentă pentru a fi chiar o dubiţă. Să fie vorba de o camionetă de la şantierul naval? Totuşi, nu avea nimic mai mult, aşa că închise dosarul şi decise să facă o călătorie spre est.

25

Magazinul de grădinărit Kelly's era împestriţat cu dovleci, căpiţe de fin şi mere. Umplându-şi camioneta cu gunoi de grădină şi var, Bay nu se putea concentra asupra florilor pentru vara următoare.

Nu şi-l putea scoate pe Dan din minte. Braţele lui în jurul ei. Pielea lui aspră pe pielea ei. Apropierea lor. Şi ce începuse el să îi spună în final…

Se îndreptă spre New London. Conducând spre chei, parcă la Şantierul Naval Eliza Day, lângă camioneta lui Dan, şi intră.

Înăuntru, întârzie uitându-se la diversele bărci în construcţie. Erau acolo unele vechi, în restaurare. Alta, o barcă nouă cu pânze, aştepta să fie vopsită. Se construia şi o şalupă nouă. Se auzea un radio, muzica răsunând în tot hangarul. Luând urma muzicii, îl găsi pe Dan pe o scară, la capătul îndepărtat al unei bărci vechi şi superbe. I se opri inima în loc când îl zări.

— Bună, spuse ea.

— Bay! exclamă el, şi ochii lui străluciră de bucurie.

Coborî de pe scară câte două trepte odată şi, când ajunse în dreptul ei, rămase cu ochii la ea, dar îi simţi încordarea, aşa că nu se apropie.

— E frumoasă! zise Bay, arătând spre barcă, pentru a depăşi momentul de stânjeneală provocat de faptul că nu

se îmbrăţişaseră.

— Are şase metri, zise el. O barcă frumoasă şi graţioasă. Are puntea pusă direct pe schelet, ca pe vremuri, plină de cari.

— Din ce lemn e făcută? întrebă Bay, trecându-şi mâna peste scândura cu granulaţie bogată şi fină.

— Mahon de Honduras, zise Dan cu un zâmbet larg. Ai încă ochi bun.

— Mulţumesc, zise ea, dar nu putu zâmbi.

O durea pielea, iar inima îi era îngheţată şi grea ca un pietroi. Chiar şi respiraţia îi provoca durere. Tot ce se întâmplase de curând începea să-şi spună cuvântul.

— Danny, putem sta de vorbă? întrebă ea.

El dădu din cap şi o conduse în biroul lui. Ea admiră din nou superbul birou sculptat, se aşeză în faţa lui Dan şi trase adânc aer în piept.

— Îmi pare bine că ai venit, spuse el.

— Şi mie…

— Dacă nu veneai tu, te căutam eu.

Ea încuviinţă din cap. Se uitau unul la altul, cuvinte nerostite plutind în aerul dintre ei. Oare şi pe el îl frământau aceleaşi întrebări ca pe ea? îşi luase inima-n dinţi ca să înfrunte aceste clipe, ştiind că nu putea merge mai departe cu Danny până nu afla tot.

— Spune-mi ce mai aveai să-mi spui. Ce voia Sean? întrebă ea liniştită. Sunt năucită de toate astea.

— Ştiu. Luă de pe birou o unealtă de aramă, se încruntă şi o puse la loc. M-a înnebunit şi pe mine. Încerc să-mi dau seama ce voia şi de ce a venit la mine. Nu am vorbit nimănui nimic despre treaba asta – bănuiesc că voiam să uit.

— Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat, zise Bay, privindu-l drept în ochi. Eu… nu prea am putut avea încredere în nimic în ultimul timp, Danny. Întotdeauna am crezut că eşti singura persoană pe care o pot credita necondiţionat… se bâlbâi. Probabil că nu e corect să te idolatrizez astfel. Nimeni nu ar putea trăi mereu la nivelul de sus. Dar trebuie să te întreb: l-ai ajutat pe Seari?

— Să-l ajut?

— L-ai… Ancheta se concentrează asupra ta?

— Nu, Bay. Cel puţin, din câte ştiu eu, nu, zise Danny.

Bay lăsă capul în jos, uşurată.

— Când poliţia mi-a spus prima dată, la începutul verii, că Sean furase de la bancă, am crezut că e sfârşitul lumii, zise Bay, amintindu-şi de zilele acelea. Chiar am crezut. Apoi ai apărut tu şi am considerat o mană cerească să te am înapoi în viaţa mea ca prieten…

— Sunt încă prietenul tău, dar sunt om şi eu, zise el încet. O privi cu ochii întunecaţi de oboseală şi supărare. Mă laşi să-ţi spun ce s-a întâmplat?

Ea dădu din cap, strângându-şi jacheta pe ea, încrucişând braţele în jurul propriului corp.

— Pentru început aş vrea să-mi spui de ce m-ai minţit când te-am întrebat dacă l-ai văzut pe Sean de curând. Când am venit prima dată la tine, mi-ai spus că nu l-ai întâlnit înainte să vină să comande barca pentru Annie.

— Era adevărat, Bay.

— Dar dacă era girantul fondului fiicei tale…

— Era treaba lui Charlie, zise Dan. Banii proveneau din familia ei şi erau mulţi. Niciodată nu m-am îngrijit de asta. Ştiu că sună fals, şi poate că într-un fel este. Vreau să spun că nu îmi plăcea să îmi fac griji în legătură cu ipoteca, aşa cum fac alţii. Dar nici nu am gusturi scumpe, ca alţi oameni – eu nu îmi făceam concediul în Bahamas şi nici nu îmi cumpăram BMW-uri sau ceasuri Rolex.

Bay dădu din cap. Lui Dan Connolly pe care îl cunoscuse ea îi păsa de stele şi de mare şi de cel mai bun lemn, de unelte bune şi prietenie. În acest sens era foarte diferit de Sean, pentru care lucrurile materiale reprezentau succesul şi prestanţa – lucrurile căpătaseră la el o importanţă dramatică pe an ce trecea.

— Nici Charlie nu era prea avidă de bani sau de ceea ce îi puteau oferi ei. Cred că aşa sunt oamenii care au avut bani toată viaţa: banii sunt de la sine înţeleşi, nu e nevoie să faci paradă de ei. Am avut camioneta aceea

dintotdeauna, iar Charlie conducea un Ford vechi de zece ani.

Bay dădea din cap, ascultând.

— Ea… Eliza… banii sunt toţi ai ei. Nu am vrut să fac nimic cu banii ăia şi mă mândream cu asta. Mă trag dintr-o familie de muncitori irlandezi care au contat pe puterile lor. Bunicul meu era constructor şi a făurit acest birou…

— Pentru bunicul ei… comentă Bay, surprinsă de legătura care se crea.

— Eram doi copii din părţi diferite ale oraşului. Familia ei avea un conac, iar familia mea lucra acolo. Ei erau proprietari de pământ, noi eram negustori.

— Atunci cum…

— Cum am ajuns să ne căsătorim? Contrariile se atrag, zise Danny.

Îşi feri privirea, uitându-se la fotografiile de pe raft Dintr-una privea Charlie, îndrăzneaţă şi plină de încredere, elegantă – dar lui Bay îi părea acum doar rece; o femeie care se îndepărta în loc să înfrunte emoţiile fiicei sale.

— Asta e sigur, spuse Bay, gândindu-se la ea şi Sean: ziua şi noaptea.

Danny dădu din cap.

— Eu eram muncitorul mare şi stângaci, cu centura de unelte, iar Charlie abia ieşise de pe băncile şcolii – o domnişoară de pension care ştiuse dintotdeauna ce furculiţă se foloseşte la fiecare fel.

— Erai mai mult decât atât, îi scăpă lui Bay.

Dan ridică din umeri.

— Au fost tot felul de obstacole. Eu sunt irlandez catolic, iar ea era WASP. Asta a dat naştere unor probleme de sărbători şi la zilele noastre aniversare. Dar în principal le-am depăşit. Am învăţat cum să luptăm împotriva lor: nu le celebram niciodată. Charlie nu îi suporta pe cei care ridicau glasul. Aşa că cel mai uşor era să-i dau câştig de cauză.

— Cedai tu?

— Cam aşa ceva, zise Dan. Când avea, avea dreptate, când greşea, avea dreptate, vorba cântecului. Poate că mă

temeam că suntem prea diferiţi şi că nu prea ne potrivim, aşa că nu voiam să fac valuri.

Bay se văzu reflectată în geamul unei fotografii. Părul ei ca o coamă roşcată şi pistruii nu lăsau loc de interpretare cu privire la originea sa; era din tagma clasei muncitoare irlandeze, ca şi Dan, şi ca Sean. Dar în timp ce ea era mândră de rădăcinile ei, Sean îşi petrecuse viaţa încercând să şteargă orice urmă de trudă, orice i-ar fi amintit că familia McCabe nu fusese mereu membră a clubului de iahting şi că nu fusese dintotdeauna membru al Hawthorne Links.

— Credeam că aţi fost fericiţi, zise Bay. După cum i-ai pronunţat numele în prima zi când ne-am întâlnit…

Dan dădu din cap.

— Ştiu. Aşa fac. Probabil că încerc să mă conving pe mine însumi. Pentru că am iubit-o foarte mult… la început am fost fericiţi şi mult timp după aceea. Dar cu un an înainte de a muri se schimbase ceva. Nu ştiam ce, dar am ştiut în ziua în care s-a întâmplat. Am venit de la muncă într-o zi şi ea nu era acolo. Eliza era singură acasă, supărată că mama ei plecase.

— Ştiu cum e, spuse Bay, strângându-şi şi mai tare mâinile în jurul său şi gândindu-se la feţele copiilor când Sean nu venea acasă.

— Charlie s-a întors peste vreo oră, fericită şi exuberantă, vorbind întruna despre filmul pe care îl văzuse. Nu mai ştiu care… se dusese cu o prietenă. Zicea…

— Crezi, cumva, că…?

— Cred că a fost cu o prietenă. Punct. Şi în ziua de azi cred la fel.

Dar nu era adevărat, iar Bay îşi dădu seama. Se minţea cât putea.

— După aceea i se schimbase privirea. Înainte, i se luminau ochii când apăream. Dar în anul acela am început să mă întreb dacă nu cumva voia să mă părăsească. Am întrebat-o – am implorat-o să-mi spună. Lui Charlie nu îi plăceau scuzele astea, nu-i plăceau emoţiile puternice… Bănuiesc că aşa fusese crescută. Să-şi ascundă

sentimentele, să nu lase pe nimeni să vadă că suferă.

— Eliza pare capabilă să-şi exprime sentimentele, spuse

Bay.

— Aşa am şi vrut să fie, zise Dan. Pentru ea e mai greu decât pare uneori. Se luptă să lase să iasă la iveală nişte lucruri, apoi se închide complet în sine. Nimic nu mai iese şi nici nu mai intră din sau în lumea ei. Dar să ne întoarcem la anul acela cu Charlie, când munca mi-a scăpat de sub control.

Bay ştiu iar ce vrea să spună. Se gândi cât de aiurită ajunsese şi ea, cât se străduise să-i ajute pe copii să-şi facă temele şi să păstreze aparenţele de normalitate, simţind în acelaşi timp că înnebuneşte de nelinişte…

— Eram îngrozit că aş putea să o pierd şi am început să îmi neglijez munca. Vreau să spun că bărcile sunt superbe, iar pentru mine e o trudă din dragoste, cu toate astea, nu sunt nimic comparativ cu familia mea.

— Dar afacerea a mers în continuare…

— Da, spuse el. Dar nu mai puneam inimă. Ştiu că sună ca o scuză, dar nu este. Nu intenţionez să fie. Nu vreau decât să-ţi relatez toată povestea. Ştii, Charlie a investit în firma mea.

— În compania asta?

— Da. Nu aduce bani prea mulţi, ca să zic aşa. De fapt, se zice că a construi bărci este o afacere atât de scumpă şi fundamental incomodă, încât e mai simplu să te aşezi sub un duş rece rupând bancnote de o sută de dolari. Ei bine, a construi bărci de lemn seamănă mult cu asta. A sta iama în hangarul ăsta neîncălzit e o nebunie. Sunt ani când mă aleg cu ceva profit, dar de obicei mă consider norocos dacă pot construi suficiente bărci cât să-mi acopăr cheltuielile.

— Aşa că Charlie te-a ajutat.

— Da. M-a finanţat. Nu m-am gândit niciodată că ar deranja-o – de fapt, credeam că-i place. Spunea că e romantic. Ştiind că bunicul meu a construit acest birou şi că, practic, eu călcam pe urmele lui, lucrând lemnul…

construind bărci clasice de la zero cu mâinile goale. Ea avea strămoşi marinari. Dar asta era dacă te uitai în trecut; poate că noi am uitat să privim înainte.

— Sau în prezent.

— Poate. În orice caz, a început să comenteze. Oricum, cine mai avea nevoie de o bijuterie clasică precum un keci? S-a implicat serios în administrarea fondului Elizei, vrând să înţeleagă mecanismul acestuia – zicea că vrea să facă o şcoală superioară de administrare a afacerilor. Cred că eu i-am părut deodată doar un simplu muncitor cu ciocanul.

Bay se gândi la Sean, la atitudinea lui de superioritate faţă de muncitori. Chiar se uita de sus la ei, îi considera o clasă inferioară. Deşi tatăl său fusese muncitor la căile ferate.

— Aşa că în anul ăla am scrântit-o rău. Am luat prea multe comenzi şi am făcut o treabă de mântuială la unele. Apoi am dat în cealaltă extremă. Nu am mai vrut să primesc comenzi. Aşa că a trebuit să-i mai cer lui Charlie bani din fondul acela, doar atât cât să-mi acopăr facturile rămase neachitate şi care deveniseră un bulgăre de zăpadă care creştea pe zi ce trece.

— S-a supărat?

Dan se uită la birou, parcă drept în ochii zeului Poseidon.

— Asta e partea cea mai rea, zise el. Nu a părut deloc supărată, ci amuzată.

— A…

— De parcă nu ar fi fost de luat în serios; de parcă munca mea ar fi fost dintotdeauna un hobby, iar acum aveam nevoie deşi mai mulţi bani ca să continui. Ea părea să aibă mult mai multă satisfacţie din partea tipilor cu care se întâlnea la bancă, în biroul juridic – „lucrurile se accelerau”, zicea ea, în ceea ce priveşte fondul Elizei.

— Sean? întrebă Bay. El era unul dintre tipii aceia?

Dan dădu din cap.

— Da. Mi-l aminteam de pe plajă. Nu îmi plăcuse deloc atunci. Nu am ştiut niciodată că voi doi v-aţi

căsătorit. Nu îl văzusem toţi anii ăştia, dar ea vorbea mult despre el. Îmi povestea cum o ajută, ce priceput este în mânuirea banilor, cât de mult o încuraja să îşi educe priceperea în administrarea fondului, cât de dornic era să o sprijine.

Bay îl văzuse pe Sean la lucru; i se păruse atrăgător la un moment dat. Avea darul să vorbească şi se pricepea de minune să convingă oamenii că sunt atât de deştepţi încât el are ce învăţa de la ei şi că, dacă şi-ar uni forţele, ar alcătui o echipă redutabilă. Această însuşire făcea din el un afacerist de primă mână. Cât despre Charlie… era atât de drăguţă, atât de rafinată, cu aerul ei de mare doamnă din înalta societate, exact cum şi-ar fi dorit Sean… poate că la ea se referise Sean.

— Cred că soţul tău voia să se culce cu soţia mea, zise

Dan.

— Crezi că a făcut-o?

Dan dădu din cap.

— Nu. Jur că aş fi ştiut. O cunoşteam pe Charlie atât de bine. O citeam ca pe o carte. Ştiu că o excita ştiinţa şi priceperea lui în domeniul financiar – era ceva nou pentru ea. Şi cred că o flata, iar ei îi plăcea.

Bay se scuturã văzând imaginea, dar o crezu fără rezerve.

— Cu mult înainte să-i întâlnesc din nou, zise Dan, am vrut să-i omor. Mi se părea că îi pusese gând rău lui Charlie şi, deşi nu mă aşteptam ca ea să-i cadă în plasă, nu-mi plăcea ce îi făcuse familiei noastre.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Bay. Bun, ăsta e contextul. Acum şi restul.

Bay îşi adună puterile, uitându-se la Dan. Era grav, înfrunţindu-i privirea.

— Charlie a murit. Nici nu vreau să povestesc cum a fost asta pentru mine şi Eliza. Afacerea mea era cam pe marginea prăpastiei de mai bine de un an, dar atunci chiar ajunsese în cădere liberă. Am preluat calitatea de girant al

fondului de la Charlie – deci aveam acum posibilitatea să folosesc banii Elizei. Într-o zi l-am sunat pe Sean să văd dacă pot împrumuta din cont vreo câteva mii în plus faţă de cât îmi revenea, pentru a acoperi un cec. Şi-a făcut apariţia aici a doua zi dimineaţa.

— Ah! zise Bay. Sean sesizase ocazia.

— Era foarte plin de compasiune şi amabil şi cu un fel de indulgenţă prietenoasă… s-a uitat prin jur, a admirat bărcile.

— Deşi bărcile de lemn nu erau pasiunea lui, zise Bay.

— Nu aş fi ştiut niciodată, zise Dan. Începusem să mă gândesc că poate mă înşelasem în legătură cu el. M-am pomenit brusc cu un nou prieten.

— Chiar aşa ai simţit? întrebă Bay sceptică. Şi cu toate astea, ar fi vrut să creadă că şi altcineva a văzut lucruri bune şi adevărate la Sean.

Dădu din cap aproape trist.

— Nu. Ştiam că urmărea ceva. Simţeam că se juca cu mine. Dar eram cam disperat atunci, iar Eliza trecea prin momente grele.

Eram pe punctul să o iau razna şi să pierd totul dacă nu găseam o soluţie.

— Contul…

Dan dădu din cap.

— „Banii aceia nu fac decât să zacă la bancă”, mi-a spus

Sean.

— Şi ce ai făcut?

— M-am gândit la asta peste noapte. Pentru că, în realitate, el nu îmi sugerase nimic, nimic ce putea părea ilegal, m-am gândit că ar exista o cale de a face nişte jonglerii, astfel încât să pot folosi banii – să împrumut din cont – şi să plătesc ulterior. Dar a doua zi l-am sunat.

— Pe Sean?

— Da. Şi i-am spus să uite de împrumut. Nu voiam banii – nici măcar câteva mii. A doua zi a apărut iar.

— Aici?

Dan făcu semn afirmativ.

— Zicea că vrea să-mi comande o barcă pentru fiica lui…

— Bine că măcar a făcut asta, zise Bay.

Dar Dan clătină din cap.

— Nu, Bay. Cred că nu era decât o acoperire – un motiv pentru a veni aici. Zicea că lui Annie îi plac bărcile, dar nu era foarte activă şi că – probabil – nu ar folosi prea mult barca.

— Nemernicul! strigă Bay.

— Ştiu. Amândoi am fost, zise Dan. Auzind asta, am ştiut cu adevărat că punea ceva necurat la cale. Mă încerca să vadă câţi bani îmi trebuie şi cât de departe eram dispus să merg. Se folosea de fiica lui, iar eu de a mea.

— Dar nu ai…

— Nu. Nici măcar nu ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dar mă scăldam în ape cam tulburi şi mă temeam îngrozitor că voi pierde şantierul şi meseria cu care îmi câştig viaţa. Fiica mea are toţi banii de care are nevoie, dar şi eu mă consider răspunzător pentru bunăstarea ei. Vreau să fie mândră de mine, de ceea ce fac.

— Ce voia Sean să te pună să faci?

— Spunea că noi, ca giranţi, puteam aranja ca afacerea mea să se hrănească cu bani din contul Elizei. Am început să mă gândesc că poate aşa aş fi fost în stare să mă descurc şi eu odată şi odată, în principal luând un credit pe lângă capitalul de bază. El arunca cifre mari – cincizeci, o sută de mii.

Bay încrucişă braţele şi îl urî pe Sean pentru a fi încercat să-i convingă pe Dan să ia bani de la propria lui fiică.

— M-am gândit – ce-ar fi dacă aş face-o vreme de un an? Sau poate şase luni. Aş fi devenit mai întreprinzător şi aş fi început să vând bărci. Să folosesc mai puţine materiale şi poate chiar lemn mai ieftin. Clienţii mei sunt destul de avuţi şi nu clipesc la notele mari de plată. Mi-aş fi dat mai multă osteneală la capitolul contabilitate, mi-aş fi

plătit ceva datorii mai vechi – devenisem delăsător şi la acest capitol.

Bay asculta, dorindu-şi ca Dan să nu se fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Sean spunea că, în comparaţie cu fondul principal, era o nimica toată.

— Şi ce voia în schimb?

— Când mă uit înapoi, cred că voia să folosească fondul ca pe un holding. M-a întrebat cum mi s-ar părea dacă ar avea loc nişte depuneri şi retrageri neobişnuite, atâta timp cât manevrele astea nu ar afecta valoarea fondului pe termen lung. I-am spus că nu mă interesează.

— Aşa, pur şi simplu?

— De îndată ce a pus întrebarea am ştiut că urmăreşte ceva necurat. Nu cunosc practicile bancare, dar i-am văzut privirea. S-a ferit de îndată, schimbând vorba şi revenind la construcţia bărcii aceleia.

— Netrebnicul, explodă Bay. Ea *a făcut* barca aia.

— Ştiu, zise Dan. I-am spus că nu aveam nevoie să o păstrez şi că – o dată ce mi-a arătat-o – puteam să calculez dimensiunile la scară mare şi să construiesc pentru Annie o barcă frumoasă.

— Şi tu zici că toată chestia nu a fost decât o acoperire ca să… ce? Să spele bani? întrebă Bay, iar expresia aceea bizară care înseamnă încălcarea legii îi suna ciudat în urechi.

— Nu am nicio dovadă, zise Dan. Doar că aşa mi se pare acum, când încerc să pun lucrurile cap la cap.

— De ce nu ai spus poliţiei?

— Pentru că sunt girantul Elizei. Şi m-am simţit îngrozitor chiar şi pentru că am discutat aşa ceva cu el, fie şi pentru scurt timp. Nu voiam decât să uit totul.

Bay tremura. Soţul ei se străduise să pună toate astea la cale, iar ea nici nu observase? Se uită la Dan, gândindu-se cât de îndrăgostită fusese de el pe vremea când era tânără şi cât de bine se simţise în braţele lui în ziua precedentă. Ar fi vrut să-i vadă ca pe un erou… bărbatul incoruptibil… Ridicându-se, pomi să se plimbe

prin încăpere.

— De ce tu? întrebă Bay. Din toate fondurile de la Shoreline, de ce l-a ales pe al Elizei?

Dan îşi drese glasul, îşi trecu mâna peste bărbie şi, uitându-se drept în ochii lui Bay, spuse:

— Cred că din cauza ta. Sau, mai bine zis, din cauza noastră.

— Cum?

— Scrisorile, spuse Dan.

— Ţi le-a arătat?

— Nu, zise Dan, dar ştia foarte multe despre mine. Ştia că muncisem cu mâinile mele toată viaţa, că nu îmi prea păsa de conturile bancare şi de bani – lucruri despre care ţi-am scris. Şi chiar dacă informaţiile erau vechi, oamenii nu se schimbă în mod esenţial. Şi presupun că, din moment ce nu îmi pasă de chestiile astea, sunt o pacoste pentru un copil care are un fond succesoral.

— Sean te-a ales pentru că ştia că nu dai atenţie acestor lucruri.

— E un sentiment grozav, zise Dan, să ştii că ai fost luat la ochi tocmai pentru că eşti un tăntălău, un vierme care nu cere decât să stea cu ochii închişi.

Bay clipi, dând din cap. Nu putea să-i consoleze nicicum, pentru că ştia cum se simte. Ştia exact.

— Bay! spuse el, ridicându-se şi ocolind biroul.

Când el se apropie, Bay simţi o nevoie acută de a fi îmbrăţişată, de a-l strânge din nou la piept, dar nu făcu decât să se retragă cu un pas înapoi.

— Nu… zise ea, tremurând şi pornind spre uşă. Chiar dacă nu ai luat banii, te urăsc fiindcă te-ai gândit să o faci. Nu pot accepta ideea că Sean a încercat să se folosească de fiica ta.

— Bay, te rog…

— Ştii care e partea cea mai urâtă? zise Bay cu lacrimi în ochi. Barca lui Annie. Ştii cât de mult însemna macheta aceea pentru ea? A făcut-o special pentru el. Iar el voia să o folosească drept recuzită în ingineriile lui financiare.

— Ştii care e ironia? o întrebă Danny îndurerat. Cred că, în final, chiar voia să-i construiesc barca aceea pentru Annie. Altfel nu văd de ce s-ar mai fi întors ca să îmi lase macheta? Asta s-a întâmplat la mult timp după ce i-am spus că nu mă interesează să-i ajut.

— Detaliul ăsta aproape că nu contează, zise Bay.

— Ştiu.

— La revedere, Danny. Trebuie să mă gândesc la toate astea, zise Bay, tremurând din toate încheieturile şi din tot sufletul.

Afară, în parcare, bâjbâi după cheile de la maşină şi trânti portiera după ea. Ruşinea pentru ceea ce făcuse Sean, pentru felul în care dăduse târcoale şi încercase să intre în fondul unei tinere numai şi numai pentru bani îi făcea rău. Cum de nu ştiuse? Trăisepe altă lume?

Încercă să urmărească firul timpului: Sean se schimbase după ce Mark Boland fusese numit preşedinte. Devenise mai furios, mai competitiv. Oare crezuse că mai mulţi bani l-ar compensa pentru dezamăgirea în carieră? îşi imaginase cumva că a jefui banii clienţilor l-ar face să se simtă mai important? Şi ce era cu minciuna aia, promisiunea pe care i-o făcuse spunând că seva schimba?

— Ai fost penibil! strigă Bay, din maşină. Cum ai putut?

Crimele soţului ei deveniră brusc reale. Până acum aflase despre ele în mod abstract, de la poliţiştii şi agenţii care veniseră să-i pună întrebări, din ziarele care relatau vagi detalii. Nici chiar Augusta nu îi prezentase situaţia atât de grav. Dar Danny transformase zvonurile îndepărtate în realitate. Acum Bay avea imaginea soţului ei încercând să îl facă pe Danny să-i permită să folosească fondul Elizei, încercând să tragă alt tată după el în noroi.

— Te urăsc, Sean, suspină Bay. Ştia că nu mai voia să-i vadă pe Dan, nu mai voia să dea ochii cu omul care îl văzuse pe Sean în acţiune, omul care avea să-i amintească mereu cine fusese soţul ei. îl ura pe Sean pentru delictele pe care le făcuse, pentru că dăduse cu piciorul la tot ce avuseseră împreună, la căminul lor, la copiii lor minunaţi.

Şi îl ura pentru că întinase ceva ce fusese curat şi valoros şi îi aparţinuse numai ei.

Ieşind în trombă, aproape că îl lovi pe Joe Holmes, care tocmai intra în parcare.

26

Am văzut-o pe doamna McCabe ieşind de aici în grabă, zise Joe, uitându-se atent la Dan Connolly. Avea o privire stânjenită, care aluneca mereu spre uşă, de parcă se aştepta ca Bay McCabe să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

— Mda, zise Connolly.

Joe dădu din cap, lăsându-l să continue, dar el nu o făcu.

— Auziţi, zise Joe, mai am câteva întrebări. Despre soţia dumneavoastră.

— Bine, zise Connolly şi i se încleştară maxilarele. Spuneţi.

— Am citit rapoartele poliţiei şi toate documentele în legătură cu investigaţia care a urmat, zise Joe. Şi tot ce am găsit indică faptul că Charlie a fost lovită de o camionetă roşie. Nu un camion. Aşa este?

— O camionetă roşu închis, îl corectă Dan. Cel puţin aşa i s-a părut Elizei la început.

Joe dădu din cap.

— Da. Raportul poliţiei arată că era – şi aici Joe făcu o pauză, vrând să fie delicat – traumatizată de eveniment. Că nu putea fi chestionată prea mult, din cauza stării sale psihice.

— A fost distrusă, zise Dan.

— Aşadar, nu există dubii în legătură cu memoria ei, cu ce a văzut? E posibil să fi fost de fapt un camion roşu şi ea să creadă că a fost de fapt o camionetă? Credeţi că poate face diferenţa între cele două tipuri de maşină?

Dan arătă spre parcare.

— Eu am un şantier naval, zise el. A crescut printre ele. Ştie să le deosebească. Pe de altă parte, e o fată care şi-a văzut mama ucisă. Amintirile din noaptea aceea ar putea fi confuze.

— V-ar deranja dacă aş vorbi cu Eliza? întrebă Joe. Doar pentru a-mi confirma ce a văzut…

— Are legătură cu Eliza? întrebă Connolly tăios. Sau cu mine?

Surprins, dar fără să arate, Joe trase aer în piept.

— De ce nu-mi spuneţi ce aveţi pe suflet? întrebă el încet.

Dan clătină din cap, apoi îşi propti fruntea în mâini. Joe se lăsă pe spate, dându-i timp. Ştia că Dan avea ceva de spus şi că avusese de gând să ţină ascunsă această poveste cât de mult timp posibil. Iar asta îl consuma: Joe vedea semnele evidente.

— Îmi pare bine că aţi venit, zise Dan într-un târziu. Aveam de gând să vă sun. Am ceva să vă spun. Despre Sean McCabe şi fondul succesoral al fiicei mele… fondul Eliza Day.

Înapoiat la birou, Joe Holmes îşi sună şeful, pe Nick Nicholson, pentru a raporta că acum avea confirmarea că McCabe voise să folosească fondul Eliza Day pentru a transfera fonduri delapidate din alte conturi.

— Dan Connolly a fost implicat? întrebă şeful.

— Nu. Sunt sigur. Dar e ciudat – am fost acolo ca să-i pun câteva întrebări despre moartea soţiei lui, iar el a sfârşit prin a răspunde la întrebările despre McCabe.

— Observaseşi deja nereguli în acest fond.

— Da. Despre care Connolly nici măcar nu ştia. Au apărut înainte de moartea soţiei sale. Nu era la curent.

— Aşadar, dacă McCabe spăla bani prin fondul Eliza Day, de ce avea nevoie de participarea lui Connolly?

— McCabe nu l-a mai slăbit din clipa în care şi-a dat seama că afacerea lui Connolly avea probleme.

— Afacere cu probleme? întrebă Nick sceptic.

— Ştiu, ştiu, spuse Joe. De obicei, asta semnala oarecari fărădelegi financiare, dar instinctul îi spunea că nu şi în acest caz. Uite, continuă el, s-ar putea să mă înşel, dar cred că McCabe şi subiectul neidentificat îl aşteptau pe Connolly la cotitură.

— La cotitură?

— Da. Era gata să cadă în plasă. După moartea soţiei, a avut ceva probleme să se ţină pe linia de plutire. Afacerea, fiica lui, totul se destrăma şi făcea eforturi disperate să ţină lucrurile sub control. Oricum, uite care e teoria mea. McCabe folosea deja fondul; avea nevoie de aprobarea lui Connolly ca să înceapă să ia, de fapt, bani – nu doar să îi plaseze acolo în trecere spre alte conturi. Dacă Dan Connolly ar fi fost suficient de lefter sau disperat, Sean ar fi putut părea un erou salvator, trimiţând fonduri spre el, dar oprind câte ceva şi pentru sine.

— Aşadar, Sean încerca să recruteze pe cineva nou.

— Da.

— Aşa cum mai recrutase oameni înainte. Pentru că nu făcea asta de unul singur.

— Corect, zise Joe. McCabe flutura cecuri şi ordine de plată; depunea sume mici în contul său de la Anchor. Sumele mari se spălau prin conturi mari, cum este fondul Eliza Day.

Joe examină extrasele de cont ale fondului împrăştiate pe birou în faţa lui.

— Ulterior, fondurile erau mutate într-un cont din străinătate. Dar asta a început mai târziu. Cred că a folosit şi alte fonduri – ca girant, putea scrie cecuri pentru a scoate bani ori de câte ori avea nevoie.

— Probabil că se folosea de oamenii care avuseseră pierderi recente, morţi în familie – oameni precum Connolly, pe care nu îi interesau detaliile financiare.

— Exact, spuse Joe. Dar stai să vezi că devine interesant. Cu vreo lună înainte să moară, McCabe a început să înapoieze bani. Subtil, doar în câteva cazuri, dar cred că, dacă mai fac nişte săpături, aş putea găsi un model de comportament aici.

— Vrei să spui că a început să aibă remuşcări? Asta e nemaipomenit – de cât timp fura cu succes de la clienţii lui? Şi brusc s-a hotărât să se cuminţească?

„Ce ţi s-a întâmplat?” se întrebă Joe, uitându-se la foile de bilanţ. „Ce te-a făcut să te răzgândeşti?”

— Mă holbez chiar acum la prima depunere majoră,

de şaizeci şi două de mii de dolari, care au fost viraţi în fondul Eliza Day exact acum vreun an jumate, zise Joe încet, urmărind cu degetul coloana din tabel.

— Înainte de moartea doamnei Connolly.

— Ea *chiar ştia*, zise Joe, uitându-se din nou pe acte.

— Era şi ea părtaşă? întrebă Nick.

— Sau asta a ucis-o? întrebă Joe, uitându-se îndelung la cifre, apoi la notele şi desenele de pe dosarul de carton. Să fie ea

„Fata”?

— Firul ăsta nu duce nicăieri. I-a expirat timpul.

— Într-adevăr. Nu se poate ca din cauza asta să fi fost ucisă Charlie – asta s-a întâmplat cu un an întreg înainte ca el să înceapă să restituie banii în conturi. Aşadar, ce s-a întâmplat cu Sean?

— Poate că suspectul neidentificat i-a ameninţat familia. Continuă, altfel mă voi ocupa de soţia ta. Sau de una dintre fiice.

— Călcând-o cu un camion? Sau cu *o camionetă roşie*? se întrebă Joe.

— Nu s-a întâmplat încă – poate că Sean a fost ucis în locul altcuiva. A continuat planul de retragere din afacere, iar tovarăşul lui l-a ucis. De ce să se mai încurce cu familia?

— Şi ai observat că toate necazurile au început după ce Boland a venit la Shoreline? Suspectul neidentificat trebuie să fie Boland, zise Joe.

— Nu poate fi Boland, protestă Nick. Era curat la Anchor Trust. Nu a existat nicio plângere, nici măcar vreo sugestie că ar fi făcut vreo greşeală. Ce, crezi că se duce la cealaltă bancă şi se apucă brusc de rele? Nu merge aşa. Nu, a intrat într-o vizuină de hoţi şi a curăţat tot pe acolo.

— Crezi aşadar că partenerul lui era cineva cu care lucrase înainte să vină Boland? Cineva pe care Joe l-a ispitit să i se alăture?

— De ce nu pe Fiona Mills, în timpul călătoriei la Denver…?

— Fiona Mills, zise Joe. Ştii, la ultima noastră

întrevedere mi-a spus că îi lipseşte un trofeu de argint.

— A, bine că mi-ai amintit. Am să-ţi trimit un fax. Stai aşa. Joe auzi un fâşâit de hârtie şi sunetul liniei de fax care începea să formeze numărul. Faxul său pomi să toarcă. Se apropie să vadă ce intra.

— Sunt rezultatele analizei cupei aceleia, spuse Nick. Cea pe care McCabe o ţinea în cutia de valori. Mickey a trimis marcajele argintarului la Quantico, iar ei le-au arătat unui academician de la Penn. A reieşit că această cupă nu e chiar atât de veche – făcută în 1945.

Ţinând telefonul sub bărbie, Joe deschise seiful şi luă cupa. Se uită la linia ei frumoasă, la piciorul lung, la frunzele şi viţa care se împleteau la baza ei, apoi trecu cu privirea peste raport:

Marca argintarului este a lui Giovanni Armori, care a lucrat la Florenţa, în Italia, între 1930 şi 1945. Acest pocal a fost ultimul făcut vreodată, fiind produs pentru părinţii lui Anne-Marie Vezeley din Paris, cu ocazia slujbei care celebra cununia ei cu negustorul de artă Jean-Paul Laurent.

Armori a fost ucis de nemţi în aceeaşi zi în care a terminat această comandă; un curier al familiei Vezeley a reuşit să scape cu pocalul, dar a relatat moartea lui Armori. Multe registre ale argintarului au ars atunci – cu doar două săptămâni înainte de sosirea americanilor care au eliberat regiunea în aprilie 1945.

Pocalul, un cadou pentru tânărul cuplu de la părinţii lui Anne-Marie, a rămas în familia Vezeley-Laurent timp de douăzeci şi cinci de ani. În timpul acesta, Jean-Paul Laurent, care era specializat în tipărituri, a devenit cunoscut pentru că vindea tipărituri cu lucrările celor mai influenţi artişti ai vremii, atât din Paris, cât şi din străinătate. El şi soţia sa aveau o viaţă mondenă trepidantă, iar în anii ’60 au existat relatări despre contrabanda făcută de Laurent cu opere de artă furate de naziști din Paris.

Acest tip de activitate l-a plasat în câmpul nostru de interes. La începutul anilor ’70, supravegherea

apartamentului de pe Avenue Montaigne din arondismentul opt al Parisului a scos la iveală faptul că doamna Laurent cocheta cu artiştii în timp ce soţul ei era plecat cu afaceri. Printre amanţii săi se numărau Pablo Picasso şi Hugh Renwick.

Agenţii au raportat o luptă teribilă într-o noapte, în urma sosirii lui Renwick în apartament direct de la aeroportul Orly. Acesta l-a găsit pe Pablo Picasso pe balcon, în ţinută sumară. Au urmat strigăte şi o luptă atât de violentă, încât a fost nevoie de poliţie ca să-i despartă. În timpul acestei altercaţii s-a ales Renwick cu faimoasa cicatrice. Deşi se datora mâinii şi cuţitului lui Picasso, Madame Laurent a plătit poliţia pentru a păstra secretul.

Ca să-i îmbuneze pe Renwick, şi poate şi ca să-i cumpere tăcerea, Madame Laurent i-a făcut cadou pocalul Armori.

Pocalul Armori a traversat apoi Atlanticul, a trecut fraudulos peste graniţă în bagajele – respectiv, în trusa de pictură – a lui Hugh Renwick şi, de atunci, se presupune că se află la conacul său, la Dealul Licuricilor din Black Hall, Connecticut.

— Aşadar, această cupă aparţine Augustei Renwick, conchise Joe pe măsură ce citea.

— Cei bogaţi chiar *sunt* diferiţi, spuse Nick. E bătrână, e bogată, e plictisită. Are un bancher tânăr – mă rog, tânăr în comparaţie cu ea – care se ocupă de zor cu administrarea afacerilor ei. Se apucă şi vorbeşte. Îi povesteşte despre năzbâtiile soţului ei, Hugh – puţină contrabandă ici, puţină bătaie cu Picasso colo –, nici nu ştii când au devenit Bonnie şi Clyde.

— O să ţin minte asta când o interoghez.

— Baftă, zise Nick. Peste ce oraş ai mai dat şi tu!

— Mda. Black Hall. Grădina Coastei de Est. Numai să nu îţi depui banii pe aici, zi-ţi Joe, uitându-se la ceas. La Andy’se închisese cât vorbise el cu Nick.

Aşa că în seara asta nu avea cum să mai dea de Tara.

Pe de altă parte, era bine că rezolvase o treime din misterul cutiei de valori. Mai avea două treimi de rezolvat.

Şi ocazia de a trece pe la inimitabila doamnă Renwick.

27

L-ai găsit! exclamă Augusta dintr-o suflare, strângând la piept pocalul de argint. Cupa mea de Florizar!

— Cupa de Florizar? întrebă Joe Holmes, încruntându-se.

— Da, răspunse Augusta. E numele băuturii mele preferate – vrei să prepar câte una acum?

— Sunt în timpul lucrului, doamnă Renwick, răspunse Joe. Şi cupa aceea îmi trebuie înapoi, ca probă.

— Păi eu nu sunt de serviciu, iar cupa ţi-o vei primi de îndată ce discutăm câteva aspecte. Hai cu mine în camera florilor ca să-mi spui de ce are nevoie Biroul Federal de Investigaţii de cupa mea pentru Florizar.

Dealul Licuricilor, căminul ei, era cu adevărat nemaipomenit, plin cu picturi de Hugh Renwick, statui ale lui Buddha şi alte zeităţi hinduse sculptate în jad rar şi lemn exotic, un stâlp totemic, o cutie ce părea a fi destinată ouălor Fabergé şi vreun milion de tablouri cu surorile lui Renwick, cu soţii şi copiii lor. Camera florilor, cu o chiuvetă şi o tejghea din oţel inoxidabil, ca un bar din zilele noastre, fusese folosită tradiţional, în timpul verii, pentru aranjarea florilor.

— Dealul Licuricilor avea pe vremuri grădini magnifice şi acum va avea din nou, mulţumită lui Bay McCabe. Că tot veni vorba, cum mai merge cazul acela? Aţi recuperat ceva din banii mei?

— Nu, dar am recuperat cupa, zise el, privind-o atent cum se ridică pe vârfuri, pentru a ajunge la o sticlă. În primul rând, vă rog să-mi spuneţi ce ştiţi despre cupă, doamnă Renwick. De ce i-aţi spus „de Florizar”?

Ea râse, turnând cuburi de gheaţă în cupă şi într-un pahar înalt de sticlă.

— E o glumă, zise ea. E ceva personal. Vedeţi, îmi spuneam întotdeauna că eu sunt pe locul doi… la soţul meu. În timp ce el se ducea să vrăjească nevestele altora, eu rămâneam acasă cu fetele noastre frumoase. Eram

mereu ca desertul care venea după-amiază.

Joe dădu din cap, aşteptând-o să continue. La cei optzeci şi ceva de ani ai săi, femeia era încă fermecătoare. Aerul rece sufla prin camera neizolată destinată florilor, dar ea continuă să taie felii de lămâie verde şi ghimbir, de parcă nici nu simţea frigul.

— Vedeţi, domnule Holmes, zise ea. Florizar a ieşit al doilea la derbiul din Kentucky din 1900, după locotenentul Gibson. Umplu paharul cu Coca-Cola dietetică, lăsă să cadă înăuntru lămâie şi ghimbir şi i-l întinse. Până la urmă, tot eu am învins. M-am căsătorit cu Hugh şi ne-am iubit până a murit el; în felul nostru, desigur.

— Omul a fost foarte norocos, zise Joe.

— Într-adevăr. Un Florizar adevărat are puţină vodcă rusească – sunteţi *sigur* că nu vreţi puţin?

— Sunt în timpul serviciului, doamnă, îi reaminti el.

Ea îi aruncă o privire şi ridică paharul să închine.

— Într-o zi, când nu sunteţi de serviciu, ar fi o reală plăcere să beau cu dumneavoastră.

— De acord, zise el zâmbind.

— Acum, dragă, te rog să îmi spui unde ai găsit cupa, zise Augusta.

— Era într-o cutie de valori închiriată de Sean McCabe.

— Ştiam eu! gâfâi ea. I-am spus Tarei că eu cred că el mi-a luat-o.

— Doamnă Renwick, zise Joe, zguduit la auzul numelui Tarei, ce i-aţi spus? Ce v-a făcut să credeţi că Sean McCabe ar fi luat-o?

Doamna Renwick deschise gura să răspundă, dar se întâmplă ceva ciudat. Sorbi lung şi gânditor din cupa Florizar, iar ochii ei viorii sclipiră.

— Ştii, dragul meu, nu îmi mai amintesc, zise ea cu un zâmbet în care se ghicea vag misterul Mona Lisei. Nu îmi mai amintesc nimic. Va trebui să o întrebi pe Tara.

În dimineaţa următoare, mlaştina era acoperită cu o pojghiţă îngheţată. Lucea alb în lumina dimineţii, peste casele cafenii şi pajiştile lor, chiar până la limita fluxului.

Cu o zi înainte, Tara tăiase ultimii trandafiri, iar acum îi privea, încă frumoşi, într-o vază în care aveau să dureze încă vreo câteva zile. Ar fi murit la îngheţul de azi.

Lucrurile se schimbă, totul trece, se gândi Tara, sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă. Auzi o lovitură înfundată pe verandă. Crezând că e ziarul de dimineaţă, deschise larg uşa şi se trezi faţă în faţă cu Joe Holmes.

— Holmes! exclamă ea, sărind înapoi cu o mână pe inimă. M-ai speriat!

— Îmi cer scuze. Bună dimineaţa, Tara, zise el, pe un ton oficial, totuşi puţin jenat. Era pus la patru ace: costum închis la culoare, cămaşă albă, cravată albastră, pantofi lustruiţi. îl observă privind-o atent şi îşi blestemă zilele că nu răspunsese la uşă într-un neglijeu şi cu părul coafat. Purta pantalonii de la o pijama flauşată alb-albastră, un tricou cu sigla şcolii primare din Black Hall şi halatul de baie ecosez al lui Billy, care nu se ştie cum aterizase între rufele ei.

— Ăsta-i un oraş de sălbatici, se scuză ea, aranjându-şi coama de păr negru.

— Arăţi minunat, zise el, pe un ton de agent FBI la datorie.

— Ce te aduce aici când se crapă de ziuă? îl întrebă ea.

— Te căutam, de fapt, spuse el.

Tara făcu ochii mari. Ar fi putut la fel de bine să o ducă în al nouălea cer. Atinse tocul uşii, simţindu-l rece sub buricele degetelor, doar pentru a se asigura că era trează.

— Serios? Munca ta de detectiv e uimitoare. Intră. Vrei o cafea?

Îl văzuse bântuind pe la prăvălia Roasters, de unde ieşea cu căni imense de cafea. Scoase o cană pentru el.

— Cum îţi place?

— Amară, răspunse el.

— Ca şi mie, zise ea, zâmbindu-i larg. Aşadar, cu ce pot să te ajut?

— În mai multe feluri, zise el, în timp ce ea îl

conducea lângă foc.

Tara îşi aminti de brioşele cu afine pe care le cocea. Fugi înăuntru să le scoată din cuptor şi se întoarse cu câteva pe o farfurie.

— Faci brioşe cu afine în zori? o întrebă el.

— De ce nu? zise ea zâmbind şi omiţând să menţioneze că le scosese dintr-un pachet de semipreparate, gata de introdus la cuptor. Haide, ia una.

— Mulţumesc. Aşa. M-am văzut cu doamna Renwick. Mi-a spus că trebuie să te întreb ceva.

— Bine, zise Tara.

— Despre cupa de argint, adăugă el.

— Cea despre care mi-ai spus că o ai la tine în birou? întrebă ea.

— Da, răspunse Joe. Este a doamnei Renwick. Zice că ţi-ar fi spus că e posibil să o fi luat Sean McCabe.

— Chiar aşa *a zis*! făcu Tara, lovindu-se peste frunte. Augusta are tendinţa de a rătăci lucrurile. Şi foloseşte potirul ca să-şi bea cocteilul ei Florizar. După vreo câteva porţii, poate rătăci pocalul cu uşurinţă.

— Nu prea îşi mai amintea legătura pe care o făcuse şi mi-a spus să te întreb pe tine ce ţi-a zis, de ce ar fi crezut ea atunci că s-ar putea să o fi luat McCabe?

Tara închise ochii, încercând să-şi amintească.

— Cred că ultima dată când a văzut-o sau îşi amintea că a văzut-o a fost când a venit Sean cu nişte acte la semnat. Nu i-a trecut prin cap atunci, ci mai târziu, că el ar fi putut să o ia. Dar…

Joe asculta cu atenţie: ea văzu cum o soarbe din ochi şi, dacă toată treaba nu ar fi fost atât de teribilă şi criminală, s-ar fi lăsat să alunece în braţele lui şi i-ar fi dat sărutul vieţii lui.

— Dar de ce? întrebă ea. Asta nu ne-am putut închipui. De ce ar fi riscat Sean să fie prins furând o cupă de argint? Când era evident că el urmărea mult mai mult, în termeni de bani şi bunuri?

— Nu ştiu. Oricum, Tara, trebuie să-ţi cer un serviciu.

— Sigur, Joe.

— În legătură cu evenimentul acela – Balul Dovlecilor.

— Da, ştiu de el, spuse Tara.

— Înţeleg că se strâng fonduri în scopuri caritabile…

— Da. Este sponsorizat de câteva companii din Black Hall. Ei zic mereu că o fac pentru a „da prinos recoltei”, dar de fapt se face pentru a strânge bani în scopuri caritabile. Programe după orele de şcoală, vizite medicale la domiciliu…

— Banca Shoreline e unul dintre organizatorii principali, spuse el.

— Da. Sunt sponsori tradiţionali. Bay şi Sean au găzduit evenimentul într-un an. Anul ăsta, este rândul lui Mark Boland.

— Uite cum stă treaba. Trebuie să ajung acolo. Am chestionat pe toată lumea de la Shoreline – pe fiecare angajat al băncii. Ei sunt destul de încrezători că suntem pe cale de a închide cazul, aşa că nu vreau să vând pontul nimănui…

— Aşadar, ai nevoie de o invitaţie? întrebă Tara. Poţi cumpăra bilete de la orice sucursală bancară. Plăteşti şi ai cale liberă.

— Nu asta vreau. Asta am înţeles. Dar am nevoie să merg cu cineva care cunoaşte pe toată lumea, care ar putea face ca prezenţa mea acolo să pară mai… degajată.

Inima Tarei zvâcni.

— Vrei să spui că te-ai gândit la mine?

— Da. Ai veni cu mine? La Balul Dovlecilor?

— Asta înseamnă că… sunt numită ajutorul tău?

— Nu oficial, zise el. Dar răspunsul este da. În spiritul funcţionării celor care aplică legea, aş vrea să mă însoţeşti.

— Oho! Sigur. O să îţi servesc drept acoperire, zise ea. Aş face orice, mai ales dacă te ajută să rezolvi cazul. Astfel o ajut şi pe Bay, cred – îi pun în faţă un final.

— Ia să vedem, balul începe la opt. Ce-ar fi să vin să te iau pe la şapte şi jumătate?

— Excelent! Voi fi îmbrăcată şi pregătită. Că tot veni

vorba: tema este vrăjitoria. Aşa că să nu fii şocat când o să mă vezi cu pălăria mea neagră.

— Asta nu mă va şoca, Tara, zise el grav.

— Pariez că e greu să şochezi Biroul Federal de Investigaţii, replică ea, tandru.

28

Dovlecii-felinare râânjeau şi priveau pieziş de pe veranda unei case victoriene, iar din capetele lor ieşea un fum albăstrui şi subţire… lumânări aprinse ardeau înăuntru, după moda veche, conform tradiţiei, pentru că aici era New England, iar un bal al vrăjitoarelor avea nevoie de foc. Casa era zugrăvită în gri deschis şi cu ciubucărie gri închis, cu obloane şi uşi negre lucitoare şi ferestre de sticlă plumbuită, la care se adăuga o cupolă stranie şi maiestuoasă deasupra acoperişului mansardat. Se integra perfect în atmosfera vrăjitorească a serii.

Maşinile curgeau întruna, fiind parcate de-a lungul întregii şosele Lovecraft. Tara şi-ar fi dorit ca viaţa să fi fost diferită, ca Bay să poată fi acolo împreună cu Danny. Dar Bay se închisese în sine în ultimul timp, supărată de ultima vizită pe care i-o făcuse lui, supărată de evidenţa faptelor lui Sean. Privind spre Joe, Tara simţi că inimii ei îi creşteau aripi de lebădă.

— Yeats a scris un poem extraordianr, zise ea, simţind că inima îi bate nebuneşte, despre „aripile zgomotoase”. Se cheamă „Lebedele sălbatice la Coole”.

— Yeats? întrebă Joe, observând atent toate maşinile parcate în timp ce rula încet pe strada îngustă.

— Cel mai mare poet care a scris vreodată în limba engleză. Irlandez, desigur.

— Hmm, zise Joe, încetinind şi concentrându-se asupra unei dubiţe.

— Nu-ţi place poezia?

— Poezia? întrebă el, tastând ceva ce părea numărul unei maşini la ceva ce aducea cu un computer miniatural.

— Da. Ştii… cuvinte care uneori rimează, alteori nu? Limbajul sufletului?

Joe îi aruncă o privire.

— Nu prea ajung să citesc poezie.

Tara zâmbi. Orice bărbat care nu cerceta poezia din când în când era un caz patologic; iar în acest sens, ea era gata să-i ofere tot sprijinul spre vindecare. Se cufundă înapoi în scaunul ei, sprijinindu-se de portieră. Era o vrăjitoare cam sexy, şi era conştientă de asta. Se îmbrăcase ca o fată din filmele cu James Bond, dar adaptată la stilul din *Casa celor şapte acoperişuri*: o rochie neagră scurtă de seară, cu un corset franţuzesc care îi accentua linia gâtului, şi o eşarfă de mătase cu mărgele primită de la Bay de Sf. Patrick, care bătea într-o sută de nuanţe misterioase şi irizate de verde; îşi pusese cele mai înalte tocuri pe care le avea în casă, o pereche de sandale Manolo Blahnik cu baretă la spate şi o şapcă de caşmir negru trasă pe o parte, acoperind unul din ochii umbriţi din belşug cu creion dermatograf.

— Domnule agent Holmes, zise ea, zâmbind şi mai larg, dacă trăieşti o viaţă lipsită de poezie… e ceva în neregulă.

— Slujba nu îmi lasă prea multă vreme pentru citit, zise el. În afara publicaţiilor de specialitate.

— Oricât de interesante ştiu că trebuie să fie acestea – aş vrea să citesc şi eu câteva – chiar ai nevoie puţin şi de Yeats în viaţa ta, zise ea.

— Hmm, făcu el din nou.

Verifică altă camionetă, de data aceasta una verde închis, şi o camionetă maro, apoi parcă la aproape un kilometru distanţă de casă.

— „Lebedele sălbatice la Coole”, ziceai? Despre ce e vorba? întrebă el.

— Despre îmbătrânire, spuse Tara.

Joe opri motorul şi se duse să-i deschidă portiera Tarei.

— Lebedele îmbătrânesc singure? întrebă el, iar cuvintele lui trimiteau norişori albi în aerul de noiembrie.

Tara zâmbea, plăcându-i rolul său de Mata Hari şi costumul ei de vrăjitoare-spioană seducătoare, dar zâmbetul i se şterse de pe faţă.

— Nu, spuse Tara blând, nemaisimţindu-se deloc ca o vrăjitoare-spioană în clipa aceea şi privind drept în ochii lui Joe. Lebedele se împerechează pe viaţă.

Joe, adevăratul spion, părea să nu mai găsească vorbe pentru a răspunde. Se mulţumi să dea din cap, de data asta îngândurat. Şi, luând braţul Tarei – aşa cum plănuise să-şi acopere misiunea din seara aceea – o conduse prin aerul geros de-a lungul şirului de maşini scumpe, ale căror proprietari erau cu toţii posibili suspecţi, şi intră împreună cu ea în casa familiei Boland.

— Ce trebuie să căutăm? şopti Tara când se văzu înăuntru.

— Orice persoană care pare mai nervoasă doar fiindcă mă vede aici, îi şopti el.

Străbătură mulţimea care întruchipa o adevărată enciclopedie a vrăjitoarelor din analele artei: „Descântecul” lui Goya; „Vrăjitoare şi spirite demonice” de Ryckaert; „Poţiunea de dragoste” de Evelyn de Morgan; „Circe oferindu-i cupa lui Ulise” de John Waterhouse; „Cele trei vrăjitoare” de John Henry Fuseli.

Sinuoase, alunecoase, voluptuoase, elegante şi misterioase, toate tipurile de vrăjitoare erau acolo. Unii bărbaţi purtau cravată neagră, alţii pantaloni negri. Augusta era înconjurată de câţiva ofiţeri bancari, învăluită în albastru veneţian; făcu un semn de recunoaştere când Tara şi Joe trecură pe lângă ea.

— Mare figură doamna Renwick, chicoti Joe.

— Sunt sigură că face propria ei investigaţie, zise Tara.

— Îmi dai voie să-ţi spun că sper că glumeşti? zise Joe.

— Nu o cunoşti pe Augusta, îi spuse Tara. Dacă i se pare că s-a făcut o nedreptate – mai ales când e vorba de ea sau de familia ei – se pune pe treabă cu toată seriozitatea.

— Grozav! zise el acru. Sper numai să nu se vâre în cine ştie ce bucluc. Uite-le şi pe gazdele noastre. Ţine-mă de mână şi să ne prefacem că acum te-am invitat la dans.

Tara se entuziasmă de parcă el chiar ar fi invitat-o la dans. Orchestra cânta „Cât Samba”, dar dansul trebui să fie amânat, căci Mark şi Alise Boland îşi croiră drum prin mulţime către Joe şi Tara pentru a-i saluta.

— Bine aţi venit la Balul Dovlecilor! le ură Mark. Tara, îmi pare atât de bine să te văd! Şi mă bucur să-i văd şi pe Joe măcar o dată în postură neoficială. Cel puţin aşa *sper*, că este aici în calitate de persoană particulară…

— Cred şi eu, zise Joe. Am reuşit, în fine, să o conving pe domnişoara O’Toole să accepte o întâlnire cu mine.

— Păi după toate întrebările sâcâitoare pe care aud că le pui prin oraş, măcar atâta poţi să faci şi tu, zise Alise. Nu-i aşa, Tara?

— Aşa e, admise Tara. Se pare că ai casa plină de oaspeţi.

Alise.

— Da, fireşte, e pentru o cauză nobilă şi vrem ca toată lumea să se şi simtă bine.

— Totul arată grozav, zise Tara. Balului Dovlecilor îi prieşte în mâinile unui decorator profesionist.

— Mulţumesc, spuse Alise. Nu voiam să fie aşa de ţipător ca petrecerea de Halloween, ci ceva mai păgân, ceva legat de recoltă – de asta am folosit toţi dovlecii aceia.

— Pariez că o grămadă de lume a venit numai ca să vadă cum arată casa pe dinăuntru! mai zise Tara. E o adevărată emblemă a oraşului, ca şi Dealul Licuricilor.

— E un loc grozav, zise Joe, privind detaliile – cornişele şi ciubucăria care înconjura tavanul, biblioteca impunătoare din lemn de nuc, raftul plin cu trofee care se întindea de-a lungul unui întreg perete, la vreo jumătate de metru distanţă de tavanul înalt.

— Ale lui Mark, din timpul facultăţii, zise Alise, urmărindu-le privirea. Era căpitan *la toate*. Pur şi simplu nu i-am putut rezista.

Mark râse, îmbrăţişându-şi soţia.

— Vă rog să ne scuzaţi. Văd că avem oaspeţi noi. Simţiţi-vă ca acasă. Bufetul este în cealaltă cameră.

— Mulţumesc, zise Joe, uitându-se înapoi peste umăr la ceva

Tara îi privi pe cei doi soţi îndepărtându-se. Mark se duse drept la uşă, pentru a saluta nou-veniţii. Dar Alise se abătu uşor din drum şi se opri discret lângă Frank Allingham. Deşi nu păreau că vorbesc, Tara fii sigură că schimbaseră câteva cuvinte.

Deschise gura să spună ceva, dar văzu că Joe urmărea aceeaşi secvenţă. Probabil că asta era joacă de copii pentru el: să urmărească suspecţii, să le observe comportamentul. Dar pentru Tara era ceva nou şi interesant.

— Dansăm? îi şopti Joe la ureche, strecurând braţul pe după talia ei.

— Sigur, răspunse Tara, încântată. Dar credeam că lucrăm.

— Păi asta facem, zise el, conducând-o pe ringul de dans.

Îi prinse o mână, o cuprinse pe după talie şi începură să alunece în jurul ringului. Pasul lui era sigur şi încrezător, iar ea îi simţea braţele puternice ca pe o menghină de oţel elastic. Obişnuită cu tipul de artist delicat, cum fuseseră toţi amanţii ei de până atunci, Tara era mai să leşine acum.

— Trebuie să ne construim un alibi credibil, mai zise el, zâmbind imperceptibil.

— Crezi că reuşim?

— Poate ar trebui să ne apropiem ceva mai mult, zise el.

— Cam aşa? întrebă Tara.

— Da, zise el. Foarte bine. Ai un talent înnăscut, Tara.

— Vreau ca bunicul meu să fie mândru de mine, vorbi ea cu gura lipită de gâtul lui. Ştii, el şi bunica au fost lebede.

— Au fost mult timp împreună?

— Da, toată viaţa.

— La fel şi părinţii mei, spuse Joe.

Dansau în continuare, iar Tarei i se părea că niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de fericită.

— Mă întreb dacă l-au citit pe Yeats, adăugă Joe.

— Trebuie să-i fi citit, zise Tara, privind peste umăr. Hopa, fii atent! Mark şi Alise dansează alături.

Tăcură amândoi, iar el o purtă în jurul ringului de dans, departe de familia Boland. Tara îi privi cum se ţineau în braţe şi se gândi la Bay şi Sean. Clătină din cap.

— Simt că ceva nu îţi convine, şopti Joe în părul ei.

— Sean a fost atât de gelos pe Mark când a preluat preşedinţia băncii, zise Tara. Dar de fapt ei doi aveau multe în comun.

— Ce vrei să spui?

Tara se uită la raftul cu plachete sportive şi statuete: trofee de la baschet, base-ball, golf.

— Amândoi erau tipul sportiv. Au jucat unul împotriva altuia când erau la liceu.

Joe îi urmări privirea.

— Păcat, însă… zise ea.

— De ce?

— Păcat că Mark a învăţat să fie fairplay, iar Sean a învăţat să trişeze. Nu îi păsa decât să câştige; trebuia să fi ştiut că important este *cum* duci jocul.

Joe o opri chiar în mijlocul ringului. Cu celelalte vrăjitoare dansând în jurul lor, ea ridică ochii şi îl văzu zâmbind.

— Tara O’Toole, zise el, domnul căpitan ar fi realmente mândru de tine.

— Domnul căpitan?

— Seamus O’Toole, bunicul tău.

— De ce? întrebă ea, în timp ce el o cuprindea cu braţele şi îşi apropia faţa de obrazul ei.

— Pentru că tocmai mi-ai rezolvat cazul, şopti el, exact când buzele lor se atinseră.

Au urmat câteva nopţi nedormite. Nopţi în care a zăcut în pat, gândindu-se ce spusese şi cum ar fi putut să o spună altfel. Ziarele locale erau pline de anunţuri şi reportaje despre Balul

Dovlecilor, iar în dimineaţa următoare – după altă noapte de nesomn – Dan se întrebă dacă Bay fusese acolo, dacă se îmbrăcase în vrăjitoare şi încercase să uite tot ce îi spusese el.

Munci toată ziua, împărţindu-şi timpul între două bărci pe care încerca să le termine. Clipele treceau – să o sune? Putea să-i spună că nu vrea decât să vadă ce mai făcea. Sau putea să încerce să se mai explice.

Mândria e ceva sortit. Aproape la fel de rău ca implicarea într-o escrocherie era faptul că ştia cât de aproape fusese, şi nu la ispita unui oarecare, ci la sugestia unui om de a cărui soţie se îndrăgostise. I-a cam stat în gât când s-a hotărât să spună toată povestea Biroului Federal de Investigaţii.

Joe îl ascultase, luând notiţe; la un moment dat îl întrebase pe Dan dacă nu voia să fie prezent şi avocatul lui. Dan rămase calm, impasibil. Dar în sinea lui tremura tot.

— Aţi ascuns informaţia, zise Joe. Ne-ar fi fost de folos mai devreme să ştim că Sean vrusese să folosească fondul fiicei dumneavoastră. Asta ar fi putut explica telefonul anonim pe care l-aţi primit astă-vară.

— Cum aşa? întrebă Dan.

— Cineva ştie de legătura dumneavoastră cu Sean. Telefonul ar fi putut fi o încercare de a afla dacă vreţi să vă implicaţi într-o operaţiune care ar continua. Sau ar fi putut fi o ameninţare subtilă – poate că ştiţi prea multe. De ce nu ne-aţi spus?

— Asta-i ceva nou pentru mine, replică Dan brutal. Să fac obiectul unei anchete. Am o fiică foarte sensibilă. Orice are legătură cu mama ei trebuie abordat cu maximă grijă. Nu vreau să-i ajungă nimic-pe la ureche. Ce vreţi să spuneţi prin „ameninţare”?

— După fondul fiicei dumneavoastră umbla McCabe, zise Joe. Nu credeţi că acest lucru trebuia dezvăluit? Şi nu credeţi că asociaţii lui încă mai au în vedere acest fond?

— Uite ce este, eu am protejat fondul de el – sunt sigur că a transmis asta „asociaţilor” săi, oricine ar fi fost

ei. Mi-am făcut datoria, dar acum vreau să se termine. Noi ducem o viaţă retrasă aici – nu îmi place să fiu studiat sau să mă simt nevoit să dau raportul cuiva. În regulă?

Lui Dan îi făceau rău tipii în costum şi jumătăţile de adevăr după care se ghidau ei; i se făcea şi mai rău când îşi amintea că – fie şi pentru zece secunde – se gândise să li se alăture. Era singura ameninţare adevărată la care se putea gândi. Banii jucau un rol bizar în viaţa oamenilor. Devenise constructor de bărci pentru că era o meserie curată, adevărată, şi pentru că era departe de competiţia pentru câştiguri tot mai mari. Dar tocmai o astfel de ocupaţie necesita cheltuieli ca nicio alta.

Eliza trebuia să se fi întors deja de la şcoală sau era pe punctul de a se întoarce. Avea să o sune peste puţin timp, ca să vadă ce vrea să mănânce.

Dar mai avea un scurt răgaz înainte să trebuiască să se întoarcă acasă. Destăinuindu-se lui Joe şi simţindu-se eliberat de o povară, nu mai putea răbda să nu o vadă pe Bay. Se urcă în camionetă, porni motorul şi, apăsând adânc pe pedala de acceleraţie, se îndreptă spre vest, spre Capul Hubbard.

Eliza îşi aliniase mazărea: douăsprezece boabe.

Fuseseră congelate şi le dezgheţase. Dacă le gătea, se pierdea prea mult din savoarea şi consistenţa lor. Chiar şi din valoarea lor nutritivă. Eliza îşi dorea să fie sănătoasă. Era cam departe de punerea în practică a acestui deziderat, dar chiar încerca să-şi îmbunătăţească obiceiurile în materie de nutriţie.

Îşi turnă un pahar de apă.

Apoi puse CD-ul ei preferat cu Andrea Boccelli şi aprinse o luminare. Dacă reuşea să transforme masa într-un moment special, poate că va vrea să o repete mai consistent. Privi pe fereastră, întrebându-se dacă tatăl ei va veni acasă.

Aşezându-se, mâncă prima boabă de mazăre, mestecând-o pe îndelete. Privirea îi rătăcea prin bucătărie. Nu mai simţea atât de pregnant nodul din stomac când se gândea cum îi pregătea mama ei masa. Până în clipa în

care o văzuse sărutându-se cu McCabe, Eliza mânca normal. Dar imediat după aceea se instalase anorexia.

Se simţise foarte bine că îi spusese lui Annie. De fapt, uşurarea resimţită după ce divulgase cuiva adevărul o făcuse să vrea să-i spună şi tatălui său. Aşa cum învăţase la spitalul din Banquo – „eşti la fel de bolnav ca secretele tale”. Poate că asta era mai adevărat decât ar fi crezut Eliza vreodată.

În timp ce mesteca cea de-a treia boabă, hotărî să facă ceva şi mai special pentru ea însăşi: să-şi bea apa cu gheaţă din cupa de argint. Ăsta da progres! Aşa te lupţi cu demonii şi îţi depăşeşti boala, apropiindu-te pas cu pas de vindecare.

Mama ei îi dăduse cupa. Era moştenire de familie, tocmai de la general: cea mai romantică figură militară din istoria Statelor Unite, şi poate a lumii. Generalul John Samuel Johnson comandase cupa chiar la Paul Revere, ca un cadou pentru iubita sa, Diana Field Atwood. Şi i-o dusese traversând nul îngheţat. Când era copil, Eliza îşi bea laptele din cupa aceea. Mama ei obişnuia să o necăjească, spunându-i că s-ar fi putut să fie singura fetiţă din ţară care îşi bea laptele dintr-o cupă făcută de Paul Revere. O învăţase pe Eliza să recite prima parte din poemul lui Longfellow, în timp ce ceilalţi copii de vârsta ei abia învăţau versuri de grădiniţă.

Ascultaţi, copii, şi veţi auzi

Despre goana în miez de noapte a lui Paul Revere.

Din ziua a optsprezecea a lui april, în şaptezeci şi cinci;

Nu mai e în viaţă niciun om

Care să-şi mai amintească faimoasa zi din acel an.

Deşi Eliza depăşise de mult vârsta la care bea lapte dintr-o cupă pentru copii, fie şi una atât de preţioasă ca a ei, fusese mereu încântată să o ştie în casă, la îndemână, să o ia şi să o privească ori de câte ori avea chef. Şi acum era prima dată după accident când simţea această nevoie.

Strecurându-se în sufragerie, deschise bufetul cu ceşti. Acolo era serviciul ei de porţelan pentru păpuşi:

ceşcuţe şi farfurioare de porţelan cu monogramă. Dar în spatele lor… locul era gol! Eliza bâjbâi cu mâna în sus şi în jos: nu putea fi adevărat. Oftă, lăsându-se în genunchi, ca să vadă mai bine înăuntru. Dispăruse! Moştenirea ei specială, nepreţuită, din timpul Războiului de Independenţă, opera lui Paul Revere, dispăruse…

Rămasă de la mama ei, care o avea, la rândul său, de la mama sa, venită pe ramura de familie care urca până la Diana, care o primise de la general! Era păstrată într-o cutie specială făcută de tata – o versiune miniaturală a biroului lui, din mahon de Honduras, cu sirene şi cochilii, pentru a păstra serviciul ei de porţelan pentru păpuşi şi cupa de argint – dar cupa nu mai era acum acolo!

Eliza începu să întoarcă frenetic camera cu susul în jos, căutând în bufet, pe rafturi, chiar şi sub scaune. Unde putea fi? A spune că acea cupă este inestimabilă era prea puţin. Nu numai că era parte dintr-o legendă, dar era şi cel mai valoros cadou de la mama ei.

Şi, orice ar fi făcut mama ei, ea rămânea unica ei mamă, iar Eliza o iubea, iar când fusese mică, mama o lăsase să-şi bea laptele din cupa aceea şi acela era momentul lor special împreună. Ce altă mamă şi-ar fi lăsat copilul să bea lapte dintr-o piesă de muzeu de o valoare inestimabilă?

— Ah, Doamne! Ah, Doamne! strigă Eliza şi începu să se roage, continuând să caute prin casă.

Eliza suspină, înconjurând camera şi frângându-şi mâinile.

Era paralizată. Evident că o furase un hoţ! Tatăl ei nu ar fi schimbat locul acelei cupe… trebuia să o sune pe Annie; Annie o va ajuta să afle ce avea de făcut. Ridică receptorul şi formă numărul lui Annie.

— Annie, Annie, zise ea tare, aşteptând ca prietena ei să răspundă.

Chiar atunci se auzi un ciocănit la uşă.

Eliza întoarse capul, apoi privi înapoi la telefon. Ce să facă? Nu prea avea voie să răspundă la uşă… Dar era foarte supărată şi simţea nevoia să vadă cine era.

Trăgând cu ochiul pe fereastră, fu uimită la început, apoi uşurată.

— Domnule Boland! zise ea, deschizând uşa. Tocmai voiam să sun la poliţie! Cineva mi-a luat cupa, cupa mea de argint din timpul Războiului de Independenţă.

— Serios? Eşti sigură?

— Absolut sigură. A dispărut.

Şi deodată i se păru ciudat să-i vadă pe domnul Boland la ei acasă. Înainte, Eliza şi mama ei îl vedeau numai la bancă, împreună cu tatăl lui Annie, şi atât-Elizei i se păruseră teribil de plicticoase incursiunile acelea la bancă. Dar acum, vederea lui îi reamintea tristeţea pe care abia o alungase; ar fi îndurat cu bucurie o altă zi la bancă numai să o aibă din nou pe mama ei.

— Ăăă, scuzaţi-mă, dar trebuie să sun la poliţie acum.

— Păi mă bucur că nu ai făcut-o încă.

— De ce? întrebă Eliza, gândindu-se că mai auzise undeva vocea aceea, de curând…

„Eliza, Eliza, mama ta te cheamă…”

Apoi văzu un bureţel galben şi inima începu să-i bată cu putere, o cuprinse o teamă pe care nu o înţelegea şi încercă să dea înapoi.

— Dar de fapt ce căutaţi aici?

Simţi un miros mai dulce ca o grădină cu flori şi căzu cu zgomot la podea.

Sunase telefonul, dar până să găsească Annie receptorul semimobil, persoana închisese. Ţinu receptorul, ascultând tonul timp de un minut. Spera să fi fost Eliza şi că va suna din nou; Annie avea ceva extrem de important de făcut şi avea nevoie de sprijin moral. Putea verifica identitatea celui care apelase – afişajul era pe masă. Dar atunci auzi maşina mamei pe alee şi ştiu că va fi nevoită să o facă fără ajutorul Elizei.

— Mami, zise Annie, pot să vorbesc cu tine?

Stând în dreptul uşii, tristă, ochii mamei sale rătăceau departe, ca pe vremea când tata era încă în viaţă şi lipsea nopţile. Simţi un ghem în stomac şi aproape că îi pieri îndrăzneala, pentru că nu voia să contribuie la

durerea mamei tocmai în asemenea momente, când abia începuse şi ea să se simtă fericită din când în când.

— Sigur, iubito, ce este? întrebă mama.

Billy şi Peggy erau fiecare în camera sa, citind sau făcându-şi temele. Annie se uitase pe fereastră, în lumina tot mai slabă a apusului, aşteptând să vadă farurile de la maşina mamei, dar acum, că ea era aici, Annie nu mai era sigură de ce voia. Cum ar fi putut să fie chiar ea cea care să fiângă inima mamei lor? Poate ar fi trebuit să aştepte, să vorbească mai întâi cu Eliza…

— Vrei un ceai? întrebă Bay. Se face foarte rece afară.

— Nu, în regulă, răspunse Annie, străduindu-se să fie curajoasă. Putem vorbi la mine în cameră?

Urcară împreună la etaj, iar mama se opri să verifice termostatul din hol. Se făcuse atât de rece că fusese necesar să pornească centrala devreme în acest an. Dar Annie ştia că, de fapt, mama era foarte îngrijorată în legătură cu banii, încercând să păstreze căldura la un nivel scăzut cât de mult timp va fi posibil. Mai scăzu cu o linie temperatura centralei.

— Nu-mi vine să cred că a venit noiembrie, zise Annie.

— Parcă ieri era vară, răspunse mama.

— Vară… zise Annie, privind pe fereastra dormitorului ei la copacii desfrunziţi care înţepau cerul întunecat. Vara părea atât de îndepărtată…

— Va veni din nou, iubito. Mama zâmbi puţin, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Nici nu o să ne dăm seama când va veni iar.

— Nu prea se simte aşa, zise Annie, iar vocea i se frânse. Parcă iama ar plănui să dureze pentru totdeauna şi nici măcar nu s-a instalat încă.

— Ah, Annie…

— Mamă, tata a sărutat-o pe mama Elizei, izbucni Annie.

Mama tresări de parcă ar fi fost pălmuită. Încremenise locului, cu gura întredeschisă, încercând să

înţeleagă ce spunea Annie. Oare îşi închipuia şi ea un asemenea lucru, aşa cum făcuse şi Annie de nenumărate ori? Oare imaginea tatălui ei sărutând o altă femeie îi făcea mamei la fel de rău ca şi lui Annie?

— Iubito, cine ţi-a spus asta?

— Eliza, zise Annie.

— Hmm, zise mama. Se cuprinse cu braţele, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig şi se îndepărtă de Annie. Annie trase adânc aer în piept. Aproape că îi citea gândurile lui Bay: încerca să găsească o cale pentru a o consola pe Annie în legătură cu ceea ce spusese. Cum să spună: „Iubito, tatăl tău nu ar fi făcut aşa ceva". Sau: „Sunt sigură că Eliza s-a înşelat. Nu mai spune asta!" Acum, Annie se ruga în gând ca ea să reacţioneze aşa.

Dar mama nu o făcu.

— Ţi-a spus cum a aflat?

— I-a văzut. Zice că mama ei avea treabă cu tati la bancă, spuse Annie şi se simţi teribil de uşurată că scosese adevărul la suprafaţă. I se umplură ochii de lacrimi. Eliza şi mama ei obişnuiau să meargă la bancă, iar tati era bancherul lor.

— Ştiu, zise mama.

— Au un fond, zise Annie. Asta înseamnă că au o grămadă de bani. Dar nu par aşa, nu? Par atât de normali.

— Aşa este, zise mama. Vocea ei era egală şi calmă, dar pălise îngrozitor. Ce a mai spus Eliza?

— Nimic. Doar că erau la un moment dat în maşină, iar ei doi au crezut că ea doarme şi s-au sărutat.

— Îmi pare rău că Eliza a trebuit să vadă asta, zise mama. Şi îmi pare rău că a trebuit să o afli şi tu. Ai aflat de multă vreme?

— De când au venit la noi la cină, zise Annie. Mi-a spus când am fost la Little Beach. Am simţit că cineva ne urmărea – Eliza vorbeşte despre nişte „oameni răi" care o pândesc. Mi s-a părut că i-am auzit mergând prin pădure, urmărindu-ne până pe plajă. Crezi că era adevărat? Sau doar mi-am închipuit eu?

— Nu ştiu, Annie, Eliza e foarte sensibilă şi fragilă.

Poate că şi-a folosit imaginaţia şi a reuşit să te convingă şi pe tine, zise Bay, dar Annie îşi dădu seama că avusese o revelaţie care îi sustrăgea atenţia de la discuţie.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai de mult, dar nu am vrut să te mai supăr.

— Aşadar, m-ai protejat, zise Bay, încercând să zâmbească.

Annie dădu din cap şi se duse să o îmbrăţişeze. Rămaseră amândouă aşa multă vreme. Annie nu i-ar mai fi dat drumul.

— De ce a făcut tati asta? întrebă Annie.

— De ce a sărutat-o pe mama Elizei? Iubito, nu ştiu…

— Nu, eu vreau să spun că nu înţeleg de ce le-a sărutat *pe toate*. Şi de ce a luat banii aceia? Chiar lua droguri? Avea de gând să fugă de acasă? De ce nu a vrut să stea acasă şi să fie tatăl nostru?

— Nu avea nicio legătură cu voi, să nu mai gândeşti niciodată aşa, bine? spuse mama ei apăsat, luând-o pe Annie de după umeri şi scuturând-o uşor.

— Nu mă pot abţine, zise Annie, simţind că lacrimile încep iar să se adune. Ce bine era dacă aş fi fost o fiică mai bună… Ştiu că mă socotea urâtă. Vorbea mereu despre greutatea mea. Dacă nu mâncam atâta, ar fi rămas acasă. Sau dacă jucam şi eu hochei sau baschet…

— Asta nu are nicio legătură cu motivele pentru care tatăl tău a făcut ce a făcut. Era nemulţumit de el însuşi, Annie. Nu ştim de ce, dar aşa era.

— Aşadar, ar trebui să ne fie milă de el? plânse Annie, viind să fie adevărat. Era mult mai simplu să-i fie milă de tatăl ei decât să fiemânioasăpe el.

— Am putea să ne fie milă de el, zise mama. Dar putem avea mai multe sentimente în ceea ce îl priveşte, inclusiv o mânie teribilă. Toate aceste sentimente sântbune, Annie.

— Aş vrea… Aş vrea… ca Eliza să nu îl şi văzut făcând asta. Nu vreau ca ea să ştie.

Bay o ţinea în braţe, ascultând.

— E cea mai bună prietenă a mea şi nu vreau ca ea

să gândească aşa despre tati. Zicea că era atât de amabil cu ea la bancă, iar apoi îl văzuse făcând asta. Îmi place că era drăguţ cu ea... dar îmi doresc ca restul să nu se fi întâmplat!

— Şi eu, Annie, zise Bay, cu faţa îngropată în părul ei.

— Mă bucur că ţi-am spus, zise Annie după un minut lung. Că *am putut* să-ţi spun. Eliza nu vrea ca tatăl ei să ştie. El o idolatrizează pe mama ei şi ei îi e teamă să nu distrugă credinţa hi

— Părinţii ştiu mult mai multe decât presupun copiii lor, zise Bay. Eliza ar fi surprinsă dacă ar şti ce gândeşte tatăl ei cu adevărat.

— Serios?

Bay confirmă dând din cap.

Annie păstră vestea în inima ei, dar se pomeni gândindu-se la tatăl său. Îşi dorea să fi putut să o vadă cât slăbise. Ce bine ar fi să fie aici şi acum! Şi-ar da seama cât de mult rău îi făcuse şi cât de mult îl iubea ea încă.

Şi, sub privirea ei, Bay traversă camera şi luă macheta bărcii făcută de Annie de pe raft. Pe Annie o durea să îşi amintească ce multă dragoste pusese în ea. Iar tatălui ei îi plăcuse atât de mult. O pipăise îndelung, îi examinase fiecare scândură, fiecare linie, nuanţa vopselei.

— Mi-a promis că o va ţine mereu la el, şopti Annie.

— Ştiu, răspunse mama, cu o amărăciune surprinzătoare în voce şi în ochi.

— Era dovada mea de iubire, zise Annie. Încă mai este.

— Ştiu şi asta, iubito. Şi întotdeauna va fi.

— Crezi că tati ştie? Acolo unde este el acum?

— Sper, zise mama, roşie la faţă şi cu vocea spartă. Chiar sper să ştie.

În clipa aceea se auzi vocea Tarei de jos. Bay puse bărcuţa pe birou şi o sărută pe fată.

— Mai vorbim după cină, iubito, zise şi părăsi încăperea.

Annie luă bărcuţa din nou şi sesiză un zornăit.

Probabil că se desprinsese o bucată de lemn. Nu îşi putea da seama ce se întâmplase, aşa că se uită mai atent. Dar mai întâi trebuia să verifice dacă telefonul pe care îl primise era de la Eliza. Putea jura că ea fusese…

Când coborî să verifice identitatea apelantului, auzi voci în cămăruţa de lucru.

Prietene la cataramă, gândi Annie, verificând aparatul de telefon. Pentru asta existau prietenii la cataramă: ca să vorbească şi să asculte… Găsi ultimul apel primit – da, chiar Eliza fusese. Era numărul deja familiar din Mystic… şi ora: 4: 45 P.M.

O înregistrare a momentului exact în care mama lui Annie intrase în casă, pentru a se confrunta cu teribilul, durul adevăr despre o altă femeie din viaţa lui tati.

Annie formă numărul, dar era ocupat.

Bine, se gândi. Mai încearcă. Tot ocupat.

Încă şapte încercări. Se uită la ceas: era 5: 50 acum. Mai încercă de vreo zece ori, din minut în minut, până la ora şase.

Cu fiecare apel, sentimentele lui Annie se schimbau, începuse prin a fi neutră. Apoi se simţi puţin geloasă: oare cu cine vorbea Eliza? Mai avea încă o prietenă apropiată? Apoi, un scurt moment de uşurare: poate era la telefon cu tatăl ei. Dar ideea se duse pe apa sâmbetei pe măsură ce trecu timpul: *nimeni* nu vorbea cu părinţii mai mult de unul – maximum două minute, în fine, la şase, sentimentul predominant, tot mai puternic, era îngrijorarea.

Mama şi Tara intrară în bucătărie. Feţele li se luminară văzând-o pe Annie.

— Bună, Annie, zise Tara. Ce mai faci?

— Sunt foarte îngrijorată pentru Eliza.

— De ce? întrebă mama.

— Pentru că m-a sunat mai devreme, chiar înainte să vii tu acasă, şi acum încerc să o sun şi nu am decât ton de ocupat.

— Poate că vorbeşte cu altcineva, zise mama.

Annie ridică din umeri.

— Ştiu că s-ar putea, dar am un presentiment… un

presentiment teribil. Nu pot să-ţi explic.

Mama şi Tara schimbară priviri.

— Nici nu trebuie. Am înţeles.

— Sună la centrală şi cere verificarea liniei, zise Tara.

— Cum se face asta?

— Formezi o şi le dai numărul Elizei. Le spui că vrei să ştii dacă se vorbeşte pe linie şi roagă-i să întrerupă convorbirea. Le spui că este o urgenţă.

— Dar dacă nu este?

— Atunci o să spui că îţi pare rău, zâmbi Tara.

— Dă-i înainte, iubito, zise mama. Dacă eşti aşa îngrijorată…

— Mama ta şi cu mine facem mereu asta, o îndemnă Tara. Aşa procedează prietenele la cataramă.

Annie se simţi eficientă ca un om mare dând operatoarei numărul Elizei spre verificare şi aşteptă, ştiind că va muri de ruşine când Eliza va intra pe linie, iar Annie va trebui să îi spună că o întrerupsese doar pentru că linia era ocupată de vreo cincisprezece minute…

Dar operatoarea reveni şi, mulţumindu-i lui Annie, îi spuse că nu era nicio convorbire pe linie, că linia părea defectă şi îi mulţumea din nou că a semnalat această defecţiune.

— Ei bine? întrebă Tara.

— Iubito?

— Ceva nu e în regulă, zise Annie, iar inima i-o luă razna. Telefonul s-a defectat la ei acasă. S-a întâmplat ceva cu Eliza, simt asta!

Bay înţelegea acel sentiment atât de bine: emoţia aceea viscerală care îţi spune că s-a întâmplat ceva rău cu cineva drag. Simţise asta de multe ori, de-a lungul anilor, cu privire la Sean, când nu ştia unde este. Văzând panica din ochii lui Annie şi auzind vocea fetei, începu şi ea să se agite.

— Ce să facem, mami? imploră Annie.

Bay trase aer în piept.

— Putem să-i sunăm pe tatăl ei la şantier, zise ea.

— Sau aş putea să-i sun pe Joe, zise Tara încet. Probabil că nu e nimic. Poate că pur şi simplu nu a pus bine receptorul în furcă şi nu şi-a dat seama…

— Nu, noi nu *ştim*, zise Annie. Dar ar putea fi ceva *îngrozitor*.

Bay făcu semn din cap către Annie, încercând să-i insufle calm. Ştia că aceste clipe aveau mai puţină legătură cu ceea ce i se întâmpla Elizei decât cu faptul că Annie va avea sentimentul că face ceva, că nu stă să fiarbă de îngrijorare.

— Îl sun pe Danny, zise ea.

— Se pare că nu mai e nevoie, zise Tara, ridicând perdeaua şi privind pe alee.

Pulsul lui Bay se opri câteva clipe când Tara zise:

— Eaici.

— Domnul Connolly? De ce a venit? întrebă Annie.

— Haide, Annie, zise Tara. Să o lăsăm pe mama ta să vorbească puţin cu el.

— Dar trebuie să-i spun despre Eliza!

— Mama o să-i spună. Nu-i aşa, Bay? întrebă Tara, trăgând-o pe Annie de mână.

— Da. Promit.

Bay le privi ieşind din bucătărie. Annie o urmă pe Tara împotriva voinţei ei. Palmele îi transpiraseră, o durea inima. Îi auzi paşii pe trepte, urmă o pauză lungă, de parcă şi-ar fi făcut curaj. Bay rămase nemişcată, cu mâna pe clanţă, dându-şi seama că şi el făcea acelaşi lucru de partea cealaltă a uşii.

El bătu; ea deschise uşa.

— Bay…

— De ce ai venit? întrebă ea. Nu ne-am spus tot ce era de spus la tine la birou?

— Nu, spuse el. Stătea afară, în frig, cu obrajii roşii şi ochii strălucind intens. Putea citi atât de multe pe chipul lui: era încordat, regreta, voia să retracteze tot şi să restabilească situaţia dintre ei – când, de fapt, nu era la latitudinea lui să îndrepte lucrurile.

— Asta este între mine şi Sean, şopti ea şi nu mai avu

altceva dezis.

— Îmi pare atât de rău, zise el. Nici nu ştii cât de…

— Nu contează, zise ea. Nu e vina ta.

— Dar eu ţin la tine! zise el, ridicând vocea.

Se întinse să-i prindă mâna, dar ea şi-o retrase. În fracţiunea de secundă cât se atinseră, simţi un fior care îi străbătu tot corpul.

— Mi-am petrecut viaţa iubindu-te, spuse ea. Nici măcar nu ştiam până când te-am revăzut la începutul verii trecute… am crezut că te lăsasem în urmă şi că totul nu mai era decât o amintire inimoasă. Despre cineva care ţinea la mine, care îşi petrecea timpul cu mine şi mă îngrijea când mă răneam. Cineva deosebit.

— Toate astea sunt încă adevărate, zise el. Trebuie să mă crezi, Bay.

Se uită drept în ochii lui albaştri, care o priveau fără ocolişuri, puţin provocator şi cu o lucire de umor.

— Pentru că sunt o idioată, zise ea. Văd numai ce vreau să văd – aşa a fost şi cu Sean. Am fost şocată când mi-ai spus ce voia să te pună să faci.

El clătină din cap, cu mâinile în buzunare. Un vânt rece de noiembrie bătea dinspre Canal peste mlaştină.

— Ştiu, zise el.

— Aş fi vrut să-mi fi spus mai devreme, zise ea. În prima săptămână, când am apărut prima dată în biroul tău. Nu-mi place că mi-ai ascuns asta.

— Nu eşti de principiul că ai putea ierta un prieten?

Asta o făcu să se oprească brusc.

— Ba da, zise ea încet, pironită de privirea lui.

Se gândi la bărbaţii care se fereau să stea de vorbă, se fereau să facă lucrurile să meargă mai bine şi atunci ştiu, după sinceritatea din glasul şi din ochii lui, că vorbea serios, însă ea nu avea nicio idee despre cum să se descurce în această situaţie. Omul ăsta era ca o carte deschisă. Şi merita ceva pe măsură. Dar ea se simţea golită, găunoasă.

Viaţa cu Sean nu o învăţase nimic despre cum se întreţine o relaţie; el o uzase doar. Se simţea indescriptibil

de uzată doar gândindu-se înapoi. Nu putea decât să se străduiască să se menţină pe linia de plutire pentru Annie, şi Billy, şi Pegeen. Nu mai avea nimic de dăruit lui Dan. Nu acum. Nu îi va putea dărui nimic de acum încolo, pentru mult timp – poate niciodată.

— I-am spus agentului Holmes tot ce ţi-am spus şi ţie, zise el.

— I-ai spus?

— Da. Dacă l-o ajuta cu ceva. Îmi spuneam că vreau să o ţin pe Eliza departe de mizeria asta.

— Eliza! îşi aminti Bay.

— Da… ce e cu ea?

— Annie era îngrijorată, zise Bay. Nu cred că are de ce, dar a tot încercat să o sune şi telefonul Elizei nu e pus în furcă.

— Telefonul nostru? întrebă Dan încruntându-se.

— Da. Şi a rugat centralista să verifice linia – nu se vorbeşte.

— Dumnezeule, Eliza! zise Dan, pălind vizibil sub ochii lui

Bay.

Brusc, gândindu-se că Eliza îşi făcea rău singură, tăindu-se, la gândurile ei de sinucidere, Bay simţi un nod în stomac şi se blestemă că nu îi spusese imediat.

— Du-te, spuse ea, atingându-l pe umăr. Vrei să sun un vecin de-al vostru? Să se ducă să vadă ce e cu ea?

— Am un telefon mobil, zise el, cotrobăind prin buzunar, o să sun din maşină. Bay… începu el. Bay, vrei să…

— Vin cu tine, Danny, spuse ea.

Apoi fugi în casă să le spună Tarei şi lui Annie că pleacă cu el şi se va întoarce repede, iar ele să mai încerce la Eliza între timp.

80

Era pe o barcă.

Se legăna pe valuri.

Era răsturnată de ici-colo ca un container de cargo în cală. Totul era roşu închis, culoarea vinului, culoarea

sângelui. Un gust dulce, de marţipan, îi umplea nările, amintindu-i de buretele galben.

Şi simţea miros de benzină, de emisie de gaze. I se făcu rău de la stomac, dar avea o bandă adezivă pe gură şi era legată la ochi. Avea rău de mare, rău de maşină. Şi era speriată… începu să plângă, fiindcă era pe un vas, iar ei nu îi plăceau vasele şi îi venea să verse. Horcăia, zbătându-se, cu mâinile şi picioarele legate.

— Ah, Doamne! se auzi vocea furioasă. Opreşte!

Banda îi fu îndepărtată de pe gură, în timp ce vasul – dar nu, nu era deloc un vas, ci o maşină, un vehicul – opri brusc la marginea şoselei pentru ca Eliza să se poată târî până afară, să se aplece şi să-şi verse puţinul pe care îl avea în stomac, mutdărindu-şi pantofii.

Şi nimeni nu îi ţinea capul, şi nimeni nu o mângâia pe păr; detesta să vomite; o speria violenţa acestui fenomen; îi părea atât de rău de bulimicii de la Banquo. Aşa că acum plângea, ar fi vrut la mami şi la tati, şi trăgea cu nesaţ în piept aer proaspăt. Fiindcă ei se retrăseseră ca să o lase să vomite, încercă să fâigă.

Picioarele îi erau legate, mâinile la fel, aşa că se prăbuşi la pământ cu faţa în jos. Se auzi un trosnet de os pe asfalt. Simţi cea mai puternică ameţeală din viaţa ei, capul i se învârti şi în gură îi veni gust de sare – nu, de sânge. Limba şi buza îi erau rupte şi îşi plimbă limba rănită de jur-împrejurul gurii, simţind ceva ascuţit în faţă – cei doi dinţi din faţă i se spărseseră.

Scuipând sânge, plângând şi mai tare, simţi o mână pe braţ, ajutând-o să se ridice.

— Nu mă atinge! se auzi vocea Elizei, puternică, ascuţită, surprinzător de tare în urechile ei – şi atunci avu brusc o revelaţie: dacă nu putea fugi, putea măcar să ţipe. Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Ajutor!

O mână îi acoperi gura, încercând să o prindă din spate, să o controleze, în timp ce ea muşca, lovind cu mâinile şi cu picioarele; celălalt trânti uşa, repezindu-se să o prindă, şi din nou se pomeni cu banda peste ochi – şi se făcu noapte, întuneric, un felinar strălucea suficient cât

să…

— Ah, Doamne!

— Scoate-l, repede… zise spre celălalt.

— Ah, Doamne! ţipă Eliza, dar nu din cauză că vedea iar buretele galben scos la iveală, ci pentru că maşina în care călătorea nu era deloc o maşină obişnuită…

Era o camionetă cafenie.

O mai văzuse, dar de mult, să tot fi trecut un an din ziua cea mai rea a vieţii ei, când maşina asta îi lovise mama pe un drum pustiu de ţară…

Nu mai văzuse camioneta de când îi ucisese mama.

Chiar şi pe întuneric, Bay îşi putea da seama ce casă frumoasă avea familia Connolly. Era o veche casă a căpităniei de pe Graniţe Street, la o aruncătură de băţ de Seaport, peste râul Mystic. O reşedinţă colonială albă cu verandă amplă şi coloane dorice, cu obloane lucind negre, cu felinare de vapor din alamă, încă neaprinse, de o parte şi de alta a uşii.

Lui Bay i se părea că păşise în altă epocă: râul întunecat şi, pe malul celălalt, catargele vechilor baleniere. Clădirile din Seaport erau tăcute pe timp de noapte, dar vântul cânta printre parâmele vaselor o muzică lipsită de armonie, dar straniu de impresionantă.

— Felinarele sunt stinse. Ea le aprinde mereu pentru mine, spuse Dan, parcând pe alee şi coborând din maşină.

Bay trase aer în piept şi îl urmă pe aleea pietruită, urcând apoi treptele largi de granit din faţa uşii principale. De îndată ce atinse mânerul de la uşă ştiu că ceva nu e în regulă – uşa se deschise larg.

— O ţine întotdeauna încuiată, zise el, repezindu-se în casă.

Bay intră în urma lui. Plutea un aer aristocratic, un iz de mobilă uzată frumos, moştenită din generaţie în generaţie: un cufăr de abanos, un scrin de Newport, scaune Hitchcock, picturi cu nave şi cu Seaport, lămpi de bronz, o carpetă de Tabriz.

Din sufragerie, unde, la lumina unei lumânări, Bay observă un bufet deschis, trecură în bucătărie. Aici lumina

era aprinsă – becuri puternice luminau din tavan cina Elizei.

— Eliza! strigă Dan, alergând prin casă. Eliza!

— Ah, Doamne! şopti Bay, privind platoul imens al Elizei în care trona cina fetei: nouă boabe de mazăre chircite. Biata fată! Bietul copil! îşi spuse Bay, gândindu-se şi la Annie.

— Nu e aici, zise Dan, dând buzna în bucătărie. Ce şi-o mai fi făcut de data asta?

— Dan… începu Bay.

— A mai încercat să se sinucidă, zise el, trecându-şi mâna prin păr şi mergând de colo-colo prin cameră. S-a tăiat, vorbea despre înec…

— Dan, nu cred că şi-a făcut rău, zise Bay.

Îl luă de braţ, îl conduse la masă şi îi arătă farfuria Elizei.

— Încerca să mănânce.

El se uită la mazăre, iar Bay ştiu că numai părintele unui copil cu tulburări de nutriţie putea înţelege vestea bună din farfuria aceea.

— Aşa e, încuviinţă el, închizând o clipă ochii de uşurare, apoi deschizându-i iar. Ai dreptate, Bay. Dar unde ar putea fi?

Rătăciră pe la etajul întâi, prin camere care lui Bay i se părură superbe, impecabile, dar cam reci. Unde erau fotografiile Elizei? Unde erau desenele ei de la şcoală şi toate prostioarele specifice vârstei? Figurinele de plastilină modelate de mâinile ei? Scoicile şi pietrele pe care le aduna şi le picta?

Pe marginea şemineului, portretul unei tinere. Bay se opri, privind în ochii ei chihlimbarii. Era un portret foarte rafinat al lui Charlotte Day ca debutantă: rochie de satin alb, mănuşi lungi albe, părul castaniu coafat paj, buze perfect arcuite, dar un zâmbet care nu se prea regăsea în ochi.

Femeia care îl sărutase pe soţul lui Bay.

Uitându-se la tablou, Bay simţi o aversiune viscerală, mistuitoare faţă de Charlie Connolly – pentru casa ei

perfectă şi impersonală, pentru că îşi minţise soţul, pentru că îl sărutase pe Sean în prezenţa fiicei sale, fie că ea doimea sau nu.

— Asta-i Charlie, zise Dan, oprindu-se lângă Bay să privească tabloul.

— Mi-am imaginat.

— A fost făcut de Wadsworth Howe – unul dintre contemporanii lui Renwick. Părinţii ei l-au comandat cu ocazia celei de-a optsprezecea aniversări a zilei ei de naştere, după petrecerea ei de debut în societate. M-am gândit să comand unul şicueliza…

Bay dădu din cap fără a-şi lua privirea de la ochii reci ai lui Charlie.

— N-ar fi drept pentru Eliza, zise ea. Un portret nu ar surprinde*niciodată* dulceaţa şi spiritul Elizei. Niciodată.

Dan sesiză tonul şi o privi surprins. Iar Bay fu pe punctul de a-i spune că nu-i place nevasta lui, că o consideră pe Charlie candidata perfectă pentru a fi înmormântată într-un portret de debutantă în societate. Dar nu o găsiseră încă pe Eliza, aşa că îşi ţinu gura.

— Hai, zise Bay. Se face târziu, s-a întunecat, iar ea nu a mâncat. Trebuie să o găsim.

— Dar unde? Unde ar putea fi?

— Ceva legat de şcoală?

Dan clătină din cap.

— Aş vrea eu. Eliza este un adevărat sihastru. Zice că exersează pentru a se retrage la mănăstire.

— Şi asta e mănăstirea ei, zise Bay tristă, gândindu-se la o fată zidită de vie – din proprie voinţă – în propriul cămin, cu tatăl care munceşte din greu pentru a plăti facturile şi cu amintirea unei mame moarte care sărutase un bărbat străin. Ce-i asta? întrebă ea.

— Un bufet pe care l-am făcut pentru serviciul de ceai al Elizei, zise Dan. Îi plăcea atât de mult biroul bunicului, încât am încercat să sculptez unele motive de pe el pe uşile bufetului.

Bay se ghemui ca să se uite la scoicile, peştii, sirena şi toate celelalte. Băgă mâna înăuntru şi scoase o ceşcuţă

albastră cu farfurioară – mici, cu iniţialele Elizei – şi şi-o imaginează pe Eliza servind ceaiul păpuşilor ei.

— Ah! zise Dan, stând în picioare lângă Bay, atingându-i umărul cu mâna când deschise mai larg uşa bufetului. Ţinem cupa generalului aici. Ştii, cea despre care ţi-am povestit.

— Cea care dovedeşte că există dragoste adevărată? întrebă Bay, mâna lui mai zăbovind puţin pe umărul ei.

— Da, spuse el.

Bay se uită înăuntru. În bufet era întuneric aşa că Dan aduse un sfeşnic. Erau înăuntru două rânduri de vase de păpuşi, ceşti şi farfurioare, alături de ceainic, letieră şi zaharniţă.

— Nu o văd, zise ea.

Dan se ghemui lângă ea.

— Nici eu, zise el.

— Se poate să o fi luat cu ea? Trebuie să însemne mult pentru ea.

— Înseamnă mult, zise Dan, dar nu pentru că valorează o avere, ci fiindcă obişnuia să-şi bea laptele din ea. Nu ar scoate-o niciodată din casă.

— Dan, cred că trebuie să chemi poliţia, spuse Bay, simţind că i se face frig şi o cuprinde brusc un val de spaimă.

— Ştiu, spuse el, şi porni spre telefon.

Acum Elizei i se făcuse frig. Îi era iar rău de la stomac, dar mai ales frig. Simţea vântul şi simţea mirosul mării. O boare rece şi sărată îi pătrundea în gură, nas şi plămâni, curăţând mirosul şi gustul acela dulceag care îi provoca greaţă. Corpul îi amorţise de atâtea zgâlţâieli pe podeaua maşinii. O legaseră iar la ochi, iar pe gură îi puseseră bandă adezivă; abia mai putea respira.

Vorbeau cu voce scăzută, iar ea încercă să-i numere – bărbaţi sau femei? Un singur bărbat sau doi? Şi încă cineva, o femeie ce părea nerăbdătoare, speriată…

Apoi, brusc, îşi aminti de domnul Boland!

Amintiri înceţoşate ieşeau la suprafaţă din trecutul apropiat, dinainte de a fi drogată… Domnul Boland venise

la ei la uşă exact când era pe punctul să sune la poliţie. Poate că domnul Boland îi văzuse pe oamenii aceştia luând-o cu ei, poate chiar în momentul ăsta îi veneau ajutoare – tatăl ei, poliţia…

Dacă nu cumva… Nu, nu putea fi… refuza să creadă, deşi vocile îi sunau cunoscut, grozav de cunoscut… Chiar el era… nu – cum să fie el? Atunci o fi cineva care o cunoaşte? Care fusese dintotdeauna amabil cu ea?

— Poate nu trebuia să te ascult deloc. Poate nu ar trebui să te ascult nici acum, zise domnul Boland.

„Daţi-mi drumul”, imploră Eliza în gând., JLăsaţi-măsămă duc acasă…”

— Ştiu ce părere ai despre chestia asta, aşa că te rog să ţi-o păstrezi pentru tine. Avem deja doi la activ – ştii, nu? Mai ştii să numeri?

„Doi?” se miră Eliza. Ce voia să însemne asta? Inima îi bătea atât de tare, că se ruga ca domnul Boland şi femeia de lângă el să nu o audă. Ciuli urechile ca să audă iar vocile, implorând în gând îndurare, îngrozită că ar mai putea auzi iar vocile acelea familiare – şi în acelaşi timp sperând că…

— Atunci ce vei face?

— Mergem ce mergem şi pe urmă ne ducem la pod.

— La pod? Acelaşi ca în cazul lui… McCabe?

— Nu aşa am hotărât? Refluxul e rapid acolo…

— Ştiu, dar…

— Nu te pierde cu firea. Ţine-ţi cumpătul. Ea e singura care a văzut ceva. Atâta timp cât ne păstrăm cu capul pe umeri şi nu-i lăsăm să ne dezbine, o să fie în regulă. Ea e singurul martor, nu?

Eliza rămase nemişcată. Ochii i se umplură de lacrimi.

Tremura, silindu-se să nu mai audă ce vorbesc. Ar fi putut să o acopere măcar cu o pătură. Nu laşi o persoană adormită în frig pe podeaua maşinii fără să pui o pătui-a pe ea. Chiar dacă nu ar fi auzit ce spun, chiar dacă ar fi putut să nu se mai gândească la ce vorbesc, tot ar fi ştiut că le păsa atât de puţin de ea fiindcă aveau de gând să o

omoare.

Domnul Boland era cel care o strigase în întuneric la fereastră, încercând să o facă să iasă afară, spunându-i că mama ei o aşteaptă…

Eliza închise ochii strâns şi îşi înghiţi lacrimile, ştiind că zăcea într-o camionetă sângerie; acum ştia sigur că fusese roşu închis, nu albastru închis, nici verde închis; avusese dificultăţi să-şi amintească, dar acum o trecu un fior la gândul că mergea cu aceeaşi maşină care îi omorâse mama.

Cu oamenii care îi şoptiseră noaptea că mama ei o aşteaptă…

Maşina poliţiei venea pe Graniţe Street, iar farul sirenei se reflecta în apele liniştite, întunecate ale râului Mystic. Urmată de o limuzină neinscripţionată, alunecă în curtea familiei Connolly, iar contrastul sever pe care îl făcea cu arhitectura colonială a casei amintea că nimeni nu e scutit de necazuri.

Bay şedea în salon, amintindu-şi cum, cu şase luni în urmă, poliţia intrase în existenţa ei paşnică într-o zi fierbinte de vară şi schimbase totul pentru totdeauna. Amintirile i se învălmăşeau în minte când luă loc lângă Dan pentru a-l ajuta să treacă prin asta.

Doi detectivi, Ana Rivera şi Martha Keller, stăteau în faţa lor, privindu-l fix pe Dan, în timp ce Rivera punea întrebări. Bay avea un sentiment stânjenitor: copiii dispăruţi îi făceau mereu pe poliţişti să suspecteze taţii. Bay se apropie de el pe canapea.

— Spuneţi-mi numele şi vârsta ei, spuse detectivul Rivera.

— Eliza Day Connolly, răspunse Dan. Are aproape treisprezece ani.

— Şi v-aţi întors de la lucru la ora obişnuită, iar ea nu era aici?

— Nu, spuse Dan. De fapt, am întârziat puţin. Am oprit la Bay acasă…

— Bay?

— Eu sunt, zise Bay. Bay McCabe. Locuiesc la Black

Hall. În zona Capului Hubbard.

Privirea de recunoaştere era evidentă. Ambii detectivi înregistrară numele; dându-şi seama că McCabe era deja cunoscut forţelor de ordine de la Black Hall până la Westerly şi mai departe, Bay roşi.

— Fiica mea este prietenă cu Eliza şi ne-a spus că fata a încercat să o sune pe la patru şi douăzeci şi cinci. Când Annie a ridicat receptorul, închisese deja, dar serviciul de identificare a apelantului a înregistrat originea apelului. Asta a îngrijorat-o pe Annie, care ne-a spus…

— De ce asta ar fi trebuit să o îngrijoreze pe Annie? întrebă detectivul Rivera. Poate că Eliza s-a răzgândit; poate a văzut ceva la televizor şi voia să se uite sau…

— Dar nu era aici când am ajuns, spuse Dan şi din vocea lui răzbătea totuşi panica, deşi se străduia să adopte o atitudine răbdătoare.

— Vreau să întreb, continuă calm detectivul, ce motiv avea prietena ei să se îngrijoreze imediat? E ceva în legătură cu Eliza care ar putea să o expună riscurilor?

Dan trase aer în piept, expirând lung şi greu, iar Bay ştiu cât de cumplit de dificil era pentru el să dezvăluie viaţa şi povestea Elizei în faţa acestor străine.

— E foarte sensibilă, zise el. Mama ei a murit anul trecut, iar de atunci Eliza trece prin momente grele.

Detectivii tăcură, aşteptând. Bay îl văzu încercând să-şi adune gândurile, nevrând să-şi trădeze fiica dezvăluind lucruri prea personale. Dar Bay observă compasiunea din ochii detectivilor.

— Ştim că vă e greu, domnule Connolly, zise detectivul Keller. Vă rugăm să ne spuneţi cât puteţi.

— Spune-le, Danny, zise Bay, încurajându-l şi privindu-l drept în ochi când el se întoarse spre ea. Ca să o poată găsi pe Eliza, adăugă.

— A fost internată, zise Dan. La Banquo, în Massachusetts. E un spital psihiatric…

— Da, unul foarte bun, spuse blând detectivul Rivera.

— A fost martoră la accidentul mamei sale, zise Dan. Şi a rămas traumatizată. A fost diagnosticată cu T.P.T. şi

T.D.I.

— Tulburări disociative de identitate, spuse detectivul Keller. Are personalităţi multiple?

— Nu. Dar se disociază. Pur şi simplu se închide în ea însăşi… Are o imaginaţie foarte puternică. Odată i s-a părut că… Dan se opri, privind spre scări, apoi spre Bay. Odată, în octombrie, a crezut că aude străini – „oameni răi”, cum le zice ea – la fereastră. Care îi spun că mama ei o cheamă. Am verificat…

— Ce aţi găsit?

Danny dădu din cap.

— Nimic. Zgârieturi pe oblonul ferestrei – dar erau făcute de crengi.

— Care fereastră? întrebă Rivera.

— Cea de la dormitorul ei, zise el. Sus, pe stânga. Chiar fereastra de lângă pat.

Detectivul făcu semn unui poliţist să se ducă sus să verifice.

— A mai fugit vreodată de acasă?

Dan dădu din cap.

— Dimpotrivă. E foarte precaută când trebuie să iasă. Spune că ar vrea să trăiască într-o mănăstire. Casa este locul ei favorit, în afară de Capul Hubbard, când se duce să o vadă pe Annie.

— E posibil să fie pe drum într-acolo?

— Nu, ar avea nevoie de o maşină.

— Să fi decis că simte nevoia să se întoarcă la spital? întrebă Keller. Şi să fi pornit într-acolo?

— Nu, mi-ar fi spus, zise Dan.

— Copiii au multe secrete faţă de părinţii lor, zise Rivera. Nu e nimic personal, e doar un fapt de viaţă. Ar putea să fie împreună cu cineva cu care nu vreţi să se vadă? Sau să fie vorba de droguri?

— Nu, zise Dan. Niciuna, nici alta. Eliza este foarte… specială. E fragilă; nu iese după orele de şcoală. E greu şi să o determin să se ducă la şcoală. Ăsta e unul din motivele pentru care sunt recunoscător pentru prietenia ei cu Annie, zise Dan, uitându-se labay.

— Droguri? întrebă Keller din nou.

— Nu, spuse el.

— Regret că trebuie să vă mai întreb, zise Rivera. Pentru că ştiu că o să vă doară să auziţi asta, dar trebuie să ştim dacă Eliza a vorbit vreodată despre sinucidere sau dacă a încercat vreodată să se sinucidă.

De data asta, Bay îl văzu pe Dan împreunându-şi mâinile şi privindu-le un timp îndelungat. Bay îşi imaginã cicatricele de la încheieturile Elizei. Şi ştiu că mai erau şi altele pe care nu le văzuse.

— Da, spuse Dan, cu vocea gâtuită. A început să vorbească despre asta după moartea mamei sale.

— Aşadar, zise Rivera, blând, dar insistent, e posibil să se gândească la aşa ceva chiar acum.

— Nu ştiu, zise Dan. Eu… E posibil.

Detectivul Rivera dădu din cap, se ridică şi se duse în hol, unde Bay o auzi vorbind cu doi ofiţeri de poliţie. Detectivul Keller întrebă:

— A spus vreodată cum ar face-o?

Dan dădu din cap.

— Se taie, zise încet.

— A… îmi pare rău.

— I-am spus că dacă mai face asta, o trimit înapoi la spital, spuse el, şi ochii i se umplură de lacrimi. E atât de frumoasă. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, iar ea vrea să se mutileze. Se consideră urâtă… Iar moartea mamei sale a umplut-o cu atâta durere, că simte nevoia să se elibereze.

— O să o găsim, zise detectivul Keller.

Dar aceste cuvinte nu însemnau nimic, nu aveau nicio greutate. Bay se uita la el şi vedea că îşi reprimă suspinele. Intui că el o credea deja pierdută; Bay îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

Când detectivul Rivera se înapoie în cameră, avea altă privire: tăioasă, ascuţită, electrizată. Joe Holmes o însoţea. Detectivul Keller ridică privirea, alertată de prezenţa lui şi de schimbarea de atitudine a lui Rivera. Staţiile de emisie-recepţie ale poliţiştilor bâzâiau pe coridor.

— Preiau eu, zise Joe.

— Dacă ar fi venit cineva la uşă, Eliza ar fi deschis? întrebă detectivul Rivera.

— Sper că nu; nu cred, zise Dan. Decât dacă ar fi cunoscut persoana. De ce?

— Aţi reparat ceva la instalaţiile sanitare de curând? Aţi avut pană la sistemul de încălzire?

— Nu, zise Dan, ridicându-se, fiindcă îşi dădea seama că se ivise ceva nou. Despre ce e vorba?

Bay îi auzi pe poliţişti chemând laboratorul de criminalistică.

— S-a găsit nişte bandă adezivă în tufişurile de afară. Aveţi idee cum ar fi putut ajunge acolo?

— Nu.

— Aveţi în casă aşa ceva?

— Am la atelierul din New London. Nu aici.

— Cum anume aţi găsit casa când aţi venit? întrebă tăios detectivul Rivera. Ce era diferit?

— Uşa era descuiată, zise Dan. Telefonul nu era în furcă. Eliza începuse să mănânce, dar nu terminase.

— Şi cupa, Dan, îi aminti Bay.

— Exact. Cupa ei de argint lipseşte.

— Cupa de argint?

— Are o valoare inestimabilă. E făcută de Paul Revere; a fost implicată într-o legendă naţională. Ar trebui să fie într-un muzeu.

— Şi cupa era aici azi-dimineaţă când aţi plecat la lucru?

Dan ridică din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că da. Amândurora ne amintea atât de mult de Charlie – mama ei – încât am lăsat-o în dulap tot timpul. Nici măcar nu m-am mai uitat la ea – şi nici Eliza din câte ştiu – de dinainte de moartea lui Charlie.

— Descrieţi cupa, zise detectivul Rivera, luând notiţe.

— Credeţi că a luat-o cineva? întrebă Dan, devenind nervos. Asta s-a întâmplat?

— Nu suntem siguri, răspunse detectivul. Dar banda adezivă ne face să credem că cineva v-a răpit fiica.

Tara se ocupa de copii, în timp ce Bay se străduia să-i liniştească pe Dan Connolly, să-i împiedice să o ia razna. Tara aprecia acum binecuvântarea de a fi doar un părinte-înlocuitor… chiar o falsă mătuşă… prin relaţia cu Bay şi copiii ei.

Tara îi iubise pe Annie, Billy şi Pegeen încă de la naştere. O ajutase pe Bay să-i îngrijească atunci când fuseseră bolnavi, îi veghease la rândul ei.

Dar la sfârşitul zilei sau al nopţii, se ducea acasă. Îi săruta, închidea uşa după ea şi intra în paradisul propriu, în singurătatea ei, cu preocupările ei.

Asta nu o împiedica acum să simtă că o doare inima pentru Danny. Îşi închipuia prin ce trecea el şi era foarte bucuroasă că Bay era cu el.

I se făcu dor de Joe. Dar Eliza dispăruse, iar orele care treceau fără să aducă nimic nou îi spuneau Tarei că el era acolo unde trebuia să fie: acasă la Dan Connolly, în Mystic. Şi era foarte bucuroasă că ea fusese cea care îl sunase să-i anunţe de ce se întâmplase.

31

Trebuie să fi fost aproape miezul nopţii.

Deşi nu erau nici ferestre, nici ceasuri în spatele camionetei, deşi nu avea ceas la mână, Eliza simţea timpul scurgându-se şi îşi dădea seama că era foarte târziu şi că se opriseră din mers.

De ce o mai ţineau în viaţă?

Faţa îi era dureroasă şi umflată după căzătură şi nu se putea abţine să nu îşi tot atingă cu limba dinţii sparţi din faţă. Mai că îi venea să plângă de fiecare dată când îi atingea, dar avea gura acoperită cu bandă adezivă, iar plânsul o sufoca, aşa că îşi reţinu lacrimile. Ştia că are noroc că mai este încă în viaţă.

Se rugă toată noaptea. În adâncul întunericului, simţise că mama ei era cu ea în maşina care o omorâse, ţinând-o în braţe.

Era sigură că, fără mama ei, ar fi fost deja moartă. Mama era cea care o ocrotea de ucigaşii ei.

Mama îi salva viaţa şi aşa îşi descoperi Eliza o

dorinţă imensă de a trăi. Acum, că era confruntată cu spaima, ştia că trebuie să scape cu viaţă din asta. Va face *tot* ce îi va sta în putinţă să supravieţuiască şi să-i vadă pe toţi pedepsiţi.

Brusc, gândul sinuciderii i se păru teribil, egoist şi frivol – gândul cel mai străin de spiritul ei.

Dan Connolly mai trecuse şi înainte prin durere, tristeţe şi spaime. Părinţii săi fuseseră oameni cumsecade şi muriseră amândoi foarte tineri. Moartea lui Charlie îl lăsase ca un spectru, ca un suflet pierdut. Şi fusese disperat pentru Eliza de atunci. Dar nimic nu se compara cu ce simţea acum.

Eliza era copilul lui. Era carne din carnea lui, aşa cum şi el era parte din ea. O ţinuse în braţe la naştere – mai întâi Charlie, apoi el. Din clipa în care îi văzuse chipul şi se uitase în ochii ei, Dan fusese cucerit de o dragoste care nu se va termina niciodată, care va dura o viaţă, pe care nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume, indiferent de responsabilitate.

Poliţia venea şi pleca: detectivii Rivera şi Keller, membrii echipei, experţii criminalişti şi Joe Holmes. Toată noaptea apărură fel de fel de frânturi de informaţii: banda adezivă făcea parte dintr-un lot vândut departamentului administrativ al Băncii Shoreline.

Nu apărură niciun fel de amprente străine pe clanţa uşii sau pe grilajul verandei, dar Joe părea să nu creadă că zgârieturile de pe oblonul Elizei fuseseră făcute de crengi, ci de un cuţit care încercase să scoată rama. Credea că cineva se folosise de copac pentru a urca pe acoperiş, iar poliţiştii periau zona pentru a găsi ceva ce ar fi putut lăsa în urmă respectiva persoană.

Bay stătea chiar alături de Dan.

— Cred că ai vrea să te întorci acasă, zise el, uitându-se la ceasul care arăta unsprezece şi jumătate.

— Nuplec, zise ea.

Ochii li se întâlniră şi el văzu într-ai ei toată grija şi afecţiunea pe care le simţise pentru el de-a lungul anilor, la care se adăuga teama. Bay îl cuprinse în braţe, iar când

el îşi îngropă faţa în părul ei, ea simţi că Dan se ţinea de ea ca de un colac de salvare.

— Gândeşte-te că e foarte puternică, Dan. Şi că a trecut deja prin foarte multe. Şi că tu o iubeşti foarte mult, iar ea ştie asta.

— Crezi?

— Ştiu, spuse Bay, strângându-l în continuare în braţe. Eşti cea mai importantă persoană din lumea ei.

— Mama ei era, zise Dan, imaginându-şi-o pe Eliza văzând-o pe Charlie lovită de o maşină şi tresări. Trauma ucisese de timpuriu copilul din ea – cum să se aştepte ca ea să treacă cu bine prin experienţa de acum?

Bay nu răspunse, dar continuă să-i ţină în braţe.

— O iubea pe Charlie atât de mult, zise Dan. Mama ei nu a dezamăgit-o niciodată. Doamne, nu mă pot împiedica să mă gândesc că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă eu eram mai stăpân pe mine în anii ăştia. Charlie era mereu aşa de sigură – niciodată nu călca strâmb. Era atât de integră. Şi Eliza o vedea aşa. Niciodată…

— Eliza nu o vedea aşa, zise Bay, eliberându-l pe Dan din strânsoarea braţelor sale şi dându-se cu un pas înapoi. Vocea ei era mânioasă şi ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ce vrei să spui? Ba da! Ea…

— Nu, Dan, zise Bay şi suspină din greu. Nu! Nu o vedea deloc aşa pe mama ei!

Poliţia era pretutindeni la etajul întâi, aşa că Dan o luă de mână pe Bay şi o duse sus, în dormitor, camera pe care o împărţise cu Charlie. El o conduse până la marginea patului şi se aşezară alături, Bay plângând cu hohote. Acum era rândul lui Dan să o ţină, petrecându-şi braţul pe după umerii ei slabi.

— Spune-mi, Bay, te rog.

— Iartă-mă, Dan, plânse ea. Nu trebuia să zic nimic. Nu astă-seară cel puţin…

— Păi e prea târziu pentru asta. Poţi să termini ce ai început. Ce încercai să-mi spui despre Eliza şi mama ei?

— Eliza nu o idolatriza pe Charlie. Nu o vedea deloc ca pe o persoană integră.

— Ba da, Bay.

— Nu, Dan. Nici vorbă. A văzut-o pe mama ei sărutându-l pe Sean!

— Cum?

— A văzut-o pe Charlie sărutându-l pe soţul meu. Au crezut că fata adormise pe bancheta din spate.

— Eliza ţi-a spus asta? întrebă Dan. Încremenise.

— Nu. I-a spus lui Annie.

— Iar Annie ţi-a spus ţie.

— Da. Aşa trebuie să fie. Copilul caută dragoste şi alinare la părinte – nu minciună şi trădare! îmi pare rău, Dan, dar o urăsc. O urăsc pentru că l-a sărutat pe Sean, pentru că a lăsat-o pe Eliza să vadă asta, pentru că te-a făcut…

Aici Bay se opri.

— Spune-mi, şopti el, strângând-o şi mai tare şi lipindu-şi gura de părul ei. Te rog să spui ce aveai de gând să spui.

— Pentru că te-a făcut să te simţi că ai fi greşit cu ceva, zise ea, zguduită de plâns. Pentru că te-a făcut să te simţi în plus. Ca şi cum nu ai fi fost în stare să o faci fericită. Ca şi cum trebuia să ghiceşti combinaţia magică, cuvântul potrivit pe care voia să-i audă, locul unde ar fi vrut să meargă… felul în care ar fi vrut să fie atinsă…

Dan ştia că Bay vorbea de fapt despre ea însăşi şi despre soţul ei, dar se punea şi el în legătură cu fiecare cuvânt al ei, trecea totul prin propriul filtru, prin inima şi sufletul lui, şi ştiu că ei doi trăiseră aceeaşi poveste, cel puţin anul acesta, şi nici măcar nu îşi dăduseră seama.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-a făcut, zise Dan. Sean…

— Iar mie îmi pare rău pentru ce ţi-a făcut Charlie.

— Cum de nu mi-am dat seama? De ce nu mi-a spus nimic

Eliza?

— Nu ţi-ai dat seama, spuse Bay aspru, fiindcă ai avut încredere. Tu iubeşti cu totul, cu inima şi cu mintea.

— E drept, zise el, uitându-se la părul ei auriu-roşcat care sclipea şi dorindu-şi ca ea să îl privească în ochi.

— Iar Eliza nu a spus nimic pentru că nu voia să te rănească şi mai mult. Copiii m-au protejat pe mine mai mult decât aş putea suporta să ştiu.

— Ştii când s-a întâmplat?

Bay clătină din cap.

— Nu cu mult înainte ca Charlie să moară, am impresia. Poţi să o întrebi pe Eliza.

„Dacă nu o să mai apuce?”

Bay văzu durerea din ochii lui şi clătină din cap.

— Nu gândi aşa, zise ea şi, cu lacrimile şiroind pe obraz, se întinse să-i mângâie pe faţă, îi strecură mâna pe după ceafă şi îl sărută pe buze.

Dan se agăţă de Bay cu fiecare fărâmă de putere pe care o mai avea, simţindu-i mâinile pe spate, alunecând pe sub pulover în sus, spre ceafa, de parcă ar fi trebuit să-i atingă pielea ca să se apropie cât de mult posibil de inimă, şi sângele, şi oasele lui.

Când coborâră din dormitor, îl găsiră pe Joe Holmes în sufragerie. De cum îi auzi intrând, arătă spre dulăpiorul pentru porţelanuri.

— Aici păstra Eliza cupa?

— Da, spuse Dan. I-am spus detectivului Rivera – cupa era făcută de Paul Revere. E obiect de muzeu. Asta au luat cei care au răpit-o pe Eliza, nu?

— Ar fi putut la fel de bine să fie cumpărată de la supermarket, zise Joe sumbru. Valoarea nu avea nicio legătură cu cine a făcut-o sau cât de veche este.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Dan. Sigur că are. Altfel de ce să rişti să răpeşti un copil? Cum altfel se explică…

Joe clătină din cap; părea nerăbdător, dar ochii îi străluceau.

— Cupa are legătură cu dispariţia ei, zise el. Are *legătură*. Dar nu joacă decât un rol circumstanţial.

— În ce fel are legătură?

— Am aflat încă din noaptea Balului Dovlecilor pe cine căutăm de fapt, zise el, uitându-se la Bay. Tara m-a ajutat să descopăr. Eram în casa familiei Boland, uitându-

ne la trofeele lui, iar ea mi-a zis că Boland şi Sean ar fi putut juca unul împotriva celuilalt când erau la facultate.

— Dar au crescut în zone diferite ale statului, zise Bay. Mark a locuit aici, pe coastă; Sean doar îşi petrecea verile aici. El a crescut în New Britain. Şcolile erau în ligi diferite.

— Da, zise Joe. În afară de campionatele statale.

— Momentul cel mai important, zise Dan.

— Baschet în ultimul an, zise Joe. Echipele lor au ajuns în finalele statale, pe terenul Gampel Pavilion de la Ulonn. Mark Boland şi Sean McCabe faţă în faţă pe teren. Am recitit presa vremii.

— Mark este celălalt om din interior? strigă Bay. L-a convins Sean şi pe el să delapideze?

Joe clătină din cap.

— A fost exact pe dos, zise el. Boland făcea asta de ani de zile la Anchor Trust şi nu a fost prins. Nu lăsa niciodată vreo urmă în acte. Nici măcar o plângere, nicio bănuială. Era foarte, foarte priceput să acopere urmele. Contabilii noştri abia acum încep să descopere. A venit la Shoreline şi a transformat totul într-unjoc.

— Cu Sean? întrebă Bay, şocată.

Joe dădu din cap.

— O mare competiţie. Ca o finală de baschet în reluare.

Bay se gândi la toţi anii în care îl privise pe Sean jucând baschet, fotbal, base-ball, luptându-se pe viaţă şi pe moarte să câştige câte un meci. De ce nu îi spusese Sean că el şi Mark erau rivali? Pentru că fusese prea supărat de promovarea acestuia, se gândi Bay.

— Să vadă cine putea face mai mulţi bani, zise Danny.

— Cine putea cuceri cele mai multe conturi, zise Joe. Şi de fiecare dată când unul dintre ei reuşea, trebuia să fie un premiu…

— Cupele de argint, zise Bay.

— Da, dar mai era un premiu încă şi mai mare, zise Joe, aplecându-se spre dulap şi scoţând de acolo una dintre

ceşcuţele albastre ele Elizei.

— Nu înţeleg, zise Danny, încruntându-se.

— Conturile, zise Joe. Toţi banii pe care i-au furat. Nu exista decât un singur martor care îi putea înfunda. Ed.

— Ed? întrebă Bay, amintindu-şi de notiţele de pe dosarul lui Sean, de mâzgăliturile sale şi de camion şi…

— Presupuneam că Ed este un bărbat, zise Joe. Un bancher sau poate un client. Nu mă gândisem niciodată…

— …la Eliza, gâfâi Bay, cu privirea la monograma delicată de pe ceştile de ceai şi de pe ceainic: *ED*. Eliza Day!

Cine s-ar fi aşteptat ca valoarea unuia dintre trofee să depăşească toate celelalte prăzi de război? Fondul Eliza Day adusese şi un premiu destul de consistent: o cupă de argint turnată de Paul Revere. În ziua în care Sean începuse să folosească fondul pentru a ascunde şi mişca bani, luase cupa din casa Connolly. În timp ce aşteptau fluxul, Alise Boland se gândi iar cât de prost putea fi.

Cine ştie cum şi-a croit drum, cum a reuşit să o convingă. Aşa era Sean. Poate o sedusese pe Charlotte; sau poate ea crezuse că îl cucerise pe el. Şi, deşi Charlotte Connolly nu surprinsese transferul de fonduri prin conturile familiei, sigur observase că Sean furase cupa fiicei sale.

Apoi Charlotte ameninţase că sună la poliţie şi, exact când tot scandalul se stingea, Fiona îl prinsese pe Sean pe picior greşit cu contul Ephraim. Treburile scăpaseră de sub control.

Oamenii ar fi trebuit să fie mai atenţi. Nimeni nu ar fi trebuit să moară. Exista posibilitatea să se evite acest coşmar. Când stăteai să cântăreşti totul, mare parte de vină revenea Fionei. Niciodată nu se integrase complet, nu putuse fi niciodată invitată să adere la club. De fapt, ar fi fost surprinsă să afle că Mark luase bani chiar de pe piaţa ei financiară.

De aceea a meritat să rămână fără trofeul ei de la parada ecvestră.

Sean se amuzase de asta – îl uimise îndrăzneala lui

Mark. Era mai degrabă în stilul lui Sean. Dar curajul lui Sean se manifesta mai mult în domeniul sporturilor şi al banilor. Când a aflat că Eliza a fost de faţă la uciderea mamei sale, fiind unicul martor, ceva se prăbuşise în el.

După moartea lui Charlotte făcuse câteva încercări prosteşti de a acoperi câteva mici intruziuni în diverse conturi. Dar Sean a cedat cu adevărat abia când a apărut discuţia despre ce era de făcut cu fata care urma să iasă din spital.

Şi-ajurat că o va proteja dacă ei ar încerca…

Şi asta i-a adus pieirea. Mark ceruse angajament total; era prea important. Ceruse devotament absolut, dar Sean era de neclintit, şi atunci au ştiut că nu mai era decât o chestiune de timp. Mark ştia că nu puteai trece cu vederea niciun martor; şi Sean ar fi trebuit să ştie asta.

Noaptea aceea fusese lungă. Mai întâi, Sean devenise stânjenitor şi trebuise să fie ucis. Era păcat, dar inevitabil. Alise însăşi încercase să îl atragă pe Dan Connolly în combinaţie, să îl lege într-un fel care să le asigure tăcerea fiicei sale: îl sunase, fluturând numele lui Sean – dacă Dan s-ar fi răzgândit cu privire la banii pe care îi rata, ar fi muşcat momeala. Dar nu a făcut-o, semnând astfel certificatul de deces al propriei sale fiice.

Mark şi Sean insistaseră să considere totul drept un joc. Dar Alise ştia că aşa nu făceau decât să se păcălească pe ei înşişi. Voiau să se mintă ca pe vremea când erau copii: dacă nu jucau pe trofee, atunci nu avea importanţă. Au furat de la cei mai bogaţi clienţi ai lor, cei care nu ar fi observat niciodată. Sean, într-un moment de maximă exuberanţă, îi numise pe Mafie” Robin Hood”.

Dar, în final, la ce le folosea asta? Pentru ce trebuise Charlotte să fie omorâtă şi pentru ce Sean trebuise, în ultimă instanţă, să fie oprit, şi de ce Eliza Day era pe cale de a muri?

Avere.

Atât.

Acum venise fluxul, timpul să o înece pe fată şi să-şi protejeze averea.

Era foarte târziu, iar mama ei era încă la domnul Connolly. Annie se temea grozav pentru Eliza. Orice s-ar fi întâmplat, ea ştia că nu era de bine, aşa că, oricât încerca mătuşa Tara să o mângâie şi o liniştească, Annie nu putea să doarmă.

— Unde ar putea fi? o întrebă pe Tara.

— Nu ştiu, iubito. Toată lumea o caută. Joe, poliţia…

— Dacă nu o găsesc?

— Trebuie să credem că o vor găsi. Trebuie să-i transmitem dragostea noastră ca să se agaţe de ea şi să vină la noi.

— Dragostea, repetă Annie, de parcă nu mai auzise acest cuvâmptână atunci.

— E cel mai important lucru pe care i-l putem oferi. Iar Eliza ştie asta. Oriunde este, va simţi dragostea noastră.

— Dar tot nu văd cum ar putea-o ajuta asta.

— Crezi în îngeri păzitori, Annie?

Annie ridică din umeri, nevrând să rănească sentimentele Tarei. Îngerii păreau nişte creaturi de treabă din poveşti.

— Eu cred că tu crezi, Annie. Ştiu că mama ta crede. Şi tu la fel. Bunicile noastre ne-au vorbit despre ei.

— Dar ce pot face ei? întrebă Annie cu voce subţire şi ascuţită. Ce pot face spiritele când noi trăim aici, pe pământ? Noi suntem aici; ar trebui să-i putem salva pe cei pe care îi iubim.

Dincolo de fereastră răsăriseră stelele. Bufniţele migrau pe la Capul Hubbard, ca în fiecare noiembrie, zburau din stejari ţipânddupăvânat.

Tara o ţinu în braţe, parcă ştiind că Annie plânge după tatăl ei, plânge fiindcă cel mai teribil coşmar al ei se adeverise când primise vestea morţii lui.

— Putem face mult, zise Tara, dar putem să apelăm şi la ei pentru ajutor.

— Chiar crezi? întrebă Annie.

— Chiar cred. Şi e bine să ştim că şi Joe şi poliţia o caută, zise Tara. Eliza e o supravieţuitoare, Annie. Are o

lumină a ei. Toţi am văzut-o, şi de aceea o iubim.

— Aşa e, şopti Annie.

Apoi o bufniţă strigă iar din vârful celui mai înalt pin, ca un avertisment că ceva era pe cale să se întâmple. Annie se gândi la Eliza, aflată undeva în noapte, pe coasta stâncoasă în întunericul luminat doar de stele.

Bărcuţa de lemn a lui Annie era pe noptieră; se uită la ea, apoi o luă şi o scutură puţin. Tot se mai auzea zornăitul acela.

Acasă, Dan şedea pe canapea, cu un braţ în jurul lui Bay, care dormea cu capul pe umărul lui. Era atât de târziu, iar Eliza era undeva, în bezna de afară. Se uită la telefon de parcă l-ar fi putut determina să sune. Joe îi spusese să stea acasă, lângă telefon, dar fiecare muşchi al corpului îl îndemna să o ia la fugă în căutarea fiicei sale.

În linişte, gândurile lui erau un vălmăşag. Se uită la portretul lui Charlie, tabloul cu soţia sa nefericită. Părinţii Elizei vegheau împreună.

Charlie…

Dan o cunoscuse în anul care a urmat după vara de lucru la Capul Hubbard. Unchiul ei îl angajase să restaureze un superb iaht Concordia, de lemn. Trebuia să lucreze la Stonington, chiar dincolo de port, în dreptul casei lui Charlie. Al conacului, de fapt. Era o imensă casă colonială, albă, cu anexe şi doc. Începuse să o urmărească pe Charlie în fiecare zi: mereu singură, întotdeauna foarte rezervată.

Într-o zi, în pauza de prânz, lăsase la apă o şalupă şi vâslise dincolo. O vedea ca pe o biată fetiţă bogată şi se gândise să-i dăruiască o plimbare cu şalupa.

Îl lăsase să vâslească până la capătul portului şi înapoi. Ziua era însorită şi senină, peştii săreau din apă, iar lebedele înotau pe lângă vase. Îşi mai amintea şi acum ziua aceea; Charlie avusese aerul că îi făcuse o favoare acordându-i plăcerea de a se afla în compania ei.

Sentimentul acela nu îl părăsise niciodată cu adevărat.

Se căsătoriseră – poate că el îi oferise ocazia de a se

răzvrăti puţin: nu se căsătorea cu un proprietar de şantier, ci cu un angajat, căruia îi dădea şantierul naval în administrare. Ce modalitate mai sigură de a poseda o persoană?

Nu încetase niciun moment să o iubească, străduindu-se să o facă fericită. Şi, în adâncul sufletului, îşi dorise ca şi ea să-i iubească mai mult şi să-i accepte ca egalul ei. Oriunde mergeau, oamenii ştiau că este moştenitoarea firmei Day Consolidated. Sau, dacă nu ştiau, cinci minute petrecute în prezenţa ei le dădeau de înţeles că era cineva deosebit. Cineva „născută cu linguriţa de argint în gură", cum se spune. Iar rolul lui Dan ca soţ şi angajat era să o protejeze. Să aibă grijă de biata lui fetiţă bogată.

Dan se întrebase de ce, pentru prima dată în timpul căsniciei lor, Charlie manifestase brusc interes pentru ceva foarte străin de ea însăşi şi de căminul ei. Începuse să o intereseze domeniul bancar. Spunea că vrea să se înapoieze la şcoală pentru a face o specializare în administrarea afacerilor.

Mergea zile în şir la Banca Shoreline pentru a pune întrebări detaliate despre conturile ei şi fondul Elizei. După atâţia ani în care îi lăsase pe alţii să-i administreze viaţa şi averea, Charlie începuse să preia conducerea.

Deşi Dan era realmente fericit să o vadă animată de ceva, o simţea îndepărtându-se. îl făcuse să se simtă prost, ba chiar îl jignise cumva când venise acasă şi o surprinsese vorbind la telefon, cu carneţelul în mână şi luând notiţe. Sau toate astea erau doar un paravan? încerca ea să ascundă o aventură cu Sean McCabe?

Faptul că se sărutaseră îl făcu pe Dan să creadă că era câte puţin din amândouă. Pe şantier, avea de-a face cu adevărurile absolute ale construcţiilor navale. În dragoste şi în căsnicie nu exista aşa ceva. Era ca o mare cenuşie, ca navigaţia prin ceaţă.

„Dar navigaţia prin ceaţă poate fi frumoasă", se gândi el, ţinând-o strâns pe Bay. „Dibuieşti drumul spre casă; miroşi pinii de pe ţărm, asculţi bătăile clopotului,

simţi schimbarea vântului şi laşi ancora de îndată ce te apropii de uscat”.

Ce bine ar fi fost dacă el şi Charlie ar fi petrecut mai multe asemenea momente! Poate că, dacă ar fi avut o căsnicie mai bună, Charlie ar fi încă în viaţă, iar Eliza ar fi acum acasă.

Acum se rugă să aibă şansa de a naviga prin apele vieţii împreună cu Bay şi cu Eliza. Voia să aibă şansa de a fi cel mai bun tată din lume pentru fiica lui. Voia să o ajute să devină puternică, să o ajute să-şi dea seama cât de minunată este.

Gândindu-se că ea trebuie să fie acum undeva, afară, simţi un gol în stomac. Timpul se scurgea şi Eliza era în pericol. Lumea întreagă, toată coasta – o imensitate de cercetat în căutarea cuiva. Numai de ar fi avut idee de unde să înceapă…

32

Credeau oare că adormise? Sau se hotărâseră să nu se mai gândească deloc la ea?

Cei din faţă conduceau în linişte, aşteptând ceva. Dar ce? Erau prea multe întrebări care o bântuiau pe Eliza. Zăcea nemişcată, cu urechea îndoită sub cap, ceea ce îi provoca durere. Imaginea camionetei sângerii o obseda. O văzuse lovind-o pe mama şi sângele mamei pe şosea.

Apoi revăzu maşina ca într-o străfulgerare. Dar unde o mai văzuse?

Amintirile se adunau una câte una. Eliza, mama, sâmbătă la cumpărături. Luaseră prânzul la Sail Loft Café, apoi merseseră la Hawthorne. Elizei îi plăcea grozav să cerceteze buticurile, fie că încerca un pulover galben aprins, fie că îşi cumpăra o nouă pereche de pantofi. Mama ei voia să se uite după obiecte casnice…

Tigăi strălucitoare de aramă şi cratiţe de fontă într-unul din magazine, perne brodate şi abajururi ingenioase într-altul, apoi, în ultimul loc, plăci pătrate de ceramică şi baloturi de ţesături… studioul unui designer… Un loc unde oamenii veneau ca să-şi comande proiecte şi decoraţiuni pentru case.

Eliza clipi pe sub banda de pe ochi. O vedea pe mama ei şi îi auzea surpriza din glas:

— Ah! Nu ştiam că asta e firma ta!

Iar designerul – o femeie mignonă şi stilată, îmbrăcată într-un costum negru, cu păr blond drăguţ şi cercei de aur – zâmbise la vederea lor, arătându-i mamei nişte mostre de material şi întrebând-o pe Eliza cum i se pare o aplică de perete.

— Asta îţi place? întrebase femeia, ţinând o lampă de alamă, apoi punând-o jos şi luând un sfeşnic de cositor: Dar asta?

— Îmi place aplica, zisese Eliza.

— Şi mie! spusese femeia, zâmbind. Ai un gust desăvârşit! Charlie, ai o fată fermecătoare!

Mama Elizei dăduse din cap, zâmbind, şi mulţumise, continuând să se uite la mostrele de material.

Magazinul părea atât de primitor şi feminin, iar femeia avea un aer foarte delicat; chiar în momentul acela, Eliza îşi aminti că mama ei spusese:

— Am petrecut mult timp la bancă. Mark şi Sean mi-au fost de mare folos. Mă gândeam să mă întorc la şcoală să studiez finanţele… Dar când vin aici şi văd ce grozav ar fi să fac *asta*…

Iar Eliza devenise curioasă auzind că mama ei voia să-şi schimbe viaţa – nu se speriase, nu se îngrijorase, ci fusese pur şi simplu curioasă, pentru că nu o mai auzise spunând aşa ceva.

— Asta? zâmbise femeia.

— Da – să fiu înconjurată de atâtea lucruri frumoase.

Femeia încordase un braţ, viind parcă să-şi arate muşchii, iar cu celălalt arătase pe fereastră.

— Asta e de fapt treaba mea, zisese ea. Să car obiecte de colo-colo. Caiete cu mostre, baloţi de ţesătură, dulapuri vechi, tablouri – de fapt sunt doar un cal de povară.

Iar Eliza şi mama ei se aplecaseră să se uite pe fereastră, ca să vadă spre ce arăta ea. Era acolo, în mijlocul aleii din spatele magazinului, în faţa unui hambar

roşu.

O camionetă cafenie.

Eliza gemu când îşi aminti.

— Ai auzit? întrebă bărbatul. Cât mai avem de gând să aşteptăm? Doamne, Alise!

— Ştiu, ştiu, răspunse femeia.

— Trebuia să o facem chiar atunci. Ca şi cu ceilalţi.

— Cu ceilalţi a fost altă treabă, zise ea. Pe ceilalţi nu a trebuit să îi luăm din casele lor.

— Şi ce, ţi-a pierit curajul acum?

— Ţie nu?

„Fiţi *umani*", se ruga Eliza în gând. „Pierdeţi-vă curajul". Acum, că îşi amintea figura femeii, părul ei blond, magazinul cu culori vii şi pânzeturi şi obiecte, acum, când o auzea vorbind cu mama ei, spunându-i ce fermecătoare era Eliza, acum, când îşi amintea numele ei, Alise, şi numele firmei sale, Boland Design, situaţia se schimbase.

— Mie mi-a cam pierit, zise Mark.

— Păi nu îţi poţi permite, se răsti Alise. Şi nici eu.

— Cu cât aşteptăm mai mult… spuse Mark.

— Ştiu, i-o tăie din scurt Alise. Ştiu, ştiu. Nu-mi spune.

— Asta o să o facă să dispară? O să ne rezolve problema? „Nu sunt o problemă, sunt o fată", se gândi Eliza, luptându-se cu banda adezivă. Ştia că, dacă ar putea să le vorbească, să se facă auzită, i-ar putea determina să vadă că greşesc. Nu îi va reclama. Nu era nevoie să ajungă la puşcărie.

— Nimic nu poate rezolva problema asta, zise Alise. Cu asta ne confruntăm. Am început ceva care era foarte simplu. Totul exista doar în teorie până a apărut Sean!

— Ea nu există doar în teorie, zise Mark.

— Ştiu. Dumnezeule! Tocmai asta face totul imposibil! Eliza auzi pe cineva foindu-se pe scaun, întorcându-se să o privească, în timp ce maşina mergea mai departe.

— Iisuse, nu mai rezist, spuse Mark.

— Ce alternativă ai? întrebă Alise tăios. Adună-te. O

facem acum, bine? Aproape că am ajuns. Fluxul e suficient de mare.

— Nu e exact cum a fost cu Sean, zise Mark acru. Ea nu a sângerat, gata să-şi dea duhul.

— Partea aia a fost un accident, zise Alise. Cine s-ar fi aşteptat ca el să se lupte atât?

— Ar fi trebuit să-i lăsăm pe vas, zise Mark amar. Ar fi murit acolo şi nimeni nu s-ar fi gândit la altceva.

— În afară de el poate. Îţi aminteşti, sper, cum s-a întâmplat, nu? Era puternic şi conştient încă. Vorbea de asta de aici…

Eliza simţi aproape arătătorul lui Alis împungând-o.

— E un copil, zise Mark cu voce joasă.

— Acum vorbeşti ca Sean. Vrei să ajungi la puşcărie?

— Nu.

— Atunci…

Eliza stătuse locului, încercând să nu-i enerveze, dar, brusc, logica încetă să funcţioneze şi panica puse stăpânire pe ea. Începu să se zbată, să se izbească şi să geamă pe sub banda adezivă lipicioasă şi murdară.

— Termină odată cu asta, zise Mark. Doamne, nu mai rezist.

— Limpezeşte-ţi mintea, zise Alise şi probabil că deschise fereastra, căci Eliza simţi deodată un curent de aer rece, minunat, îngheţat, înviorător şi proaspăt, care se învârteji prin duba morţii care se mişca în continuare foarte, foarte încet, oribilă şi sufocantă.

Annie coborî la parter, la masa din bucătărie. Acolo construise bărcuţa; acolo aveau un dulăpior plin de foarfece, lipici, hârtie, vopsea – materiale de artizanat pentru a da de lucru familiei în zilele ploioase.

Scutură macheta şi auzi iar zornăitul. Dar ea construise barca numai din lemn şi lipici; nu avea cuie sau părţi mobile.

Cercetă obiectul: era exact cum îl făcuse – nicio îmbinare, niciun schelet nelalocul lui, nicio bârnă greşit plasată.

Ceasul arăta douăsprezece şi douăsprezece minute

după miezul nopţii.

Înclină barca spre babord şi auzi ceva rostogolindu-se şi lovind latura stângă; apoi o înclină la tribord şi auzi ceva lovind partea dreaptă.

Construise macheta cu bucăţi de lemn de balsa lipite de schelăria fină şi înserase o carenă tăiată fix pe măsura interiorului bărcii, ca să confere stabilitate punţii. Acum, în lumina puternică din bucătărie, văzu că vopseaua era puţin zgâriată, de parcă cineva ar fi încercat la un moment dat să scoată carena.

— Ce faci aici? întrebă Tara, intrând în bucătărie.

— Încerc să îmi dau seama de ceva, zise Annie, concentrată.

Tara o privi câteva secunde, apoi puse ceainicul pe foc.

— Vrei un ceai? o întrebă Tara.

— Nu, mulţumesc, răspunse Annie, deşi întrebarea era reconfortantă.

Scoase din dulăpiorul de lucru manual penseta pe care Billy o folosise în timpul celor două zile – mai bine zis două minute – cât fusese filatelist amator şi primise de la Moş Crăciun o trusă de începător. Lui Annie îi venea şi acum să râdă, amintindu-şi că nici măcar nu putea pronunţa corect cuvântul, în schimb păstrase timbrele de pe toate scrisorile sosite pe adresa lor.

Dar iată că penseta lungă se dovedea utilă acum. Annie o folosi ca să scoată câteva scaune şi să tragă cu ochiul pe punte. Se temea că bucata de balsa de numai douăzeci de centimetri, curbată la unul din capete şi dreaptă la celălalt, se putea rupe, aşa că lucra încet şi cu mare atenţie.

Dar până la urmă o făcu. Ridică puntea şi, privind dedesubt, i se tăie respiraţia. Ochii i se umplură de lacrimi la vederea cochiliei gri-albastre şi a unui bilet cu scrisul tatălui său.

— Ce este? întrebă Tara, aplecându-se să vadă.

— Ceva de la tati, şopti Annie.

— Vrei să-ţi citesc? întrebă Tara în timp ce Annie

despăturea hârda.

Dar Annie, la vederea primelor cuvinte, clătină din cap.

— Nu, spuse ea. E pentru mine. O citesc eu.

Şi chiar asta făcu, cu voce tare.

Dragă Annie.

Ştii că bancherii scriu multe scrisori, dar asta este cea mai grea pe care am scris-o vreodată. Poate pentru că o adresez uneia dintre persoanele pe care le iubesc cel mai mult, patru la număr: tu, Billy, Peggy şi mama ta. Niciun om nu a avut o familie mai bună ca a mea. Şi niciunul nu a stricat totul mai rău ca mine. Poate că încă mai pot îndrepta lucrurile.

Am multe pe suflet, iar tu eşti cea căreia am de gând să mă destăinui. Annie, sper să nu trebuiască să citeşti vreodată scrisoarea asta. Pentru că, dacă o citeşti, înseamnă că nu mai sunt. Nu îmi pot închipui ce credeţi voi şi toţi ceilalţi. Dar sper că ce am de spus aici vă va ajuta să înţelegeţi – pe tine şi pe ceilalţi. Pun scrisoarea asta în bărcuţa făcută de tine. O voi lăsa într-un loc sigur, la cineva care ţi-o va înapoia.

Motivul pentru care îţi scriu este că în acest moment mă gândesc la fiica altcuiva. Numele ei este Eliza. Este fiica unui vechi prieten de-al mamei tale şi mă gândesc mereu la ea. E în gândurile şi temerile mele, pentru că acum este în primejdie. Eu sunt de vină pentru asta.

Am făcut unele lucruri cu care nu mă pot mândri. Am fost ispitit la bancă şi am ales greşit. Oamenii au avut încredere în mine, inclusiv familia mea, iar eu le-am distrus încrederea. Am fost lacom, Annie, nu învinui pe nimeni în afară de mine pentru asta.

Pentru altele însă… Markşi Alise Bolandau ucis-o pe mama Elizei, Charlotte Connolly. Nu am avut nimic de-a face cu asta, Annie – vreau ca tu să ştii. Dar am tăcut pentru că ştiam că altfel ar ieşi la iveală rolul pe care l-am avut în delapidarea unor fonduri. Însă tăcerea te face părtaş. Dar nu-i voi lăsa să îifacă rău şi Elizei. Vor să o ucidă pentru că a văzut când a fost lovită mama ei de

maşina care a părăsit locul faptei. Intenţionez să merg la poliţie şi să-i dau în vileag – pe ei şi pe mine. Pentru ce am făcut la bancă.

Dincolo de port e un golfuleţ. Stau acum acolo, în maşina mea. De fapt, am mers până la malul apei, unde am găsit scoica asta pentru tine. Albastrul îmi aminteşte de ochii mamei tale.

Numele locului, pe care îl poţi găsi pe hartă, este Alewife Cove. E între râul GUI şi Canal. Îţi spun asta pentru că aici îmi place să vin şi să stau. Am arătat locul ăsta familiei Boland odată, iar ei au spus că ar fi *numai bun să o aducă pe Eliza. Atunci mi-am dat seama că vorbesc serios.*

Îţi scriu asta, Annie, sperând că mă vei putea ierta. Când o să termin această scrisoare, o să mă duc la şantierul tatălui Elizei şi o voi ascunde în macheta bărcuţei tale. În felul ăsta nu îţi va parveni prea repede – şi poate voi avea norocul să îndrept lucrurile. Meriţi o barcă cu vâsle adevărată, frumoasă ca macheta pe care ai făcut-o pentru mine. Până la urmă mi-am dat seama că sunt cel mai norocos bărbat şi tată din lume. Sper doar să o pot dovedi – ţie şi celorlalţi. Te iubesc.

Cu dragoste, Tata.

Annie începuse să citească cu voce tare, dar pe la mijlocul ei se înecase în lacrimi, iar spre final nu mai putea vorbi sau citi deloc, aşa că Tara preluă scrisoarea.

Acum, suspinând, Annie îi luă delicat scrisoarea din mână. Tara o cuprinse cu braţul pe după umeri şi Annie spuse tare:

— Te iubim, tati, şi noi te iubim.

Acum Tara o lăsă pe Annie acolo, cu scrisoarea şi cu scoica. Luă altă bucată de hârtie care fusese ascunsă în barcă – sub punte, alături de biletul acela – şi se duse la telefon.

Annie se uită la micuţa cochilie, răsucind-o în mână pe toate părţile.

— Bay? zise Tara. Joe este acolo? A plecat? Ascultă, Annie tocmai a găsit o scrisoare de la Sean… Da, vorbesc

serios… a găsit pe fundul bărcii ei, al machetei… O strecurase printre scânduri… Bay, o parte este o mărturisire, o parte altceva… Spune că vor să o omoare pe Eliza… la Alewife Cove… Crezi că…?

Annie tăcea, ascultând.

— Duceţi-vă, atunci, zise Tara grăbită. O să dau eu de Joe.

33

Nu erau siguri; nu ştiau, dar puteau să nu verifice? Cum să nu se urce în camioneta lui Dan şi să se ducă acolo, doar aşa, ca să fie siguri? Bay sunase la poliţie; ştia că Tara îl va suna pe Joe Holmes.

Dan conducea nebuneşte, pe mijlocul drumului.

— Ce ar putea să facă acolo? întrebă Bay, ţinându-se de mânerul portierei. De ce ar fi dus-o pe Eliza la Alewife Cove?

— Pentru că acolo l-au ucis pe Sean, spuse Dan, ocolind o maşină la milimetru. Pentru că ştiu că o pot face acolo.

— L-au ucis pe Sean, şopti Bay, şocată de această revelaţie, de confirmarea faptului că soţul ei fusese ucis de nişte oameni pe care ei îi consideraseră prieteni. Dar mai intensă şi nemijlocită era spaima pe care o resimţea acum pentru viaţa Elizei.

— Ştii mai bine ca mine cum sunt apele acolo, zise Dan, referindu-se la canalele şi golfurile de dincolo de Thames, care şerpuiau printre oraşele de la vest de râul Connecticut. Aşa că spune-mi încotro să mă îndrept.

Bay îl îndrumă în afara şoselei spre Silver Bay şi să facă dreapta spre Black Hall. Cu inima cât un purice, se gândi la Eliza, la Annie citind scrisoarea de la tatăl ei, la Sean şi lăsă capul în piept.

— Acum pe unde o iau? întrebă Dan, puţin isteric. Abia dacă se mai putea stăpâni. Simţea că îşi pierde minţile.

— De-a lungul râului vreo patru sute de metri, spuse ea, zărind râul Connecticut sclipind întunecat de-a lungul fâşiei de uscat, ca o substanţă vâscoasă şi neagră. Şi acum

fa dreapta aici, zise ea, şi exact lângă bolovanul acela…

Apa da viaţă apei. Râul Connecticut aduna mai mulţi afluenţi din zonă, iar Canalul Long Island trimitea apa către golfuleţe. Râul avea flux aici. Apa era sălcie, nici dulce, nici sărată, dar găzduia totuşi specii de apă sărată. Iar pe timp de iarnă vedeai aici şi foci în căutare de stânci şi locuri bune de hrană.

Bay se întinse uitându-se la drum, încercând să găsească cotitura potrivită. Venise singură aici în vară doar o dată, ca să vadă locul unde îşi sfârşise viaţa soţul ei.

— Aici, spuse ea, arătând spre o potecă îngustă.

Dan viră şi trecură zgâlţâiţi peste nişte gropi. Era o potecă liniştită şi neumblată. Vara, oamenii mai veneau la picnic sau la pescuit, iar în timpul iernilor foarte geroase, copii căutau gheaţă ca să patineze. Dar acum, în mijlocul lui noiembrie, nu era nimeni.

Sau poate că da.

În faţă, una cu întunericul din jur, era o camionetă roşu închis. Noaptea o camufla, dar farurile lui Dan o descoperiră venind de după cotul drumului. Surprinşi de faruri, erau doi oameni cu feţele albe în lumină.

— Unde e? strigă Dan, chiar înainte de a parca. Unde e

Eliza?

Bay bâjbâi la clanţă, şocată acum, în ciuda celor ce ştia deja, să-i vadă pe soţii Boland în desişul de pini de la marginea golfului sărat, în locul unde îi omorâseră bărbatul.

— Eliza! ţipă Bay.

Alise şi Mark fugiră spre camionetă; Alise sări înăuntru, iar Bay auzi motorul pornind chiar în clipa în care pumnul lui Dan îi zdrobea falca lui Mark.

— Unde e Eliza? strigă Dan, lovindu-l pe celălalt iar şi iar. Unde-i fata mea?

Motorul camionetei pomi, cu farurile aprinse mişcându-se prin aer o fracţiune de secundă, când Mark se agăţă de uşa pasagerului, încercând să se elibereze din mâna lui Dan şi căzând cu faţa în jos înăuntru. În acelaşi

timp, Alise trecu în marşarier, ieşi pe şosea şi maşina dispăru în întuneric.

Dar nu înainte ca – o scurtă clipă dăruită de sus – Bay să zărească faţa albă ca varul a Elizei, ca o pasăre a ţărmului, cu ochii ei sălbatici măturând cerul, înainte de a se îneca în golful întunecos şi sălciu.

Bay fugi spre apă. Se descălţă pe drum şi îşi lăsă jacheta pe mal. Nu stătu pe gânduri. Primul şoc a fost mai rău – apa rece ca gheaţa pe picioare, apoi pe tot corpul, apoi în gură. Hainele deveniră brusc balast, trăgând-o spre fondul golfului.

Înghiţi apă, răsucindu-se pentru a se scufunda, bâjbâi cu mâinile, pentru că ochii nu o mai puteau ajuta aici. Înaintă spre fundul golfului în jos, în jos, în jos, în timp ce se folosea de mâini ca să pipăie şi să vadă, aşa cum homarii îşi folosesc antenele.

Liniştea, enormă, bubuitoare, submarină îi apăsa urechile… Nu îşi închipuise niciodată cum este când te îneci, dar asta experimenta acum, în afară de ultimele înghiţituri de apă sărată… câteva clipe greşite, o respiraţie disperată şi totul s-ar termina. S-ar îneca… şi Eliza s-ar îneca… în apa asta în care sarea se amestecase cu apa dulce şi cu sângele lui Sean. Soţul ei sângerase în golful ăsta; maşina lui se dusese la fundul apei, ultima lui oprire pe acest pământ. Moleculele din sângele lui Sean McCabe se amestecaseră cu ale acestei ape.

El era mort, şi la fel era şi Charlie, dar Bay şi Dan erau în viaţă şi erau amândoi în apă acum. Iar Bay se simţi însufleţită de spiritele lui Charlie şi Sean, părinţi care încercaseră să trăiască şi să iubească atât cât putuseră ei de bine, şi care făcuseră atâtea greşeli, şi a căror călătorie prin viaţă se terminase mult prea repede; iar Bay vedea asta ca ultima lor şansă de a mai îndrepta lucrurile, de a mai salva ceea ce tot ei aproape că uciseseră.

Degetele lui Bay atinseră un lemn, un buştean scufundat pe fundul golfului, şi mângâiară nişte alge legănate de curenţii apei. Numai că Bay ştiu: nu era un buştean şi nu erau alge. Cu plămânii în flăcări, înfipse

mâinile în păr, luă corpul în braţe şi, dând din picioare, Bay o scoase pe Eliza la suprafaţă.

Dan era lângă ea când au ieşit din apă, în timp ce Bay horcăia, punându-i fiica în braţe. Ieşiră din apa îngheţată, pomenindu-se în mijlocul unui cerc de lumini albastre şi sunet de sirene. Bay tuşi, scuipând apă. Cu mâna atât de amorţită încât nici nu îşi mai simţea degetele, desprinse banda argintie de pe gura Elizei.

Fata avea ochii închişi, faţa vânătă şi buzele albe.

Danny înaintă prin noroi, ţinând în braţe fata pe care o adusese pe lume. O bătu pe spinare, ca să o facă să scuipe apa.

Îi înclină capul pe spate, o scutură cu putere, sărutându-i faţa şi lăsând-o isteric pe pământ.

— Eliza, zise el, parcă viind să o trezească pentru a o trimite la şcoală. Apoi luă o gură de aer şi o suflă în gura fiicei sale. Apoi alta, şi alta.

— Întoarce-te! o îndemnă Bay cu vocea răguşită şi ar fi putut jura că aude aripi de înger fluturând, ca şi cum Sean şi Charlie ar fi vegheat asupra Elizei.

Dar cuvintele, oricine le-ar fi rostit, erau pline de putere. Şi atât de puternică era dorinţa lui Dan de a-şi învia fiica, încât fata trebuia să supravieţuiască.

Eliza tuşi. Tuşi foarte tare, se rostogoli şi vărsă apă sărată. Convulsiile o scuturară mult timp. Iar când se opriră, se uită drept în ochii tatălui ei şi exclamă:

— Taţi!

Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi începu să plângă.

34

Iama păru foarte lungă, mai lungă ca niciodată.

Crăciunul veni şi trecu şi, pentru prima dată în viaţa ei, oricât de recunoscătoare trebuia să fie, Bay fu bucuroasă când se termină. Luna răsărea şi apunea, uneori pe un cer senin, alteori ascunsă în ceaţă, nori sau rafale de zăpadă. Bay avea propriul ei ceas al ciclurilor lunare, acceptând întotdeauna puterea şi brutalitatea naturii – fie ea în văzduh, în grădină sau în viaţa proprie.

Multe păreau noi şi necunoscute în viaţă. Se uita la ştiri, citea ziarele şi trebuia să se întrebe dacă nu cumva dormise toată viaţa, înconjurată de oameni pe care credea că îi cunoaşte şi despre care credea că îi sunt prieteni. Oameni pe care nu îi cunoscuse niciodată cu adevărat.

Mark şi Alise Boland au fost acuzaţi de omor, tentativă de omor, răpire, fraude bancare, uneltire în vederea săvârşirii de infracţiuni şi delapidare. Frank Allingham fusese şi el implicat şi a fost acuzat de fraudă bancară, uneltire şi delapidare. Rolul lui Sean a ieşit la iveală: delapidase de la clienţii săi, dar în final murise pentru că se opusese uciderii Elizei.

— Cum am putut fi atât de proastă? Cum de nu mi-am dat seama de nimic? o întrebă pe Tara într-o noapte de martie.

— Pentru că te încrezi în oameni, zise Tara.

Erau înfofolite cu pijamale şi halate, ascultând mugetul furtunii de pe Canal.

— Pentru că l-ai iubit pe Sean. Pentru că te uitai la Mark şi Alise şi vedeai doi prieteni.

— Am crezut că suntem prieteni, zise ea. La fel şi Sean. Iar ei l-auomorât.

— Ştiu, zise Tara. Şi au omorât-o şi pe mama Elizei.

— Şi aproape că au omorât-o şi pe Eliza. Ah, Tara… Unde am trăit? în mijlocul sau la marginea întregii poveşti şi nu am ştiut nimic…

Martie era încă prea curând ca să se înţeleagă ceva. Era greu de alungat întunericul care aproape îi înghiţise în noaptea aceea de noiembrie, când Eliza era să moară. Toţi copiii aveau coşmaruri. Desigur, Eliza a fost cea mai afectată. Dar şi copiii lui Bay sufereau în urma unor asemenea întâmplări. Delictele tatălui lor, crima pe care încercase el să o împiedice, scrisoarea pe care le-o scrisese prin intermediul lui Annie – totul era prea mult pentru vârstalor.

Danny îşi petrecu multe nopţi şi cele mai multe weekend-uri în Massachusetts, unde Eliza se reinternase la spitalul Banquo. Bay o duse şi pe Annie acolo de câteva

ori, în vizită, şi pe măsură ce prietenia fetelor se aprofunda, iar Eliza făcea progrese vizibile.

Bay şi Dan se pomeniră atât de preocupaţi de rolurile lor de părinţi, că abia mai aveau timp pentru ei.

Dar probabil că era mai bine aşa, gândea Bay. Copiii aveau mare nevoie de ea, voiau ca ea să fie mereu acasă, iar ea voia acelaşi lucru. Billy şi Peggy puneau mereu întrebări despre tatăl lor, şi ce făcuse el, şi cum încercase el să o ajute pe Eliza. Bay simţi că aveau nevoie să-şi ridice tatăl la rangul de erou şi fu surprinsă să o audă pe Annie vorbindu-le într-o zi.

— Nu a fost un om rău, nu-i aşa? întrebă Peggy.

— Nu, nu a fost se vede chiar din scrisoare, zise Billy. Nu avea de gând să lase să i se întâmple nimic rău Elizei.

— Ne-a iubit, zise Annie. Ştim sigur asta. Iar tati pe care îl ştiam noi nu era un om rău.

— Dar îl putem iubi în continuare? întrebă Peggy, începând să plângă. Dacă a făcut toate lucrurile alea?

— Sigur că da, zise Bay. Putem să fim însă şi supăraţi pe el. Putem simţi două lucruri în acelaşi timp.

— Cel mai tare mă înfurie, declară Billy, că nu mai este cu noi. Aproape că îl urăsc pentru asta.

Bay îşi îmbrăţişă copiii şi nu încercă să le schimbe sentimentele. Îşi aminti un poem de demult, despre „neştiutul întunecat” din cel de lângă noi. Ce însemna asta? Fusese tânără, crescuse în suburbiile Connecticut-ului, soarele strălucea. Sau, dacă nu strălucea într-o zi, avea să strălucească în alta. Oamenilor buni li se întâmplau lucruri bune.

Se căsătorise cu Sean McCabe, un băiat pe care îl cunoscuse dintotdeauna. Fotografiile cu el, care îi împânzeau casa, îl înfăţişau ca pe o persoană deschisă, inimoasă, care ar pune bunăstarea şi viaţa celui de lângă el mai presus de propriile dorinţe egoiste. Bay citise scrisoarea lui Sean către Annie iar şi iar; era sigură, din tot ce spunea el acolo, că ar fi fost gata să intre la puşcărie pentru a salva viaţa Elizei.

Uneori îi venea să îl sune pe Danny, să vorbească cu

el despre asta. Dar nu putea trece peste faptul că soţul ei fusese asociat cu oamenii care încercaseră să o omoare pe Eliza. Iar în momentele acelea fata lui avea nevoie de toată atenţia sa.

La fel cum copiii lui Bay aveau nevoie de ea. Dar, de fiecare dată când luna era în pătrar, se uita pe fereastră, întrebându-se dacă şi Danny o vedea de unde era, iar inima ei călătorea spre el şi Eliza.

Tara era mereu cu ei. Acum, că se închisese cazul, începuse să se vadă cu Joe Holmes. Dar cum Bay urma să fie martor în procesul intentat familiei Boland, el nu avea încă ocazia să o cunoască mai bine pe prietena cea mai bună a Tarei, fapt care o irita teribil pe Tara.

— Cum să ştiu ce simt cu adevărat pentru el dacă nu ţi-l pot aduce la verificare? zicea Tara.

— Cred că ştii deja ce simţi pentru el, îi răspundea Bay zâmbind şi văzând cum roşeşte.

— Ce chestie extraordinară! zicea Tara. Cine ar fi crezut că în cele mai grele clipe din viaţa noastră o să mă pomenesc îndrăgostindu-mă de cel care conduce ancheta împotriva soţului celei mai bune prietene a mea? Ah, Bay! O să-mi porţi mereu pică dacă o să mă vezi cu Joe?

Bay clătină din cap, zâmbind.

— Nu, cu condiţia să te facă fericită, îi răspunse, îmbrăţişând-o.

— Vreau ca şi tu să fii fericită, zise Tara îmbrăţişând-o la rândul ei. Vreau să treci cu bine de iarna asta îngrozitoare, Bay! Vreau să te bucuri iar de lumina soarelui. Îţi promit că va veni…

— Să nu uiţi că ai promis, zise Bay, privind spre grădina moartă şi la cerul cenuşiu.

Aşa că se cufundă în studiul cataloagelor de seminţe, proiectând grădina sa şi a Augustei pentru primăvară, citind, având grijă de copii şi aşteptând soarele pe care Tara i-l promisese.

Când Eliza se externă de la Banquo, ea şi Annie îşi reluară vizitele. Bay o lua pe Eliza şi o aducea la ei. Ea, Annie şi Tara au fost primii oameni pe care Eliza a vrut să-i

vadă în ziua în care şi-a reparat dinţii sparţi în timpul răpirii.

Tot argintul, chiar şi cupa lui Paul Revere era reţinut ca probă în proces, dar măcar fusese recuperat. Eliza era încântată că i se recuperase cupa şi abia aştepta să o poată primi înapoi de dragul amintirilor de care era legată.

— Cele mai bune lucruri din viaţă nu sunt obiecte, zise ea într-o zi când Bay o ducea acasă. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat la spital este că încă o mai iubesc pe mama, orice ar fi.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Sigur.

— Ştii, în noaptea aceea…

— Da, zise Eliza cu vocea gâtuită. Amintirea acelei nopţi era încă traumatizantă pentru ea, iar Bay ştia că trebuie să înainteze foarte atent pe acest teren.

— Am simţit că mama ta era acolo cu noi, zise Bay.

Eliza se uită la ea.

— Chiar aşa?

Bay dădu din cap. Îşi aminti sentimentul de putere, necunoscut până atunci, despre care ştia că venise de la Sean şi delalharlie.

— Chiar aşa am simţit. Mama ta a fost alături de mine… şi de tine. Era o femeie puternică, Eliza. La fel ca fata ei.

— Am supravieţuit, spuse Eliza. Datorită ţie.

— Datorită *ţie*, zise Bay, ştiind că trebuie să-şi amintească mereu, sieşi şi fiicei sale, de puterea care se ascundea în ele.

Cazul era închis oficial, iar Joe Holmes se dovedi nu doar dur şi curajos în rezolvarea crimelor, dar şi un bărbat iubitor. El şi Tara erau nedespărţiţi.

Într-o zi o duse la poligonul de tir, ca să o înveţe să tragă cu pistolul lui.

— Nu am încredere în arme, ştii, zise ea.

— Ce crezi că ar spune bunicul tău despre asta?

— Păi am încredere în ele pentru poliţişti, dar nu pentru mine, zise ea.

— Vreau să te simţi protejată, zise Joe. Mă îngrijorează că eşti singură în locul acela izolat.

Veni şi echinocţiul de primăvară şi, brusc, natura învie. Bulbii pe care Bay îi plantase în toamnă împunseseră pământul, ieşind la suprafaţă. Se gândi la cuvintele slujbei de liturghie: „credinţă în cele văzute şi nevăzute”.

Pretutindeni era plin de narcise albe şi galbene, zambile şi lalele. Bay şi Tara convocară o întrunire a Surorilor Irlandeze şi le induseră pe Annie şi Eliza ca noi membre din noua generaţie. Preparară un ceainic, puseră pe masă şervetele de in de la bunica O’Toole şi argintăria moştenită de la bunica Clarke. Aprinzând o luminare, invocară spiritele celor iubiţi.

Întinzând mâinile spre centrul cercului, privirile lui Bay şi Tara se întâlniră. Fuseseră dintotdeauna împreună, aşa cum fuseseră şi bunicile lor înaintea lor. Iar acum era rândul lui Annie şi Eliza, atât de entuziasmate şi solemne, ţinându-se de mână, devenind parte din nesfârşitul şi imbatabilul cerc al Frăţiei Irlandeze.

— Gras şi slab, zise Tara.

— *Faugh a ballagh*, zise Bay, invocând strigătul de luptă al bunicilor în limba gaelică.

— Ce înseamnă? întrebă Eliza.

— Faceţi loc! îi traduse Tara.

— Fiindcă venim noi? întrebă Annie.

— Exact, zise Bay, plină de dragostea pentru fiica sa. Pentru că suntem forţe care trebuie recunoscute.

— Surorile, zise Eliza. Nu am avut niciodată surori adevărate!

— Niciuna dintre noi nu a avut, zise Bay, cu excepţia lui Annie.

— Unele înfrăţiri sunt mai puternice decât cele de sânge, zise

Tara.

— Aşa mi se pare şi mie, admise Eliza.

Annie aprobă fericită, privind spre Eliza, apoi spre Tara şi, în final, spre mama ei.

— Când Pegeen va împlini doisprezece ani, va trebui

să o adoptăm şi pe ea.

— O aşteptăm să crească, zise mama.

Într-o sâmbătă dimineaţă, Bay întindea rufele în curte; Eliza dormise la ele peste noapte, iar Joe şi Tara luaseră copiii la minigolf, la Golful Piraţilor. Lumina soarelui explodase, aşa cum îi promisese Tara mai demult. Îi încălzea capul şi braţele dezgolite, iar ea absorbea căldura, savurând plăcerea primăverii târzii, scuturând încet rufele ude şi prinzându-le cu cârlige pe sârmă.

Mai că se simţea ca o floare după o iarnă îndelungată sub pământ. Simţea cu buricele degetelor hainele reci; cârligele de rufe de lemn pocneau când le prindea de sârmă. Toate simţurile i se treziseră. Trecuse aproape un an din ziua în care dispăruse Sean; şi în ziua aceea agăţa rufe pe frânghie. Se simţise fericită atunci – sau nu?

Dar erau atâtea despre care nu ştia nimic. Atâtea secrete sub straturi succesive de minciuni. Îşi petrecuse iama vindecându-se, ajutându-i pe copii, promiţându-şi să deschidă ochii de acum înainte. Şi metoda era bună, funcţiona, căci începuse să simtă iar bucuria.

Auzi apa plescăind în golfiileţul din spatele casei. Se întoarse şi văzu venind peste mlaştină, dinspre Canal, o şalupă clasică superbă, care se mişca printre ierburile marine pe apa calmă, nemişcată.

Lăsând jos coşul cu rufe, fugi la malul apei, picioarele goale înfundându-i-se în nămolul cald. Apucând prora, o trase la mal.

— Dan! zise ea.

— Trebuia să te văd… Am vâslit de la şantier.

— Tocmai de acolo? întrebă ea, semtând orizontul strălucitor.

— Am plecat devreme, zise el, punând vâslele în barcă şi privind-o drept în ochi. Pot să stau un minut?

Ea încuviinţă din cap şi el coborî din barcă. Bay atinse barca, pipăind netezimea lemnului, admirându-i acvadinamica şi finisajul îmbinărilor.

— De ce ai venit? îl întrebă.

— Cum aş fi putut sta deoparte? întrebă el, făcând un

pas în faţă.

Bay se dădu puţin înapoi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi gura i se uscase. Soarele fierbinte o bătea drept în creştet şi simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— Bay, ce este?

— Nu am crezut că o să trec cu bine de iarna asta.

— Nici eu.

— Tot timpul am vrut să te sun, zise ea. Am vrut.

— Chiar ai vrut? întrebă el cu ochii strălucind.

— Foarte mult! Dar ne-am adunat puterile, toţi patru până acum – mă rog, toţi cinci, ca să o număr şi pe Tara. Ne-am luptat să revenim pe teren ferm.

— La fel şi eu şi Eliza, dădu el din cap.

— Şi ai reuşit? întrebă ea.

— Cred că da – suntem mai bine ca niciodată. Ea e foarte bine, şi asta mulţumită lui Annie mai ales. Şi ţie. Îi place grozav să vină la voi. Am vrut şi eu să vin cu ea.

— Mi-ar fi plăcut, zise Bay.

— Dar nu am vrut să dezorientez copiii şi mai mult, zise Danny, apropiindu-se cu încă un pas. Pentru că ştiam că, o dată ajuns aici… lucrurile ar începe să se schimbe.

— Şi eu ştiam asta, zise Bay, simţind că atmosfera se încinge între ei. Mai făcură un pas unul către celălalt.

— Sper că e în regulă că am venit acum, zise el. Pentru că nu mai puteam aştepta.

— Am trecut cu bine prin multe, Danny, zise Bay. Am trecut printr-o iarnă foarte lungă.

— Da, spuse Dan, luând-o în braţe.

Apoi o ţinu strâns, sărutând-o, scăldaţi de lumina verii care îi aducea împreună. Bay simţi că se eliberează ca un fir de iarbă care urcă spre lumină, crud şi delicat ca otava de primăvară. Şi simţi sărutul lui Dan care o încălzea, făcând-o să-şi dorească să revină la viaţă.

Se luară de mână şi Bay se pomeni conducându-l spre plajă, pe poteca ce urca prin pădure. La jumătatea drumului spre Little Beach, o luară la dreapta şi se îndreptară spre poieniţă.

— Aici am pus leagănul, zise Dan, încântat şi mirat,

privind de jur-împrejur. Nuci negri şi stejari creşteau în pâlcuri dese, dar în mijloc era o dună domoală de nisip acoperită cu ierburi care se hrăneau cu apă sărată. Şi cuibărită în iarbă era bucata de lemn şlefuit de intemperii şi de mare sub forma unei semiluni.

Dan ridică lemnul, mângâindu-l şi pipăindu-i inelele ruginite de care atârnase frânghia. Privi în sus, la capetele frânghiei care dansau în bătaia brizei.

— Nu a durat, zise el.

— A durat mulţi ani, zise Bay. Soarele luminează, vântul bate dinspre plajă şi dinspre mlaştină… a durat mulţi ani. După ce ai plecat, mă dădeam în el în fiecare vară, gândindu-mă la tine. O aduceam şi pe Annie aici când era mică… O întrebam dacă vrea să se legene cu luna, iar ea ştia la ce mă refer. Ne-a părut rău când s-a rupt frânghia.

— Nu puteai să rogi pe cineva să o schimbe?

Bay se gândi la Sean care, de câte ori îl ruga, spunea: „Sigur. Imediat ce termin „ce avea el de terminat. Văzând că ea nu răspunde, Dan se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

— Aş fi venit eu să o fac dacă mă sunai, zise.

Apoi începu să o sărute. Îşi strecură braţul pe după umerii ei, sprijinind-o, şi o lăsă uşurel în jos, pe terenul nisipos. Îşi desfăcu puloverul din jurul mijlocului şi îl întinse pe jos.

Aici, în poieniţa semilunii, o sărută tandru, îi mângâie faţa, părul. Bay simţi gustul sărat şi cald de transpiraţie de pe pielea lui, amestecat cu stropii săraţi ai apelor prin care vâslise. Mâinile lui se mişcau blând peste corpul ei şi ea gemu de plăcere la atingerea lui.

Totul părea atât de nou, de parcă se întâmpla pentru prima dată: ce minune să facă dragoste în mijlocul naturii, cu bărbatul pe care îl iubise dintotdeauna. Voia să reţină fiecare amănunt, să păstreze aceste clipe pentru totdeauna. Apoi Bay nu mai avu răgaz să se gândească. Simţurile puseseră stăpânire totală asupra ei.

În cele din urmă, rămaseră încleştaţi unul în braţele

celuilalt, ferindu-se de cuvinte – nu le trebuia. Soarele călătorise între timp printre crengi, însemnând ora pe terenul nisipos. Bay trebuie să fi aţipit, căci se trezi tresărind în braţele lui Dan.

— Sunt aici, şopti el, iar Bay deschise ochii şi ştiu că el spune adevărul şi că aşa va fi mereu.

— Şi eu, zise ea.

După o iarnă mai lungă, parcă interminabilă, când sentimentele îngheţaseră, iar pasiunea rămăsese adânc îngropată, uitată într-un colţ al trupului, Bay simţea, în fine, că vara h pătrunde sub piele.

Vara însemna grădina. Însemna flori. Însemna păsări, însemna zile lungi şi nopţi scurte. Vara era nisip fierbinte şi apă albastră. Era anotimpul plăcerii, al bucuriei.

Se ridicară, simţindu-se ca doi adolescenţi – şi mai bine chiar, căci adolescenţii nu ştiau ce repede se mişcau curenţii şi ce puternic era fluxul. Când găseşti ceva care merită să fie păstrat îl culegi repede, căci nu poţi bănui cât de repede se întoarce marea şi îl ia cu ea înapoi.

Dan luă bucata de lemn din nisip, o scutură, o puse sub braţ – voia să o facă iar ca nouă, îşi dădu ea seama. Ca să o agaţe iar de cer pentru ea. El se mişca încet, încă sub impresia momentelor petrecute împreună, iar când Bay îl luă de mână, simţi că îi tremura. Sau poate mâna ei tremura. Voia să-i spună ce gândea – că îl iubeşte. Că îl iubise dintotdeauna.

În schimb, ridică doar privirea spre el, mijind ochii în lumina soarelui, recunoscătoare că el se întorsese. Că după atâta timp prima ei iubire se întorsese la ea. Era primăvară acum şi aveau toată vara înainte. Era timp pentru a găsi cuvintele potrivite.

Merseră înapoi pe potecă, pe lângă drumul ce ducea spre Cimitirul Indian şi pe lângă cel ce ducea la Little Beach, coborând dealul până la plaja principală şi luând-o pe drumul nisipos spre casa lui Bay.

Copiii se întorseseră de la minigolf. Tara şi Joe stăteau pe verandă, legănându-se în balansoar. Billy şi Pegeen jucau mingea în grădina din spate, sunetul mănuşii

de base-ball auzindu-se ritmic şi puternic dinspre ei.

— Tată, nu ştiam că vii! zise Eliza.

— Da. Trebuia.

Auzindu-l, Bay roşi, dar nu reacţionă.

— E o barcă tare drăguţă, zise Annie. Tu ai făcut-o?

— Da, spuse Dan.

— Tata construieşte cele mai bune bărci din ţinut, zise Eliza.

— Îmi aminteşte de bărcuţa pe care am făcut-o pentru tati, spuse Annie. Mica mea şalupă verde. Cea în care a ascuns el scrisoarea… şi scoica.

— Scrisoarea care mi-a salvat viaţa, zise Eliza.

— Ştiu, spuse el. Chiar aşa şi trebuie: să-ţi amintească de bărcuţa aceea.

Dan se aplecă în barcă şi luă vâslele – erau lăcuite proaspăt, strălucitoare.

— De ce? întrebă Armie, încruntată, neînţelegând.

— Pentru că este pentru tine, Annie, zise Dan.

— Pentru mine?

— Tatăl tău a vrut să o ai.

Bay îşi reţinu lacrimile, uitându-se la chipul fetei. Annie făcu ochii mari, apoi pricepu.

— Dar credeam că…

— Da. Cred că mama ţi-a spus că tatăl tău a venit pe la mine vara trecută să-mi ceară să-ţi fac o barcă exact ca şalupa aceea.

— Ştiu, şopti ea, cu ochii înecaţi în lacrimi. Mi-a spus mama. Dar credeam că a murit înainte să apuce să facă asta.

— Nu, spuse Dan. Mi-a explicat exact cum o voia. Mi-a adus mache. ta făcută de tine ca să mi-o arate. Era foarte mândru de ea… şi de tine, Annie.

— Aşa a spus?

Danny dădu din cap, întinzându-i vâslele.

— Am vorbit mult despre tine. Spunea că eşti minunată şi talentată şi voia să se asigure că barca pe care aveam să ţi-o construiesc se ridica la nivelul modelului pe care îl făcuseşi tu.

— Mulţumesc, domnule Connolly, spuse Annie, plângând cu vâslele strânse la piept.

— Mă duci la o plimbare cu barca? o înghionti Eliza.

Annie privi spre mama ei, ca să vadă dacă e de acord.

Bay încă nu putea vorbi, dar nici nu se putea opri să zâmbească. Îi făcu semn afirmativ din cap, iar Dan, ţinând prora dreaptă, le ajută să urce.

Bay o privi pe Annie, gândindu-se cât curaj le trebuia oamenilor pentru a accepta miracolul vieţii – o barcă nouă primită în dar; ocazia de a merge cu prietenii pe apă şi a uita temerile; sărutul soarelui; faptul că nimeni – nici măcar propriul tău tată – nu e perfect; conştiinţa faptului că, într-un fel, dragostea este în toate şi inerentă fiecărei clipe.

Aşa că Bay făcu un pas în apa limpede şi mică a golfului, ajutându-l pe Dan să împingă barca fetelor. Pluti ca un buştean purtat de curenţi, iar Annie puse vâslele în furci.

Lăsă o vâslă în apă, apoi pe cealaltă. Şalupa se clătina încolo şi încoace, fetele râdeau, Tara şi Joe le strigau încurajări de pe verandă, Peggy şi Billy se uitau şi îşi necăjeau sora mai mare. Bay îl luă de mână pe Dan fără să se ferească de copii.

Annie prinse ritmul, lăsând ambele vâsle în apă şi trăgând la piept… Barca începu să se mişte drept, apa încreţindu-se în V în urma ei. Între timp, Bay observă numele bărcii scris la pupa – acelaşi pe care îl dăduse Annie bărcuţei sale, pentru a-i aminti direcţia de vâslit spre casă:

ANNIE

— Am reuşit! strigă ea. M-am prins cum se face!

— Bravo, Annie, strigă Bay. Ai reuşit!

— *Faugh a ballagh*! slobozi Tara de pe verandă strigătul de luptă al frăţiei – „Faceţi loc!”…

Dan o strânse de mână pe Bay, care fu cât pe ce să scape mărturisirea ei de dragoste. Dar cuvintele rămaseră nerostite. Aveau toată vara înainte şi, ca anotimpul acela dulce pe care îl trăiseră cu mulţi ani în urmă, avea să fie o

vară perfectă.

Sfârşit